

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

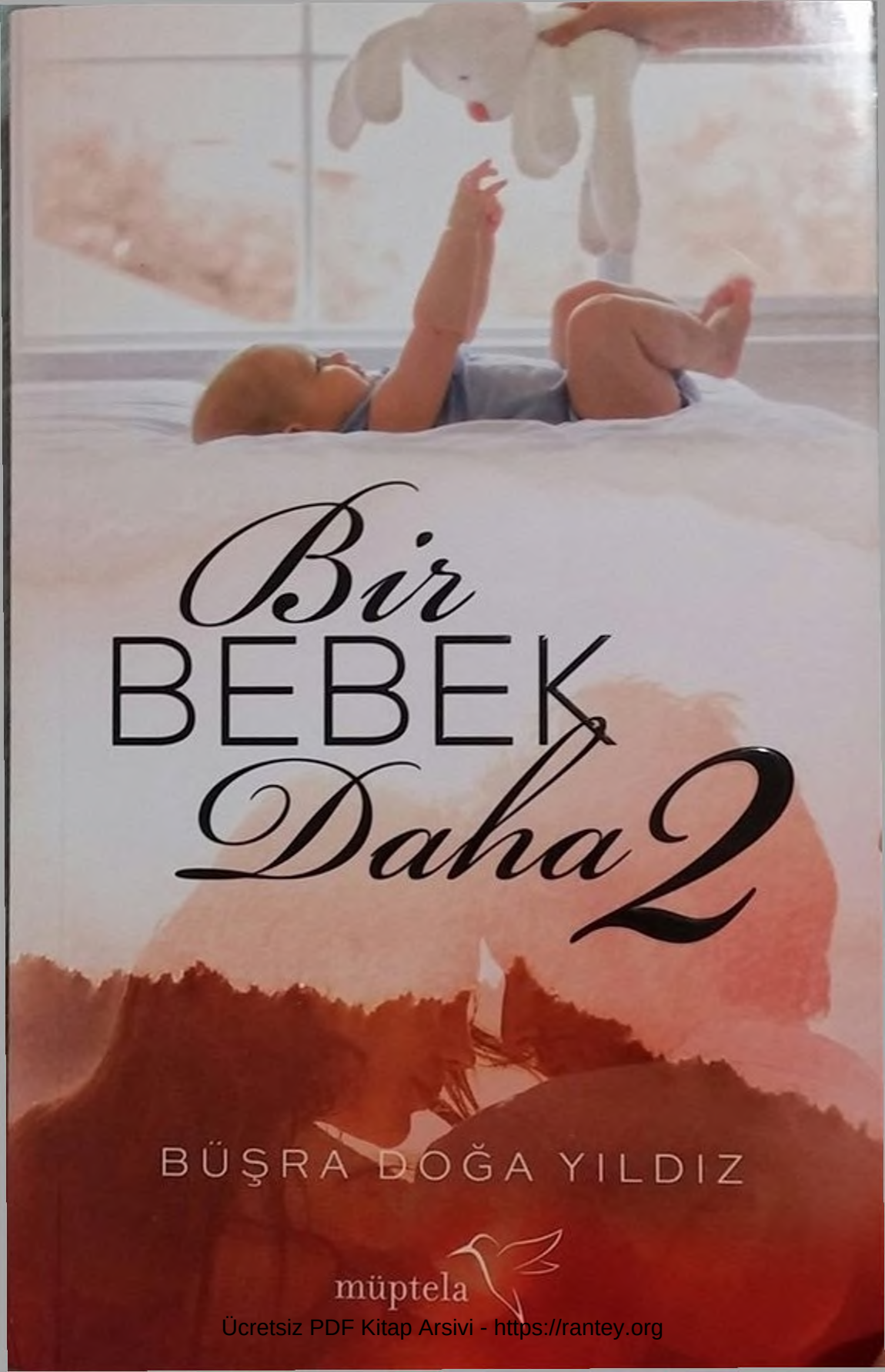
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir BEBEK *Daha2*

BÜŞRA DOĞA YILDIZ

müptela

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BÜŞRA DOĞA YILDIZ

Bir
BEBEK
Daha 2

Gökyüzünde Aşkla Uçan Tüm Kuşlara

.....

.....

.....

Hüma & Kartal

Hüma

Bir, iki, üç... Saatin tik tak sesleri sessiz odanın içinde ge-
reğinden fazla gürültülü bir biçimde yankılanırken gözle-
rim komodinin yanındaki telefonuma kaydı. Gayriihtiya-
ri aklıma gelen düşünceyle ileri atılıp telefonun sessizde
olduğundan belki de üçüncü kez emin oldum.

Anka'yı uyutalı sadece on dakika olmuştu. Ve uyan-
ma riskini göze alamazdım. Yatağın sağ tarafındaki beşi-
ğe kayan gözlerim, mışıl mışıl uyuyan bebeğimi görünce
mutlulukla kısıldı. Allah'ım... Bu sahneyi yıllarca izleye-
bilirdim. Onun uyurkenki yüz ifadesi, minik yüzünün
rüyasında her ne görüyorsa buna tepki olarak ara ara gü-
lümsemeye kaplanması, pofuduk ellerini kıpırdatırken
eldivenlerini çıkarması...

Bu görüntü, kalbimin, yeni patlamış bir yanardağın
lavlarının içine atılmışçasına erimesine neden oluyordu.
Hem de her defasında... Hayatımda bu kadar güzel bir
şey görmemiş olan gözlerim, bu manzara karşısında bay-
ram etmekte haklıydı.

Odanın içinde derin bir nefes alma sesi yankılandığında, gözlerimi kızımın zar zor çekip yatağın tam karşısındaki koltukta oturan kocama çevirdim. Kocam... Bu sıfat bana hâlâ garip geliyordu.

"Ne?" Gözlerindeki yoğun bakışın etkisi altında kızarıırken, ona neden bana bu kadar dikkatli baktığını sordum. Bacaklarını öne uzatmış, kolunun birini koltuğun kenarına yaslamış diğer eli çenesindeki yeni çıkmaya başlayan sakalların üzerinde farkında değilmiş gibi geziyordu. Yüzündeki ifadeyi analiz etmeye çalıştım. Ama daha ilk saniyesinde vazgeçmek zorunda kaldım. Gözbebeklerine yansıyan sevginin yoğunluğu kalbimin gümbürdemesine neden olmuştu çünkü.

Ah! Bu da hâlâ alışmaya çalıştığım şeylerden biriydi. Kartal'ın hastanedeki itirafları, benim de buna karşılık vermem, hayatımızda yeni bir dönemi başlatmıştı. Ömrümün geri kalanının harikulâde geçeceğine işaret eden bir dönemini...

"Gözlerimi senden alamıyorum." İtirafı karşısında dudaklarım hafifçe aralanırken omzunu hafifçe silkmesini izledim. Oturduğu yerden kalkıp, yatağa doğru yaklaştı ve yanıma ilişerek yanağımı okşadı.

"Hadi, ama hastaneden çıkalı çok kısa bir süre oldu ve güzel olmaktan oldukça uzağım," diye ona takıldığımda, gözlerinin kısıldığını ve yüzüne karanlık bir ifade yerleştiğini fark ettim. Gözleri, sıkıntılı bir şekilde boynuma, oradan da vücudumun açıkta kalan bir diğer bölümü olan kollarıma kaydığında neden birden kaskatı kesildiğini anlamış oldum.

Darp izleri... İçim ani bir şekilde ürperdiğinde Kartal titrediğini fark edip eliyle kollarımı ovuşturdu. Mete'nin beni kaçırmamasından tutun, Kartal'a olan öfkesiyle yaptığı intikam planına kadar her şey gözlerimin önünde belirdi.

ve adamın beni adeta haşat etmesiyle az kalsın bebeğimi kaybedecek olma ihtimalini hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

“Gerçekten iyisin değil mi?” Sorusu sessiz bir yakarış gibiydi. Gözlerim, onun içindeki; pişmanlık, üzüntü, başıma gelenler yüzünden hissettiği saf acıdan anında doldu. Elimi yanağına yerleştirip hafifçe destek olmak ister gibi okşadım. Buna anında uyum gösterdi ve gözleri titreşerek kapandı. “Ben iyiyim, kızımız sağ salim doğdu ve hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sen yanımdasın, Anka da öyle. Nasıl kötü olabilirim ki?” Dudakları yukarı kıvrılırken beni dikkatli bir şekilde kendine çekip yara bere içindeki sırtıma dikkat ederek kucağına yasladı. Bana karşı olan hassasiyeti, ilgisi... Bir çocuğun üstüne titirmiş gibiydi. Bana sevildiğimi hissettiriyordu. Hayatımda hiç kimse tarafından bu kadar fazla, bu kadar yoğun sevilmemiştim. Bu, gözlerimin parlamasına neden oluyordu.

Kollarımı boynuna dolayıp çenemi omzuna dayadığımda, kendimi güvenli kollara teslim ettim. Buna bayılıyordum. Kendimi değerli hissettiğim nadir anlardan biriydi.

“Dünyadaki en şanslı adamım, biliyorsun değil mi?” Dudakları, omzumdaki yaraların üstünde yavaşça gezindi ve vücudumda bıraktığı etkiyle görmesem de sırtıttığını hissettim. “Seni ve kızımızı hak etmek için ne yaptım, inan bilmiyorum.”

Hah! Bu saçmalıktı. Kollarından, itiraz etse de geri çıkıp gözlerimi ona diktığımde “Eğer bugün bu durumdaysak, bu senin sayende.” diye direttim. “Beni sen ikna ettin, bu aileyi sen inşa ettin ve şimdi hiçbir şey yapmamış gibi konuşma. Eğer senin azmin olmasaydı şu an ben bir hastanede tek başıma çocuğumu doğuruyor olurdum.”

Kartal gözlerini devirdi. Bu utandığının bir işaretiydi, dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Hemen ardından gözleri yandaki beşiğe kaydı. Anka kıpırdandı, hafifçe huysuzlandı ama uyumaya devam etti.

"Sessiz ol, kızımı uyandıracaksın." Kartal, sahte bir kızgınlıkla beni azarladığında dudaklarımı bükerek kı-kırtımı bastırmaya çalıştım.

"Sustur o zaman." Omuz silkip ona tatlı tatlı baktığımda gözleri sinsi bir şekilde parladı, "Sen beni bir gün gerçekten de şoka sokacaksın," diye yakındı. "Bu hallerine hâlâ alışamadım."

Yüzüm kızarıırken buna aldırmadım. Eskiden yerin dibine giresim gelirdi ama artık işler farklıydı. Aşk ya da sevgi, istediğimi diyebilirdim. Hangisiydi bilmiyorum ama bir önemi de yoktu. Her şeyi değiştirmişti. O benim kocamdı, benim... Ve ona güveniyordum, kendimden bile fazla güveniyordum. Artık aramızda en ufak bir mesafe bile yoktu.

Yine de "Sanırım hormonlardan," diye güldüm. "Sana da lazım biraz. Yaşlanmaya başlıyorsun, formdan düştün."

Bu tam da beklediğim tepkiyi yarattı. Kartal, aç bir aslan gibi, *'bu benzetmeye içimden gülmeyi ihmal etmedim,'* üstüme eğildiğinde, "Bunu söylediğine pişman olacaksın," diye mırıldandı. Ah! Hiç sanmıyordum. İçimdeki şeytan sinsi bir şekilde dudak büktü.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, ne olduğunu anlamadan yerlerimizi değiştirdi ve sırtını yatak başlığına dayayıp beni de kucağına çekti. Kollarımı tekrar boynuna dolayıp ona karşılık verdiğimde halinden memnun bir şekilde iç çekip yüzümün her bir karesini öpücüğe boğdu. Dudakları geçtiği yerleri ateşe verirken kendimden geçmemek için gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama bu boşa bir çabaydı.

"Hımm, tadınızı özlediğimi itiraf etmek zorundayım Hüma Yiğiter," diye fısıltıyla konuştuğunda gözlerimi tekrar açarak kirpiklerimin altından ona baktım. İsmim dudaklarından ilkel bir sahiplenme duygusuyla çıkmıştı. Gurur duyar gibi...

Ardından bir şey dememe izin vermeden beni ters çevirip "Kızımız hazır uyuyorken ilgi görme sırası sana geçti," diye açıkladı. Kalbim delice atarken tişörtümü yukarı sıyırdı ve o an ne yapacağını anladım.

"Lanet olsun." Başımı yatağa yasladım ve buna ne zaman son vereceğini merak ettim. Beni yine alt etmişti. Hem de oldukça basit bir şekilde. Sırtımdaki darp izleri, onu her seferinde öylesine çileden çıkarıyordu ki görmesini istemiyordum. Her gün görmek istemesine rağmen... Yine bir yolunu bulmuştu ve bu aptallığım yüzünden yüzümü astım.

Soğuk parmakları morlukların üstünde gezinmeye başladığında, dişlerinin arasından nefes almaya devam etti. Bana bunları yapan Mete, şu an ne durumdaydı hiçbir fikrim yoktu ama Kartal'ın hâlâ intikamını alamadığı belliydi. Elinde olsa o adamı öldürürdü, bundan emindim. Allah'tan Berat vardı da onu engelliyordu.

"Acımayor, lütfen unut artık." Kısık sesle bir küfür savurdu ama duymadım. Bunu benim kadar kolay unuttuğuna benzemiyordu. Bir cevap vermedi. Bunun yerine dudakları çok nazik bir şekilde sırtımda dolaştı.

"Bundan sonra kimse sana elini süremeyecek." Kendi kendine konuşur gibiydi. "Yemin ederim bundan sonra sizi gözümün önünden ayırmayacağım."

Ona yanıt vereceğim sırada odanın içinde yankılanan ağlama sesiyle yerimden sıçradım. Anka uyanmıştı. Kartal'ın yine eski ruh haline döndüğünü fark ettim. Çok şükür...

"Gel bakalım babacığım, anneyi biraz rahat bırakalım." Beşiğe eğilip Anka'yı kucağına aldığı anda, kızımız anında sustu. Babasının kucağındayken ağladığını görmedim ve bu içten içe kıskanmama neden oluyordu. Tatlı bir kıskançlık elbette... Onları bu halde görüp de içimin aşkla dolmaması mümkün değildi ki.

Anka'yı kollarında sallarken bana döndü. Bir öpücük yollayıp "Lütfen uyu," diye buyurdu. "Anka'yı gözümün önünden ayırmayacağım."

O kadar yorgundum ki bu sefer karşı çıkamadım. Günlerdir tuhaf bir psikolojiyle uykusuzdum. Gözümü Anka'dan çektiğim an sanki bir şey olacaktı gibi hissediyordum. Bu normal değildi, farkındaydım ama yaşanan onca şeyden sonra bu oldukça sıradan bir tepkiydi.

Yatağın içine süzülüp örtüyü üstüme çektim ve onlar odadan çıkarken gözlerimi huzurla kapadım. Deli gibi seven bir koca, dünyalar tatlısı bir kız. Bir kadın başka ne isterdi ki?

Yatakta huysuzca kıpırdandım. Uykumun son demlerindeydim ve içeriden gelen sesler gerçek dünyaya dönmemi bir hayli kolaylaştırıyordu. Elimi gözlerimin üstüne atıp uyku sersemliğiyle mırıldandım.

Dışarıdan bir ses, "Allah'ım ısırmak istiyorum," diye bağırdı. Gözlerim açılırken birden fazla ses aynı anda yankılandı.

Yataktan doğruldum ve pufun üstünde duran sabahlığı üstüme geçirdim. Ardından paytak adımlarla dışarı çıktım.

Sesler bir anda arttı, oturma odasında toplandı. Kafamı içeri uzattığım an Esra ve Öykü'yü gördüm. Anka'nın başına tünemiş, tuhaf tuhaf hareketler yapıyorlardı.

Onların bu haline gülerken Kartal beni fark etti. Sessiz emrine uyup yanına ilerledim ve kollarının arasına girdiğimde "Bir sorun çıkmadı değil mi?" diye sordum.

Kartal, buna içerlemiş gibi gözlerini devirdiğinde "Çocuğumuza gayet güzel bakabiliyorum hayatım," diye çıktı. "Sence Esra'dan korkmalı mıyız?" Gözleri gayet ciddi bir şekilde Esra'ya yöneldiğinde onun bu sorusuna gülmeden edemedim.

Yıldızları bir türlü barışmamıştı ve onların bu çatışması gerçekten komikti. "Kızınızı şimdiden kıskanmaya mı başladınız Kartal Bey?"

Esra, anında sataşp dil çıkardığında Kartal gözlerini kısıp cevabı yapıştırdı. "Sadece o saçma planlarını kızımın üstünde uygulamayacağından emin olmak istiyorum."

Ah! Esra ve Kartal dün kavga etmişti. Aklıma geldikçe kahkaha atasım geliyordu. Kavga etmelerinin sebebi fotoğraftı. Esra, Anka'yla birlikte resmini paylaşmak istiyordu ve benim kıskanç kocam inatla izin vermiyordu.

Nazar değmesin diyordu ama bunun kıskançlık olduğundan emindim. Gözünden bile sakınıyordu. Onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. O bu kadar tatlıyken, Esra'yı savunmak da işime gelmiyordu.

"Benim de çocuğum olunca, ben de seni onun yanına yaklaştırırsam..." Esra, burun kıvrıp huysuzlandığında Kartal kahkahasını saklamadı.

"Seni alan biri olursa, ki kim niye alsın senin gibi bir cadıyı, o zaman konuşursun canım." Dirseğimle onu dürtirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Esra, önce bozuldu, ardından da omuz silkti. "Seni alan çıktıysa, benim için umut oldukça yüksek, canım."

Bu tartışma bir hayli uzardı ama Öykü araya girdi ve Anka'yı kucağına alıp "Annesi, Anka acıkmış galiba,"

diye dikkatleri dağıttı. Gözler Anka'ya döndüğünde oturduğum yerden kalkarak Anka'yı Öykü'den aldım. Minik burnuna bir öpücük bıraktığımda yüzünün aldığı ifadeyle sırıttım.

Öykü, Esra'yı kaldırıp "Biz şu yemek işini ayarlayalım," derken çoktan odaya geçmiştim bile. Anka, şimdiden kıpır kıpırdı, Kartal her ne kadar bundan nefret etse de, daha bu zamandan Esra'ya benzeyeceği anlamına geliyordu.

Benim tatlı kızım, süt içerken bile yerinde duramıyordu.

Yatak odasının kapısına dayanmış, onları izliyordum. Ve sessiz kalmak giderek zorlaşıyordu. Kartal, Anka'yı yatağa yatırmış, altını değiştirmeye çalışıyordu. Daha doğrusu savaş veriyor gibi bir görüntüsü vardı. Bir yandan Anka'yı sabit tutmaya çabılıyor bir yandan da işini halletmeye uğraşıyordu. Eh, görünüşe göre pek de iyi bir iş çıkaramıyordu.

"Hadi, ama kızım, biraz sakın dur," diye fısıldarken oldukça ciddiydi. "Anne gelmeden bu işi halletmemiz lazım." Dudaklarımı birbirine bastırsam da sesimi gizleyemedim.

Kartal, başını bana çevirdiğinde inleyerek tekrar önüne döndü. Ardından, "Senin bunu görmemen gerekiyordu," diye yakındı. Bir yandan da "Baba olmak ne zor işmiş," diye söyleniyordu.

Onu tanımasam daha şimdiden bıktığını düşünebilirdim ama ciddi olmadığı her halinden belliydi.

"Önemli olan el koordinasyonu... Pratik yaptıkça alışacaksın." Yanlarına gidip olay yerine baktığımda gülerek

Anka'nın altındaki bezi çektim ve diğerinin yanına koydum. Onunla debelenirken temiz olanı da kirletmişti. Yenisini getirmek için arkamı döndüm. Kartal'ın unuttuğu kremi de alarak tekrar onlara yöneldiğimde gördüğüm manzara karşısında kahkahamı serbest bıraktım.

Anka, çişini Kartal'ın bacağına üstüne salmış, yaptığından habersiz bir şekilde gülümsüyordu.

"Bu kız gerçekten de sana benzeyecek." Kartal, gülererek Anka'yı havaya kaldırdı ve acele etmemi söyleyen bir bakış attı.

Emrine uyup hızlanarak, Anka'yı yatağa bıraktıktan sonra o beni dikkatlice izlerken ne yapması gerektiğini bir kez daha gösterdim. Kartal'ı bu halde görmek ne yalan söyleyeyim, oldukça eğlenceliydi.

"Tamam, tamam bir dahakine tek başıma yapacağım." Başımı kararlı bir şekilde sallarken ses çıkarmadım. Kartal yaparım diyorsa, yapardı. Ben kimdim ki bunu sorgulayacaktım?

"Gazını çıkarabilir misin?" Anka kucığındayken başını yavaşça salladı. "Hazır Öykü ve Esra buradayken" diye mırıldandım. "Bu akşam herkesi yemeğe çağırsak nasıl olur? Hem Devrim'in de artık Anka'yı görmesi lazım."

Ondan bir cevap bekledim ama aldığım tek şey yine bir baş sallama oldu. Gülererek içeri yöneldiğimde Esra ve Öykü'yü mutfakta kahve içerken buldum.

"Sen de ister misin kuzum?" Öykü, içeri girdiğimi görünce ayaklandığında, onu elimle durdurarak su ısıtıcısına biraz su koydum. "Çay içeceğim, şu geçen gün süt yapar diye getirdiğinden, Anka doymak bilmiyor, işimiz zor."

Esra, bu halime gülerken "Kime çekmiş bilmem ki?" diye takıldı. Ona aldırmadan bir fincan aldım ve pembe kurtçuklara benzeyen özel çayımı içine attıktan sonra

suyu ekleyip bir yudum aldım. "Bu akşam bizimkileri yemeğe çağıralım diyorum." Sıcak fincanla elimi ısıtırken onlara baktım.

"Ay çok güzel olur. Devrim sorunsalını da çözmüş oluruz." Öykü, fikrimi onaylayınca Esra da, "Ben anne-me söylerim," diye kabul etti. "Aslan ve Berat'ı da Öykü çağırırsın."

Kartal, Anka'yla ilgilenirken biz de yemek işine giriştik. Öykü'nün yönlendirmesiyle yemekleri hazırlamaya çalışırken bu konuda ne kadar vasat olduğum geldi aklıma. Artık evli bir kadın olduğum gerçeğiyle bu konu hakkında bir ilerleme kaydetmem gerektiğini kendime hatırlattım. İlk işim, *tabii Anka'dan vakit bulabildiğim zamanlar yemek çalışmaları yapmak* olacaktı.

Yoksa bu gidişle Kartal, hem bebeğe bakacak hem de ev işlerini yapacaktı. Hoş, ben bir sakınca görmesem de ondan aşağı kalmayı istediğim söylenemezdi.

"Canım ne yapıyorsun sen? Karıştırırsana şunu dibi tutacak."

Öykü'nün uyarısıyla kendime geldiğimde dudaklarımı bükerek karıştırmaya devam ettim. Daha yemem gereken kırk fırın ekmek vardı. Ve vermem gereken bir sürü kilo!

"Hüşaaaa!" Duyduğum sesle birlikte yüzümde oluşan kocaman bir gülümseme ile Anka'yı son kez kontrol edip bebefonu açtım. Ardından diğer eşini yanıma alıp içeri geçtim.

Tam o sırada Berat, Aslan, Feriştah Teyze ve Devrim salona geçiyordu. "Hoş geldiniz." Devrim, büyük bir gü-rültüyle üstüme atladığında, onu son anda yakalayabil-

dim. Bu çocuğun ne kadar tehlikeli olduğunu her defasında unutuyordum.

"Hüşaaa ben seni çok öşledim." Bacaklarıma dolanıp sıkı sıkı sarılırken onunla birlikte hareket ettim ve kanepeye oturduğumuzda kollarımı etrafına doladım.

"Ben de seni özledim tatlım. Nasılsın bakalım görüşmeyeli?"

Berat, Aslan ve Feriştah teyzeye başımla bir selam verip tekrar Devrim'e döndüm. "Ben çok iyiyim Hüşa, bebiş nasıl?"

Gözleri fıldır fıldır etrafta dolaşırken onu aradığı oldukça belliydi. "Görmek ister misin?" diye sordum. Anında ayağa fırlayıp başını salladığında, onu yatak odasına yönlendirdim. "Şimdi uyuyor, o yüzden sessiz olmanız lazım." Kapıyı açıp içeri girdim ve Devrim büyük bir dikkatle beşiğe yanaşırken vereceği tepkiyi bekledim.

Küçük adımlarla ilerledikten sonra beşiğin kenarına tutundu, ardından gözleri Anka'yı buldu.

Ve bir soluk sesi... Elleri ağzına gidip şaşkınlıkla kapandığında onlara yaklaştım.

"Hüşaa." Hayretle konuştuğunda, onun bu haline gülmeden edemedim. "Ama o çok küçük." Gözleri onun üstünde gezinirken çekinerek bir parmağını çok nazikçe onun yanağında gezdirdi.

"Çok yumuşak," diye tekrarladı ardından. "Pamuk gibi. Keşke işmi Pamuk olşaydı." Bu tam da Devrimlik bir tabirdi.

"Onu uyandıymadan çıkalım mı?" Bana sorduğu bu soruya cevap veremeden salona geçti ve kapıyı kapar kapamaz, "Anneşiiii!" diye bağırdı. "Anka çok küçüüüük, minişikelleyi var."

Yanaklarını şişerek konuşmaya devam ederken Öykü'nün yanına oturdu ve anlatmaya koyuldu. "Ama sorun değil, ben korurum onu. Bişeycik olmaz."

Ama yine cevap vermeden Kartal'a döndü. "Ben onun abişi olacağım de'mi? Evet, abişi olacağım, abişiii diye peşimden koşacak benim."

Yemekler yendi, Devrim gecenin ortalarına doğru uyudu ve Anka birkaç kez uyandıktan sonra uykusuna devam etti. Uyanık olduğu zaman da kucaktan kucağa dolaşmayı ihmal etmedi. Bu kadar ilgiye bakılırsa, ileride oldukça şımaracağı belliydi.

Saçlarımda dolanan Kartal'ın eli onların arasına dönmemi sağladığında, Esra'nın bir şey anlattığını ve herkesin ona güldüğünü sonradan fark ettim.

"İyi misin?" Kulağımın altına bir öpücük kondurup merakla bana döndüğünde "Biraz yorgunum sanırım," diye gülümsedim. Üzerime bir yorgunluk çökmüş, bu kadar gürültü biraz tuhaf gelmişti.

"İstersen yatmadan önce masaj yapabilirim." Kartal'ın muzip ses tonuna gözlerimi devirdiğimde başımı çevirdim ve Öykü'nün meraklı gözleriyle karşılaştım. Kartal'a alışmış olabilirdim ama onların yanında böyle olmaya alıştığım söylenemezdi.

"Artık kalkalım, Hüma da çok yoruldu. Dinlensinler biraz." Feriştah teyze, araya girip muhabbeti böldüğünde her ne kadar doğru olsa da itiraz ettim. Ama yorgun olduğum o kadar belliydi ki kimseyi inandıramadım. Berat, Devrim'i almak, Aslan da Esra ve Feriştah teyzeyi bırakmak için harekete geçtiğinde Öykü'yle baş başa kaldım.

Gözleri üstümde gezinirken "Ne?" diye sordum sonunda. Bana yandan bir bakış attı ve "Biliyor musun bilmiyorum ama seni uyarmam lazım," diye ağzındaki baklayı çıkardı.

Kaşlarımı havaya kaldırıp *dökül der* gibi bir işaret yaptım. Gözleri içeri kaydı ve kimsenin olmadığını gördüğünde yanıma yaklaşip "Bebeğin kırkı çıkana kadar Kartal'la birlikte olamazsın," diye fısıldadı.

Önce ne dediğini anlamadım. Ardından, yüzüm koyu bir kırmızıya çalarken "Bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Onu fark ettik. Kartal'ın bilmediği de bariz, adama söyle de rahat dursun. Bütün gece gözleriyle yedi seni."

Sanki mümkünmüş gibi daha da kızardığımda koluna vurup "Öykü, arkadaş olabiliriz ama hâlâ Kartal'ın ablasının biliyorsun değil mi?" diye yakındım.

Öykü, omuz silkip gülmeye devam ederken aklım içeri kaydı. Hımmm, Kartal'a bunu söylemem gerekiyordu. Ve onun vereceği tepkiyi düşündükçe kahkaha atasım geliyordu.

"Hadi, artık yatağa..." Yastıkları düzelttikten sonra Öykü ve Esra'nın hallettiği mutfığa şöyle bir baktım. Kartal kapıda dikilmiş beni beklerken dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayır, gülmeyecektim. Ama bunu nasıl yapacağını gerçekten bilmiyordum. Bu, delicesine gıdıklanırken sessiz kalmaya çalışmak gibiydi.

Yanına vardığımda, kollarını belime dolayıp beni yatağa yöneltti ve ardından yanağıma bir öpücük bıraktı. Oradan hiç sekmeden çeneme doğru yola koyulduğunda, kendimi vereceği tepkiye hazırladım ve "Kartal?" diye fısıldadım yavaşça.

"Hımm?" En iyisi birden konuya girmekti...

"Bebeğin kırkı çıkana kadar birlikte olamayız."

Söylemiştim işte! Bekledim, bekledim, bekledim. Kartal önce anlamadı, sonra birden dudakları hareket etmeyi kesti.

"Ne?" Geri çekilip şaşkınlıkla bana baktığında dudaklarımı birbirine bastırarak "Evet, Öykü söyledi," diye açıkladım.

Kaşları çatılırken yüzü öylesine komik bir ifadeye büründü ki az kalsın kahkaha atacaktım.

"Saçmalama, Öykü eğlence olsun diye şaka yapmıştır sana." Ama buraya kadardı işte. Kahkahamı serbest bırakıp yatağa oturduğumda, "Hayır, oldukça ciddiymi," diye zorla konuştum.

Hayır, yani bu hali... Oyuncak arabası elinden alınmış bir çocuk gibiydi. *Ya da en sevdiği çikolatası,* diye araya girdi iç sesim bilmişçe.

"Hüma, eğer bu konuda hâlâ sorunların varsa ve o yüzden böyle bir şey uyduruyorsan,"

"Tabii ki hayır... Ciddiyim. Araştır, göreceksin. Rahmin kendisini toplaması için gerekli olan süreymiş." Kaşlarımı kaldırıp "Bir müddet yasak bölgeyim canım," diye takıldım.

"Yemin ediyorum başka çocuk falan istemiyorum ben." Kartal yenilgiyi kabul edip yatağın diğer tarafına geçtiğinde homurdanmaya devam ederek yatağa uzandı. "Bebek olana kadar zaten sorun. Bebek doğana kadar ayrı sorun, doğduktan sonra yine sorun. Bu ne böyle canım? Hiç mi rahat yok bize?"

Gözlerini tavana dikip küçük bir çocuk gibi dudaklarını büktüğünde "Ah hadi, ama" diye itiraz ettim. "Ölmezsin merak etme."

Örtüyü üstüme çekip ona döndüğümde kolunun altına girip sıkıca sarıldım ve olanca tatlılığımla *ben masum* der gibi yanağına bir öpücük bıraktım.

Yine de dayanamayıp kollarını etrafıma doladı ve beni sıkıca sararken saçlarımın üstüne aynı şekilde bir dizi öpücük kondurdu.

"Yaa ne demezsin," diye homurdanırken sesi saçları-
nın arasında boğuldu. "Bak buraya yazıyorum. Ölümüm
senin elinden olacak güzelim."

"Acaba kırk gün dolana kadar salonda mı yatsam?" Elimdeki kitap, duyduğum sözlerle birlikte ani bir şekilde yere düştüğünde başımı kaldırıp kucagında uyuyan Anka'yı yavaş yavaş sallayan kocama baktım.

"Anlamadım?" diye gayriihtiyarî bir şekilde sorduşumda, o da gözlerini bana çevirdi ve yüzünü buruşturarak "Ne kadar zorlandığımı görmüyor musun kadın?" diye soludu. Bundan hunharca keyif alırken tek kaşımı kaldırıp, *yapabileceğim bir şey yok*, anlamında bir bakış sundum ona.

Tamam, onu özlemiş olabilirdim, hatta onun kadar istediğim de doğrudur ama onu bu şekilde kıvrandırırken görmenin verdiği ilkel gurur da bir başkaydı.

"Hüma Hanım, bakıyorum da oldukça mutlusunuz bu durumdan." Yüzümdeki sinsi gülümsemeyi o görmeden kaldırmak için geç kalmış olmalıydım. Gözleri üzerimde gezinirken omuz silkmekle yetindim.

"Ne yapabilirim, gerçekten komiksin." Çayımı içmeye

devam ederken bir elimle boynumu ovaladım. Dün gece oldukça uykusuz bir gece olmuştu. Ve kendimi üstümden bir tır geçmiş gibi yorgun hissediyordum. Anka'nın doğumundan ve kaçırılma olaylarından sonra hiç gerçekten dinlenme fırsatım olmamıştı.

Vücudumdaki yaralar bile hâlâ üzerimdeki varlıklarını koruyorken; her yerimin sızlaması, bitkin hissetmem de doğaldı. Her ne kadar Kartal, çoğu konuda bana yardımcı olmaya çalışsa da iflas bayraklarını çekmiş gibiydim.

Ona tatlı tatlı bakıp "Masaj teklifin hâlâ geçerli mi?" diye sordum kollarımı gererek.

Ama cevap hiç beklemediğim bir şey oldu. "Tabii ki hayır..." Şoka girmiş ifademle eğlenme sırası Kartal'a geçtiğinde "Bir kere başlayınca ellerimi üzerinden çekebileceğimi cidden düşünebiliyor musun?" diye sordu başını iki yana sallayarak. "Kusura bakma hayatım, dediğin gibi yasak bölgesin."

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirip ofladığımda, "Çok kötüsün," diye sızlandım. Tabii ki aldırmadı çünkü bunu inat olarak yapmadığı her halinden belliydi. Söylediklerinin sonuna kadar arkasındaydı.

"Belki de," diye mırıldandı kendi kendine. Anka'nın minik burnuna bir öpücük bıraktı ve onu koltuğa özenle yerleştirip yanlarına da düşmesin diye yastıkları yerleştirdi. Ardından yanıma doğru ilerleyip başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

"Bir tatile çıkmak iyi olur."

Tatil mi? Gözlerim heyecanla parladığında, ona döndüm ve küçük bir çocuk gibi ellerimi çırpıp, "Gerçekten mi?" diye sordum hevesli bir şekilde. Bu halime gülerken öne düşen saçlarımı aheste aheste kulağımın arkasına itti ve "Sen de istiyorsan, neden olmasın?" diye konuştu.

Ah, istemez miydim? Balıklama atlayacağım bir şeydi bu! "Harika olur!" diye çığırıldığında, Kartal bana öyle bir baktı ki susmak zorunda kaldım. Gözlerimiz hemen Anka'ya kaydı. Allah'tan uyumaya devam ediyordu, yoksa Kartal'ın elinden kurtulamazdım.

"Sakin ol, uyuyan devi uyandırmak istemezsin." Onun bu benzetmesine kıkırdarken "Balayından beri eve tıklıp kaldık. Bu tepkim çok normal," diyerek omuz silktilim. Hamileliğim ev, holding, çiftlik evi arasında gezmekle geçmişti ve bu cidden sıkıcıydı.

"Bu kadar istiyordun madem neden daha önce söylemedin?" Ses tonu suçlayıcı değildi ama ona karşı açık olmamama içerlemiş gibiydi. Kartal'ın şu sıralar bir numaralı hobisi, beni ve aklımdan geçenleri tüm açıklığıyla okumaya çalışmaktı. Çok sevgili kocam, beni mutlu etmek, her istediğimi yerine getirmek için ant içmiş falan olmalıydı.

"O kadar çok şey oluyor ki sen diyene kadar aklıma bile gelmemişti." Bu açıklamam onun için pek inandırıcı olmasa da, uzatmak istemedi.

"Bana bak karıcığım," derken ses tonu azarlar gibiydi. Gülmeden edemedim. "Bana ne istiyorsan, her ne olursa olsun, söyleyeceksin anlaştık mı?"

Öyle tatlıydı ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. Yanaklarını avuçlayıp dudağına hızlıca bir öpücük bıraktım. Geri çekilirken iç çekmesine bakılacak olursa yaptığımdan pek de memnun değildi.

"İstediğim tek şey sensin, yanımda ol yeter." Gözleri anında yumuşadı, beni dikkatli bir şekilde kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Kollarına kurularak bu anın tadını çıkardım ve "Eğer daha önce biri ileride böyle olacaksınız dese asla inanmazdım," diye kıkırdadım. "Didişip duruyorduk, bebek kavgası yapıyorduk. Sen kendini kanıtlı-

maya çalışıyordun, bense sürekli erkeklere güven olmaz nidalarıyla geziniyordum."

Güldü, bu oldukça içten bir gülüştü. "Hayatımda senin kadar inatçı birini tanımadım kadın!" diye çıkıştı. "Tüm yaklaşma çabalarımı elinin tersiyle ittiğin günleri unutmadım."

Umursamazca dudak büktüm. "Eh, güvenimi kazanman gerekiyordu, buna değmez mi?"

Kolları belime daha sıkı dolandı. "Her şeye değdi güzelim, sen ve kızım, her şeye değersiniz."

İçim eridi, midem tekrar çalkalandı. Göğsüm de hızla birkaç kez inip kalktı. Bunu yapmayı nasıl başarıyordu? Kalbim tek bir sözüyle yine ağzıma gelmişti. Bazen düşünmüyor değildim. Acaba benim sevgim ona yeter miydi? Onun sevgisi öyle büyük, öylesine derindi ki hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Böyle duygular beslemesi, üstüme titremesi, sperm bankasındaki karışıklıkla başlayan hikâyemizin bu şekilde devam etmesi... Gerçekten kader değil de neydi? Bir mucizeydi. Belki de bir peri, üstümüze sihirli değneğini doğrultmuştu. Belki de o perinin Anka'nın ta kendisiydi. Emin değildim, tek bildiğim hayatımın asla bu kadar güzel olamayacağını düşünüyorken kendimi bir masalın içinde bulduğumdu.

Hayır, Kartal yanıliyordu. Şanslı kadının tekiydim. O tüm bunları hak etmişti, emek vermişti. "Bana olan sevgin, bazen beni korkutuyor," diye mırıldandım. "Aynı şekilde karşılık veremezsem? Sana yetememekten korkuyorum."

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldığı anda, "Saçmalama," diye sakince sitem etti. "Beni ne kadar mutlu ettiğini görmüyor musun? Sen bana gülümsediğinde bile dünyanın en mutlu adamı oluyorum ben. Nasıl böyle söylersin? Gözlerindeki güveni, o parıltıları görmek bana

yeter. Ve kendini hafife alma, buna inanmak her ne kadar zor da olsa..." Hafifçe güldü ve devam etti. "Bana olan aşkını görebiliyorum. Bu bana yeter."

Haklı olduğumu bir kez daha kanıtladığında, ona tekrar sarıldım. Hatta biraz fazla sıkılmış olabilirdim, boğuk boğuk gülmesinden bu anlaşılıyordu.

"O zaman tatil hazırlıklarına başlayalım mı?" diye konuyu değiştirip hevesle sorduğumda, başını iki yana sallayarak geri çekildi.

"Tabii ki başlayabiliriz. Ama hemen gidemeyiz." Yüzündeki muzip gülümseme kaşlarımı çatmama neden olduğunda "Niye?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Çünkü bebeğin kırkı çıkmadan dışarı çıkamayız."

Şaka yapıyordu! Kesinlikle şaka yapıyor olmalıydı, başka bir açıklaması olamazdı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" diye çıkıştım bu yüzden. "Sırf inat olsun diye böyle diyorsan, ben de keyfimden uydurmuyorum sonuçta." Geri çekilip ondan uzaklaştığımda, Kartal'ın Alice Harikalar Diyarı'ndan fırlamış bir Cheshire kedisinden farkı yoktu.

"Eh yarı dalga, yarı söylenti," diye omuz silkti. "Bir önemi yok, bebeğin kırkı çıkmadan tatile falan gitmiyoruz, tatili cehenneme çevirmek istemiyorsak tabii ki."

Yüzündeki ifadeyi görünce dudak büksem de susmak zorunda kaldım. Misilleme yapıyordu, başka bir açıklaması yoktu. Tatilde yasak bölge olmaktan çıkmış olmamı istiyordu ve bu içimdeki şeytanın tekrar sinsice kıkırdamasına neden oldu.

Ardından aklıma gelen şeyle ben de onu taklit ettim. "Haklısın, bu izlerle tatilde bikini giymemin imkânı yok. O zamana kadar hepsi geçmiş olur."

Onun tepkisini beklemeden ayağa kalktım ve sehpanın üzerinde duran bardağı alarak mutfığa yöneldim.

"Unut bunu!" Arkamdan bağıırken kahkahamı serbest bıraktım. *Misilleme neymiş görsün bakalım.* Bardağı suyun altına tutup bulaşık makinesinin içine yerleştirdim ve bir bardak su doldurup onun burnundan soluyarak kapıdan girişini izledim.

"Bikini falan giymeyeceksin, duydun mu beni? Asla izin vermiyorum."

Bir yudum alıp geri bıraktığımda başımı yana yatırıp gözlerimi kırıştırdım. "Niye yoksa hâlâ eski formuna dönmemiş karnım seni rahatsız mı ediyor? Görmek mi istemiyorsun?"

Kartal, gözlerini devirip üstüme yürürken yerimde sabit kalmayı başardığım için kendimi takdir ettim.

"Bunu en son söylediğin zaman, ardından olanları hatırlıyorsun değil mi?" Elbette, hatırlıyordum. Balayımızın en güzel anlarından biriydi, ertesi günü kızarık bir yüzle geçirmeme neden olmuştu, nasıl unutabilirdim?

Yine de "Hayır, kocacığım hatırlayamadım," diye yapmak bir tavırla kaşlarımı çattım. "Hatırlatmak ister misin?" Sonra onu sinir edeceğini bile bile "Ah," diye mırıldandım. "Unutmuşum, hatırlatamazsın. Çünkü yasak."

Ve onu gözlerinden ateşler saçarken mutfakta bırakıp içeri doğru yola koyuldum. Kartal'ı tanıyordum. Bunun altında kalmazdı. Ama umursamadım. Her türlü kârlı çıkan ben oluyordum.

Bir ay sonra

Hayatımın şüphesiz en güzel günleriydi. Anne olmak, çok özel bir şeydi. Sekiz ay karnımda taşıdığım varlığın artık orada olmaması, hâlâ benim bir parçam olmadığı

anlamına gelmezdi. Büyük bir eksiklikti evet, ama onu kucağıma almak, dokunmak, sevmek... Her şeyi gölgede bırakıyordu.

Bana, benim korumama ihtiyacı olan minik, savunmasız bir bebeği herkesten ve her şeyden koruyan kişi olmak... Kendimi tek kelimeyle değerli hissettiriyordu. Bu duyguyu başka türlü dile dökmek, çok zordu. Gerçekten de insan yaşamadan anlamıyordu, yaşasa bile anlatamıyordu.

"Her şey tamam mı güzelim?"

Anka'yı battaniyesine bir güzel sardıktan sonra kapının girişinde bizi bekleyen Kartal'a döndüm. "Evet, biz hazırız babası." Kartal gülerek içeri girdi ve son valizi de aldıktan sonra kenara çekilip geçmemi bekledi. Anka'yı bebek taşıma koltuğuna koyup salona çıktığımda, Feriştah teyze bizi girişte bekliyordu.

Tatile çıktığımızı söyledikten sonra bizimle gelmesini rica etmiştim ondan. Bir bakıcıya güvenemezdim, üstelik Anka bu kadar küçükken. Feriştah teyze bu teklife balık-lama atlamıştı.

"Torunumu başkasına bırakacak halim yok," diye beni ağlatmayı da ihmal etmemişti tabii ki. Onu torunuymuş gibi benimsemesi, benim için çok anlamlıydı...

"Biz hazırız, çıkabiliriz."

Hava alanına yapılan kısa bir yolculuktan sonra uçağa yerleşmemiz bir yarım saat kadar sürdü. Ardından kontroller yapıldı, herkes yerini aldı ve Feriştah teyzenin kor-kudan sesli okuduğu dualar eşliğinde havalandık.

Anka, tuhaf bir şekilde evden beri uyuyordu ve bu iyi olmuştu. Uçak yolculukları kısa sürse de yorucu oluyordu ve oraya indiğimizde dinlenmiş olmayı tercih ederdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Feriştah teyze, Anka'yla birlikte yan tarafta uyuklarken ben de camdan dışarıyı izliyordum.

"Mutlu musun?" Kartal, elimi avuçlarına alıp parmağıyla üstünde daireler çizerken başımı bulutlardan ona çevirdim. Göğsüne yaslanıp halimden memnun bir şekilde iç çekerken kolunu bana dolmasını keyifle izledim.

"Sence?" diye sorarken göz kırptım. "Bir kadını nasıl mutlu edeceğini iyi biliyorsun."

Gözlerindeki ifade koyulaşırken dudakları yukarı kıvrıldı ve "Evet, biliyorum. Sen bir de beni yatakta gör," diye böbürlendi. Dirseğimi karnına geçirip Feriştah teyze baktım ve uyuduğunu görerek gözlerimi çevirdim.

"Allah aşkına olur olmadık yerlerde beni utandırmaktan vazgeç," diye çıkıştım. *Yanaklarım aklıma gelenlerle hafifçe pembeleşmediyse ben de Hüma değilim.*

"Kızardin, utanıyor musun yoksa sevgili karıcığım?" Eğlenme sırası tamamen ona geçtiğinde başımı camdan dışarı çevirip sessiz kaldım. Zaten görüyordu, her şey meydandaydı.

Antalya havalimanında bizi bekleyen araçla otele varmamız yaklaşık yarım saat sürdü. Antalya'da hava son derece sıcaktı ve daha ilk andan bunaldığım için istediğim tek şey kendimi hemen havuza atmak olmuştu.

"Nasıl, beğendin mi?"

Kartal, odaya şöyle bir bakıp yanıma doğru gelirken iki odadan oluşan süitimize hayranlıkla bakmaya son verdim. Oda manzarası doğrudan Akdeniz'e bakıyordu ve boydan boya camlar, sanki deniz dibimizdeymiş gibi hissettiriyordu. Odalardan biri yatak odasıydı, diğeri ise ek bir yatağın bulunduğu daha küçük bir odaydı. Bu iki oda da oldukça büyük ve konforlu havalıydı.

Orta kısımda bir oturma takımı ve TV ünitesi mevcuttu. Hangi insan böyle bir yere gelip de televizyon izlemek isterdi bilmiyorum ama benim onlardan olmadığım kesindi. Banyo ise içinden çıkılmak istenmeyecek türdendi. Kocaman bir jakuzi vardı ve bunun beni ne kadar dinlendireceğini düşününce hemen banyodan çıktım. Yoksa gün boyu odadan ayrılmazdım ve ben yüzmek istiyordum.

"Harika, tam senden beklenecek türden." Ona sırtı valizleri kenara çektiğimde Anka'nın eşyalarının bulunduğu küçük valizi ne yapacağımı bilemeyerek ortada bıraktım.

Feriştah teyze, tatile gelmişken sonuna kadar tadını çıkarmamızı söyleyip durmuştu. Anka'ya sürekli bakmaktan söz ediyordu ama nedense bu kendimi kötü bir anne gibi hissetmeme neden olmuştu.

Saçma bir düşünceydi ama...

"Şimdilik burada dursun, Feriştah teyze zaten çoğu zaman bizimle olacak. Bir şeye ihtiyaç duyarsa hemen yan odada zaten."

Bakışlarımdan ne düşündüğümü anlayan bir koca mı? Tek kelimeyle ürkütücü! Aklımı dağıtmak için valizlerimi açtım ve Kartal kendine içecek soğuk bir şeyler doldururken hızlı bir şekilde onları dolaba yerleştirdim. İçlerinden bugün giyecek olduklarımı ayırdıktan sonra "Havuz'a girmek istiyorum," diye planımı açıkladım. Arkamı döndüğüm an, onu hemen dibimde bulmayı elbette beklemiyordum.

"Benim daha iyi bir planım varsa?" *Ve o plan olanca açıklığıyla karşımda duruyorsa? Hiç sanmıyorum tatlım...*

"Yüzmek istiyorum, burası çok sıcak." Önünden geçip elimdeki kıyafetleri oldukça büyük olan yatağın üstüne bıraktım ve o peşimden gelirken klimayı açtım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"İstediğim zamanlarda, gerçekten ikna edici olabiliyorum bebeğim." Bunu en iyi ben bilirdim. Ve haklı olduğunu da inkâr edecek değildim.

O yüzden hemen konuyu değiştirmeye karar verdim yoksa bu gidişle koca günümüz otel odasında geçecekti.

"Şu an resmen benimle flört ediyorsun, yoksa ilk zamanları mı özledin?" Bana doğru yürümeye başladığında, sanki normal bir şey yapıyormuş gibi yatağın diğer tarafına dolanıp kendime bir bardak su doldurdum.

"Belki de bunu gerçekten denemeliyiz." Yatağın kenarına oturup sonunda benim rahatlığa kavuşmamı sağladığında, derin bir nefes alabildim.

"Neyi?" diye sorarken ayakta dikilmeye devam ettim. Gözleri tuhaf bir fikirle parıldarken "Her şeye tersten başladığımızı söyleyip duruyoruz. Hadi, bu işi düzgün yapalım." Ellerini iki yana açarak sırtıttı. "En baştan, olması gerektiği gibi tadını çıkara çıkara başlayalım."

Yüzümdeki gülümseme iyice genişlerken bu düşünceli tavrı karşısında bir kez daha şaşkınlıkla bocaladım. *En baştan başlamak... Hımm eğlenceli olabilirdi.*

"Bana uyar," diye mırıldandım ve tek omzumu düşürerek "Eminim ki bunu yeteri kadar eğlenceli hale getirirsin."

Bana en ukala bakışlarından birini attığında, "Tahmin bile edemeyeceğin kadar," diye yem attı. Bu, içimin kıpır kıpır etmesine neden olurken "O halde şu andan itibaren başlıyoruz," diye neşeyle konuştum. "İki yabancı gibi olacağız. Yapabiliyorsan, tekrar tavla bakalım."

"Oyunun sonunu görebiliyorum." Yavaşça ayağa kalktı. Küçük ve ağır adımlarla burnumun dibine kadar girip nefesini dudaklarımın üzerine bıraktı. "Günün sonu, bu yatakta bitecek."

Afallamış halime memnuniyetle gülüp arkasını döndüğünde dolaba doğru ilerledi. Ancak o zaman kendime gelebildim. "Hodri meydan Kartal Bey," diye heyecanla söylendiğimde az önce bile kazanmaya çok yakın olduğumu fark ederek işimin sandığım kadar kolay olmayacağını anladım.

Kartal gibi birinin cazibesine karşı direnmek mi? İşte bu oldukça zor olacaktı!

Kartal'a inat seçtiğim bordo bikininin içinde kendimi hiç olmadığım kadar seksi hissederken buna vereceği tepkiyi merak etmiyor değildim. Normal şartlar altında elbette, beni doğruca odaya atar ve üstümdekileri paralayıp bir daha giyemeyeceğimden emin olurdu ama şu küçük oyunumuz göz önüne alındığında üzerimde bir hak iddia etme şansı da ortadan kalkmış gibi duruyordu.

Yine de güvenemiyordum. Kartal her an her şeyi yapabiliirdi ama bunu göze aldım. Yarım saat önce Feriştah teyze ve kızımızla birlikte havuz kenarına inmişti ve oyuna öylesine kapılmıştı ki giyinme konusunda hiçbir uyarıda bulunmamıştı bile.

Asansörle lobiye inip arka tarafa ilerlediğimde etrafın kalabalık olmasa da dolu olduğunu fark ettim. Sezon açılmışa benziyordu.

Otelin denize bakan kısmı sahil çizgisine kadar, tamamen havuzdu. Büyüklüğü karşısında küçük bir şok yaşadığımda, otelin eni boyunca kıvrılarak yana açıldığını görüp merakla etrafıma bakındım. Havuzun kenarları oldukça şirin localarla doluydu. Aralara birkaç şezlong atılmıştı. En kenarda bar kısmı bulunuyordu ve sanırım orada bir DJ kabini bile olabilirdi. Onun tam ters istika-

metinde yani havuzun bir diğ er ucunda, kocaman kaydıraklar vardı. Bazısı doğrudan bazısı kıvrılarak havuza iniyordu. Havuzun belirli yerlerinde karşıya açılan süslü köprüler vardı. Tam karşıda ise deniz... Yine şezlonglar sahile rastgele atılmış gibiydi ama orayı tercih eden kişi sayısı epey bir azdı. En dikkat çeken şey, sahilin kenarındaki ahşap iskele ve sonradan dekor olarak konulmuş olduğu çok belli olan deniz feneriydi. İskeleye bağlı birkaç küçük sürat teknesi vardı. Ama iskele bir yatın yanaşabileceği kadar büyüktü. *Kartal tercihleri...*

Gözlerim etrafta kısaca gezindi ve onları sakın bir köşede buldum. Yanlarına ilerlerken siyah pareomu düzeltip yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Kendimi Kartal'ın tepkisine hazırlayıp locaya girdiğimde Feriştah teyze, telefonla konuşuyordu. Muhtemelen Esra'yla...

Kartal ise yine bebek taşıma koltuğunda yatan Anka'yla meşguldü. Anladığım kadarıyla onu güldürmeye çalışıyordu ve Anka baba sözü dinlediğini bir kez daha göstermiş oldu.

"Çok sıcak!" Geldiğimi belli etmek isteyip söylendiğimde Kartal'ın gözleri Anka'dan bana döndü ve gülümseyen yüzü anında soldu.

"Seninle ne konuşmuştuk?" Yanına oturup "Tanışıyor muyuz?" diye sordum muzipçe. Ama aldırmadı. Şakağındaki bir damar seğiriyordu ve öfkeli gözleri üzerimde geziniyordu.

"Kural 1: Oyunumuz sadece akşamları geçerli olacak. Bütün bir tatili seni tanıımıyormuş gibi geçiremem." Yüzünü buruşturup sinirle homurdandığında ona hak verdim. Bu güzel tatili onunla oyun oynayarak geçirmek istemiyordum. Aksine onunla olmaktı niyetim. Dibinden ayrılmamak.

"Pekâlâ," diye isteksiz bir şekilde kabul ettiğimde surat asıp önüme döndüm. "Şu giysi mevzusu için gerçekten tartışacak mıyız?"

Bir şeyler söylenip "Eğer dediklerimi yaparsan tartışmak için bir neden göremiyorum," diye cevabı yapıştırdı.

Gözleri ağır çekimde gibi üstümdeki her bir noktada gezindi. "Beni katil edeceksin, yemin ediyorum seni süzen her adamı öldürmem gerekecek!"

Abartma der gibi gözlerimi devirdiğimde bana aldırmadan devam etti. "Hüma, sınırlarımın olduğunu sana söyledim. Ben karımın herkesin ortasında böyle-" diyecek bir söz bulamayıp dudaklarını sinirle birbirine bastırıp eliyle üstümü işaret etti. "Böyle baştan çıkarırcasına dolanmasına izin vermem. Her şeyinin bana özel kalmasını istiyorum." Etrafına ölümcül bakışlar atarken ellerini yumruk yaptığının farkında bile değildi. "Bel kavisindeki o öpülesi beni, şu adam bilirse benim onlardan ne farkım kalır sence?"

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım. Ağzından çıkanları öyle bir söylüyordu ki en saçma fikir bile sanki anlam kazanıyordu. Aklımı karıştırma konusunda bire birdi ve bu ilkel duyguları bir yandan da gururumu okşuyordu.

Haklıydı ama sadece bazı konularda. Kollarımı göğsümde kavuşturup etrafıma bakındım. Benim gibi hatta benden daha açık bikiniler giyen pek çok kadın vardı. Hiç de gariptenecek bir durumda değildim.

"Kendimi bunların içinde özgüvenli hissediyorum ama..." diye cılız bir bahane sunduğumda Kartal'ın gözleri anlık da olsa anlayışla yumuşadı. Yine de bu savaşı kaybetmek gibi bir niyeti olmadığı için tekrar eski haline döndü.

"Tabii ki öyle olursun," derken sesi giderek boğuklaştı. "Şu haline bak." Öyle bir söylemişti ki odadan çıkma-

dan önce aynadan en az beş kez kontrol etmeme rağmen kendime bakma ihtiyacı duydum.

Klasik bikiniydi işte. İddialı olan tek kısmı bordo oluşuydu. Omzumda üç ince şerit ve bikini altımın kenarlarındaki kurdele halindeki ipler dışında bir albenisi yoktu.

"Hiç de bir şey yok halimde." Ona karşı gelip kaşlarını çattığımda, dişlerini sıkarak "Herkesin önünde iç çamaşırlarınla dikiliyormuş gibi durman dışında mı?" diye tısladı anında.

Ahh! Bu savaşın kazananı çoktan belliydi, kime dert anlatmaya çalışıyordum ki?

"Aferin oğlum, hep böyle ol, dinleme bu kızı." Feriştah teyze, telefonu kapayıp bizi izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme mevcuttu. Kartal'a büyük bir memnuniyetle baktıktan sonra bana döndü. "Kartal haklı Hüma, ne diye kocana karşı geliyorsun ki? Başkasının görmesini istemiyor işte."

Bir şey söyleyip ona karşı geleceğim sırada, pes edip "Offf!" diye veryansın ettim. "Tamam, istediğin gibi olsun. Mutlu oldun mu? Ama en azından sadece bugün izin ver. Yanımdan ayrılmazsın."

"İyi, öyle olsun bakalım." Yüzümü asmaya devam ederken plaj çantamdan bir dizi eşya çıkardım ve huysuz bir şekilde güneş kremimi sürdüm.

"Asma suratını." Yaklaşık beş dakika sonra Kartal yanıma gelip kollarını etrafıma doladığında başımı başka yöne çevirdim. "Hadi, ama bebeğim, kıskanıyorum işte buna hâlâ alışamadın mı?"

Burnunun ucunu yanağımda gezdirip gönlümü almaya çalıştığımda, "Yüzmek istiyorum," diye söylendim.

"Tamam, gel yüzelim." Elimi tutup beni ayağa kaldırdığında üstüme kötü kötü baksa da sesini çıkarmadı. Pareomu çıkarmamı sabırsız bir şekilde bekledi ve saçlarımı

tepemde topladığımda kolunu omzuma atıp beni kendine çekerek kendince etrafa gözdağı verdi.

Bu kadın benim, uzak durun!

Havuz kenarına geldiğimizde kaçan keyfim anında geri döndü ve Kartal suya atlarken sırtarak mermere oturup suya alışmaya çalıştım. Soğuk değildi ama ilk kez girerken mutlaka öyleymiş gibi geliyordu.

Bacaklarımı çırparak, alışmaya çalışırken bileğimden suya çekilmemle çılgılığı bastım. Kartal vücudumun tamamının ıslandığından emin olduğunda, sinsi sinsi gülümseyip "Ne kadar da nazlısın sen öyle" diye sataştı.

Ama oltaya gelmedim. Islanmış saçlarımı yüzümden çekip sırtüstü uzandım ve güneşin, suyun tadını çıkarırcasına gözlerimi kapadım.

"Harika!"

Yaklaşık bir saatimizi suda geçirmiştik. Önce keyfini çıkarmak için yavaşça etrafta dolaşmış, ardından Kartal'ın direktifleriyle dalma konusunda biraz pratik yapmıştım. Bu konuda pek becerikli olduğum söylenemezdi ama kötü de değildim. Sonra benim önerimle biraz yarışmıştık. Tabii ki Kartal kazanmıştı, hem de açık ara farkla.

Ardından benim yüzme yeteneğimi geliştirmek adına birkaç taktik vermişti. Mesela yüzerken yüzümü de suyun içine sokmak gibi. E o zaman hiçbir şey göremiyordum ki...

Bundan pek hoşlanmış sayılmazdım, yine de dediğini yapmaya çalıştığımda hızımın biraz daha arttığını kabul etmek zorundaydım. Kartal ise bu konuda bir hayli becerikliydi. Bana küçükken ailecek Ege'deki yazlıklarına gittiklerini, beş yaşındayken bile yüzebildiğini söyleyip beni şoka sokmuştu. Dalış konusunda daha da iyiydi. Suyun

altında asla onun kadar uzun süre nefesimi tutabileceğimi sanmıyordum. Öylesine uzun bir zaman boyunca suyun altında kalmıştı ki bir ara bir şey mi oldu acaba diye onu kontrol etmek zorunda kalmıştım.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Yine hafif yorulmuş bir halde sırtüstü uzanıyorken Kartal'ın yanıma geldiğini fark ederek gözlerimi açtım.

"Olur, biraz dinlenmiş oluruz. Kıyıya kadar yarışalım."

Söylediğime gülerek ileri atıldığında, bu sefer aramızda o kadar büyük bir fark olmamıştı. Benden on saniye önce havuzdan çıkarak "Burada bekle" diye buyurduğunda, mermere yaslanıp topuzumdan çıkan saçları arkaya attım. Kartal kısa bir süre sonra tekrar yanımdaydı. Eliyle çıkmamı işaret ettikten sonra havluyu anında etrafına doladığında, bu haline gülmeden edemedim.

"Ah! Keşke bunu havuza girmeden önce de düşünseydin," diye dalga geçmekten geri kalmadım. "Gerçekten sınır tanımıyorsun."

Omuz silkip beni locamıza yönlendirdiğinde "Bikinin ıslakken üstüne yapışıyor," diye huysuzca açıkladı. Ne kadar da düşünceliydi ama...

Locaya vardığımızda Anka'nın uyanık olduğunu ve Feriştah teyzenin kucağında kıpır kıpır hareket etmeye çalıştığını görerek rahatladım. Bu çocuğun bu kadar uyması normal miydi bilmiyordum. Daha çok ağlaması ya da sorun çıkarması gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Aslında, sanırım buldum da bunuyordum. Saçlarımın suyunu aldıktan sonra üstüme askılı bir elbise geçirdim.

"Önce bir şeyler içelim, sonra Anka'yla ilgilenirsin." Kartal, kızıma doğru uzandığım sırada araya girince geri çekilmek zorunda kaldım. "Sonra da öğle yemeği için otele geçeriz."

Feriştah teyze, kucağında Anka'yla son derece huzurlu olmasa bunu kabul etmezdim ama herkesin mutlu olduğunu görünce kocamın peşine takıldım. Bar taburelerinden birine yerleştiğimizde Kartal, bana hamilelik dönemimde oldukça sık içtiğim portakal suyuna benzeyen alkolsüz bir kokteyl söyledi. Kendine ise oldukça karışık bir şey sipariş etmişti.

"Bu tatil gerçekten de harika oldu." Pipetimle oynarken Kartal'ın beni objektife alma çabalarını sabote ederek oldukça eğlendim. Sonunda çektiği on fotoğrafın dokuzunda da saçma bir şekilde çıkmakla ödüllendirildim. Bir tanesi ben fark etmeden önce çektiği idi ki onu anında telefonuna kilit ekranı yaptığı anda içimdeki şeytan bir kez daha kahkahalara boğuldu.

Yarım saat kadar oturduktan sonra tekrar locaya döndük. Anka hâlâ uyanıktı ve fırsattan istifade onlar eşyaları yüklenirken ben de kızım ile uğraştım. Hava oldukça sıcak olduğu için üstünde sadece bezi ve Esra'nın aldığı Tweety'li zıbınlardan biri vardı. Tombul bacakları yarlardan beni ısır diye bağıırken kendimi tutmam çok zor olsa da, öğle yemeği niyetine onu yememeyi başardım.

Bu tatilin hepimize iyi geleceği daha şimdiden belliydi.

Otelin bar kısmı, yemek salonuyla yarışacak bir görkeme sahipti ve havuzdan sonra buna pek de şaşırmamıştım. Tavanda her zamankinin aksine yuvarlak bir top yoktu. Onun yerine etrafa şeritler halinde bir dizi neon ışık yerleştirmişler, renk cümbüşünü daha elit bir şekilde mekâna yansıtmışlardı. Orta kısım tamamen boş sayılmazdı, yanlara pek çok masa yerleştirilmişti ve en geride daha sakın takılmak isteyenler için oturma köşeleri vardı. Mekânın merkezinde ise bar bulunuyordu.

İlk izlenimim, burasının makul insanlar için olduğu yönündeydi. İçip sapıtanlar, ortalığa kusanlar ya da hayal gücümün aksine kıskançlığını körükleyerek ortada dolaşan striptizciler yoktu. O yüzden derin bir nefes aldığım, yeni tatmaya başladığım bu duygunun dinmesiyle keyifle gülümsedim.

Antalya'da olduğumuz için elbette pek çok turist vardı ama o kadarıyla da baş edebilirdim.

Kartal'la içeri girdiğimiz an, ona hiçbir şey demeden bar taburelerinden birine oturdum ve etrafıma kısaca baktım. Müzik sesi fazlaydı ama yanımda biri konuşsa duyamayacağım kadar değildi.

Üzerimdeki elbisenin eteğini düzeltip barmene döndüm ve Kartal'ın bu öğlen havuz kenarında söylediği içecekten sipariş ettim. Gözlerim etrafta dolandı. Bir grup kız, fiziksel özelliklerine bakılacak olursa yüksek ihtimalle Ruslardı, tam arkamda ölümüne dans ediyordu. Günün bu saati için sanırım burası pek kalabalık sayılmazdı. Onlar dışında kendi halinde takılan birkaç kişi daha vardı ama hınca hınç dolu değildi orta kısım. İnsanlar daha çok kafa dinlemek için gelmiş gibi görünüyordu ya da mekân daha tam anlamıyla açılmış değildi.

"İçeceğiniz." Barmenin önüme ittiği bardak kayarak parmaklarımmın biraz gerisinde durdu ve pipetimi bardağın içinde şöyle bir gezdirdim. Burası benlik bir yer değildi ama Kartal akşam için buraya gelmekte ısrarcı olmuştu. Sanırım buradayken beni daha rahat tavlayacağını düşünmüştü, nedenini bilmiyordum.

Aklıma gelen şeylerle onun ne yaptığını tamamen unutmuş olduğuma inanamayarak etrafa bakındım. Onu ilk anda bulamadım ve bu hafif bir endişeye kapılmama neden oldu. Ama sonra sevgili kocamı, gerideki oturma alanında buldum. Elinde bir kadeh vardı, içkiler

konusunda ne içtiğini bilecek kadar iyi değildim. Koltuğa yayvanca oturmuş, bir kolunu arkaya yaslamış kısık gözlerle bana bakıyordu. Bu bir kartalın avına odaklanması gibiydi ve heyecan; tüylerimi diken diken yapmak için tam zamanında araya girdi.

Göz göze geldiğimiz an, elindeki kadehi ağır bir hareketle bana doğru kaldırdı ve şerefe der gibi salladı. Gözlerimi anında tekrar önüme çevirdim ve derin bir nefes aldım. Oyunun kazananının Kartal olacağı belliydi ama yelkenleri bu kadar çabuk suya indirmeye hiç de niyetim yoktu. Biraz eğlenmek, en güzeliydi. O yüzden, sevgili kocamın tüm güzel meziyetlerini aklımdan sildim sonra da kendime güvenen bir tavra büründüm.

Bir on dakika sonra bar ilk geldiğimize oranla daha bir dolmuştu ve müziğin ritmi bir hayli artmıştı. Dans edenlerin sayısı her dakika artarken bar tabureleri de çoğunlukla dolmuş, içeri giren gruplar da çoğalmıştı. Otelde bu kadar kişinin olduğunu fark ettiğim ilk an olmuştu bu.

"Hey, merhaba." Yanımdaki taburenin çekilmesiyle başımı o tarafa çevirdim ve yanıma oturanın bir kız olduğunu görerek gülümsedim.

"Merhaba," diye ona döndüğümde tahminlerim onun yirmili yaşların başında olduğu yönündeydi. Kırmızı saçlarının iddiasına rağmen yüzünde oldukça sevimli bir ifade vardı. Siyah bir eteğin üzerine önünde baskıları olan bir tişört giymişti. Görünüşü burada olan yabancı kadınlara oranla oldukça usturupluydu. Ondan ilk görüşte hoşlanmam belki de bu yüzdenydi.

"Ben Pelin." Uzattığı eli sıkarken "Ben de Hüma," diye yanıtladım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Göz alıcı gülümsemesiyle "Ben de" diye cıvıladı. Ardından etrafı inceleyerek "Ailecek tatile geldik," diye açıkladı. Yüzünden, bundan pek de hoşlanır gibi bir hali

olmadığını anladım. "O kadar bunaldım ki orta yaşlıların arasında biraz daha durursam kendimi otelin terasından aşağıya atacağım."

Söyledikleri kıkırdamama neden olurken ona yirmi sekiz yaşına yaklaştığımı, evli ve üstelik bir çocuğumun olduğunu söylemedim. "Kaç yaşındasın?" diye sorduğumda tamamen bana dönüp "Buraya girebilecek kadar büyüğüm," diyerek kızardı. "Yirmi bire gireli bir ay kadar oluyor."

Ardından kendine bir içki söyleyecekken karar değiştirip benimkinden sipariş etti ve etrafı detaylı bir şekilde incelerken "Ah bu Ruslar..." diye yakındı. "Kismetimizi kapıyorlar."

Evet, evli olduğuma ihtimal bile vermemişti. Yüzünü buruşturarak ortadaki alana baktı ve "Sence yeteri kadar içersen öyle dans edebilir miyim?" diye sordu oldukça ciddi bir şekilde. Muhtemelen öyle dans etmemesinin daha iyi olduğunu söyleyecektim ki arkamda hissettiğim nefesle birlikte susmak zorunda kaldım. Bu hisse aşınaydım, o yüzden bedenim anında savunma kalkanlarını indirdi ve ona dirsek atmaktan vazgeçti.

Diğer yanımda oturan adam kalkmıştı ve şimdi oraya Kartal yerleşmişti. Gözlerimi ondan tarafa çevirmedi. Sıradaki hamlesini beklerken vücudum beklentiyle kısıldı ve onun bir şeyler sipariş ettiğini duydum. Benimle ilgilenmiyordu, bu taktiğini sorgulamama neden oldu.

Yayvan bardaktan bir yudum aldığında, ona kirpiklerimin altından bir bakış attım ve bu sonunda bana dönmelerini sağladı. Gözleri üzerimde çok kısa bir süre gezindi ve tekrar gözlerimde durduğunda, "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu tatlı tatlı.

Ahh! Flörtöz Kartal kesinlikle içimi eritebilirdi. Yine de güçlü durmayı başardım ve oturuyor olduğuma şükrettim.

"Hayır." Ses tonum o kadar umursamaz çıkmıştı ki ben dâhil Kartal da anlık bir şaşkınlık geçirdi. Yan tarafta, Pelin'in meraklı gözlerle bizi izlediğini fark ederek tekrar ona döndüm ve "Üniversiteye mi gidiyorsun?" diye sordum öylesine.

"Evet, psikoloji okuyorum." Gözleri hâlâ Kartal'ın üstündeydi ama bu hayranlığın yanı sıra, *acaba sorun çıkacak mı* tarzında bir bakıştı. "Ya sen?"

"Hukuk," diye geçiştirdim onu. Lisansüstü eğitimimi bile tamamladığımı söyleme gereği duymadım, bunu sonra söyleyecektim ve tepkisini bir hayli merak etmiştim.

Önüne bırakılan bardakla, dikkatim tekrar Kartal'a kaydığında, bana göz kırpmasını ve "Benimle iç lütfen," diye konuşmasını ağzım açık izledim. Bu adam daha öncelerde de böyle miydi gerçekten, yoksa tamamen bir oyun muydu, ciddi anlamda merak ettim.

"Size hiç tanımadığım birinin içki teklifini kabul edecek bir tip gibi mi gözüktüm?" diye terslendim. Beni hiç mi tanımamıştı? İlginçti...

"Sadece bir tane..." Yüz ifadesi öylesine karşı konulmazdı ki ellerim bardağa kayarken son anda kendimi engelleyebildim.

"Eğer her böyle diyenin teklifini kabul etseydim, şu an burada oturuyor olmazdım." *Senin yanında oturuyor ve muhtemelen seninle evli olmazdım*, diye tamamladım cümlemi.

Yaptığım imayı anında anladı ve gözleri anlık bir gururla kaplandı. Bu ona gülümsememi sağladığında, Pelin'in yanda kıpırdandığını ve mermere yaslanıp Kartal'a, "İstemiyor işte niye ısrar ediyorsun ki?" diye kırışmasını hayretle izledim.

"Çünkü ben istiyorum." Kartal, oldukça rahat bir tavırla ona karşılık verdiğinde Pelin iyice kızardı ve önüne

döndü. Kartal da dikkatini tekrar bana verip "Korkma, ısırmayacağım," diye takıldı.

Gözlerimi devirip oyunu sonuna kadar oynadığımı bildirmek için Pelin'e baktım. "Dans edelim mi?"

Gözleri heyecanla parladı ve yalnız başına olmaktan duyduğu sıkıntı anında kayboldu. Sandalyesinden inip ortaya ilerlediğinde ben de peşine takıldım ama son anda, Kartal'a sinsi bir bakış yollamayı da ihmal etmedim.

Ne kadar süredir dans ediyorduk, hiçbir fikrim yoktu ama doğum sonrasında gelen yorgunluğu atmış olmaktan oldukça memnundum. Pelin'le birlikte adeta kurtlarımızı dökmek eğlenceliydi. Terlemiştim, soluk soluğaydım, etraftaki tempo başımı döndürmüştü. Yine de güzeldi.

Derin nefesler alırken neon ışıklar gözlerimi yaktı, olduğum yerde sallanmama neden oldu. Geriye doğru sendelediğimde belime dolanan eller beni sabit tutmayı başardı. "İyi misin?"

Kartal'ın sesi kulağıma çalındığında, rahatlayarak başımı sallayacaktım ki Pelin'i gördüm. Beni kendine doğru çektiğinde ne olduğunu anlayamadan etrafına, "Bu adam bizi rahatsız ediyor!" diye işaret etmeye başladı.

Her şey öylesine hızlı gelişmişti ki Pelin, beni Kartal'dan uzaklaştırırken iki adamın ona doğru gittiğini ve Kartal'ın bu tepki karşısında sinirlendiğini son anda görebildim.

"Bir sorun mu var?" Sanırım mekânın korumalarından biriydi, emin değildim. Girişte onu gördüğümü hatırlamıyordum.

Kartal, onlara oldukça kötü bakışlar atarken "Hayır, yok. İşinize bakın," diye tersledi. Ama Pelin, "Hayır, bizi

rahatsız ediyor," diye bir kez daha araya girdi. Korumalardan biri Kartal'a doğru uzandı ve "Dışarı lütfen," diye kibarca onu kovduğunda, Kartal koluna dolanan eli ani bir şekilde itti.

Bundan sonra gelecek hamleyi biliyordum. O yüzden şaşkınlığımı üstümden atar atmaz öne fırladım. Kartal, o sırada yine kendini tutmaya çalışan adama yumruk atmak üzereydi, çok doğru bir zamanlamaya sahiptim.

"Durun!" diye araya girip Kartal'ı bir elimle geri ittiğimde gülmemeye çalışarak "Bir sorun yok," diye yatıştırmaya çalıştım.

Korumalar hangimize inanmaları gerektiğini bilemeyeceklerdi ve Pelin şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

"O benim kocam, gerçekten bir sorun yok."

Gerideki oturma köşelerinden birindeydik ve Pelin hâlâ söylenmekle meşguldü.

"Hayır, yani madem evlisiniz... Bu tanımıyorum ayakları neden?" Başını iki yana sallarken büyük bir paradoksun içine düşmüş gibiydi. Ona oynadığımız oyunu nasıl açıklayacağımızı bilemediğimden, "Boş ver," diye kıkırdadım. "Aramızda bir şakaydı."

Başını hâlâ iki yana sallamaya devam ederek önündeki içkiden bir yudum aldı ve "Az kalsın adamı attırıyorum," diye hayıflandı. Gözlerimiz Kartal'a kaydı ve onun önemli değil dermiş gibi omuz silkmesiyle rahatladık.

"Ne zaman evlendiniz?"

"Altı ay kadar oluyor, daha yeni." Kartal benden önce cevapladığında, "Bir de yeni doğmuş bebeğimiz var..." diye son bombayı patlattı.

Pelin, sanki mümkünmüş gibi daha da şaşırdığında,

gözleri kısıldı. Ardından yaptığı hesaplarla kaşlarını çattı.
"Na-nasıl yani?"

Kartal'a ters ters bakıp Pelin'e anlatmaya başlamadan önce içeceğimden bir yudum aldım. Ve başladım...

Hikâyemizi anlatmak, güzel ve bir o kadar özeldi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odaya vardığımızda konuşmaktan ve gülmekten çenem ağrıyordu. Pelin o kadar eğlenceli bir kızdı ki gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Hikâyemiz, onu şoka sokmuştu, ciddi anlamda hem de.

Sperm bankası, günümüzde pek de normal karşılanan bir şey değildi doğal olarak. Yer yer hayranlıkla Kartal'ı tebrik etmiş bazen de bir hayli kızmıştı. Verdiği tepkiler öylesine orijinaldi ki dışarıdan bizi görmek benim için de güzel bir deneyim olmuştu. Bizim hikâyemizi daha çok kişiye duyurmak istese de Kartal, buna engel olmuştu ayrıca. Arkadaşlarına yaymak konusunda o kadar istekliydi ki Kartal'ın uyarısına rağmen ikna olup olmadığından pek emin değildim.

"Eee karıcığım, sonunda yalnız kalabildik." Kartal, içeri girip kapıyı kapadığında, çantamı sehpanın üstüne bıraktım ve ona dönme gafletinde bulundum. Dönmez olsaydım!

Gözlerinden her şeyi alenen okurken kızardım ve nefeslerim anında sıklaştı. "Uyusak mı? Sen yorulmadın mı?" diye telaşla konuştuğumda, gözleri kısıldı ve avını ürkütmemek için ağır adımlarla bana yaklaştı. Ah! Bu sakinliğinin beni daha fazla korkuttuğunu bilseydi, tam da bu tepkiyi veriyor olurdu!

"Aklıma yapabileceklerimiz geldiğinde" dedi bana bir adım kala bir mesafede durup üstten bakarken. "Tüm yorgunluğum bir anda gidiyor."

Kelimeler yaksaydı, şu an yanıyordum. Ne diyeceğimi bilemeyerek bocaladım. Gerçi ne tepki vermem gerektiğini de bilmiyordum. Bir yanımda sebepsizce korkarak ondan kaçmak isterken, bir yanımda ise üstüne atlamak istiyordum. Ve ben arafta sıkışıp kalmıştım.

"Ben-" Ağzımı açtım, kapadım. Bir kez daha açtım. Kartal, bu halime içten içe gülerken başka bir şey için beklemedi. Aradaki mesafeyi tek bir adımla kapadı ve bir eli belime dolanıp beni kendine çekti. Vücudumuz yapboz parçaları misali birbirine uyum sağladığında, diğer eli omuzlarımdan yukarı çıkarak ensemden duraksadı. Ve ardından dudakları dudaklarımla buluştu.

O kadar hassastım ki bu derince solumama neden oldu. Onu özlemiştim, bu garipti. Yani en azından benim için öyleydi.

"Tüm gün bunu yapmak için yanıp tutuştum." İtirafı, içimde biriken arzuları körüklediğinde kollarımı boynuna dolayarak öpüşüne karşılık verdim.

Onu kendi isteklerim doğrultusunda, ağır ağır, tadını çıkara çıkara öptüm. Çenesine ulaşabildiğim her yerini öpücüğe boğarken Kartal halinden memnun bir şekilde bekledi. Onun sırası geldiğinde işler anında kızışmıştı. Bu beklediğim bir şeydi. Eli bir bacağıma gidip beline doladığında ona uyup beni kucağına almasına izin verdim.

Öpüşü, yakıcıydı. Eğer onu tanımasam zarar vermek istediğini söylerdim ama bu onun isteyeceği son şey bile değildi. Yine de ayların acısını dudaklarımdan çıkardığını inkâr edecek değildim. Beni sıkıca kucakladıktan sonra elleri düşmemem için kalçalarıma indi. Dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde yatak odasına doğru hızla ilerlemek için harekete geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çok geçmeden de dili, ağzımın en kuytu köşelerinde keşfe çıktı. Bu ikimizin de özlediği bir şeydi. Eğer Kartal'ın deli inadı olmasa, böyle bir sorunumuz olmazdı.

"Seni istiyorum."

Gözlerim titreşerek kapandığında, sırtımın yatağın serin çarşaflarıyla buluştuğunu hissettim. Saten tenimi ürpertirken Kartal'ın dokunuşları içimi yakıyordu. Elleri izin almaksızın üstümde keşfe çıktı. Dudakları boynuma indi ve az önceki öpüşmenin şiddetinden kızarmış dudakları şah damarıma yumuşacık bir öpücük bıraktı.

"Nefesimi kesiyorsun..." Bunu benim ona söylemem gerekmiyor muydu? Gerçi ben öylesine dağılmıştım ki hiçbir şey diyebileceğimi zannetmiyordum.

"Gözlerini aç bebeğim." Emriyle birlikte gözlerim yavaşça açıldı ve bana bakışı az kalsın ağlamama neden olacaktı. *Tekrarlıyorum, şanslı kadının tekiyim!*

"Söyle bana, ne istiyorsun?" Bu oldukça açık değil miydi?

"Seni..." diye yanıtladım anında. Düşünmeye gerek yoktu. İstedğim tek şey oydu. Bu onun için de yeterli bir cevaptı. Oyun bahanesiyle onu engelleyeceğimi sanmış olmalıydı. Ama o kadar dirayetli değildim.

Dudakları keyifle kıvrılarak gülümsememe neden olduğunda, üstümdeki bluz ne olduğunu anlayamadan başımın üstünden çekildi.

Ve tam da o anda, dışarıda bir ses yankılandı. Kapı çalıyordu. Kartal, önce aldırmadı, ardından bir kez daha vuruldu. Bana şöyle bir bakıp içinden küfrederken üstümden kalktı.

"Burada kal," diye sitem ederek dışarı çıktı. Başımı iki yana sallayarak gülerken hareketsiz kaldım. Bir ağlama sesi odada yankılandı ve Feriştah teyzenin sesini işittim. Anında yataktan kalkıp üstüme bir tişört geçirerek dışarı çıktım.

Anka, Kartal'ın kucağındaydı ve ağlıyordu.

"Acıkmış olmalı," diyordu tam o sırada Feriştah teyze. Yanlarına gidip Kartal'dan Anka'yı aldım ve Anka tuhaf bir şekilde iç çekerek ağlamayı kesti. Allah'ım...

Bebeğim beni özlemiş olmalıydı. Onu kucağıma yatırarak ayakta dolanmaya başladığımda Kartal, Feriştah teyzeye, "Bu akşam burada kalsın. Sen de dinlen." dedi gülerek.

"Bir şey olursa haber verin ama." Feriştah teyze odadan çıkarken arkasından, "Jakuzinin keyfini çıkar sultanım," diye şakıdım.

"İlahi Hüma."

Koltuğa çöktüğümde Anka tekrar huysuzlandı. Ağlamaya başlaması ise sadece iki saniyesini aldı. Tekrar ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladığımda ise anında sustu. "Kızım, sen niye bu kadar yaramazsın?" Kartal, yanıma gelip Anka'ya bakarken sanki kızımız da anlıyormuş gibi muzip bir şekilde gülümseyerek tuhaf sesler çıkardı. "Az önce neyi böldüğüne dair hiçbir fikri yok, değil mi?"

Başımı iki yana sallayarak "Sandığın kadar da babacı değilmiş ha?" diye sııttım. Kartal ise somurtmakla yetindi. Az önce adamın bir aylık rüyası gerçek olmak üzereydi ve minik kızımız tüm planlarını bozmuştu.

Eh, Kartal Bey... Sanırım biraz daha beklemeniz gerekecek.

Burnuma değen şey yüzünden uykudan sıyrıldığımda, gördüğüm ilk şey kırmızı bir gül oldu. Kartal, gülü yüzümde gezdirirken gülerek yana kaydım ve yatakta gerinerek onun gülü yerine koyup kahvaltı servisini yatağın kenarına getirişini izledim.

"Beni şımartıyorsunuz efendim," diye keyifle sırıttığımda, gözlerim odanın içinde gezindi ve "Anka nerede?" diye sordum hemen.

"Feriştah teyzeyle sahilde gezintiye çıktılar." Ardından "Zaten amacım da seni şımartmak," diye açıkladı.

Dün gece Anka uzun bir süre boyunca huysuzluk ettiği için uyanık kalmıştım ve saatin öğlene geldiğini görünce pek de şaşırmadım. Kartal da yanıma kurulup kahvaltı etmeye başladığımızda, bugün için birkaç plan yaptık ve havadan sudan konuşmaya devam ettik.

"Havuz kenarındaymışlar." Kartal, elimi tutup beni yönlendirdiğinde bu sefer kaydırakların olduğu kısma gittiğimizi fark ettim. Bugün burası biraz daha doluydu, hafta sonu girdiği için böyle olmalıydı.

O yüzden onları görmem biraz zaman aldı. Feriştah teyze tam karşıdaydı ama yanında başka kişiler de vardı. Anka bir adamın kucagındaydı. Kaşlarım çatılırken gözlerimdeki gözlüğü saçlarımın üstüne çektim ve kısa bir şok yaşadım.

Yandan bir su sesi geldi. Gözlerim oraya çevrildi ve bir kez daha şaşkınlık geçirdim.

"Siz nereden çıktınız?" Locaya geldiğimizde Aslan, Anka'yla uğraşüyor Öykü, Feriştah teyzeyle konuşurken Esra da bikinisinin gizleyemediği yerlere güneş kremi sürmeye çalışıyordu. Az önce suda debelen kişi ise Devrim'den başkası değildi. Berat kenarda yüzüyor, yürüyen tehlikenin kendini boğmadığından emin oluyordu.

"Sürpriiz!" Esra, ayağa fırlayıp bana sarıldığında gülererek geri çekildim. Her yeri krem içindeyken bu pek de iyi bir fikir değildi.

"Bizsiz tatile çıkarsınız da biz gelmeyiz ha, oldu canım!"

Öykü, onun bu haline gülererek "Devrim'le Esra haberi duyunca susmak bilmedi. Biz de gelmek zorunda kaldık," diye açıkladı. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

Kartal, gözlerini devirip ablasının yanağına bir öpücük bıraktı ve Aslan'ın omzuna hafifçe vurarak kendine has selamını verdi.

"Kaytal Dayımı!" Havuzdan gelen sesle birlikte o tarafta döndüğümde Devrim'in araba biçiminde bir şişme simidin içinden bize el salladığını görerek ona karşılık verdim. Tatilimiz birden daha da eğlenceli bir hal almışa benziyordu.

"Anka da benim gibi yüjebilir mi HüŖa?" diye sorduğunda, dudaklarımı birbirine bastırıp "O daha yüzme bilmiyor tatlım," diye başımı salladım. "Büyüyünce ona birlikte öğretiriz."

Öykü'nün yanına geçip oturdum ve herkesle selamlaştım.

"Burası da cennet gibi bir yermiş." Esra, etrafına bakınıp dururken Aslan anında, "Sen gelene kadar," diye mırıldandı. Oldukça sessiz söylemiş olsa da Esra bunu duymuştu. Ona güneş kremlerinden birini fırlattıktan sonra locanın yanına geçti ve sere serpe Ŗezlonglardan birine uzandı. Ŗapkasını başına çektiğinde "Bir saat sonra beni uyandırırınız," diye buyurdu.

"Aferin, göster her yerini." Aslan'ın yanımda homurdanmasıyla kahkahamı tutmak zorunda kaldım. Bu ikisi arasında bir haltlar dönüyordu, yakında kokusu çıkardı. Daha Ŗimdiden çok eğleneceğimizi tahmin edebiliyordum.

Havuz'a girmek için acele ettim ama Kartal güneş kremi etkisini gösterene kadar gölgede kalmam konusunda ısrarcı oldu.

"HüŖaaa, hadi, beni yakala!" Devrim suyun içinde çırpınarak benden kaçmaya çalışırken onu yakalamam sadece yarım dakikamı aldı. Kahkahalara boğulup üstüme su atmaya devam ederken bir süre sonra kaydıraqları keŖfetmeye karar verdik. Devrim, bize eğlenceli dakikalar sunmaktan bir an olsun geri kalmadı. Düz kaydıraktan havuz'a inerken nasıl başardıysa, bir Ŗekilde simidin içinden çıkmayı becerdi ve az kalsın boğulacaktı. Döne döne inen kaydırağa, mayosu yine nasıl olduysa, kaydırağa takılmayı başardı.

Suyun içine dalmak için diretip şnorkelle berbat bir deneyim yaşadı. Çünkü havada kalması gereken boruyu suya sokması sadece bir dakikasını almıştı.

Bu kadar çok sorun çıkardığı için hem Öykü, hem de Berat, Devrim'i göz hapsine almak zorunda kaldı. Yine de oldukça komikti. Hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordum.

Öğle yemeğinden sonra Feriştah teyze, Anka ve Devrim'i uyutmak için odaya çekildi. Biz de kızlarla birlikte takılmaya karar verdik. Bizimkileri baş başa bırakmıştık ve şimdi plaja inmiştik.

"Eee nasıl gidiyor, Aslan'la bir tuhafısınız?" Sandaletlerimi elime alıp sıcak kumu tenimde hissederken yerden bir deniz kabuğu almakta olan Esra'ya baktım. Öykü, fotoğraf çekmeye bir son verdi ve o da bana göz kırparak "Evet, yani sürekli didişiyorsunuz," diye destek oldu.

Esra'nun her şeyi yapmasını beklerdim ama kızarmasını değil... "Ne olacak işte her zamanki öküzlüğü," diye ters ters konuştu. "Gıcık ediyor beni."

Eh, ikisinin de bu konuda altta kalır tarafı yoktu ama Esra'nın bunu görmediği kesindi. "Ne yaptı sanki sen de..."

Öykü, gülerek ona yem attığında Esra anında oltaya geldi. "Ne mi yaptı? Adam beni öptü öptü! Sonra da hiçbir şey olmamış gibi davrandı! Daha ne olsun?"

Bu eski bir meseleydi ama Esra bunu takıyormuş gibi görünmüyordu.

"İkinizin de birbirinize karşı boş olmadığınız belli," dedim olaya açıklık getirmek için. "Bunu inkâr etmenin anlamı yok."

Ağır ağır yürüyerek iskeleye çıktık ve en uca geldiğimizde oturarak ayaklarımızı suya soktuk.

"Eğer bir şey varsa, tatilde anlarız."

Öykü haklıydı. Birbirimize sırtıırken Esra sadece omuz silkti ve "Aman eksik kalsın," diye directti. Sanırım tatilimiz, beklediğimden daha aksiyonlu geçecekti.

Geri döndüğümüzde bizimkileri havuzda yüzerken bulduk. Ama bulmayı beklemediğimiz şey, dört kişilik bir turist grubun sanki yemek istermiş gibi onları süzmesi oldu. Hemen yan locadaydılar ve aralarında fısır fısır konuşarak gülüşüyor, arada da onları gösterip duruyorlardı.

Tüm kanım beynime çekildiğinde Kartal'ın kıskançlığı bana geçmiş gibi bir öfkeye kapıldım. Sarışın kız alenen kocamı süzerken aksi mümkün olamazdı. Rusça konuştukları için ne dediklerini anlayamıyordum.

Öykü ve Esra da olayı çıkmış görünüyordu. "Ay gidip şu kızı yolsam rahatlar mıyım?" Esra, minderlerden birine oturup Aslan'a bakan kızın işaret ettiğinde ben de sinirli olmasam gülebilirdim. Bu kıskançlık gerçekten de kötü bir durumdu. Kartal, geldiğimizi görünce bize doğru harekete geçtiğinde düşünmeden ayağa fırladım ve yandan havlusunu kapıp havuzun kenarına, tam o sudan çıktığında ulaştım.

Havluyu omuzlarına attığımda, kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "Bir saatte bu kadar özleyeceğini tahmin etmiyordum," diye dalga geçti.

"O güzel vücudunu teşhir etmene izin vermiyorum artık," diye çıkıştım. Gözlerim bize yönelmiş bakışlara kaydı ve Kartal o zaman ne olduğunu kavradı.

"Demek birileri kıskandı." Eskiden olsa ne münasebet diye çıkışırdım ama şimdi "Tabii ki kıskandım!" dedim sadece.

Dudaklarına tamamen şov amaçlı bir öpücük bıraktım ve onu locaya çektim. Birkaç yüz hayal kırıklığıyla somurttuğunda onlara *bu adam benim*, diye bağırarak bakışlar yolladım. Eğer Türk olsalar utanır önlerine dönerlerdi ama bakmaya devam ettiler ki bu daha fazla sinirlenme neden oldu.

Pelin, haklıydı bu Ruslar konusunda!

"Tamam, karıcığım sakın ol." Kartal, halime gülerek onlara arkası dönük bir şekilde oturdu ve bu memnuniyetle gülümsememe neden oldu. Hemen kollarının arasına yerleşip "Birkaç saat için, ortadan kaybolsak?" diye öneride bulundum. "Belki biraz jet ski turu yaparız."

Sahilde düzenlenen etkinliklerden birine katıldık. Jet ski-yi kullanmak çok zor değildi ve anında uyum sağlamıştık. Ardından Kartal'la etrafta uzunca bir süre dolandık. Birkaç kez yaptığımız tuhaf hareketler yüzünden suyu boylasak da sağ salım dönmeyi başarmıştık.

Anka'yı doyurduktan sonra hep birlikte yemeğe indik. Bu akşam yine Kartal'la dünkü gibi takılacaktık ve bunu Esra ile Öykü'ye söylediğimde bir hayli gülmüşlerdi. Eh, çok mantıklı sayılmazdı ama biz eğleniyorduk sonuçta.

O yüzden planlar yapıldı. Kartal, Aslan ve Berat erkek erkeğe takılırken biz de kızlarla felekten bir gece çalacaktık.

Onlar çikalı bir saat oluyordu. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama biz otelin barında eğlenmek konusunda hem fikirdik.

Bardan içeri girdiğimiz anda, müzik beynimin ücra köşelerine kadar sızdı. Bu gece burası da bir hayli kalabalıktı. Kızları yönlendirerek arka tarafa çektim ve gözler

bize döndüğünde Esra'ya ters ters bakmadan edemedim. Kırmızı, oldukça iddialı bir elbise giymişti, bakmaları doğaldı. Bunu neye veya kime inat yaptığını bilmiyordum ama bir türlü aksine ikna edememiştim.

"Hanımlar, ne istersiniz?" Barmenlerden biri gelip siparişimizi aldığı anda ben yine aynı tercihten yana hareket ettim. Esra ve Öykü ise kafa bulmayı tercih etti.

"Uzun zamandır böyle bir yere gelmemiştim."

Öykü, kıkırdayarak müziğin etkisiyle yerinde sallanırken ona, "Yaşlı ve çocuklu," diye dil çıkardım. "Çağa ayak uydur."

"Bizimkiler ne yapıyordur acaba?" Esra, etrafı süzerken telefonuma baktım ve arama olmadığını görerek rahatladım. Feriştah teyze yine Anka ve Devrim'le kalmıştı. Tuhaftır ki ikisi de Feriştah teyzenin yanında oldukça sakin.

"Boş versene" diye elini salladı Öykü anında. "Ne yapıyorlarsa yapsınlar, biz eğlencemize bakalım."

İçeceklerimiz geldi. Hatta Esra'ya yan masadan bir de ikram geldi ki bu Öykü'yle homurdanmamıza neden oldu. Esra ise takıyor gibi değildi. Memnuniyetle içti.

Ardından sahneye atıldık. Durmaksızın dans ettik. Esra yine kendine has danslarıyla herkese eğlenceli anlar yaşattı. Oldukça zararsız bir adamla salsa figürleri sergiledi. Öykü gittikçe gevşediğinde daha da bir eğlenir olduk.

Sonra Esra, yine bir grupla shot yarışına girişti. Kazanan o değildi ama bu onu daha da kontrolden çıkarmaya yetmişti.

Sahneye çıkıp karaoke yapmasının tek nedeni de buydu. Ama sesi öylesine tiz çıkıyordu ki üçüncü şarkının sonunda, DJ gelip Esra'yı sahneden indirmek zorunda kaldı.

Anlık bir cesaretle yirmi iki yaşlarında bir çocukla düet yaptım. Bizim sesimiz ise daha katlanılırdı. Kartal, bunu görse vereceği tepkiyi düşünerek daha da bir açıldım.

Sonra birden Pelin de bize katıldı. Ailesinin yanından ancak kaçabilmişti. Onu kızlarla tanıştırdım. Daha önce anlattığım için onların kim olduğunu ben söylemeden anlamıştı. Özellikle Esra'yı...

Böylesine sıra dışı bir tip olunca, tanınması da daha olası oluyordu. Bir ara Anka acıktığı için yukarı çıkmıştım. Geri geldiğimde ise onları bir dans yarışmasının ortasında buldum. Öykü de katılmıştı ve tuhaf bir şekilde en iyi giden oydu. Esra, içkinin etkisiyle tökezleyip partilerinin üstüne düştüğünde elenmek zorunda kaldı.

Pelin, Öykü ve Portekizli kız finale kaldığında, ortalık birbirine karıştı. Tezahüratlar havada uçuşurken Öykü en çok destek alan kişi oldu ve birinci seçildi. Buna en çok da kendi şaşırdı.

Ödül olarak bir gece sınırsız içki hakkı kazandı. Saat ikiye vururken bardan ayrılıp Esra'yı odasına götürdük. Çok sevgili arkadaşım sızıp kalmıştı ve bize başka şans bırakmamıştı. Ardından odalara dağıldık. Önce Anka'yı kontrol edip sonra odamıza girdiğimde Kartal'ın hâlâ gelmediğini görünce ona bir mesaj bıraktım. Ardından yatağa girerek gecenin yorgunluğuyla uyuyakaldım.

Gözlerim büyük bir mahmurlukla açıldı. Üzerimde dün gecenin yorgunluğu vardı ve ayaklarım da ayakta durmaktan şişmiş gibiydi. Gözlerimi birkaç kez kırıp havanın aydınlığına alışmaya çalıştım ve yan dönerek sırtüstü uzandım.

Gözlerim, belimde duran ele odaklandı, ardından Kartal'ın yanımda horul horul uyuduğunu fark ettim. Burnuma içki kokusu geldiğinde yüzümü buruşturarak yataktan kalktım. Kıpırdamadı bile.

Dün gece bir hayli dağıtmış olmalıydılar. Başımı iki yana sallayarak oturma odasına geçtim ve sabahlığımın kuşağını bağladığım sırada, telefonuma gelen mesaj sesini duydum.

Bir yığın arama sonrasında bulduğumda, iki mesaj gördüm. Biri Feriştah teyzeden, diğeri ise Esra'dandı.

Kimden: Esra

Uyanır uyanmaz lobiye gell Acil durum, acil durum, acil durum!

Gözlerimi devirerek iç çektim. Üç kez tekrarladığında daha ciddi görüldüğünü falan mı sanıyordu? Kim bilir yine ne olmuştu da, ortalığı ayağa kaldırıyordu...

Kimden: Feriştah Sultan

Hüma'm, uyandığında bir uğra.

İki mesaj da birkaç dakika önce gelmişti. Esra'yı sona bırakıp üstüme dolaptan bir şeyler geçirdim aceleyle. Ardından dişlerimi fırçalayıp dünden kalma halimi düzene soktukten sonra yan odaya doğru yola koyuldum.

Feriştah teyze, birkaç eşya, biraz süt takviyesi gibi konular için çağırıyordu. Kızımı doyurduktan sonra Esra'nın ikinci kez aramasıyla, onu istemeye istemeye Feriştah teyzeye bıraktım.

Lobiye indiğimde Esra ve Öykü'yü bir köşeye çekilmiş, hararetili bir şekilde konuşurken yakaladım. Kaşlarım çatılırken yanlarına vardığımda Esra sonunda der gibi otladı.

"Neredesin kızım sen? Deminden beri arıyorum açmıyorsun?" Bugün solundan kalktığını daha o anda anladım. Ona ters ters bakıp "Doyurmam gereken bir bebeğim vardı, kusura bakma," diye söylenince ağzı kapandı.

"Ha, tamam." Kahvesinden bir yudum alıp dünün etkilerini, yani muhtemelen başındaki felaket ağrısı geçirmeye çalıştı. Sonra gözleri yine öfkeye büründü. Gözlerim Öykü'ye kaydı. O daha sakın sayılırdı ama aynı ifadenin onda da olduğunu görünce oturduğum yerde huysuzca kıpırdandım ve "Neler oluyor? Bana anlatacak mısınız?" diye sordum huzursuzlukla.

Öykü, ağzını açıp anlatmaya başlayacağı sırada, Esra hemen araya girdi ve "Rezillik!" diye çıkıştı. "Böyle bir şeyi nasıl yaparlar? Nasıl! Ama görür onlar!"

Ne diyordu Allah aşkına bu kız? "Esra, şimdi çarpacağım bir tane! Doğru düzgün anlat."

Bu sefer Öykü önce davrandı. "Bizimkiler dün gece erkek erkeğe kafa dağıtacağız dedi ya," dedi sinirle. "Meğer hepsi yalanmış. Bildiğin âlem yapıyorlarmış, hem de kızlarla!"

"Nee?" Öyle bir bağırmıştım ki etraftakiler şaşkınlıkla bize bakarken birkaç kez özür dilemek zorunda kaldım. "Olmaz öyle şey. Nereden duydunuz bunu?"

Hayır, hayır Kartal'a güveniyordum, o böyle bir şey hattatta yapmazdı. Babam konusundaki çekincelerimi, aldatmaya olan hassasiyetimi, kısacası her şeyi biliyorken böyle bir şeyi asla yapmazdı. Bir yanlış anlaşılma olmalıydı.

Ya değilse? İç sesim acımasızca araya girdiğinde duda-

ğımı ısırdım. Bir aydan fazladır birlikte olmamıştık ve...
Başımı iki yana salladım. Kesinlikle bir yanlışlık vardı.

"Bak şimdi, ben Aslan'dan şüpheleniyordum," Bakış-
larımı görünce savunmaya geçerek "Ne?" diye çıkıştı.
"Onu otelde bir kızla gördüm. Ne yapsaydım yani? Gece
dışarı çıkacakları mekânı öğrendim ve olağanüstü yete-
neklerimle oradaki birine ulaşmayı başardım. Bizimkileri
tarif ettim. Gözünü üstlerinden ayırmamasını söyledim
ve tabii biraz ikna kabiliyetimi kullandım. Ve tatatata! Bi-
zimkiler dün mekânda bir grup çıtırla âlem yapmış!"

Daha neler! Gözlerim Öykü'ye döndü. "Sen inanıyor
musun?" diye sordum şoka girmiş bir halde. "Eh, doğru-
sunu istersen inanmak istemiyorum. Ama Esra'nın adamı
oldukça net konuştu. Yine de çekimserim, iyi bir araştır-
madan harekete geçemeyiz."

Başımı ellerimin arasına alarak, kendimi bunun sade-
ce bir yanlış anlaşılma ibaret olduğu konusunda ikna
etmeye çalıştım. Kartal güvenimi kazanmak için bu kadar
uğraş vermişti ve ben artık ona inanıyordum. Ben ve kı-
zım, oteldeyken gidip de bir kızla gönül eğlendirmezdi.

Ama içime düşen kurdu ne yapmalıydım? Görmezden
gelemezdim ki. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu or-
taya çıkarmak lazımdı.

"Aslan bir kızla kucak dansı yapmış!" Esra, hâlâ kendi
kendine söylenmeye devam ederken Öykü de benim gibi
detaylara boğulmuştu.

"Bakin, ben Kartal'ın böyle bir şey yapacağına inanmı-
yorum," dedim sakince. "Ama her ne olursa bunu çöz-
memiz gerekiyor. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranın.
Onları izlemeye başlıyoruz. Tekrar dışarı çıktıklarında,
her şey açıklığa kavuşur."

Esra, planımdan hiç hoşlanmadı. Gidip Aslan'ın kafa-
sını kırmak konusunda daha hevesliydi. Ama Öykü daha

makul olandı ve bana hak verdiğini söyleyerek Esra'yı ikna etmeme yardım etti.

"Pekâlâ, kızlar hiçbir şey çaktırmayın ama gözünüzü de üstlerinden ayırmayın." Öykü, planın üstünden bir kez daha geçtiğinde saat ikiye geliyordu. "Ayrıca şüpheli bir davranışta bulunurlarsa hemen işe koyulun."

Eh, tatilimiz giderek aksiyon kazanıyor derken boşa konuşmamıştım. Ortaya çıkarmam gereken bir yanlışlık vardı. İşe koyulma vakti gelmişti.

"Sen iyi misin?" Kartal, elini yanağıma koyarak hafifçe okşadı ve gözleri endişeli bir şekilde üstümde gezinirken kaşlarını kaldırdı. Tabii ki anında fark etmişti. Beni, benden iyi tanıyordu. Ondan daha azını beklemezdim. Düşüncelere boğulduğumu ve kafamı kurcalayan bir şeyler olduğunu anlaması çok zor değildi.

"İyiyim, sadece dün gece biraz yoruludum." Bahanem hazırды. Hiçbir zaman, iyi bir yalancı olmamıştım. Kartal da bunu biliyordu. Bir şeylerden şüphelense de sesini çıkarmadı.

"Evet, duydum," dedi onun yerine. Anlaşılan önceliği başkaydı. "Sahneyi birbirine katmışsınız."

Kaşlarımı çatıp şezlongda yan döndüm ve ona baktım. "Sen nereden biliyorsun?" Bakışlarım karşısında yüzünde geniş bir gülümseme belirdiğinde elini kolumun üstünde nazik dokunuşlarla gezdirdi.

"Sizi öyle bir yerde tek başınıza bırakacağıma gerçekten inanıyor musun?" Ses tonu, içerlemiş gibiydi. Ah! Kıskançlıkta doktora yapmış bir Kartal, elbette ki lisansını da *korumacı kocalar nasıl davranır* teması üzerine yapmış olmalıydı.

Kim, diye sormama izin vermeden konuyu değiştirdi. "Düet yapmışsın," diye tek kaşını kaldırdı. "şarkı söylemeyi sevdiğinden haberim yoktu."

"Düne kadar benim de yoktu." Kahkahası sahilde yankılandı ama burada biz ve üç çift dışında başka kimse olmadığı için kimse aldırmadı.

"Güzelim, beni büyülemeyi her zaman başarıyorsun." Öyle miydi gerçekten? Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Allah aşkına, karşımda bana aşkla bakan adam beni nasıl aldatabilirdi? Buna gerçekten inanmıyorum.

"Görevim," diye sırttım. Yine de "Siz neler yaptınız?" diye sormaktan alamadım kendimi. Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi.

"Dışarıdaki bir mekâna gittik." dedi zaten bildiğim bir bilgiyi tekrar sunarak. "Gerisi de bolca içki, bir yığın erkek sohbeti." İnanmak istediğim şey de tam olarak buydu. Kartal'ın tavırlarında aksini ispatlayan hiçbir şey yoktu.

Telefonuma gelen mesajla tekrar sırtüstü uzandım ve mesajı açtım.

Kimden: Öykü

Berat bugün çok tuhaf davranıyor. Gözü sürekli telefonda, bir türlü elinden düşürmüyor.

Mesaja Esra'yı da eklemişti. Yanıt anında geldi.

Kimden: Esra

Aslan da öyle! Demiştim sizel Kesin konuşuyorlar.

Gözlerim yanımda oturan Kartal'a kaydı ve onu dikkatli bir şekilde beni izlerken yakaladım.

Kartal oldukça normal. Boşuna kuruntu yapmayı kesin. Telefona bakmaları bir tek o anlama gelmez. Dediğim gibi ben bir yanlışlık olduğuna eminim.

"Kimle konuşuyorsun?" Kartal, telefonuma bakmaya çalıştığında gülererek geri çekildim. "Anka'yı kontrol ediyordum. Feriştah teyze uyuduğunu söyledi."

Tek kaşını havaya kaldırıp şezlongda doğruldu.

"Emin misin? Ona bir dakika önce mesaj attığımda, uyanık olduğunu söyledi."

Kahretsin! Bu adam bu kadar iyi olmak zorunda mıydı yani? Üstüne atlayasım gelmişti.

"Evet, sonunda uyumuş." diye geveledim ve mesaj geldiğine dair bir titreşimle sarsıldım.

Kimden: Esra

O telefonlarda ne olduğunu öğrenmemiz lazım! İlk görev: Telefonları bir şekilde ele geçirin. Başlıyoruz!

Hey Allah'ım... Kartal'a dönüp "Telefonunu alabilir miyim?" diye sordum tüm rol yeteneğimi kullanarak. "Benimkinin şarjı bitmek üzere..."

Kartal, elimden düşürmediğimle ilgili bir şeyler söylense de telefonunu uzattı ve "Sadece beş dakika," diye buyurdu. "Sonra karımla biraz keyif yapmak istiyorum."

Kartal'ın göremeyeceği bir açıda tutup kilidi açtım ve karşıma çıkan resimle dudak büktüm. Hastanede Anka, Kartal ve ben... Bu fotoğrafa saatlerce bakabilirdim. Ama beş dakikam vardı. Son aramalara girdim. Tanıdık olmayan kimse yoktu. O yüzden fazla oyalanmadım. Rehber girdim ve isimlere hızlıca bir göz attım. Yabancı isimler aradım ama yoktu.

Galeriye mesajlara ve aklıma gelen pek çok şeye dikkatli bir şekilde baktım.

Son uygulamalara geldim. Burada da bir şey çıkmayacağı belli olsa da Esra'ya karşı önlem aldım.

"Hüma ne yaptığını söylemek için sadece on saniyen var!" Gözlerim ekranda gördüğüm şeye takıldı. İrice açılırken derin bir nefes aldım. "Hüma?" Kartal'a baktım, sonra tekrar telefona. Bunu yapmış olamazdı...

İki saat sonra...

Kızlara çektiğim acil durum mesajıyla buluşmamız sadece beş dakika sürdü. Bu sefer dikkat çekmemek için otelin kafesinde buluşmuştuk.

"Ne oluyor Hüma?" Esra, heyecanla sorduğunda, kendimi toplayıp anlatmaya koyuldum.

"Senin mesajından sonra Kartal'ın telefonunu aldım ve biraz kurcaladım." Öykü ve Esra merakla dinlerken "Ve bir şey buldum." diye bombayı patlattım.

"Ne buldun ne?" Esra, yerinde kıpırdanırken öne eğilip heyecanla bekledi.

"Galeride veya hiçbir yerde bir şeye rastlamadım ama son uygulamalarda, galeride bir resim çıktı. Bir kız, Kartal'ın kucağına oturmuş resim çekiyordu." Esra ve Öykü aynı anda soluklarını tuttuklarında sakinliğim beni bile şok etmişti. Şu an yerimde tepiniyor olmam lazımdı!

"Ve" diye devam ettim sinirli bir şekilde. "O sırada Berat gelip Kartal'ı çağırdı ve telefon bende kaldı. Birkaç dakika sonra bir mesaj geldi. Numara kayıtlı değildi ama mesajda, 'Dün gece çok güzeldi. Bu akşam tekrarlayalım. Çünkü mekânda, saat 10'da...' yazıyordu."

Esra, ben sana demiştim de inanmadın, bak ne oldu şimdi temalı bakışlarını üzerime yollarken diyecek bir şey bulamadığım için susmak zorunda kaldım.

"O halde bu akşam peşlerine takılıyoruz." Öykü, kararlı bir şekilde planı yapmaya koyuldu.

Kartal... Bunu bana nasıl yapardı?

Yelkovan ve akrep emin adımlarla ona doğru ilerlerken içimdeki panik, heyecan da artıyordu. Öykü, Berat'a bu gece de kız kıza takılmak istediğimizi söylemişti ve planlar yine dünkü gibiydi.

"Ay biraz daha az dikkat çekecek şeyler giyseydin ne güzel olurdu Esra!" Öykü, bir palmiye'nin arkasına saklanmış olan Esra'ya kötü bakışlar yollarken ona hak verdim. Baştan sona simsiyahtı. Bu havaya rağmen üstüne deri bir ceket giymişti. Bu sanki yeteri kadar dikkat çekmiyor gibi bir de siyah bir şapka ile iyice pekiştirmişti. Üstelik yılların FBI ajanı gibi tuhaf hareketler yapmayı da ihmal etmiyordu.

Öykü, siyah bir pantolonun üstüne basit bir tişört geçirmişti. Antalya geceleri için oldukça normaldi. Ben de taşlı kotlarımdan birinin üstüne siyah baskılı bir ipli tişört tercih etmiştim. Yani Esra doğal olarak ikimizin yanında, ayrı bir dikkat çekiyordu.

"Allah aşkına şunu bari çıkar üstünden." Esra'yı dürtüp üstündeki ceketi işaret ettim ama omuz silkti.

"Siz asıl kendinize bakın. Ne biçim giyinmişsiniz. Hiç mi film izlemediniz?" Bize hayatımızın hatasını yapmışız gibi baktı. "Sizin yüzünüzden yakalanırsak sorarım ikinize de!"

Böyle bir ihtimal olmadığını, yakalansak bile bunun sorumlusunun o olacağını söyleme gereği duymadım. Zaten takmıyordu.

"Şışşt, bakın çıktılar. Saat dört yönündeler." Gerek-siz açıklamasına az kalsın gülecektim. Sanki otel kapısı dışında başka bir çıkış alternatifleri varmış gibi! Esra'ya aldırmandan onları izledim. Bu yaptığım için kendimi af-fetmeyecek olabilirdim ama başka yol bırakmamışlardı.

Girişte valenin arabayı getirmesini beklediler. Bir şey-ler konuşuyorlardı. Ardından şöyle bir etrafa bakındılar. Anında Esra'yı tutarak yana çektim. Az kalsın görecekler-di. Çok geçmeden vale arabayı getirdi.

Arabaya binip yola çıktıklarında, biz de hemen bir tak-siye atladık.

"Öndeki aracı takip edin."

Nereye gittiklerini bilmemize rağmen Esra'nın filmler-den çaldığı replik taksi şoförünü şaşkına çevirse de adam aracı kaybetmeden yola atıldı.

"Bak şimdi ben onlara suçüstü yaptığım da bakalım ne-ler olacak!" Esra, kendi kendine söylenirken Öykü daha çekimserdi. "Ne diyeceğiz ki, size ne, derseler?"

Berat, ona alenen ondan hoşlandığını söyleyeli bir hayli oluyorken böyle bir şey deseydi ona ilk ben çakar-dım herhalde.

"Ortada bir şey olmaması, aranızda bir şeyler olmadı-ğı anlamına gelmez." Öykü, söylediğine kaşlarını çat-tığında, Esra araya girdi.

"Boşan kız! Vallahi boşan. Şimdi bunu yapan, ileride neler yapmaz! Görsün gününü!"

Tüylerim diken diken olduğunda Kartal'la boşandığı-mızı, ilk hallerimize döndüğümüzü düşündüm. Midem çalkalandı, az kalsın kusacaktım. Bunu düşünmeye şim-dilik bir son verdim. Neler olacağını görecektik.

Gittikleri gece kulübü yarım saatlik bir mesafedeydi. Yol bekleyiş ve heyecan yüzünden oldukça kısa sürdü. Taksi şoförü bizi bir an önce bırakmak konusunda çok istekliydi, iner inmez gaza basıp ortadan kayboldu. Esra adamı korkutmuştu.

"Biraz bekleyelim." Öykü, içeri atılmak üzere olan Esra'yı kolundan yakaladı ve yana çekilip on dakika kadar bekledik. Kalp atışlarını geçen her saniye artarken ne yapacağını şaşırmış durumdaydım. Kendimi oldukça kötü hissediyordum.

"Aslan bey görecektir şimdi!" Esra susmak bilmiyordu. "Ay yeter artık!" diye Öykü'yle aynı anda çıktığımızda, çok geçmeden onlara yerleşmeleri için tanıdığımız sürenin sonuna geldik.

"Artık girelim." Girişteki sıraya girip kimliklerimizin kontrol edilmesi bir on dakika daha sürdü. Şu an için oldukça iyi gidiyorduk.

"Kulüp çok kalabalık, dikkatli olun. Bizi görmeleri daha zor olacak."

Öykü'nün talimatıyla dip dibe içeri girdik ve müzik kulaklarımdan içeri süzülürken yüzümü buruşturdum. Burası oteldeki bardan çok daha aktif bir yerdi. Etrafta delicesine dans eden insanlar vardı. Sapıtın insan sayısı bir hayli fazlaydı ve sahnede dans eden insanlar daha cesaretliydi. Gözlerimiz etrafta dolandı, kendimize gizlenecek bir alan aradık.

"Oradalar!" Esra, onları dans eden kalabalıktan daha uzak bir köşede buldu. "Ben şimdi seni öldürmezsem!"

Çığlıklarımız havada yankılandı ve Öykü'yle aynı anda ileri atılıp Esra'yı kolundan yakalamayı başardık. "Ay bırakın beni! Öldüreceğim! Bıraksanıza yahu!"

"Sıkı tut Hüma!" Öykü, dehşet içinde bana bakarken kollarımı Esra'nın beline doladım ve onu geri geri çekerek

bizimkiler görmeden başka alana götürmeyi başardık.

"Salak mısın sen?" diye çıkıştığında Öykü de aynı anda, "Planı berbat ediyordun!" diye bağırdı. "Suçüstü yapacağız. İnkâr bile edemeyecekler! Bak bakalım şu an ne yapıyorlar?"

Öykü, sinirini boşaltıp bar taburelerinden birine oturunca Esra da sonunda kendine gelmeyi başardı. "Ay kendimi kaybettim galiba," diye mırıldandı ve suçlu suçlu Öykü'nün yanına oturdu.

Ben de Esra'nın diğer yanına geçerek gözlerimi tam karşımda oturan Kartal'a diktim. Gülerek bir şeyler konuşuyorlardı. Gözleri arada etrafta dolanıyordu.

"Resmen birilerini bekliyorlar!" Öykü, sinirli sinirli tısladığında, ben de bundan emindim.

"Ne içersiniz?" Barmen önümüzde durup görüşümü zü kapadığında, Esra ve Öykü hemen iki bira söyledi.

"Ya siz?" Bana doğru döndüğünde "Portakal suyu," diye söylendim onun arkasından bakmaya çalışarak.

"Çok komik. Bir sürü işim var. Ne istiyorsan söyle." Barmen alenen beni azarladığında gözlerimi ona çevirdim ve öfkeli bir şekilde "Viski!" diye tersledim. İçeceği-me değildi ama dikkat çekmemiz iyi olmazdı.

On dakika, on beş dakika... Zaman hızla akıp geçti. Diken üstünde oturmaya devam ettik. Esra'yı hâlâ zor tutuyorduk. Arada sandalyesinden kalkıp oraya doğru gitmeye çalışıyordu ama her defasında onu engellemeyi çok şükür ki başardık.

"Ay sıkıldım ama." Öykü, homurdanıp bardağıyla oynarken bir içki daha söyledi. İçmiyordu, önünde öylece duruyorlardı. Barmen ters ters baktığı için istemişti.

Tam o sırada üç kız, görüş alanımıza girdi. Ağır çekimdeymiş gibi onların yanına ilerlediler. Gözlerim pür dikkat onları izlerken onların yanına oturdular.

"O-ha!" Esra, soluğunu tutup sakinleşmeye çalışırken onları izledim. Bizimkilerin arasına oturmuşlardı. Biri Aslan'ın dibine girmişti. Berat'ın yanındaki ise daha geride olsa da ona şuh kahkahalar atmakta tereddüt etmiyordu.

Kartal'ın yanındaki sarışın, bir elini onun dizine koymuştu. Ara sıra yavaşça hareket ettiriyordu. Kanın beynime sıçradığını hissettim.

"Şunlara bak ya!" Öykü, sinirle bağırdığında Esra hemen telefonunu çıkardı ve kanıt için resimlerini çekti.

"Tek celsede boşanacaksınız. Avukatınız da ben olacağım!" Ah, bundan emin değildim.

Ardından telefonunu oldukça sakin bir şekilde çantasına attı. Öykü'yle ileri bakmaya devam ederken yanımdaki sandalyenin itildiğini duydum. Her şey bir anda gelişti. Esra, biz ne olduğunu anlayamadan ileri atıldı. Son hız onlara doğru giderken Öykü'yle dehşet içinde birkaç saniye donakaldık.

Hemen sonra ise onun peşine takıldık. Esra, önündeki insanları iterek kendine yol açarken etraftakiler söylense de aldırmadı. Gözünü kan bürümüşü bir kere ve ilk kez olacıklardan korkarak ona yetişmeye çalıştım.

Masanın yanına ulaştığımızda gözler bize döndü. Esra'ya ulaşmak için geç kalmıştım. Öne atıldı, Aslan'ın yanındaki kızı yere itti ve "Seni öldüreceğim!" diyerek Aslan'ın üstüne atladı. Öykü, yanımda alaycı bir şekilde onları alkışlarken daha fazla dayanamadım.

Hayır, yani her şey çok fazlaydı. Kontrolümü kaybettim.

Kahkaham gürültüyü delerek yankılandığında, elimi

karnıma götürüp gülmeye devam ettim. Esra, Aslan'ın saçlarını çekiştiriyor, bir yandan da göğsüne vuruyordu. Kızlar şaşkına dönmüştü, Esra'nın ittiği kadın hâlâ yerden kalkamamıştı.

"Ay kafayı yedi!" Öykü, şoka girmiş bir halde bana bakarken yerde yuvarlanırcasına gülmek istedim. "Hüma? Hüma kendine gel."

Esra, sonunda duraksadı, gözlerini bize çevirdi ve Aslan sonunda onu kollarından tutup etkisiz hale getirmeyi başardı. Tüm gözler bana döndüğünde Kartal oturduğu yerden kalkıp yanıma ulaştı ve sarsılan bedenime bir eliyle destek olduğunda, "Biraz daha duramadın de' mi?" diye sordu azarlar gibi.

Hayır, duramamıştım!

"N'oluyor burada ya?" Öykü ve Esra şaşkınlıkla bana bakarken Aslan ve Berat da onların bu haline gülmeye başladı. Ama kahkahalarla sarsılıyorken onlara açıklama yapmak Kartal'a düştü.

"Ava giden avlanır."

Se

Altı saat önce...

"Hüma ne yaptığını söylemek için sadece on saniyen var!" Gözlerim ekranda gördüğüm şeye takıldı. İrice açılırken derin bir nefes aldım. "Hüma?" Kartal'a baktım, sonra tekrar telefona. Bunu yapmış olamazdı...

"Sana inanmıyorum!" diye çığırıldığında Kartal öne eğilip neye baktığımı gördü ve suçlu suçlu geri çekildi.

"Ne? Bunu kaçıramazdım."

Gözlerim tekrar ekrana kaydı. Lanet olsun! Rezil olmuşum. Üstüne tıklayıp ekrana gelmesini bekledim ve

sesini kıstım. Bir saniye sonra bir adet ben gördüm. Barın tenha köşelerinden ama sahneyi gören bir yerden çekilmişti video. Esra sahneden iniyordu ve ben de aynı anda sahneye çıkıyordum. Olayın akışına kapıldığım için öyle bir haldeydim ki içmediğimi bilmesem kendimi sarhoş olmuş sanırdım.

"Yemin ederim sarhoş değildim," diye inlediğimde Kartal, gülerek başını salladı. "Biliyorum bebeğim, habirim var. Üç kokteyl, bir soda içtin."

Ona kötü kötü bakıp videoya döndüm. Çok geçmeden düet yaptığım çocuk da yanıma geldi. Ardından söylemeye başladık.

Utançtan, videonun yarısında gözlerimi kapadım. "Bunu derhal siliyorsun!" Telefonu ona fırlatıp "Bunu nasıl yaparsın?" diye çıkıştım.

"Hey, kızma." Telefonu yana bırakıp ellerimi kavradı ve beni sakinleştirmek için tepesine birer öpücük bıraktı. Anında gevşediğimi hissettim ve surat astım. "Bu videoyu görmek için her şeyi yapardım. Utanmana gerek yok bence gayet güzel söylemişsin."

Ona dil çıkarmak istedim. Ve yaptım da! "Bu kişisel özgürlüğe aykırı," diye homurdandım. "Özel alanımı gasp etmişsin."

Kartal umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Karı koca arasında özel diye bir şey olmaz."

Başımı ellerimin arasına alıp huysuzca homurdanırken Kartal, sakinleşmemi bekledi ve ardından, "Şimdi bana ne yaptığını açıkla," diye emretti.

Ses tonu telefonunu kurcaladığım için öfkeli değildi, sadece kızgındı. O da bir şeyler sakladığımı düşündüğü için.

"Beni aldattığına dair bir iz var mı diye bakıyordum." Pat diye söylediğimde Kartal şaşkınlıkla bocaladı.

"Ne yapıyordun ne?" diye sorduğunda oflayarak ona döndüm.

"Esra, sizin dün gece bir grup çıtırla âlem yaptığınızı söyledi." Kartal, irkildi. Ciddi anlamda irkildi ve bu her zaman görebileceğim bir tablo değildi. Ama hemen ardından yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Kaşları çatılırken dişlerini sıkarak "Sen de buna inandın öyle mi?" diye sordu büyük bir öfkeyle.

Lanet olsun! Çok kızmıştı... İleri atılıp kucığına oturdum ve kollarımı etrafına dolayıp ona sarılırken "Hayır, hayır inanmadım," dedim aceleyle. Beni itmeye çalışmadı fakat sarılmadı da.

Yine de bu bir reddediş olmadığı için devam ettim. Ona Esra'nın yaptıklarını, oradaki barmenin ona söylediklerini tek tek anlattım. Kaskatı kesilmiş bedeni biraz olsun gevşediğinde "Bir yanlışlık olduğunu söyledim," diye direttim. Bana inanması gerekiyordu.

"Yaşadığım şeyleri biliyordun. Sana güvenmem için onca şey yapmıştın. Üstelik her şey yerine oturmuştu. Beni seviyordun. Böyle bir şey yapmazdın. Yemin ederim, Esra'ya inanmadım. Onlara söyledim. Ama Esra oldukça net konuşuyordu. Ben de böyle bir ihtimalle yaşamak yerine bunun bir yanlış anlaşılardan ibaret olduğunu onlara kanıtlamak istedim. Onlar ipucu ararken ben de olmadığına dair kanıtlar arıyordum. Bana güveniyorsun değil mi?"

Kartal, iç çekip sarılışıma karşılık verdi ve çenesini başının üstüne dayadığında, "Güveniyorum tabii ki" diye cevapladı. "Özür dilerim, sadece..." Derin bir nefes aldı. "Eskisi gibi olduğumuzu ve senin hâlâ güven sorununun olduğunu düşündüm. Yaşadığımız onca şeye rağmen bana güvenmediğini düşünmek... Ne yapardım bilmiyorum."

Elimi sırtında gezdirip "Sorun yok," dedim hemen. "Yine yanlış anlaşılma."

Geri çekildiğinde hoşnutsuz bir şekilde ona sarılmaya çalıştım ama beni engelledi. Burnumun üstüne bir öpücük kondurarak "Dün gece Esra'nın bahsettiği yerdedik," diye açıkladı. "Biraz takıldık, ortam fazla kabalıktı. Sanırım yaşlanmışız." Hafifçe omzuna vurarak kıkırdadım. "O yüzden çok durmadık ve kalktık. Ardından sahilde devam ettik. Ve Esra hangi salağı buldu bilmiyorum ama gecemizin içinde bir kız dahi yoktu."

"Her zamanki Esra işte..." Duraksadım. "Şimdi harıl harıl kanıt arıyorlar. Neymiş Aslan ve Berat sürekli telefonla uğraşıyormuş, kesin bir şeyler karıştırıyorlarmış."

Kartal, homurdanıp "Kız resmen ortalığı karıştırıyor ya," diye söylendi. "Yuva yıkıcı!" Hemen ardından kışkırtıcı, aklına gelen şeyle birlikte dudakları kıvrıldı.

"Bu cadının artık bir dersi hak ettiği kesinleşti. Bırakalım, gerçekten de öyle olduğunu sansın. Ben bizimkilerle konuşur, bir plan yaparım."

Öykü'nün suçsuz olduğunu söylesem de Esra durumu çakmasın diye ona da söylemememe izin vermedi. Kulübü arayıp bir yer ayırttı ve birkaç konuşma daha yaptıktan sonra sözde bizi aldattıkları çıtırlar da gece için ayarlanmış oldu. Her ne kadar Esra'ya üzülsem de bir yandan da hak ettiğini düşündüğüm için plana uydum. Ona inanmış olsaydım, şu an Kartal'la ciddi bir sorun yaşıyor olabilirdim.

Kartal telefon konuşmalarını hallettikten sonra beni adam akıllı öptü ve harekete geçti. Oynamam gereken bir oyun vardı. Benim sıram gelmişti, kızları buna ikna edecek ve tuzağın içine çekecektim. Eh, bundan oldukça keyif alacağım şimdiden belliydi.

"Hüma sana inanmıyorum!" Kartal, Esra'ya planımızı anlatırken hunharca zevk aldı. Bir çırpıda olanları özetleyip boşu boşuna suyu bulandırdığını ve bir dersi hak ettiğini söyleyerek onu tabiri caizse yerin dibine soktu. Öykü, başta bana çok kızsada da Esra'ya olan hiddeti ağır bastı. Ama Kartal'ın yanında sesini çıkaramadığı için ona da pek gürleyemedi. Sadece Berat'la aralarında kısa bir bakışma yaşandı ve Öykü kızarıırken Berat sinsi sinsi sırıttı.

Aslan ise zaferini daha açık yaşayanlardandı. Esra'ya kıskançlığı yüzünden söylemediğini bırakmamıştı. Esra'nın yere düşürdüğü kızı kaldırıp özür diledikten sonra rol modellerimiz sonunda yanımızdan ayrıldı.

"Ne?" diye söylendim o sırada bana kızan Esra'ya. "Bir de asılsız haberlerle beni gaza getirip bir aylık bebeğime aldirmeden kocamdan boşandıracaktın."

Esra bozardı, birkaç özür diledikten sonra masadaki içkiyi utançla kafasına dikti. "Of öldürün beni de kurtulayım."

"O kadar kolay kurtulamazsın canım." Aslan, gülerek yanına oturduğunda Öykü de Berat'ın yanına geçti.

Anında Kartal'a döndüm. "O elin dizinde ne işi olduğunu sorabilir miyim kocacığım?" Tamam, her şey oyun olabiliirdi ama yine de kız kocamın dizini ellemişti!

"Sizin izlediğinizi bile bile itme riskine giremedim karıcığım." Tatlı tatlı açıklarken "Kıskançken çok sevilesi oluyorsun bebeğim," diyerek ayaklarını yerden kesti.

Gülümsedim. "Tek dileğim bu."

Acaba bir gün, Kartal tarafından sevilmeye alışabilecek miydim?

"Hadi, ama niye bu kadar erken döndük ki?" diye sordum o beni otel odasından içeri çekisttirirken. Ne güzel

oturuyorduk hep beraber. Ayrıca Esra'nın surat ifadesini izlemek de ayrı bir hoştu. Fakat Kartal yarım saat kadar oturduktan sonra sıkılıp kalkmış ve kolumdan tuttuğu gibi beni geri getirmişti.

"Çünkü yapacak daha güzel şeyler varken orada oturmak istemiyorum."

İçeri geçmemi bekledi, ardından kapıyı kapatıp ceke-tini bir kenara bıraktı. Kaşlarım anında havaya kalktı. O yoksa şeyden mi bahsediyordu? Düşüncesi bile içimde-ki bir yerlerin kıpır kıpır olmasına neden oldu. O keskin bakışlarla beni süzerken ani bir hareketle bacaklarımı birbirine bastırdım ve "Anka'yı mı kontrol etsek?" diye sordum. Bu elbette istediğim şey değildi, sadece tepkisini merak etmişim.

"O ufaklık bu gece planlarımı bozmasa iyi olur." Sesi beni tekrar ateşe verdi ve üstüme doğru gelirken "Ya bo-zarsa?" diye sordum muzipçe.

"Yine de devam ederim." Bu, beklemediğim bir ce-vaptı. Kan damarlarımda çağladı ve o, "Seni özledim," derken oldukça ani bir hareketle üstüne atladım. Sanırım o da bunu bekliyor sayılmazdı. Beline dolanan bacak-larımı son anda yakaladığında, az kalsın yere düşüyör-düm. Beni yukarı kaldırıp hayretle izlerken dudaklarımı dudaklarına dayadım. Şaşkınlığının daha da artmasına, "Hüma..." diye solumasına rağmen bana karşılık vermesi uzun sürmedi. Hangimiz daha çok özlemiştik bilmiyo-rum ama içimdeki hislerin yoğunluğu beni korkutuyor-du. Ona ihtiyacım vardı, kendimi onun gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Şşş, yavaş ol." Beni azarlar gibi uyarsa da aksi bir harekette bulunmadı. Daha çok kendini sakinleştirmeye çalışır gibi bir hali vardı. Buna izin vermedim. Dudağını ısırarak aklını dağıtmaya çalıştım ve başarılı oldum da.

Elleri bacaklarımı kavradı ve acımasızca sıkarken sırtımı duvara yaslayarak kontrolü eline aldı. Memnuniyetle iç çektim, kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı araladım ve dili içeri süzülürken zevk dalgaları tüm bedenimi sardı. Onu fena halde istiyordum!

"Yatak," dedim sırtım uyuşurken. Yoksa bu halde beni nefessiz kalana kadar öpecekti. Anında itaat etti ve sırtım tekrar yatağın yumuşak zeminiyle buluştu. Hiç zorlanmadan, üstümdeki tişörtü kollarımı havaya kaldırır kalmaz çıkardı ve bacaklarımı yatağa sabitledikten sonra çok geçmeden kot pantolonum da yerdeki tişörtümün yanında yerini aldı. Üstümde kalan son parçaları, ismine yaraşan bir vahşilikle çıkardığında dudaklarım aralanmış bir şekilde şaşkınlıkla onu izliyordum. O da beni özlemişti. İlkel bir tatmin duygusuyla doldum, bu gülümsememe neden oldu.

Ardından Kartal yavaşça geri çekildi. Saçlarım başımın etrafında dağılmıştı, dudaklarımın, şiddetli öpüşünden kıpkırmızı olduğuna emindim. Sanki bir sanat hırkasıymışım gibi durdu ve tepemde dikilirken kavuran bakışlarla beni izledi.

Kızardım, tuhaf bir şekilde yine de utandım. Arzuyla kıvrandım. Onu kendime çekmeye çalıştığımda iki elimi yatağa sıkıca bastırdı ve hareket edemedim.

"Bırak," diye inledi sakince. "Bu anın, güzelliğinin keyfini çıkarayım."

Gözlerimi kapayarak oflamak istedim, beklenti hâlâ ortadaydı ve niye erteleyerek bana acı çektiriyordu ki? "Lütfen," diye kıvradım altında. Ardından dizlerimi kırarak oturduğu yerde yalpalamasına neden oldum.

"Çok sabırsızsınız Hüma Yiğiter," dedi ben gülerek üstündekileri çıkarmasına yardım ederken.

"Sizin de aşığı kalır yanınız yoktu." Ardından onu tekrar kendime çektim ve dudaklarımız kısa bir süreliğıne tekrar buluştu. Başımı yana çevirerek çeneme öpücükler kondurdu ve birkaç gece öncesinde kaldığı yere geldiğinde dudaklarının kıvrıldığını hissettim.

Şahdamarımın olduğu yere bir öpücük daha bırakmasını beklerken tiz çığlığım odada yankılandı. Isırmıştı! Saçlarını çekiştirerek karşı çıktığımda gülererek aşığıya inmeye devam etti. Bedenim, ani bir şekilde yukarı kıvrıldı. Göğüslerimi becerikli elleriyle okşar ve yoğururken gözlerimi açık tutmakta giderek zorlanıyordum. Ardından devreye dudakları girdi. Artık sessiz kalamıyordum. Yavaş yavaş, acımasızca uğraştı onlarla. Niyetinin beni yalvarmak ya da kıvrandırmak olduğu belliydi. Ona istediğini verdim. "Lütfen," diye fısıldadım nefes nefese. Tam o sırada karnıma, alev gibi yanan öpücükler bırakıyordu. "Seni istiyorum."

Bacaklarımı diziyle aralardı ve tam istediğimi vereceğini düşünürken dudaklarını hissettim. Kendimi daha fazla tutamadım, yanıp tutuşurken ve o resmen benimle eğlenirken beni kendimden geçirmesine izin verdim.

"Bu kadar yeter." Gözlerim aralandı, ellerimi tutarak başımın üstünde birleştirdi ve dudaklarıma beni ne kadar sevdiğini haykıran bir öpücük daha bıraktı. Ardından kendini tek bir hamlede içime itti.

"Ah!" Yüzüme öpücükler kondurmaya devam ederken kısa bir süre alışmamı bekledi ama artık o da kendini kaybetmişti. Kollarını etrafıma doladı. *Kanatlarını sonuna kadar açarak benimle birlikte gökyüzüne havalandı. İçimde hareket etmeye devam etti, giderek hızlandı. Aşına olduğu gökyüzünde beni en tepeye çıkardı. En hassas noktama son bir vuruş yaptığında, çözöldüğümü hissettim. Kartal ka-*

natlarını kapadı, bana sınıksı sarıldı ve zirveden aşağıya çakıldık...

"Artık nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Tatilimizin son günleriydi. Zamanımızın çoğunu otelde geçirmiştik. Devrim'le birlikte bir dans yarışmasına, otelin eğlence programlarından biriyle birkaç koy gezisine katılmıştık. Ben bunu o kadar çok sevmiştim ki ertesi gün Kartal bir tekne kiralamıştı. Hep birlikte sakin bir yere demir attığımızda, Feriştah teyzeyi bile denize sokmayı başarmıştık. Ayrıca, Kartal'la birlikte Anka'yı biraz suya sokmuştuk. Minik bedeni kıpır kıpırdı. Suyun içinde bacakları tekmeler atmaya devam ederken bundan oldukça hoşlanmıştı. Ama üşümesi ihtimaline karşı çıkarmak zorunda kalmıştık. Teknenin önündeki şezlonglardan birinde kucağıma uzanmış Anka'yla birlikte keyif çatarken Öykü ve Esra'nın Feriştah teyzeyi yüzdürmeye çalışma çabalarını da kahkahalarla izlemiştim. Hiçbir şeyden korkmayan Feriştah teyze boğulmaktan çok korkuyordu ve ayakları yere basmadığı için de bir hayli panik olmuştu. Az kalsın, tutunurken Esra'yı boğacaktı. Berat ve Kartal sonunda araya girip onu kurtardılar ve Feriştah teyze bir deniz yatağında keyif çattı. Devrim tekneden denize atlamakta çok ısrarcıydı. Öykü'yle derin bir tartışmaya girseler de sonunda kazanan Devrim oldu ve belinden çıkamayacağına emin olduğumuz bir simitle defalarca denize atladı. Hatta bir ara dalmaya ve denizden oynamak için kum çıkarmaya bile çalıştı. En nihayetinde Öykü araya girerek bin bir ısrarla onu denizden çıkarmayı başardı.

Sonrasında klasik mangal partisi başlamıştı. Yemekler yenmiş, bir kez daha denize girilmişti. Esra'nın ısrarıyla

müzik de açılmıştı. Tatilin en hareketli günlerinden biri olmuştu ve hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

"Biraz daha sabredemez misin?" Kartal direksiyonu sağa kırdı ve düşüncelerimi dağıttı. "Çok yakında göreceksin."

Somurtmamaya çalıştım ve bekledim. Birkaç yolu daha aştığında, çimenlik bir alanda arabayı durdurdu. Gözlerim etrafta gezinirken ileriye kurulmuş alanı göreyerek gözlerimi kıstım. Tam olarak ne olduğunu göremiyordum.

Kartal, arabadan inip kapımı açtı ve elimi tutup beni de içinden çıkarırken "Beğeneceğini biliyorum," dedi muzipçe. Kolunu omzuma attığında beni kalabalığa doğru sürükledi ve yeteri kadar yakına geldiğimizde burasının bir açık hava sineması olduğunu anladım. Külüstür bir arabanın üstünde devasa bir perde vardı. Onun önüne bir yığın kilim ve minder atılmıştı. Yanda seyyar bir mısırcı vardı.

Kartal, gidip hemen bir kutu mısır aldı ve beni arkadaşları minderlerden birinin üzerine çekti.

"Nasıl?"

Gözlerimi kırptıştırırken "Burası harika," diye mırıldandım şoka girmiş bir halde. Burayı nereden bulduğunu bilmiyordum ama iyi ki bulmuştu. Beni elleriyle beslerken çok geçmeden film başladı. Ve bunun çok sevdiğilerimden olduğunu anlamam oldukça kısa sürdü. Hobbit'ti... Açık hava sinemasında Hobbit'i izlediğime inanamıyordum. Gökyüzü üstümüzde yeşillikler ayaklarımızın altında uzanırken başka bir dünyaya geçiş yapmak inanılmazdı.

"Bu filmde Legolas yok diye duydum," dedi sinsi sinsi sırıtırken. Ama yanlış duymuş olmalıydı. Bu üçüncü film-di. Ona bir şey söylemedim, filmin ortasında yaşayacağı şoku görmek daha eğlenceli olacaktı.

Sadece "Kendin kaşındın kocacağım," dedim başımı iki yana sallayarak.

Çok geçmeden yaptığı hatayı anladı, ben ona övgüler yağdırırken sinirle homurdandı ve en sonunda dayanamayarak beni omzuna attığı gibi arabaya sürüklemek zorunda kaldı.

Bu adamla ne yapacaktım ben?

"Evim evim, güzel evim." Kartal, elindeki valizleri hole bıraktığında, söylediğim şeye gülererek kapıyı arkamızdan sessizce kapadı. Anka uyuyordu, uçaktayken huysuzluk edip durmuştu ve ancak arabaya bindiğimizde uykuya dalmıştı.

O yüzden sessiz bir şekilde onu odasına götürdüm ve beşiğine yatırdığımda güzelliği karşısında büyülenip bir beş dakika boyunca onu izledim. O kadar tatlı, o kadar güzel uyuyordu ki tekrar kucağıma alıp mıncırasım gelmişti.

Üstünü örtüp bebefonun açık olduğundan emin oldum ve kapıyı usulca kapatıp içeri geçtim.

Kartal, koltuğa yayılmış telefonla konuşuyordu. Geldiğimi görünce yanına oturmamı işaret etti. Sesimi çikarmadan yanına kuruldum ve konuşmasının bitmesini bekledim.

Asistanı Burcu'yla konuştuğunu anında anlamıştım. Birkaç ihaleden, şirkette olup bitenden konuştuktan sonra Kartal sonunda telefonu kapadı ve bana döndü.

"Vazgeçtim, tatile dönebilir miyiz?" diye sordum huy-suzca. Oldukça uzun bir zamandan beri Kartal işleri ev-den yönetiyordu ki evde durmasına alışmışım. Sürekli birlikteydik, tatilde de öyle. Bir hafta boyunca ayrıldığı-mız anlar nadirdi ve ben şimdi o tüm gün holdingdeyken tek başıma ne yapacaktım bilmiyordum.

"Asma suratını, bir yere gittiğim yok." Çenemi okşar-ken dudak büküp "Ama gideceksin," diye direttim. Ada-mın işi buydu ama yine de üzülüyordum işte. "Sürekli dibimde olmana alıştım. Ben uzun bir süre çalışamayaca-ğım için de gündüzleri hep ayrı olacağız."

Kartal, bu bağlılığım karşısında mest olurken "Daha iyi değil mi?" diye sordu beni ikna etmek için. "Sürekli birlikte olursak daha çok kavga ederiz, birbirimizden bı-karız."

"Orası öyle ama..."

Sözümü dudaklarıyla bölüp "Sen bunları düşünme" dedi sakince. "Anka uyurken film izlemeye ne dersin? Mısırlar benden."

"Olabilir filmi ben seçeceğim." Televizyon ünitesinin yanına ilerleyip alt dolabın sürgüsünü yana çektim ve önüme bir dizi DVD geldi. Kartal, taşındığımızda bunları tek tek, alfabetik sıraya göre dizmişti. O yüzden aradığım filmi bulmam pek de zor olmadı.

Yerinden alıp DVD oynatıcısına taktıktan sonra ku-mandalarla birlikte koltuğa yöneldim. Çok geçmeden Kartal da elinde koca bir tepsiyle içeri girdi. Mısır patlat-muş ve içecek bir şeyler koymuştu. Elindekileri sehpanın üzerine bırakıp yanıma geldiğinde uzunca bir süre kol-tuğa yerleşmeye çalıştı, ardından beni göğsüne çekerek oynat düğmesine bastı.

Maalesef ki filmin yarısından sonrasını izleme fırsat-ımız olmadı. Kartal, uslu durmak konusunda Anka'yla

yarışıyordu ve bu, en heyecanlı sahnede kendimi birden yatak odasında bulmamın en büyük nedeniydi.

Se

Kimden: Kocacığım

Seni çok özledim...

Kartal işe başlayalı koskoca bir hafta olmuştu. Ve işe başlamak konusunda o da en az benim kadar isteksizdi. Haftanın her günü, sürekli mesaj atıp durmuştu. Üstelik Anka'yı da özlediği için günde en az bir kere görüntülü arayarak kızını izleme konusunda bir hayli ısrarcıydı.

Anka'nın kıyafetlerini dolabına yerleştirirken bir süre mesajın etkisiyle ablak ablak sırttım. Sonra da cevap verdim.

Kime: Kocacığım

Biz de seni...

Telefon elinden düşmüyorken işine nasıl konsantre oluyordu bilmiyordum ama orasını da o düşünsündü. Ben halimden oldukça memnundum. Anka'nın mırıldanmaya başlamasıyla, son parçayı da yerine koydum ve beşiğe eğilip onu kucakladım.

"Anneciğim, babayı mı özledin sen?" Her zamanki gibi kucağıma alınca anında sustuğunda, gülerek içeri geçtim. Öykü ve Devrim bugün bize uğrayacaklardı. Anka'yı koltuğa bıraktıktan sonra düşmeyeceğinden emin oldum ve dün hazırladığım birkaç aperatifi içeri taşıdım. Evde durmak sıkıcıydı. Anka genelde uyuyordu ve o uyurken yapacak pek bir şeyim de olmuyordu. Ben de bu fırsatı yemek yapmayı öğrenmek için değerlendiriyordum.

Kendime bir yemek kanalı bulmuştum ve izleyerek öğrenmeye çalışıyordum.

Basit şeyleri yapmakta sorunum yoktu ama iş çeşitliliği gerektirince her şey değişiyordu. Öğrenci evinde yaşamaya benzemiyordu bu. O zaman genelde üç günde bir aynı şeyi yapıyordum ve onlar da yapması kolay şeyler oluyordu.

Çalan zille birlikte kapıya yöneldim ve ekrana baktıktan sonra otomatiğe bastım. Kapıyı aralık bırakıp içeri yöneldiğimde çok geçmeden Devrim'in sesini duydum.

"Ankaaaa!" diye bağıyordu o sırada. İçeri girer girmez koltuğa koştu ve Anka'nın yanına oturdu. "Beni özledin mi?" Elini avcuna alıp öptüğünde Öykü, "Anneciğim önce ellerini yıka, Anka hasta olsun istemeyiz," diye uyardı hemen onu.

"Hiii!" Devrim bir koşu banyoya yöneldi ve Öykü yanağına bir öpücük bırakıp Anka'yı kucakladı. "Nasılmış bakalım halasının güzeli?" Anka, hemen gülücükler atmaya başladı. Bir insanı nasıl büyüleyeceğini iyi biliyordu.

Onları salonda bırakıp banyoya geçtim ve Devrim'i elini bir yığın sabun kullanarak köpüklerken buldum.

"Hepşini öldürüyorum Hüşa." Dikkatli bir şekilde elini ovalarken "Bütün mikropplar boğuldu," diye açıkladı. Suyun altında gereğinden uzun bir süre kaldı ve bir kez daha işlemi tekrarlayacağı sırada onu durdurup havluyla ellerini kuruladım.

"Beni özlemedin mi yoksa sen?" diye dudak büktüğümde hemen kucağıma atlayarak "Öşledim tabii," dedi hevesli bir şekilde. "Şen benim bir numaralı bebişimsin." Gözleri kısıldı, "İkincisi Eşya, üçüncüsü Anka."

Onu iyi bir kucaklayıp içeri geçtim. "Hüşa, Anka da büyüyünce Neymin teyzenin kızı gibi oluy mu? Olmaşın o, Neymin teyzenin kızı çok huysuz."

Kıkırdayarak onu masaya oturttum ve "Aaa!" dedim abartılı bir tavırla. "Neden huysuz ki?"

"Şürekli benden kaçıyo. Aytıkıştemiyoyum onu." Su-rat asıp devam etti. "Beyatşöyledi bana, kızlay kaçınca ko-valanmak istiyoymuş çünkü kovalamaca oynamayı çok seviyoylarmuş. Ama ben şevmiyoyum. O yüşden aytık tamamen Eşya'ya bakacağım. Bizim evlenmemiş lazım. O pis Aşlan kızımı kapmadan."

Kendimi tutamayıp kahkahamı serbest bıraktığımda, "Aslan da nereden çıktı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çocuk muyum Hüş ben?" diye anında terslediğinde susmak zorunda kaldım. "Aşlan Eşya'yı seviyoy, biliyoyum. Ama ijin vermem!"

Küçücük çocuk bile bunu anlıyorsa, işimiz vardı. Junior Kartal iş başındaydı. Ne diyeceğimi bilemeyerek susma hakkımı kullandım ve Öykü'ye *sen her gün bu çocukla nasıl baş ediyorsun* der gibi baktım. Gerçekten zor işti, hakkını vermek lazımdı.

Bir saat sonra Devrim çizgi film izlerken ve Anka uyurken Öykü'yle oturmuş kahvelerimizi içiyorduk.

"Ee Kartal'la nasıl gidiyor?" Öykü, kahvesini kapatıp fal bakmak için bir kenara koyarken ben de bol şekerli kahvemden bir yudum aldım.

"Olağanüstü derecede harika gidiyor. İşe gitmemesine alışmıştım, tek sorun o." İç çekip telefonuma baktığımda, ilk defa bu kadar uzun süre cevapsız kaldığımı bilerek kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" Öykü fark edip tek kaşını kaldırıncı, "Hâlâ cevap vermedi," diye yakındım. "Ne yapıyor kim bilir..."

Erzenler gibi davrandığımız doğru olabilirdi ama bu

normaldi. Biz her şeye tersten başlayıp tepeye çıkmıştık. Şimdi de deneyimlemediğimiz şeyleri yaşıyorduk, tekrar.

"Ee git bak, hem sürpriz olur. Nasıl olsa ben buradayım, bakarım Anka'ya." Gözlerimi kısıp "Gideyim mi?" diye sordum kararsız bir şekilde.

"Git tabii, hem meydanı boş bırakmamak lazım."

Öykü, bir şekilde aklıma girdi. Bir koşu odaya gidip hazırlandım ve görüntümün ideal olduğuna karar verip onları baş başa bıraktım. Bir taksiye atlayıp Yiğiter Holding'e varmam bir saatimi aldı.

Şirketten içeri girdiğimde meraklı bakışlar bana dönse de danışmadan geçip asansörlere yöneldim. Bu uzun bir süre sonra ilkti ve doğal olarak insanlar neden geldiğimi merak ediyor olmalıydı.

"Hüma?" Buradayken çalıştığım Hukuk bölümünün başı Serpil'le asansörlerin önünde karşılaştığımızda, "Yoksa geri mi dönüyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Gülerek başımı salladım. "Hayır, canım Kartal'ı görmeye geldim sadece." Ona bu kadar erken işe başlarsam Kartal'ın beni ktır ktır keseceğini söylemedim tabii ki.

Kata varana kadar Serpil'le biraz sohbet ettik. Serpil'in birkaç ay sonra işi bırakacağını, kocasıyla birlikte dünyayı gezmek istediğini öğrenmiştim.

Bu, bir sonraki yaz tatili için aklımda birkaç planın belirmesine neden oldu. Anka o zamana kadar büyümüş olurdu.

Kattan içeri girdiğimde ilk olarak girişteki masada oturan Burcu'yu gördüm.

"Hüma Hanım?" diye hayretle bakakaldığında ona gülümseyip yanına ilerledim.

"Nasılsın Burcu?" Ayağa kalkıp bana sarıldı ve "Kusura bakmayın, sizi beklemiyordum," diye açıkladı hemen. "İyiyim siz nasılsınız, Anka nasıl?"

"Öykü'ye bıraktım. Evde çok canım sıkıldı." Gözlerim Kartal'ın odasına takıldı ve "Keyifler nasıl?" diye sordum hemen.

"Tatilden döndüğünden beri bir tuhaf, aksiliği üstünde..." Ben bunun nedenini iyi biliyordum. Gözleri benimkileri takip etti ve "Bence hemen girin, yeni müşterilerden biri geldi. Kadından nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Kaşlarım havalanırken kapıya yöneldim ve bir kez tıklatıp içeri süzüldüm. Kartal yerinde oturuyordu. Masaya dayanmış, önündeki kanepede oturan kadınla konuşuyordu. Kapının açılmasıyla bana döndüğünde yüzündeki şaşkınlık gülümsememe neden oldu.

"Hüma, hayatım bir sorun mu var?" Ayağa kalkıp bana doğru gelirken "Hayır, her şey yolunda," dedim aceleyle. "Anka'yı Öykü'ye bıraktım. Evde çok canım sıkılmıştı."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı, ardından bana sarılıp dudaklarıma hızlı bir öpücük bıraktı. "Seni Sema Hanım'la tanıştırayım. Sema Hanım, eşim Hüma; Hüma, Sema Hanım da saygın müşterilerimizden."

Gözlerim Sema Hanım'a kaydığında, onun da beni incelediğini fark ettim. Gözleri pek de memnun değilmiş gibi kısılmıştı. Platin sarısı saçları ve oldukça iddialı bir giyim anlayışı vardı. Ceketinin üstüne aldığı kürkün gülüşü gibi sahte olmasını umuyordum.

"Memnun oldum," diyerek elimi ona uzattığımda, aynı şekilde karşılık verdi ve Kartal yerine otururken ayakta kalarak "Daha işiniz varsa, dışarıda bekleyeyim," diye tatlı tatlı gülümsedim.

Kartal testi geçerek "Hayır, zaten bitiriyorduk biraz bekle" dedi sadece. Onlar son birkaç detayın üstünden geçerken ben de İstanbul manzaralı camın önüne gidip etrafa bakındım.

"Bir sorun olursa, asistanımla iletişime geçebilirsiniz."
On beş dakika sonra kadın her ne kadar uzatmaya çalışsa da Kartal son noktayı koymak zorunda kaldı. Ayağa kalkıp elini uzattı. Kadın fazla istekli bir şekilde sıkınca kötü bakışlarını ona salmaktan geri durmadım.

"En kısa sürede görüşmek üzere Kartal Bey." Gözleri bana kaydı, yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Tekrar iyi günler."

Aynı şekilde ona karşılık verdim ve Kartal ona kapıya kadar eşlik ederken onun koltuğuna kurulup sandalyeyle birkaç tur döndüm.

"Anlaşılan birilerinin canı sıkkın..." Kartal, yanıma gelip sandalyeyi durdurduğunda öne eğilerek dudaklarıma yakıcı ve beni nefessiz bırakan bir öpücük bıraktı. "Bu sürprizi neye borçluyum bilmiyorum ama berbat geçen bir günü güzelleştirdin bebeğim."

Keyifle sırtıarak ona baktım ve o masanın kenarına oturduğunda, "O kadından hiç hoşlanmadım," dedim burun kıvrarak. Ve Kartal beni durdurana kadar birkaç tur daha döndüm.

"Yapma," dedi ateş saçan bakışlarla. "Başımı başka yöntemlerle döndürmeni tercih ederim." Yorgun bir şekilde boynunu ovuşturdu ve saatine baktı.

"İyi misin?" dedim hemen. "Kötü görünüyorsun."

Üstümden uzanıp masada duran telefonun ahizesini kaldırdı ve bir şeyler tuşlamadan önce bana döndü. "Oldukça berbat bir gündü." Kaşlarım çatıldı. Zavallı kocacığım işlerden bu kadar mı bunalmıştı? "Alo, Burcu. Başka bir şey var mı?" Bir süre dinledi. "Tamam, onu yarına ertele. Evet, dediğimi yap!" Burcu'nun ne demek istediğini şimdi anlamıştım. Bir şeyler dinledi, sonra telefonu kapatıp elini bana uzattı. "Hadi, kalk seni yemeğe çıkarayım."

Memnuniyetle kabul ettim ve şakağına bir öpücük kondurup onu sakinleştirdim.

"İyi günler." Burcu sıkıntılı bir şekilde başını sallarken Kartal'la çıkışa yöneldik.

"Buranın yemekleri bir harika!" Kartal'ın evliliğimizin sonraki dönemlerinde çalışırken öğle aralarında beni getirdiği İtalyan restoranına gelmiştik ve burası bir numaralı mekânlarım arasındaydı.

Kartal, eski neşesini geri kazanmışa benziyordu. Oburluğum karşısında gülerken "Yavaş ol," dedi suyu bana doğru uzatarak. Bir yudum alıp sindirmeyi bekledim.

"Ne yapayım, çok güzel."

Gözlerim telefona kaydı ve Öykü'nün Anka'yı az önce uyuttuğunu bildiren mesajıyla rahatlayarak hızlı yemeye bir son verdim.

"Ne diyor?"

Kartal'ın meraklı bakışları bana yöneldiğinde "Anka uyuyormuş, daha zamanımız var yani," dedim gülerek. "Bugün Serpil'le karşılaştım."

Tek kaşını kaldırıp *devam et* der gibi bir işaret yaptı. "Birkaç aya ayrılacağını duydum."

"Eee ne var bunda?"

Gözlerimi devirip "Konu açmaya çalışıyorum," diye çıktım. "Ağzını bıçak açmıyor. Suskunsun ve canımı sıkıyorsun."

Kartal, bariz bir şekilde bocaladı. Ağzını açıp kapadı ve diyecek bir şey bulamadı. "Üzgünüm."

"Bak sorun işe başlamansa, ben de bu durumdan en az senin kadar hoşlanmıyorum. Ama yönetmen gereken bir şirket var ve çocuğumuzun geleceği için çalışmak zorundayız."

Kartal, muhtemelen hayır değiliz diye karşı gelmek için dudaklarını araladı ama tekrar vazgeçti.

"Sorun ne?" Sıkıntıyla başını sallarken kollarımı masaya dayayarak öne eğildim. "Söyle bana, lütfen. Bir çaresine bakarız."

Başını ellerinin arasına aldığı anda, bu durumun sandığımdan daha ciddi olduğunu anlamamı sağladı. "Kartal?"

Yerinden kalkıp yanımdaki sandalyeye oturdu ve elimi avucunun içine aldığı anda, "Beni seviyorsun değil mi?" diye sordu endişeli bir sesle. Kaşlarım daha da çatıldı.

"Bu nasıl soru, seni ne kadar sevdiğimi görüyor olman lazım."

Gözlerindeki endişe canımı sıkıyordu. "Duymaya ihtiyacım var." Gözlerini kapatıp iç çektiğinde tamamen ona dönüp "Seni seviyorum," dedim sakince. "Seviyorum ve sevmeye devam edeceğim. Sen benim hayatımın şansısın."

Derin bir nefes aldı ve "Ben de seni seviyorum," dedi. "Her şeyden çok... Ve kızımızı da öyle..."

Yüzünü ellerimin arasına alıp "Biliyorum," dedim sakince. "Şimdi söyle bana, sorun ne?"

Geri çekildi ve ellerim iki yana düştü. "Bak, sadece dinle tamam mı? Buna nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum ve ne yapacağımı da..." Konu ben miydim? "Tatil dönüşünde şirkete gittiğimde Burcu birinin beni aradığını söyledi."

Bu konu nereye doğru gidiyordu böyle? Şaşkınlıkla onu dinledim. "İsrarla bana ulaşmaya çalışıyormuş."

Aklıma kötü düşünceler gelirken eskiden kalma bir kadının ona ulaşmaya çalıştığını düşündüm. Bin bir kirli senaryo zihnimde canlandı. Az kalsın nefesim kesiliyordu.

"Konuşmadan önce adamı araştırmalarını istedim."

Adammış, dedi iç sesim elini göğsüne koyup rahatlarırken.

"Ve onun, senin baban olduğunu öğrendim."

Dünya durdu, başım delicesine döndü. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi çarparken içim dışım birbirine girdi. Midem bulanıyordu, soğuk terler döküyordum.

Babam? Bu, bu olamazdı. Bunca yıl sonra ortaya çıkmış olamazdı!

"Emin misin?" dedim ruhsuz bir sesle. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Ne hissetmem gerektiğini de... Yapabildiğim tek şey, ondan nefret etmektir.

Yirmi yıla yakın bir zamanımı ondan nefret ederek geçirmiştim. Bildiğim tek şey buydu.

"Evet, bebeğim." Tepkimden ürkererek elini yanağımda gezdirdi ve "Bir şey söyle" dedi. "Bunu senden gizlemem doğru olmazdı ama... Ama birden ortaya çıktığında eski korkularının tetiklenmesinden korktum. Söyleyemedim."

Başımı iki yana sallayarak "Sana olan hislerim hiçbir zaman değişmeyecek," dedim donmuş bir halde. "Onunla konuştun mu?"

Önümdeki suyu dudaklarıma dayadığında, içene kadar bir şey söylemedi. "Hayır, ne yapacağımı bilemedim." Ah, ben de bilmiyordum ki...

"Ben-" deyip sustum. Bir şey diyemedim. Şoka girmiştim, kelimeleri toparlayamıyordum.

"Gel," dedi Kartal yerinden kalkarken. "Önce eve gidelim."

"Ahh..." Öykü, Kartal ve ben oturma odasında oturuyorduk. Kapıdan girdiğimizde Öykü halimi görünce ortalığı ayağa kaldırdığı için Kartal ona olanları anlatmak zorunda kalmıştı. Öykü'nün söylediğine göre yüzüm bembeyazdı ve şimdi önümdeki tuzlu ayrıntı içmek için zorlanıyordum. Midem alt üst olmuşken bunu yapmanın ne

kadar zor olduğunu biliyorlar mıydı acaba? Bilseler böyle yapmazlardı.

"Ne istiyor acaba, niye birden ortaya çıkmış ve sizi arıyor?" Elleriyle sehpanın üstünde ritim tutarken bir oraya bir buraya volta atan Kartal'a baktım.

"Hiçbir fikrim yok," dedim sonunda konuşabildiğimde. "Ve ne yapacağımı da bilmiyorum." Başımı ellerimin arasına aldığım da Öykü, yanıma gelerek bana sarıldı ve sırtımı sıvazladı.

"Çok normal hayatım, lütfen kendini zorlama," derken sesi Kartal gibi endişeli çıkmıştı. "Bak böyle yapma sütün kesilecek." Söylediğine istemsizce güldüğümde histeri krizine girmiş olduğumdan şüphelenmedim değil. "Hah şöyle. İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. İstemiyorsan, görme. Eminim ki Kartal onun bir daha sizi rahatsız etmemesini sağlayabilir. Ama bana kalırsa," dedi tavsiye vererek. "Sonradan acaba demektense pişman olmaktansa; ne istediğini, neden bir anda ortaya çıktığını öğren ve kurtul. Yoksa hep aklında olacak."

Öyle mi yapmalıydım gerçekten? Karar veremiyordum. İçimdeki bir ses, onun yüzünü bile görmek istemiyordu. Onca yıl sonra ortaya çıktığı için ona bir hayli kızgındı. Küçükken yaptığı şeyler için annemin ölümüne sebep olduğu ve beni o yaşta tek başıma bıraktığı için... Bu ses çok ağır basıyordu ve içimdeki öfkeyi tetikliyordu.

Ama diğer ses ise neden diye düşünmeden edemiyordu. Neden bunca yıl sonra çıkmıştı ortaya? Ne istiyordu, niye beni arıyordu? Merak, geçmişe duyulan merak daha ağır basıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerimi yukarı kaldırıp Kartal'a çevirdim. "Bir şey söyle," dedim yalvarırcasına. "Karar vermeme yardım et."

Öykü'yle bakiştılar. Kartal'ın da ikilemde kaldığı ve benden daha tuhaf bir durumda olduğu belliydi. Daha çok kendisiyle savaşıyormuş gibiydi.

"Buna karar vermesi gereken sensin Hüma," dedi sadece. "Ne ben, ne de Öykü... Sen ne yapmak istiyorsun?"

Sadece bir kez, dedim içimden. Sadece nedenini öğrenecektim. Sonra da çeker giderdim.

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. "Ara onu. Onunla görüşeceğim."

Kartal isteksiz bir şekilde Burcu'yu aradı ve ondan numarayı aldı. Ardından yatak odasına kapanıp kısa bir konuşma yaptı.

On dakika sonra tekrar karşıma geçtiğinde "Yarın saat ikide," dedi sadece. Ve çileli bekleyiş başladı.

"Bak, ne olursa olsun. Yanındayım tamam mı?" Kartal, kafeden içeri girmeden önce kolumu tutup beni durdurdu. "İstediğin an gideriz. Sen ne istersen o olacak."

Başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Kalbim ağzımdaydı. Endişeliydim, neler olacağını düşünmekten gözüme uyku girmemişti ve kendimi bitkin hissediyordum. *Yine de hadi*, dedim kendime. *Ne istiyormuş öğren.*

Kartal'ın kolunu belime dolamasıyla onun kokusunu içime çektim ve rahatlamaya çalıştım. Kafenin kapısını açıp içeri girmemi bekledi ve ikimiz de oldukça gergin bir şekilde içeri girdik.

Gözlerim kafenin içinde gezindi. Çok uzun bir zaman geçmişti aradan. Nasıl biri olduğunu, neye benzediğini bilmiyordum. Yaşadığını bile bilmiyordum ki? Başka bir ailesi var mıydı? Ya da çocuğu olmuş muydu? O kadar yıl ne yapmıştı?

Sorular zihnimde dönüp dururken Kartal beni yana çevirdi ve yavaşça uçtaki masaya ilerledi.

Gözlerim bize doğru dönük oturan adama takıldı. Dünya etrafıca döndü, sıkıca Kartal'a tutundum ve derin bir nefes aldım. Yıllar hiçbir şeyi değiştirmemişti. O hâlâ hatırladığım gibiydi. Oldukça yapılıydı, uzun boyluydu. Siyah saçları kısa kesilmişti. Kirli sakalı vardı. Gözleri maviydi. Ve lanet olsun ki bana çok benziyordu! Bu benzerlik az kalsın gözlerimi kanatacaktı. Gözlerimi, saç rengimi, yüz hatlarımı... Burnum dışındaki her yerimi ondan almıştım. Midem bulandı.

Aramızda masa kalana kadar ilerledik ve Kartal ariden durdu. Adam da oturduğu yerden kalktı. Gözleri baştan aşağı beni inceledi.

Oldukça rahatsız edici bir sessizlik oldu. Dudaklarım mühürlenmiş gibiydi. Sonra adam konuştu: "Kızım?" Bana doğru bir adım attı.

Ellerim havaya kalktı ve panikle geri çekildim. Kartal, elini araya sokarak onun bana uzanmasına engel oldu. "Geride dur," diye uyardı onu karanlık bir sesle. Adam gözlerini ona çevirdi ve eski yerine geçmek zorunda kaldı. O oturunca, Kartal beni yönlendirip onun karşısına oturmama yardımcı oldu.

Bu karşılaşma... Bu karşılaşma normal değildi. Öfkem, nefretim, acizliğim birbirine girmişti ve ona bakmak dışında bir şey yapamıyordum.

"Beni nasıl buldun?" Ne bir merhaba, ne de nasılsın... Merak ettiğim şey buydu. Sorum karşısında ikisi de afalladı.

Adam Kartal'a doğru baktı. "Sizi televizyonda gördüm," dedi sakince. "Bir gün magazin izliyordum ve sizinle ilgili bir haber çıktı. Önce sen olduğunu anlamadım." Mahcup bir şekilde bana baktı ve bu bana çok yarlıış geldi.

"Çok benziyordun ama emin olamadım. Sonra ismini duydum. Hüma... Ve bu şüphelerimi doğruladı. Biraz araştırmaya yaptım. Aradan çok zaman geçse de sen benim kızsın, sen olduğunu anlamam zor olmadı."

Verecek bir cevap, diyecek bir söz bulamadım. Tedirgin bir şekilde Kartal'a baktım. Elime uzanıp hafifçe güven vermek ister gibi sıkıldı.

Bu gereken cesareti verdi bana.

"Bunca yıl sonra" dedim yüzümü buruşturarak. "Neden çıktın karşıma? Bizi terk etmiştin, neden geri geldin?"

Adam gözle görülür şekilde panikledi. "Çok pişmanım," dedi adeta yalvararak. "Seni bırakıp gittiğimde çok kötü durumdaydım, ne yaptığımı bilmiyordum. Aradan yıllar geçti, seni özledim, çok özledim. Ama izini bulamadım. Geri dönemedim. Yıllarca senin özlemini yaşadım. Şimdiyse bir şansım var, seni buldum. Her şeyi telafi edebiliriz."

Dudaklarım acı dolu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Aradan uzun bir zaman geçti. Bunca zaman ne yaptın? Bir ailen var mı? Ya da çocuğun?"

Gözlerim üzerine gezinirken adam kızardı, bir şeyler geveledi. Vardı! Cevabımı almıştım. Ben küçücükken beni bırakıp giden adam, kendine başka bir aile kurmuştu! Başka çocuklara babalık yapmıştı... Bu düşünce canımı acıttı. Bu doğru değildi, hayat bu kadar adaletsiz olmamalıydı.

"Kaçınıcı ailen?" diye sordum kendime engel olamayarak. "Kaç kişiyi daha terk ettin?"

"Yapma kızım."

"Bana kızım deme!" diye bağırdığımda, artık kendimi tutmaktan oldukça uzaktım. Buraya kadardı işte! O kadar yılın nefreti su üstüne çıkmıştı. Ona bağırp çağırarak, canını acıtmak istiyordum. Benim gibi olsun istiyordum!

"Sen benim babam değilsin, senin de Hüma adında bir kızın yok!"

Öne uzanıp elimi tutmaya çalıştı ama anında geri çekildi. "Yapma, yalvarırım bana bir şans ver, her şeyi düzelteceğim. Lütfen..."

Her şeyi düzeltebilir miydi? Hayır... Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Artık her şey değişmişti.

"Ne istiyorsun?" dedim yılmış bir sesle. Bu konuşmayı bir an önce bitirmek istiyordum. Yeteri kadar dinlemiştim.

"Kızımı geri istiyorum," dedi aceleyle. "Eskiden olduğu gibi olmasını istiyorum, senin hayatına geçmişim temiz bir şekilde çıkmak istiyorum. Ama senin de yardımın gerekiyor."

Kartal, yanımda gerildi, oturduğu yerde dikleşirken ilk kez araya girdi. "Mesele para değil mi?" diye sordu öfkeli bir sesle. Ne parasından bahsediyordu? Kaşlarını çatarak ona baktım, ardından o adama.

Ve adam inkâr etmedi. "Senin için," dedi tekrar aciz bir şekilde. "Geçmişim peşimi bırakmıyor, paraya ihtiyacım var. Borcumu kaparsam, seninle bir gelecek şansımız olur."

Duyduklarıma inanamadım. Deli gibi ağlamak istedim. Karşımdaki adamın bu kadar iğrenç biri olmamasını istedim. Biraz olsun değiştiğini düşünmek istedim. Ama olmadı, kapıları suratıma tek tek kapattı. Bunca yıl sonra beni görmek istemesinin tek nedeni paraydı öyle mi? Bir adam nasıl bu kadar haysiyetsiz olabilirdi?

"Pisliğin tekisin değil mi?" diye sordum yerimden kalkarken. İkisi de benimle birlikte ayaklandığında acımasızca içimi döktüm. Biraz da o dinleyecekti!

"Neler yaptığını öğrendiğimde sadece on yaşındaydım! Daha küçücük bir çocuktum be! Her gece eve sarhoş olup gelirdin, annemle sürekli kavga ederdiniz! Ne

olduğunu anlamıyordum. Sonra yaptığın pislikleri öğrendim. Annemi nasıl aldattığını... Annem de öğrendi. Ve buna rağmen kalmaya devam ettin. Dayanamadı kadın, sonunda intihar etti!" Elimini masaya çarparak sinirimi bir şeyden çıkarmaya çalıştım. "Senin yüzünden bir kadın İNTİHAR ETTİ!"

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama onu dinlemedim. Çıldırmış gibiydim. Gözyaşlarım istemsizce dökülüyordu. Sanki pimi çekilmiş bir bomba gibiydim.

"Annem senin yüzünden öldü! Hayatta sahip olduğum, beni az da olsa seven tek insan senin yüzünden ÖLDÜ! Sonra çekip gittin. Bir kızın olduğunu, onun daha çocuk olduğunu unuttun ve gittin. Ne yapacağımı, nasıl yaşayacağımı düşünmedin. Yıllarca Çocuk Esirgeme Kurumu'nda kaldım. Hayatım berbattı! Kimsem yoktu, tek başımaydım ama hayata tutunmaya çalıştım. Erkeklerden uzak durdum! Sırf senin yüzünden... Herkesi sen gibi sandım. Kimseye o gözle bakamadım, kimseye güvenemedim. Sen her şeyi berbat ettin. Sonra ne oldu biliyor musun?" Bir şeylere vurma isteğiyle yanıp tutuştum ama Kartal bana engel oldu. "O kadar yalnızdım ki çareyi bir sperm bankasına gidip hamile kalmakta buldum! Beni koşulsuz seven bir çocuğum olacaktı ve artık yalnız olmayacaktım. Sonra bir sürü olay oldu ve Kartal çıktı karşıma. Bebeğimin babasıydı o. Hiç tanımadığı bir kadını sevmeye çalıştı. Ne için biliyor musun? Çocuğu için! Senin yapmadığını, o yaptı. Sen bir zamanlar sevdiğin kadını, çocuğunu terk ettin ama o bize sahip çıktı. Karnımdaki bebeği her şeyden çok sevdi, sonra bana güvenmeyi, sevmeyi öğretti. Bunun için çok çabaladı, yaptığım, söylediğim her şeye rağmen bizden vazgeçmedi. Ve anladım ki herkes senin gibi değildi. Herkes senin gibi çekip gitmezdi. Kızını çıkarları doğrultusunda kullanmazdı! Para için onların hayatını alt üst etmezdi!"

Ayaklarım titredi, başım delicesine döndü. Sanki dünyaya sarsılıyor gibiydi, doğruydı da... Dünyam sarsılmıştı. "Sakin," demeye çalıştım sertçe. "Bir daha sakın karşıma çıkma, yemin ediyorum seni öldürürüm." Kartal'ın kulağına zorla fısıldadım. "Gitmek istiyorum."

"Güzelim, iyi misin?" Yolda baygınlık geçirmiştim. Gözlerimi açtığımda, evdeydik. Koltukta uzanıyordum ve Kartal bileklerimi ovalıyordu. Gözlerim tamamen açıldığında, yüzümdeki saçı geri itti. Derin bir nefes aldı ve "Beni çok korkuttun," dedi endişeli bir şekilde. Yutkunarak konuşmaya çalıştım. "S-su..."

Hemen fırlayıp mutfığa gitti ve çok geçmeden elinde bir bardakla geri döndü. Doğrulmama yardım edip suyu dudaklarıma dayadığında, Öykü'nün salonun ortasında kucağında Anka'yla telaşlı bir şekilde dikiliyor olduğunu fark ettim.

"İyi misin?" diye sordu hemen. Başımı sallamaya çalıştım ve oturur pozisyona geçtim. Su, kendime gelmemi sağlamıştı. Kartal elini sırtıma koyup yavaşça gezdirerek beni rahatlatmaya çalıştı.

"Çok özür dilerim," dedi pişmanlıkla. "Onu yanına hiç yaklaştırmamam gerektiğini biliyordum. Onu araştırttım. Hakkındaki her şeyi biliyordum. Borçları vardı ve niyetinin ne olduğunu en başında anlamıştım. Engel olmalıydım ama karışmak istemedim."

Elimle onu durdurdum. "Lütfen kendini suçlu hissetme" dedim çatallı çıkan sesimle. "Senin bir suçun yok, ben gitmek istedim. Ne duyacağımı da az çok biliyordum, içten içe... Sadece her şey bitsin istedim. Onu hayatımdan tamamen çıkarmak istedim."

Kartal, derin bir nefes aldı ve "Üzgünüm bebeğim," dedi acıyla. "Bunları yaşadığın için, çok üzgünüm."

Buruk bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Anka huy-suzlandı ve ağlamak için tam da bu zamanı seçti. Düşün-medem ileri atıldım ve onu kucağıma alırken "Ağlama bebeğim," dedim aceleyle. "Annen yanında," Kartal'ın arkamda olduğunu hissederek "Baban da öyle..." diye tamamladım sözlerimi. Öykü, bizi yalnız bırakarak içeri yöneldi. Kartal'ın bize sarılması bir saniyesini aldı.

"Seni asla bırakmayacağız," diye devam etti. Ama bu söz, banaydı. Anlamıştım. Dudaklarına bir öpücük bırak-tım. "İyi ki yanımdasın, iyi ki girdin hayatıma. Bana sev-meyi öğrettin, bir aile verdin."

Duygulandı, gözlerinden bir damla yaş süzüldü usul-ca. "Yıkılacağını düşündüm. Toparlanamayacağını."

Güldüm, bu gerçek bir gülümsemeydi. "Bunu nasıl düşünürsün?" dedim gözlerimi gözlerine dikerek. "Ben artık yalnız değilim, beni her şeyden çok seven bir kocam ve kızım var. İstedğim tek şey sizsiniz."

Kartal, Anka'yı kucağına alarak diğer eliyle bana daha sıkı sarıldı. İşte bu her şeye değdi.

Ben aradığım aşkı, güveni, sadakati, sevgiyi; her şeyi onda bulmuştum. Bu bana yeterdi...

Esra

Esra & Aslan

Aslan

Esra

Hava sıcak ve boğucuydu. Temmuz ayının sonlarındaydık, tatilden döneli kısa bir zaman geçmişti. Soğuk suyun altında serinlediğim günlerin özlemiyle yanıp tutuşurken elimdeki dergiyi kapatıp yüzümün yanında hızlı hızlı salladım. Hayır, günaha girmek istemiyordum ama ılık havalar dururken neden bu kadar çeşitliliğe gerek duyuyordu ki?

Kendi kendime söylenirken kendimi yatağıma atıp yastığın soğuk tarafıyla buluştum. Sırtüstü yattığımda dergiyi tekrar açtım ve testi doldurmaya devam ettim.

Arkadaşlarınızdan biri, ayrılık acısı çekiyor. Ne yaparsınız?

-Arkadaşımın yanında olur, ona geçeceğini söylerim.

HAH! Geçeceğini mi söylerim? Şaka yapıyor falan olmalıydı. Geçmezdi kardeşim, asla geçmezdi.

-Onu dışarı çıkarır, alışveriş yapar ve unutmasını sağlarım.

Bu dizeyi okurken aklıma gelen, "Unutmak o kadar kolay mı sandın?" şarkısı kıkırdamama neden olurken bunun üstünü hemen çizdim. Kuvvetle muhtemel, arkadaşım eski sevgilisini alışveriş yaparak unutuyor olsaydı, ona sevgisinin bu kadar olduğunu, aslında onu hiç hak etmemiş olduğunu haykırırdım. Alışveriş yapmak neydi Allah aşkına?

-Acısını onunla birlikte yaşar, onunla ağlar, onunla üzüldüm.

Dalga mı geçiyordu? Sanki kendi dertlerim başımdan aşkın değilmiş gibi yeteri kadar bu sap halime üzülmüyormuş gibi bir de onunla depresyona girersem intihar falan eder, direkt bileklerimi keserdim.

Üç şık da benim yapacağım bir şey değildi. Bunları yapan kişilerin akıl sağlığından endişe ederdim ben.

Akil sağlığı yerinde olmayan sen olmayasın sakın? İç sesim her zamanki düşmanlığıyla burnunu kıvrarak dudak büzdü. Neden beni sevmiyordu bu?

Kapa çeneni, dedim sertçe. Ardından elimdeki kalemi dişlerimin arasına aldım ve gözlerimi kısarak düşündüm. Eğer en yakın arkadaşım, sevgilisinden ayrılrsa ne yapardım?

Cevap oldukça basitti. Milyon tane insanın, şu an onunla aynı derdi paylaştığını, ağlayıp zırlamasının gereksiz bir şey olduğunu ve bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçmesi gerektiğini söyledim.

Erkekleri zaten yeteri kadar pohpohluyorduk, hem neden benim arkadaşım sevgilisinden ayrılındı ki? Bu test tamamen zırvalıktı!

Elimdeki dergiyi odanın bir köşesine atıp yere çarpmasını izledim ve yüzüstü dönerek ayaklarımı sallamaya başladım. Bugün cumartesiydi ve ben evde patlamak üzereydim.

Sevgilisinden ayrılacak bir arkadaşın bile yok, değil mi?

İç sesimi umursamaya çalıştım. Tabii ki arkadaşlarım vardı. Sadece onlar çiftti. Ve ben aralarında sap gibi takılmak istemiyordum. Yalnızlık başıma vurmuştu, başka açıklaması olamazdı.

"Esraaaa! Gel buraya da biraz toz al."

Annem, aşağı kattan bana seslenirken ağlamak istedim. Cumartesi günleri dinlenmek içindi ama normal şartlar altında bir Feriştah, tatil günlerini temizlik işleriyle geçirmekten büyük bir zevk alıyordu.

Ofladım ve ayaklarımı sürüye sürüye oturma odasına indim. Gördüklerim karşısında gözlerim irice açıldığında, "Üçüncü Dünya Savaşı bizim oturma odamızda mı gerçekleşti?" diye sordum şaşkınlıkla.

Her yer her yerdeydi. Koltukların minderleri etrafa saçılmıştı. Koltuklar öne çekilmiş, perdeler çıkarılmıştı. Salonun ortasında bir yığın temizlik malzemesi, iki tane vileda takımı, bir sürü temizlik bezi vardı.

"Bırak zevzekliği de yardım et bana," dedi annem ters ters. Elime bir şeyler tutuşturup, "Camları sil önce" diye buyurdu.

Annemi tanıdığım için karşı gelsem neler olacağını da biliyordum. Söylene söylene camın önüne gittim ve zaten temiz olan pencerenin pervazına oturarak işe koyuldum.

"Tüm bunlar ne için?" diye sordum sonunda dayanamayarak. Bir bacağımı içeride tutarken dışarı uzandım ve arkasını silerken annemin cevabını bekledim. *Uzaylılar dünyayı istila etmiş, eğer misafirlige gelirlerse bizi temiz bulsunlar*, cevabı zihnimin içinde belirdiğinde dudaklarımı ısırarak ona baktım.

"Sana görücü geliyor."

Çığlığım odada yankılanırken az kalsın ayağım kayıyordu. İkinci kattan zemine çakılmaktan, son anda kurtuldum ve duyduklarımın şokuyla içeri geçip "Neeeee?" diye çığırdım. "Ne demek bana görücü geliyor?"

Annem, tepkime sonunda kayıtsız kalamayınca, yerleri ovma işini bıraktı ve bana döndü. "Bu yaşa geldin, hâlâ bir ses seda yok," dedi hayıflanarak. Biricik kızının evde kalacağını düşünüyor olmalıydı. Eh ne yalan söyleyeyim, ben de ara ara düşünmüyor değildim. Ama bana sormadan görücüyü kabul etmek neydi Allah aşkına?

Dişlerimi sıkarak durduğum yerde tepindim ve "Anne sen bana sormadan nasıl böyle bir şey yaparsın?" diye ciyakladım. Hayır, kabul ettiği yetmiyormuş gibi gelmiş bir de bunu temizlik yaparken söylüyordu. Oldu olacak, ellerinde çiçek ve çikolatayla geldiklerinde "Aaa! Esra bak bunlar seni görmeye gelmiş," deseydi...

"Öf! Hemen celallenme," dedi annem düşüncelerimin arasına izinsiz dalarak. "Sana yardım etmeye çalışıyorum ne var bunda? Var mı biri? Yok... Ee o zaman önündeki seçenekleri değerlendir vaktin varken."

Dişlerimi sıktım, saçımı başımı yolma isteğini bastırmaya çalıştım ve "İstemiyorum," dedim net bir şekilde. "Tanımadığım adamla ne işim olur benim? Ara hemen vazgeçtiğimizi söyle!"

"Aaa! Esra, yeter ama." Elindeki bezi üstüme attı. "Ayıp olur, ayıp. Bizde görücü reddedilmez öyle. Gel-sinler, bir gör. Eğer istemezsen zorla verecek halim yok de'mi? Usulüyle cevabımızı verir göndeririz."

"Hüma, yeterli!" Telefonu kapamamak için direnirken

Hüma gülmeye devam etti. "Bak kapayacağım şimdi telefonun suratına."

Ona annemin yediği halıtları anlatmıştım. Öylesine sinirliydim ki birine anlatmazsam patlayacaktım ve o kişi annem olacaktı. Ama anneme patlarsam, terliğin popomda patlama ihtimali de hayli yüksekti.

"Tamam, tamam," dedi Hüma derin nefesler alırken. "Ama ne yapayım tutamadım kendimi."

"Onu duyabiliyorum," diye çıktım asabi bir şekilde. Heyheylerim tepemdeydi. "İnanabiliyor musun?" diye sordum gözlerimi pörtleterek. "Bu akşam bana görücü geliyor! Gerçekten şaka gibi kim bilir kaç yaşındaki adamı, talip diye koyacaklar karşıma. Bak şuraya yazıyorum, kel kafalı, göbekli ve tıknaz biriye kapıdan kovarım."

Ürpererek başımı iki yana salladım. Yok, yok bu böyle olmazdı. Annem, erken yaşta ölümüne neden olacaktı.

"Ay! Tamam, ama Esra... Feriştah teyze demiş işte beğenmezsen reddederiz diye. Niye bu kadar sinirleniyorsun?" Beni kızdırmak için mi yapıyordu? Öyleyse başarılı olduğu kesindi.

"Ama bu çok berbat bir durum," diye söylendim odanın içinde bir o yana bir bu yana dolanırken. "Sanlı pazara çıkmış bir malmışım gibi beni görmeye geliyorlar."

Hüma, kıkırdayıp muhtemelen kendini tutmaya çalışırken "Bir açık arttırmaya ne dersin?" dedi orta yolu bulmak ister gibi. "Sen açık arttırmaya çıkan çok değerli bir parçasın ve onlar da görmeye geliyor. Eğer verdikleri fiyatı beğenirsen, *bağırma bana, fiyat adam oluyor*, adamı tanır ve sana uygun olup olmadığını anlarsın."

Dudaklarımı bükerek birkaç saniye sessiz kaldım ve "İyi," dedim sonunda. "Gelecekleri varsa görecekleri de var."

Hüma da benim gibi kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından usulca "Esra?" diye sordu. "Mesele Aslan mı?"

"Ne münasebet!" dedim anında. Aslan da nerden çıkmıştı? O-onunla aramda bir şey yoktu benim. O öküze ne işim olurdu Allah aşkına? Anlık bir gaflette bulunup kıskançlık krizine girmiş olabilirdim ama pişman olmam uzun sürmemişti. Aslan, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak beni yok saymışken benim hâlâ orada takılı kaldığımı mı sanıyorlardı? "Tüm mesele" dedim tane tane. "Annemin benden habersiz işler çevirmesi!" Burumdan soluyordum.

Kendini kandırmaya çalış...

"Sen hiç karışma şimdi," diye tersledim iç sesimi.

"Ne? Ben mi? Ama sen ara-" Hüma'nın telefonun öbür ucunda bocaladığını duyduğumda, "Seninle konuşmuyordum," dedim hemen. "Her neyse bak ne olur gel tamam mı? Yoksa ben bu akşam anne katili olabilirim."

Hüma, delirdiğimden şüphelense de belli etmedi, tabii ki ben anladım ama. "Tabii ki geleceğim. Bu fırsatı kaçır mıyım?"

"İyi, akşam görüşürüz." diye homurdandım ve telefonu başka bir şey demeden kapadım.

Sakin ol, sakın ol...

Kendimi motive etmeye çalışarak, bu akşamın düşündüğüm kadar kötü geçmeyeceğini içimden tekrarladım. Ve elimle sayarak, kırk kere söylediğimden emin oldum. Eğer beğenmezsem ki beğeneceğime ihtimal bile vermiyordum, anında hayırı yapıştıracaktım.

Annem, her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ederek odanın içinde dolaşırken üstümdeki elbiseye bakıp yüzümü buruşturdum. Az önce bunu üzerime zorla geçirmişti. Saçlarıma maşa yapmam konusunda her ne

kadar ısrar etse de bu cephede kazanamamıştı. Dizimi sallarken ona gergin bir bakış attım ve "Geç kaldılar," diye söyledim. "Saat sekizi bir geçiyor."

Anneme söylediklerine göre sekiz sularında gelmeleri gerekiyordu. Çalan zili duyunca annem bana kalk hemen der gibi baktı ve düşünce gücüyle beni kapıya yolladı.

Kapıyı açıp gelenlere baktığımda, onların Hümalar olduğunu görerek derin bir nefes aldım ve geri çekildim. Gözlerim Hüma'nın arkasındaki Kartal'a kaydı ve onun ardında da biri olduğunu görerek kaşlarımı çattım.

"Naber cadı?" dedi Kartal içeri girerek yanağımdan bir makas aldığında. Ama gözlerim kapının girişinde duran Aslan'a kaydığı için ona cevap bile veremedim. "Senin ne işin var burada?"

Aslan, ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi ve "Bu eğlenceyi kaçırmam imkânsız," dedi gülerek. Eğlence? Eğlence öyle mi? Dudaklarımı birbirine bastırarak kaşınan ellerimi sıktım ve ona vurma isteğimi bastırmaya çalıştım. Nasıl oluyor da birinin beni istemeye gelmesi onun için eğlenceli bir olay olabiliyordu?

Bu kadar mıydı yani? Aramızda geçen her şey onun için bir hiçten mi ibaretti? Ben burada boşuna mı kudu-ruyordum? Sinirlerimin tekrar tepeme çıktığını fark ettim ve kapıyı büyük bir gürültüyle kapatıp içeri yöneldim.

Hüma'nın meraklı bakışları üstümde gezinirken ben masumum der gibi baktı. Aslan'ın bunu nereden duyduğunun hesabını ona daha sonra soracaktım. Ama şu an, sağ salım atlatmam gereken bir gece vardı. O yüzden bunu erteledim ve Aslan'ın gelişiyle gerilen sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Ho-hoşlandığım adamın önünde başka biri tarafından istenecekken sanki bu çok mümkünmüş gibi... Tamam, itiraf ediyordum işte ona karşı boş değildim. Bu zaten

oldukça belliydi. Ama Aslan'ın bunu sorun ediyor ol-
maması apayrı bir şeydi. Bütün umutlarını yıkılmış gibi
somurturken annem Hüma'ya Anka'yla ilgili bir şeyler
sordu. Onu Öykü'ye bıraktıklarını işittim.

"Ay yeter gül biraz, somurta somurta bir hal oldun!"
Annem, Kartal'la konuşmayı bitirip bana döndüğünde
omuz silkmekle yetindim.

"Bırak Feriştah teyzecim, gülse de bu suratla gelen
adamin dikkatini çekemeyeceği kesin."

Konuşanın Kartal olduğunu düşünme gafletinde bu-
lundum ama bunları söyleyenin Aslan olduğu soğuk su
etkisi gibi çarptı yüzüme. Bu suratla öyle mi?

"Adamın beni beğenip beğenmemesi seni niye ilgilen-
diriyor Aslancım?" dedim kendimden beklenmeyen bir
tatlılıkla. "Ben de yuvadan uçup gittiğimde ne kadar yaş-
landığını ve evde kaldığını mı hatırlayacaksın?"

Dudakları gerilse de bunu belli etmeme konusunda
hayli başarılıydı. "Hayır, adamın ne kadar şanssız biri ol-
duğunu hatırlayacağım."

"Aaa! Zil çaldı." Hüma, araya girmese zilin çaldığını
falan duymayacaktım. Annem uyarmadan, bu kez ken-
dim ayaklandım ve Aslan'a atabildiğim en kötü bakışı
yolladım. Sonra Hüma peşimden gelirken kapıyı açıp
bekledim.

Aslan'a o kadar sinirliydim ki görücülerime duydu-
ğum nefret onun yanında sönük kaldı. Girişte önce anne-
min altın günlerinden hatırladığım bir yüz belirdi. Yanlış
hatırlamıyorsam adı Seval'di. Bana gülümseyip içeri girdi
ve ardından kocası da onun peşinden ilerledi.

Hüma, onları salona geçirirken gözlerimi tekrar ka-
pıya çevirdim ve gördüğüm şey karşısında ağzım açık
kaldı. Elinde bir kutu çikolata ve bir buket çiçek olan ve
hayatımda gördüğüm sayılı yakışıklı beyler listesinde bir

numaraya çıkmaya aday olabilecek kişi, kapının girişinde durmuş aynı şekilde beni inceliyordu. Onun da şaşırdığı belliydi, irileşen gözlerinden bunu anlayabiliyordum. Olukça yapılıydı, ama kaba bir duruşu yoktu. Uzun boy-luydu, eğer biraz güneşte kalsa, sarışın olarak nitelendi-rilebilirdi.

O an onu kızgın güneşin altında bir saat bekletme iste-ğiyle yanıp tutuştum. Sonra aniden, elime uzatılan çiçek-le kendime gelmek zorunda kaldım. "Merhaba," diyordu o sırada alenen süzdüğüm adam. "Ben İlker."

"Ben de Esra." Elindeki çiçekleri alıp gülümsemeye çalıştım ve adamın kaşının gözünün güzelliği karşısında ayran budalası gibi sırtıtmamak için aceleyle mutfığa yö-neldim.

O sırada Hüma da peşimden geliyordu. "Yahu o ney-di öyle?" diye gülerek mutfaktan içeri girdiğinde kapıyı ardından kapayıp tek kaşını kaldırdı ve bana baktı. "Kel kafalı, göbekli ve tıknaz mı demiştin?" Eliyle bunları sa-yarken çiçekleri hemen bir vazoya yerleştirdim ve istem-sizce "Tamam, tamam," dedim elimi öne doğru uzatarak. "Yiğidi öldür hakkını yeme demişler. İçerideki beni iste-meye gelenler arasındaki en yakışıklı bey."

Hüma gülerek "Seni istemeye gelen 'beylerin' sayısı şu ana kadar, hatırladığım kadarıyla sıfırdı," dedi muzipçe. "Hadi, yine iyisin turnayı gözünden vurdun," diye dal-ğa geçtiğindeyse vurmak istediğim şey turna değil onun kafasıydı.

"Aslan'ı niye getirdiniz?" diye sordum o yüzden ace-leyle. "Hangi akla hizmet buraya gelebildi? Cidden inan-mıyorum!"

Hüma, özür diler gibi gülümsedi. "Kartal'a söylerken yanındaymış. Duymuş ve gelmek istediğini, bu eğlence-den mahrum kalmak istemediğini söylemiş."

Eğlence!

"Pislik," diye söylendim gözlerim öfkeyle kararırken.
"Gösteririm ben ona eğlenceyi."

Mutfaktan çıkıp içeri geçtik ve annemin gözleriyle beni öldürmesi üzerine Seval teyzenin ve kocasının elini öptüm.

"Pek de bir güzelleşmiş görmeyeli." Seval teyze, alıcı gözüyle beni incelerken gülümsemeye çalışıp Hüma'nın yanına oturdum.

"Eee siz nasılsınız Kerim Bey?" Annem, İlker'in babasına halini hatırlarını sordu. Bu kısır döngü uzadı da uzadı. En sonunda yüzüncü kez hal hatır sorulurken Kerim Bey araya girip "Esra kızımız avukattı, değil mi?" diye konuyu değiştirdi.

Herkes derin bir iç çekerken "Evet, hukuk okudum," diye yanıtladım onu. Ama annem için bu yeterli değilmiş ki "Amerika'da yüksek lisans yaptı, bir sene oluyor döneli" dedi gururla. "Şimdi de özel bir şirkette çalışıyor."

Cidden açık arttırmada gibiydik. Sonra Kartal, İlker'e döndü. "Siz ne iş yapıyorsunuz?"

İlker, ilk defa sohbete katıldı ve "Endüstri mühendisiyim," diye yanıtladı onu. *Vay be demek mühendismiş*, dedi iç sesim hayretle. Yani öyle düşündüğüm gibi müteahhit falan değildi. "Ben de özel bir şirkette çalışıyorum."

Bu Kartal'ın ilgi alanıydı. Kendisi, koskoca Yiğiter Holding'in Ceo'su olunca, bu normaldi tabii. Onlar kendi arasında derin bir muhabbete girdiğinde annemle Seval teyze de havadan sudan konuşmaya daldı.

Gözlerim fırsattan istifade Aslan'a kaydı. Bakışları Kartal'la konuşan İlker'deydi ve dik dik ona bakıyordu. Kaşlarının arası çatılmıştı, ondan hoşlanmadığı belliydi ve bu, İlker'den hoşlanmam için beni gaza getirdi.

"Peki, siz tam olarak kim oluyorsunuz?" Kerim Bey, dikkatini Aslan'a çevirdiğinde Aslan, gözlerini İlker'den ona çevirdi. "Ben aile dostuyum."

Hüma, yanında kıpırdandı varla yok arası bir doku-
maşla beni dürttü ve boğazını temizleyerek araya girdi.
"Kerim Bey, Aslan, Esra'nın abisi gibidir o yüzden yanı-
mızda olmak istedi."

Aslan, öksürük krizine girdi. Ben gülmemek için ken-
dimi sıkarken bir koşu bardağa su doldurdum ve ona
uzatırken "Al, su iç Aslan abi," dedim intikam alır gibi.
Daha da bozulurken sinsi sinsi gülerek yerime geçtim.
Eğlence mi istiyordu? O halde ona istediğini verecektim.

"Evet, Esra kardeşim gibidir." Toparlanması kısa sür-
dü ve bana öyle olsun der gibi baktı. Bu resmi bir sava-
şa dönüşürken ona aldırmadım. Gözlerim tekrar İlker'e
döndü ve onu bana bakarken yakaladım. Hafifçe gülüm-
sedi, istemsizce karşılık verdim.

Sohbet oldukça sıkıcı bir şekilde uzadı da uzadı. Ge-
nelde Seval teyzeyle annem konuşuyordu. Hatta bir ara
Hüma'ya kadar gitti konu. Sonra annem bana gözleri-
le mutfağı işaret etti. Önce anlamadım, kaşlarımı çattım.
Tekrar kaşımı gözünü oynatarak mutfağı işaret etti.

"Anne iyi misin?"

O an öyle bir baktı ki az kalsın gözleriyle beni öldüre-
cekti. İmdadıma Hüma yetişti. "Esracım gel biz seninle
bir mutfağa gidelim," diye mırıldandı ve beni yerimden
kaldırıp tekrar oraya yöneldi.

"Kız bıraksana kolumu." Mutfağa girdiğimizde elin-
den kurtulup "N'oluyor yine ya?" diye sızlandım.

"Kahve yapacağız kahve!" Rafları kurcalayıp kava-
nozlardan birini eline aldı ve tezgâha bıraktı. Ardından
çekmecedan cezve çıkaracakken onu durdurdum.

"Allah aşkına yıl olmuş 2016, hâlâ böyle mi yapamazdım ama bunu söylemeyi birazcık gözden kaçırır mıy olabilirdim. Hemen kahve makinesini çıkardım ve Hüma içine su, şeker ve biraz kahve koyduktan sonra bilmiş bilmiş ona baktım.

"Ne o?" dedi gülerek. "İlker mühendis çıktı diye mi bunlar?" Kendince espri yapmasına aldırmadım. "Aslan da neyin kafasını yaşıyor Allah aşkına?"

Hüma, başını iki yana sallarken kahvenin köpürmesiyle cezveyi kaldırıp fincanlara boşalttı. "İnan ben de onu merak ediyorum. Hani bu her şey çok komik ayakları ne iş, çözemedim."

Köpükleri eşit miktarda paylaştırıp uzattığım tepsiye fincanları yerleştirdi ve suları da ayarladıktan sonra bana döndü.

"Hadi, götür bakalım."

Ne? Ne? Ben mi götürecektim? "Hayatta olmaz!" dedim hemen. Geri çekilip ona akıl sağlığından endişe eder gibi baktım ama hayır, oldukça ciddiydi.

"Esra, bırak saçmalamayı hadi, yürü."

Gözlerim bir tepsiye bir Hüma'ya kaydı. "Sen şu an mazotun üstüne ateş atıyorsun," diye haykırdım. "Ben bu tepsiyi yere devirmeden asla götüremem."

Ama Hüma aldırmadı, tepsiyi iki elimin arasına itinayla yerleştirip tepsiye bakmamamı buyurdu. Sanki kolaydı!

Gözlerim ister istemez tepsiye kayıyor, döktüm mü acaba diye bakıyordum. Bir kahve tabağının kenarına çok az kahve dökülse de tepsiyi yerle bir etmeden içeri girmeyi başardım.

"Kahveler de geldi!" Annem gülerek tepsiye bir bakış attı ve köpüklü olduğunu görünce derin bir nefes aldı. Dudaklarımı birbirine bastırıp Kerim Bey, Selma teyze ve

İlker'e kahvelerini uzattım. İlker, hayli tedirgin bir şekilde fincanını alırken az kalsın kıkırdayacaktım. Ona tatlı tatlı gülümseyip Kartal'a, Hüma'ya ve anneme de kahvelerini uzattım. Ardından Aslan'inkini biraz kaba bir şekilde önüne bıraktım.

Gözleri kısalsa da bu çıkışıma aldırmadı. Elimde tepsiyle Hüma'nın yanına oturduğumda gözlerim İlker'e kaydı ve kahvesinden bir yudum almasını izledim. Önce hafifçe kokladı, ardından el mahkûm tadına baktı. Kaşları çatıldı, bir yudum daha aldı ve içinde beklediği şeyin olmadığını anlayınca bana doğru bakıp hafifçe gülümsedi.

Hemen sonra gözlerim Aslan'a kaydı. Kartal'ın dediği bir şeye gülerken oldukça dikkatsiz bir şekilde kahvesini yudumladı ve gözleri anında yaşardı. Eserimden memnun bir şekilde onu izlemeye devam ettim, kahveyi bir kenara bırakıp öksürmeye başladığında, acının, ekşinin, tatlı ve tuzlunun birbirine girmesiyle yaşadığı berbat anıyı hafızama kazıdım.

"Aslan, oğlum iyi misin?" Annem o tarafa dönüp endişeyle ona bakarken tüm gözler Aslan'a çevrildi.

"Oğlum, iyi misin?" Kartal, sırtına birkaç kez vurdu ve Aslan ancak o zaman konuşabildi. "Boğazıma kaçtı," diye söylendi çatallı sesiyle. "Bir de sıcak olunca."

Kimse durumu fark etmiş gibi görünmüyordu. Hüma dışında... Başını iki yana sallayarak bana baktığında, umursamaz bir şekilde omuz silktim. Bunu hak etmişti.

"Esra'nın yaptığı kahveden ne hayır gelir?" Duyduğum şeyle birlikte ona döndüğümde "Kahve içmeyi bilmiyor olman benim suçum değil," dedim hemen. "Ayrıca kahveler gayet güzel, değil mi İlker?"

Gözler İlker'e döndü ve şaşırmış bir şekilde "Gayet güzeldi bence," diye yanıtladı sorumu. Beklentisi o kadar kötü olunca, tabii ki güzel gelirdi.

Aslan, aldığı yanıtla kızardı ama üstelemedi. Zaten ne diyebilirdi ki? Ama İlker devam etti. "Gerçekten de abinizle didişiyorsunuz, aslında bu güzel bir şey."

Haha! İşte ben ondan bu kadar emin değildim.

"Yaa ne demezsin..." Aslan, başka bir şeyler daha geveledi ama Kartal dışında kimse onu duymadı. Kartal'ın onun omzunu sıktığına bakılırsa, çok da iyi bir şey demiş olamazdı.

"Eh, gelelim sebebi ziyaretimize..." Kerim Bey, boğazını temizleyene kadar halimden memnun bir şekilde oturuyordum. Ah hayır, hayır! Düşündüğüm konuşmayı yapmayacaktı değil mi?

"Allah'ın emri peygamberin kavliyle, kızınız Esra'yı oğlumuz İlker'e istiyoruz." Kalbim maratona katılmış gibi atmaya başladı. Aslan'la uğraşmakla öylesine meşguldüm ki gecenin gidişatını kaçırmıştım. İşler kontrolden çıkmıştı! Tamamen...

Bu geceki planım saçma tavırlarla onları kendimden soğutmaya çalışmaktı. Ama Aslan gelince bu aklımdan çıkıvermişti. Aklımda olsa bile onun yanında öyle davranmam da mümkün değildi.

"Vallahi Kerim Bey," dedi annem fincanını sehpanın üstüne bırakarak. "Dosdoğru konuya gireyim. Çocuklar birbirini tanımıyor, etmiyor. Şimdi ne desem boş... Eğer isterlerse birbirlerine bir şans versinler. Tanışsınlar."

Gözlerim Aslan'a kaydı. O da bana bakıyor, tepkimi izliyordu.

"Tabii canım, tanışınlar, konuşsunlar. Eğer birbirlerinden hoşlanırlarsa, yine konuşuruz." Salondaki herkesin gözü Aslan'a çevrildi. Muhtemelen sözde abim gibi diye kimse bunu sorgulamadı. Annem bile!

Ama ben sorguladım! Yaşanan onca şeye ortadaki birçok gerçeğe rağmen, nasıl gidip de eliyle beni o adama

itebildiğini sorguladım! Öpmüştü be beni! Her şeye rağmen en azından bu gerçektir. Hangi adam öptüğü kızı elinin tersiyle başkasına iterdi?

Yok yok! Anlamıştım ben. Başına kalacağımı, bela olacağımı düşünmüyor olsaydı, böyle bir şey yapmazdı. Bu işin olması için ne kadar çalıştığı ortadayken aksi mümkün bile değildi!

Gözlerimin dolmasına izin vermedim. O salağa bu zevki yaşatamazdım. Bakışlarımı İlker'e çevirdim ve onu önce Aslan'a, sonra bana bakıp gülerken yakaladım. Neye gülüyordu ki bu şimdi? Çok komikti?

Muhtemelen, komiktir. Abin gibi gösterilen adam seni birine postalamak konusunda bir hayli hevesli...

İç sesimi tokatladığım sırada İlker, "Ben Esra'yı yakından tanımak isterim," diye bildirdi. Hadi, be?

Gözler tekrar bana döndü ve vereceğim cevabı bekle-diler. Son bir kez Aslan'a baktım. Bu adam için önümdeki en iyi şansı reddetmekte kararlıydım. Elbet bir gün, bir şeyleri kabulleniriz diye ummuştum. Ama anladığım kadarıyla her şey benim kurduğum bir hayal âlemiymiş.

"Olur," dedim gözlerimi Aslan'dan çekmeyerek. "Ben de senin gibi birini tanımak isterim."

Aslan, irkildi ama sadece bir saniye sürdü bu tepki. Gözlerinde bir gülümseme belirdi, muhtemelen beni b aşından savdığını sevinmişti.

Seval teyze, yüzünden gülücükler saçarak annemle bakişti. Kerim bey ise daha sakindi. "O zaman biz müsaadenizi isteyelim artık."

"Ay, ne güzel oturuyorduk canım." Annem de onlarla birlikte ayaklandığında Seval teyze, "Başka bir zaman yine geliriz, siz de buyurun gelin lütfen," dedi gülererek. Anneme sarıldı ve herkes ayaklanıp vedalaşırken gidip tekrar ellerini öptüm.

Onları kapıya kadar geçirdiğimde bizimkiler salonun girişinden bize bakıyordu. Seval teyze ve Kerim Bey, İlker'e bir bakış atıp merdivenlerden inerken bir elim kapıya dayalı halde ona döndüm. Beni izliyordu.

"Telefon numaranı alabilir miyim? Daha rahat konuşuruz." Gözlerim kapıda dikilen ve bizi izleyen seyircilerimizden Aslan'a kaydı ve onun da izlediğini gördüğümde İlker'e tatlı tatlı güldüm. Telefonunu çıkarmıştı, elinden alıp numaramı yazdım ve tekrar ona verdim. Az kalsın şuursuzlaşıp *ara beni bebeğim*, diyecektim!

"Güzel bir akşamdı Esra. Böyle birini beklemiyordum. Ve itiraf etmek gerekirse sen hayallerime oldukça yakınsın." Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında, öne eğilip yanağıma masum bir öpücük kondurdu ve çıkışa yöneldi.

Az önce ne olmuştu öyle!

Kapıyı titreyen ellerimle kapadım ve gözler bana döndüğünde kızarak içeri girdim.

Annemin yüzünde güller açıyordu. "Eee?" dedi hemen. "Ne düşünüyorsun? Beğendin mi?"

Düşündüğüm tek şey kendimi, kendi ellerimle bir bok çukurunun içine ittiğimdi! Adam evlenmek için ideal bir erkekti, hali vakti yerindeydi... Oldukça da yakışıklıydı. Biraz daha önce gelmiş olsa, hiç düşünmeden evet derdim. Yani Aslan'dan önce gelmiş olsa...

"O nasıl soru Feriştah teyzecim. Görmüyor musun dibi düştü resmen?"

Aslan'ın üstüne atlamamak, onu bir güzel tokatlama için kendimi tüm irademle sıktım. "Evet," dedim iğneli bir sesle. "Bu devirde etrafımda onun gibi adam bulmak zor."

"Ay, benim de tam ideallerimdeki damat tipi," dedi annem bize aldırmadan. "Okumuş etmiş adam, üstelik mühendis. Çok da düzgün bir çocuk belli..."

"Bulmuşken kaçırmamak lazım," dedi Aslan onu hareketli bir şekilde onaylarken. "Yoksa Esra evde kalır. Kim alacak ki bunu, elini çabuk tut sultanım."

Annem, kızı hakkında böyle konuşan Aslan'a kızmak yerine kıkırdadı. "Doğru diyorsun valla," dedi bir de üstüne! "Aaahahh, bu günleri de mi görecektim..."

"Evde kalacağım diye niye korkuyorsun ki bu kadar? Sanki sana kalacakmışım gibi." Lafın altında kalır mıydım? ASLA! Ürpermiş gibi yaptım ve ona sadece onun anlayacağı türden baktım. Aslan bu akşam her şeyi berbat etmişti. Ama anlamamı sağlamıştı. Madem benden bu kadar kurtulmak istiyordu, istediğini verecektim. Unuturdum, elbet bir şekilde aklımdan çıkarırdım. İlker bunun için biçilmiş kaftandı. Aslan'ın zıttıydı ve onunla takılırken Aslan'dan soğuyacağımı düşünüyordum...

Hüma'yla sarılıp vedalaştıktan sonra onun Kartal'ın yanına gidip arabaya binişini izledim. Gözlerim hâlâ önümde dikilen Aslan'a kaydı.

"Bakıyorum da çok mutlusun." Ellerini cebine sokup benimle konuşurken "Sen de öyle" dedim hemen.

"Anında ısındın adama, öptürmeye de amma hevesliymişsin."

Kanımın bedenimden çekildiğini hissetsem de açık vermedim. Ben Feriştah'ın kızıydım. "Eee" dedim gülererek. "Herkes senin gibi öptükten sonra pişman olmuyor." Saçlarımı savurarak en büyük silahı kullandım ve onu öylece bırakıp içeri girdim.

Şimdi o düşünsün bakalım...

"Yuh! Şaka yapıyorsun kızım!" En yakın arkadaşlarımdan Melike, ona anlattıklarım karşısında şoka girdiğinde yataktan sarkıp başımı aşağıya uzattım ve beynime kan giderken onun kendine gelmesini bekledim.

"Peki, bu İlker kimin nesi, kimin fesi? Aslan'a inat kendini kimin kollarına attığın hakkında bir fikri var mı?"

İç çekerek kıkırdadım ve doğrulup şakaklarımı ovuşturduktan sonra "Dur bak," dedim çalışma masama geçerek.

Bilgisayarın ekranını kaldırdım ve birkaç yere tıkladıktan sonra "Sana sosyal hesaplarının linkini attım. Adamın fotoğraflarına baktım, Melikee! Afet resmen. Belki de sandığım gibi gitmez işler. Bu adama alışabilirim."

Melike, kısa bir süre duraksadı ve o sırada onun bilgisayarını açtığını anladım. Birkaç tık sesi yankılandı ve hoparlöre aldığı telefonu pat diye bir yere bıraktı.

"Es-raaaaa!" Şaşkınlıkla bağırdığında telefonu kulağımdan uzaklaştırarak yüzümü buruşturdum. "Kızım bu ne? Bu adamın neden sevgilisi yok? Neden görücü usulüyle sana ayarlamaya çalışıyorlar? Ay yok, kesin sevgilisi vardır bunun..."

Harıl harıl profillerinde gezindi ve "Dur şimdi tüm fotoğraflarına bakacağım," dedi bilmişçe. Sanki ben akıl etmemiştim... "Ay silmiş mi acaba? Yoksa paylaşmıyor mu?"

Orasını bilmiyordum. "Belki de gaydir..." dedi. Nefesim boğazıma takılıp nefessiz kaldığımda öksürerek kendime gelmeye çalıştım. "Esra? Esra iyi misin?"

Nasıl olabilirdim? Adama gay demişti yahu? Ay olabilir miydi? Resimlerine bir kez daha baktım ve dudak büktüm. Eğer öyleyse dünyadaki kızlar için büyük bir kayıp olacaktı.

"Yok ya," dedim bu fikri kafamdan atmak ister gibi başımı şiddetle sallarken. "Değildir hem olsa niye bana ayarlamaya çalışsınlar ki?"

Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak diye buna değindi. Ama şüphelenmeden de edemiyordum, böylesine güzel bir adamın şu ana kadar kapılmamış olması tuhaftı. "Of Melike ya, aferin yani! Aklımı karıştırmasa."

Telefonumun mesaj bildirim sesi kulağımın içinde çınlayınca, geri çekilerek hoparlöre aldım ve "Bir saniye mesaj geldi," dedim ona beklemesini bildirerek.

Gözlerim ekranda dolandı ve yazarları okuduktan sonra telefonu elimden fırlatmamayı başarak ayağa kalktım ve yerimde fırlarken;

"İlker mesaj atmış!" diye bağırdım. "Ay resmen mesaj atmış!"

Melike'nin tarafından da hışırtılar geldiğinde onun da ayağa fırladığını anladım. "Ne yazmış? Ay çabuk söyle! Çatlatma beni."

Kimden: 05.

Nasılın?

Mesaj sadece buydu ve sonuna da ismini yazmıştı. "Nasılın..."

Hemen numarasını kaydettim.

Melike, "Esra!" dedi sinirle. "Bırak şimdi bunu, ne yazmış onu söyle!"

Gülerek kendimi yatağa attım ve "Nasılın, diye sormuş sadece," dedim vereceğim cevabı düşünerek. "Of, ne yazsam sence?"

Melike tekrar dehşetle soluğunu tuttu ve "SAKIN!" diye bağırdı. "Sakin hemen cevap verme bırak beklesin, merak etsin."

Pekâlâ, derin bir nefes aldım ve telefonumu önüme koyarak ona uzak kaldım. "Tamam, dur o zaman ne yazayım. Çok hevesli biri gibi gözükme istemiyorum. Zaten olanlar yeterince karışık. Anlık inatla evet dediğim için kendimi pişman bile hissediyordum ama Aslan'la bir şey olmayacağı belliyken niye fırsatları değerlendirmeyeyim ki?"

Aslında kendimi inandırmaya çalıştığım çok belliydi. Şu an için hissettiğim tek şey inadımdı. Adama karşı bir şeyler hissetmiyordum ama bu ileride olmayacağı anlamına gelmezdi. Deneyecektim, onu Aslan'ın yerine koyacaktım ve bakalım olacak mıydık?

"Aaa merhaba, iyiyim sen, " Aaa merhaba neydi ya? "Of o ne öyle?" diye homurdandım.

Kime: İLKER

İyiyim sen nasılsın?

Yaklaşık on dakika kadar sonra mesajı yolladım ve ellerimi çeneme koyup beklemeye başladım. O da on dakika beklerse ben burada çatırt diye çatlardım. Ama İlker beyciğim ilk artısını iki dakika sonra mesaj atarak aldı.

Kimden: İLKER

Teşekkürler, ben de iyiyim. Yarn müsaitsen, bir şeyler içebiliriz.

Vay be! Amma da hızlı çıkmıştı. "Bir şeyler içmek istiyor! Hem de yarn..."

Melike bir kez daha çığırdı. İkimiz de yerimizde tepinirken "Hemen evet demeyeyim mi, yoksa uygun bir dille kabul mü edeyim?" diye sordum kararsızlıkla. Kaçan kovalanır taktiği güzeldi ama durumumuza uygun muydu? Bilmiyordum. Zaten ilk adımı adam atmıştı. Ne diye reddedecektim ki? Hem bu daha da ters tepebilirdi.

"Ay, bence kabul et gitsin. Nereye götüreceksin ki?" Melike de onayladığında, telefonu elime alıp hemen mesaj yazdım. Bu sefer beklemeyecektim.

Kime: İLKER

Tabii, benim için uygun. Saat kaçta diyelim?

Hayır, yani kırk yıl düşünsem bu usturuplu yanıtların benden çıktığına inanmazdım. Bir beş dakika oradan oraya gezinip gelecek cevabı bekledim. Sadece saati bildirip yarın görüşürüz diyerek mesajı sonlandırmıştı.

Melike'yle bir yarım saat daha yarın ne giyeceğim konusunda konuştuk. Sonunda annem tam aşağıdan tavana terlik fırlatınca uyarıyı aldım ve tıptış tıptış yanına inmek zorunda kaldım. Ona umursamaz bir tavırla yarın İlker'le buluşacağımı söylemiştim. Zaten yeteri kadar heveslenmişti, bir de benim heyecanlı hallerimi görse iyice gelin güvey olurdu.

Telefonu çıkarıp Hüma'ya gelişmeleri haber verdim, ardından güzellik uykusu için işe koyuldum.

Buluşacağımız kafenin önünde durmuş, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. İlk defa baş başa buluşacaktık. Aslında resmi olarak ilk defa buluşacaktık... Ve bu beni tahmin edemediğim kadar germişti. Ne diyecektim, ne yapacaktım? Acaba ona alışabilecek miydim?

İçeri girip çıkan insanların dönüp bana bakmasına daha fazla dayanamadığımda, kapıdan girdim ve şöyle bir etrafa bakındım. Gözlerim kalabalık mekânda uzunca bir süre gezindi ve sonra onu gördüm. Elirü hafifçe kaldırmış, buradayım der gibi sallıyordu.

Biraz heyecanlı bir şekilde ona doğru ilerledim ve yanına ulaşana kadar, en az iki sandalyeye takılıp az kalsın yeri boyluyordum.

Ayağa kalkıp sandalyemi oturmam için çekerken gözlerimi kırıştırdım bu jesti karşısında bir kez daha afalladım. Hayır, yani adam gel beni al diye bağınıyordu resmen!

"Nasılsın?" Karşıma geçerken "İyiyim," diye yanıtladım. "Sen nasılsın?"

Gözleri yüzümde gezinirken "Ben de iyiyim," dedi sadece. Ardından önümdeki menüyü işaret etti ve "Ne alırsın?" diye sordu.

"Bir kahve alayım," dedim hemen.

Garson yanımıza geldiğinde "Bir kahve bir de espresso istiyoruz," diye bildirdi ve o yanımızdan ayrılırken gözleri tekrar bana döndü. Kısa bir an büyük bir sessizlik yaşadık.

Birbirimizi dikizlerken pes eden İlker oldu. "Bak," dedi sakince. "Aslında annem böyle bir emrivakiyle karşıma geldiğinde başta çok sinirlendim. Niyetim kesinlikle bu değildi, bir şekilde başımın çaresine bakacaktım."

Kahvelerimiz geldiğinde sustu ve yalnız kalmayı bekledi. "Ama seni gördüğümde niye olmasın ki dedim. İşin aslı ilginç biri olduğunu düşünüyorum ve seni gerçekten tanımak istiyorum." Ah! Evet, gerçekten de ilginç bir kişiliğim olduğu herkes tarafından bilinirdi. Ama bu iyi miydi, kötü mü, emin değildim.

"Şimdi bana açık açık söyle senin amacın ne? Bir şans mı vermek istiyorsun, yoksa anneni mi oyalıyorsun?"

"Gay olma ihtimalin yüzde kaç?"

Bunu söyler söylemez yerin dibine geçmek istedim. Her yakışıklı ve güzel adama gay muamelesi yapmak ne kadar saçmaydı! Ama düşmüştü aklıma kurt, ne yapsam duramazdım.

Gözleri öfkeli bir şekilde kısıldığında, kızdığını anladım ve aceleyle "Yanlış anlama," dedim hemen. "Sadece biraz araştırma yapmış olabilirim." Söylediklerimle kaşlarını çatıldı ve devam etmemi bekledi. "Daha önce bir ilişkinin olduğuna dair hiçbir şey bulamadım. Yani hakkını vermek lazım, gayet de iyisin. O yüzden bu beni biraz şüphelendirdi. Senin gibi biri için görücü usulü evlilik biraz tuhaf?"

Kahkahasını serbest bıraktığında, söylediklerim onu bir hayli eğlendirmiş gibiydi. En azından açıklamamdan sonra... Rahatlatarak derin bir nefes aldım ve "Eee?" diye sordum. "Gay misin?"

"Hayır Esra, değilim." Bu açıklama neden içimi bu kadar rahatlatmıştı? Derin bir oh çekerken "Birkaç ilişkim oldu," diye açıkladı ben meraktan patlamadan hemen önce. "Bazısı ciddiymiş bazıları değil. Ve yaşadıklarımı sosyal platformlarda paylaşmayı seven biri değilim. O yüzden bir şey bulamadın."

Hımm, benim gibi 007 Esra Gadget için o paylaşılmayanları bulmak da zor değildi ama bu sefer yeteri kadar çalışmamış olmalıydım. Zamanında sevdiğim beyin soy ağacından tutun, diploma notuna kadar her şeyini bildiğim düşünülürse bu benim için gerçekten de hayal kırıklığı oldu.

"Eee? Soruma cevap vermedin."

Kısa bir an ne sorduğunu unuttum ve hatırladığımda büyük bir ikilemde kaldım. Anneni mi oyalıyorsun demişti? Oyalamak istesem bu kişi kendim olurdu. Annemle bir ilgisi yoktu. Ya kendimi kandırıyordum ya da öğrenilmiş çaresizlik gereği Aslan'ı silmeye çalışıyordum. Cevap hangisiydi bilmiyordum ama ikisinin de yolu onu tanımaktan ve bir şans vermekten geçiyordu.

O yüzden düşünmek için fazla zamana ihtiyacım olmadı. "Ben de aynı senin gibi düşünüyordum," dedim açıkça. "Ama bir şans vermeyi tercih ediyorum. İkimiz de bir şey kaybetmeyiz."

İlker, aldığı cevapla rahatladığında, kupasını ağzına götürdü ve bir yudum alırken gözlerini camdan dışarı çevirdi. İkimiz de açıkçası ne yapmamız gerektiğini bilmiyor gibiydik. Hadi, o tamam... Ben flört konusunda zamanında, yani lise zamanlarımda, doktora yapmış bir insandım. Bu yeni yetme tavırlar da neydi?

"Nelerden hoşlanıyorsun?" diye sordu sonunda.

Bu cevabı duyması gerektiğinden emin değildim. Yataкта ters dönüp beynimi döndürmek, bir erkeği nasıl tavlarsın temalı kitaplar okumak, çılgınlıklarımın insanları hayattan bezdirmek, bir gün uzaylıların dünyayı istila edeceği günü beklemek dışında ne yapmaktan hoşlanırdım ki? Başka bir cevap bulmak zorundaydım çünkü bunları söyleyemezdim.

"Film izlemek, kitap okumak, gezmek," dedim üzerinde fazla düşünmeden. "Ya sen?"

"Ben de kitap okumayı severim ama gezmekten çok hoşlanmam. Evde takılmayı tercih ederim. Veya kafa dinlemeyi, anlarsın ya..."

Anlamıyordum ama anlıyormuş gibi yapmaktan geri durmadım. Sakinlik benim düşmanımdı. Bunu nasıl anlamamı beklerdi?

"Kaç yaşındasın?" Bu sefer ben sordum ve daha güvenli sorularla ilerledim.

"30 yaşındayım." Hımm, yaş farkı idealdi. "Ve sen de 28," dedi beni şaşırtarak.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktığımda, gülerek ellerini havaya kaldırdı ve "Ne?" dedi muzipçe. "Araştırma ödününü yapan tek kişi sen değilsin."

Bu sosyal medya hesaplarımda son sıralarda neler paylaştığımı hatırlamaya çalışmama neden oldu? En son postlarımdan biri, dil çıkararak objektife verdiğim bir pozdu. Bunu görmemiş olmasını diledim.

Yüzüm buruşurken "Gördüğün şeyler seni ürküttü mü?" diye sordum tedirgin bir şekilde.

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi gülerek. "İlginç birisin."

Görmüştü işte! Ne bekliyordum ki? Eve gidince ilk işim eski paylaşımları bir süzgeçten geçirmek olacaktı. Utançla yüzümü başka bir yöne çevirdim ve sadece on saniye sonra içimden küfrü bastım.

Hadi, be! Ciddi olamazdı!

Aslan

"Hadi ama Nil," dedim sabırsız bir tavırla telefonu elimde sıkarken. "Kırk yılın başında senden bir şey istiyorum."

"Yok, ben yapamam," dedi Nil anında. Telefonda konuşuyor olsak bile onun kararsızlığını hissedebiliyordum. Bu yüzden üstüne gittim. Yani yapmayı en iyi bildiğim şeyi yaptım.

"Alt tarafı sevgilimmiş gibi davranacaksın. Sadece bir saat... Tek başıma gidemem!" Aslında zorda kalsam elbette tek başıma giderdim ama bu sefer cevaplanması gereken bir sürü soru başıma üşüşürdü ve ben bu riske girmek istemiyordum.

"Off! Tamam," diye pes etti. Eh, kadınlar cazibeme dayanamıyorsa bu benim suçum değildi. "Ama sadece bir saat! Ve istediğim bir şeyi yerine getireceksin."

"Tamamdır güzelim, oldu bil," dedim neşeyle. İstediyi ne varsa yapabiliirdim. "Sen kuzenlerin bir tanesinin biliyorsun değil mi?

"Cıvıma Aslan, ne oyunlar çeviriyorsun bilmiyorum ama iyi bir şey olsa iyi olur."

Eğer planladığım gibi giderse oldukça iyi bir amaca hizmet edecektik...

Bir elim Nil'in beline dolanmış bir şekilde Hüma'dan laf arasında öğrendiğim kafenin girişinde dururken gözlerim bir aslan misali etrafı taradı. Bir yanım göreceklerrimden korkarken diğer yanım Esra ve o zibidinin halini görünce eğlenmek için yanıp tutuşuyordu.

Aslında neden böyle yapıyordum bilmiyorum. Ama olayların bu şekilde gelişeceğini tahmin etseydim geldikleri akşam bu işe karışmazdım. Adamı Esra'dan soğutmak için Esra'nın üzerine giderken olayların nasıl böyle bir anda çığırından çıktığını anlayamamıştım. Oysa her şey kontrolüm altındaydı. Oraya gitme amacım da bu değil miydi?

Tabii, Esra'nın bu kadar hevesli olacağını hesaba katmamıştım. Gözümün içine baka baka gidip evet demişti. Tamam, bu bir evlilik teklifi olmayabilirdi ama işi şansa bırakamazdım.

Adamı gözüm tutmamıştı. Başka bir amacım yoktu. Düzgün bir adam bulmuş olsaydı, şu an ben de böyle oyunlar içine girmek zorunda kalmazdım. Ama söz konusu kişi Esra'ydı. Ne zaman düzgün bir adam bulmuştu ki şimdi bulacaktı? Aptal kadın!

"Daha dikilecek miyiz?" Nil, yüzünü asarak ofladığında kendime gelip etrafa bir kez daha göz attım ve tam o sırada gözlerim bir çift siyah gözle buluştu. Onların şaşkınlıkla irileşmesini izledim ve bundan büyük bir keyif aldım. İlker denen zibidinin arkası dönüktü. Ama

Esra'nın yüz ifadesini görmüş olmalıydı ki arkasına döndü ve bizi gördü.

Adımlarımı onlara doğru çevirdim ve Nil'e yandan bir bakış attım. Role girmiş gibi görünüyordu. Rahatlayarak onu biraz daha kendime çektim ve masanın başına geldiğimizde karşımdaki ikiliye genişçe gülümsedim.

Esra, aynı şaşkınlığını sürdürürken İlker de karşılık olarak kocaman gülümsüyordu. Şeytan diyor, ağzını yüzünü dağıt!

Hayalimde masanın üzerinden ona doğru uzanıp yakaşından kavradığım ve ardından yumruğumu doğrucaya yüzüne savurduğum bir görüntü canlandı. Hayalimdeki Aslan ise bu kanlı sahneden hunharca zevk alıyordu.

Gerçek Aslan da bu sahneden aynı zevki alırdı, buna şüphe yoktu. Yine de kendimi tutmayı başardım. Eğer bu adamın düşündüğüm gibi biri olduğu kesinleşirse bu güzel planı o zaman gerçekleştirebilirdim.

Amaç adamı Esra'dan soğutmaktı, benden değil. Gerçi pek de umurumda olmazdı ama sürekli aynı ortamda olunca böyle kavgalı olmak sıkıntı olabiliirdi. Feriştah teyzenin hatırına Esra'ya göz kulak olmaya çalışmak dışında bir gayem yoktu. Nedense bunu kendime bir kez daha hatırlatma gereği duydum.

Belki kırk kere tekrarlarsan buna bir gün sen de inanırsın.

"Aslan?" Esra, kaşlarını kaldırıp "Senin ne işin var burada?" diye sorarken gözleri Nil'e kaydı ve meraklı bakışlarını ona dikti.

"Nil'le biraz gezelim dedik. Sizin de burada olduğunuzu bilmiyordum. Bir muhallebicide falan buluşursunuz sanıyordum."

Esra, gözlerini devirerek burun kıvrıdığı anda, "Biz o kadar yaşlı değiliz canım, onlar senin dönemlerin," diye pat diye cevabı yapıştırdı. Güzel... Esra'nın içindeki vahşi

kediyi dışarı çıkarma yolunda emin adımlarla ilerliyorum.

"Ne güzel bir tesadüf," diyen ise İlker'di. "Oturamaz mısınız?" Gözleri ikimizin üstünde gezindi ve "Tabii yalnız kalmak istiyorsanız anlarım."

Esra, onun ne dediğini anlamayarak kaşlarını kaldırdı ama sonra inanamıyormuş gibi bakışlarını Nil'e çevirdiğinde sözlerdeki imayı anladığını fark ettim. Bir Nil'e bir bana, tekrar Nil'e ve sonunda yine bana döndü ve eliyle ikimizi gösterip "Sizin aranızda bir şey mi var?" diye sordu.

Ses tonundan bir anlam çıkarmak oldukça zordu. Büyük bir karmaşaya düşmüş gibiydi. "Evet, Aslan'la bir süredir birlikteyiz."

Nil, sonunda role girdi ve elini omzuma yerleştirip Esra'ya tatlı tatlı baktı. "Sen de Esra olmalısın, Hüma'nın arkadaşı." Bana dönüp gülümsedi, bu kızın neden tiyatro eğitimi aldığını şimdi anlıyordum. "Aslan sizden çok bahsetti. Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim."

Sesi o kadar içtendi ki Esra bocaladı. Surat ifadesini uzun bir süre hatırlamak ister gibi hafızama kazıdım ve "Evet," dedim. "Nil, bu da İlker... Esra'yla görücü usulü tanıştılar ama sanırım şimdiden birbirlerine ısındılar."

Bu nabız yoklamaktı. Ve Esra sonunda kendine gelmeyi başardı. Şaşkınlıktan yer çekimine meydan okuyan ağzını kapadı ve "Hayret," dedi gülerek. "Aslan bize senden hiç bahsetmedi."

İlker, Esra'ya doğru bir bakış atarak onu uyarmaya çalışsa da Nil bozuntuya vermedi. Elbette ki olmayan sevgiliden onlara bahsedemezdim. "Çok normal, çünkü ben bir süre kimsenin bilmesini istemedim." Yavaşça omzuma asıldı ve "Aileler işin içine girince işler ciddileşiyor," diye devam etti. "Değil mi sevgilim?"

İlker, gülerek "Kesinlikle öyle" dedi hemen. "Tekrar söylüyorum, ayakta durmayın, oturun lütfen."

Oynadığımız oyun gereği Nil'e baktım ve o başıyla onaylayınca, İlker'in yanına geçtim. O da Esra'nın yanına oturarak meraklı gözlerini ona dikti. Onu suçlayamazdım. Kız benden böyle bir şey beklemiyordu, normaldi. Ama ona bu Esra cadısının son zamanlarda beynimin civatalarını yerinden oynattığını nasıl söyleyebilirdim ki?

Gözlerim masada duran henüz yarısı bile içilmeyen kahvelere takıldığında, çok uzun bir süredir burada olmadıklarını anlayarak rahatladım. Çok şey kaçırmış olamazdım. "Eee?" diye sordum ilk adımı alarak. "Birbirini tanıma faslı nasıl gidiyor?"

Esra, bana ters ters bakarken ve muhtemelen burada ne aradığımı sorgularken İlker sandalyesinde hafifçe bana doğru döndü. "Aslına bakılırsa oldukça iyi gidiyor. Annemin Esra gibi birini bulacağını bilseydim, bunu çok daha önce kabul ederdim."

Bak sen herife! Düünden razıymış meğer!

"Ay, ne güzel ya!" Nil, ikisine bakarak sırtıttı. "Her zaman böyle hikâyelere meraklı olmuşumdur. Kaderin bir cilvesi resmen... Ayrıca çok uyumlu görünüyorsunuz, sizden oldukça yüksek bir enerji alıyorum."

Esra'nın kahkahası masada yankılandı. "Öyle mi?" diye sordu gözlerini benden İlker'e çevirince. Zaten geldiğimizden beri onun dışında bir yere bakamıyormuş gibiydi hanımefendi. İnsan bu kadar hevesli olmazdı!

İlker ise Nil'den duyduklarına şaşırmış gibi görünmüyordu. "Kesinlikle" dediğinde onu ilk gördüğümde zihnimde canlanan görüntü tekrar aklımı çeldi.

İlk yumruğun ardından bir de güzel kafa atarsam...

"Çok fazla ortak yanımız var. Birbirimiz için yaratılmışız demek için çok erken ama ben buna inanıyorum." İleri

uzanıp Esra'nın elini tuttu ve ona göz alıcı gülümsemelelerinden birini attı.

Şeytan diyor ki o eli kır... Sizin ortak yönlerinize s-! Hayır, yani sizin ne gibi bir ortak yönünüz olabilir acaba?

"Ne gibi mesela? Sen de Esra gibi zombilerin olduğuna inanır mısın?"

İlker, bariz bir şekilde duraksadı. Gözleri benden Esra'ya kaydı ve ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Zombilerin gerçek olduğuna mı inanıyorsun?"

Esra, bana yapabileceğinin en iyisini yapıp elinden geldiğince kötü bir bakış attı. Gözlerinden ateşler çıkıyor olabiliyordu ama bu benim de içimin ateşler içinde olmadığı anlamına gelmiyordu.

Aptal âşıklar gibi Esra'ya bakan İlker'i feci benzetmek istiyordum! Esra'nın onu kırk yıldır bu anı bekliyormuş gibi terslememesine anlam veremiyor ve ona da bunun cezasını ödetmek istiyordum!

"İnanmak istiyorum diyelim." İlker, şaşkın şaşkın ona baktı ve 'İşte bu!' dedim. 'İlk adımı başarıyla atlattık!'

"Ne kadar ilginç bir kişilik olduğunu unutuyorum. Hayal gücü gelişmiş insanları severim."

Ulan!

Esra, rahatlayarak arkasına yaslandığında, "Ya siz?" diye sordu. Ardından muzipçe gülümsedi. "İlişkimiz ne zaman başladı demiştin?"

Nil boş bulundu, beni beklemeden "Bir yıl falan oluyor," dedi pat diye. Esra, öyle bir irkildi ki bu endişelerimin büyümesine neden oldu.

"Bir yıl?" dedi bunu aklında tartar gibi. "Demek bir yıldır birliktesiniz..." Gözleri doğrudan bana çevrildi. Bu bakışlar, tam olarak beni öptüğün zamanları içinde barındırıyor, diye bağırıyordu adeta.

"İnişli çıkışlı bir ilişkiydi," dedim hemen. "Yani başlarda..."

Nil, kaşlarını çatarak bana baktığında, ayağımı masasının altından ayağına hafifçe çarptım ve ona dikkatli olmasını buyuran bir tavırla baktım.

İlker, bu detaya pek takılmadı. "Şimdiki ilişkilere göre uzun bir süre sayılır." Bizi işaret etti. "Sizden öğreneceğimiz çok şey olabilir. Bence bir ara birlikte takılalım."

Hay ben senin fikrine!

"Bu harika bir fikir!" Esra, anlaşılan benimle aynı düşüncede değildi. Heyecanlı çıkan sesi, sinirlerimin iyice gerilmesine neden olduğunda, derin bir nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Bu adamın hakkından gelecektim, sadece zamana ihtiyacım vardı.

Bunu yapabilirim, dedim içimden sakince. Esra'yı bu adamın elinden kurtarabilirim. Bu adam normal değil. Onda hoşuma gitmeyen şeyler var...

"Sen ne dersin Nil?"

İlker, Nil'e hitap edene kadar söylenmeye devam etmiş olmalıydım ki konuştuğunu hemen anlayamadım. Yok, bu adam devrelerimi alt üst etmişti.

Nil, sadece bir saat için beni telefonda iki saat yalvaran kuzenim, bu fikre tabii ki sıcak bakmadı. Yüzünden anlık bir hoşnutsuzluk geçti ve bana ters bir bakış atma gafletinde bulundu. Ama çabucak toparlandı, İlker'e döndüğünde gülümsüyordu. Anlık bir şeydi, bu moron görmüş olamazdı. O yüzden rahatladım ve Nil'i alttan tekrar dürttüm. Bir kez daha açık verirse fena patlayacaktık.

"Esra, bu kadar çok istiyorsa, sizi rahatsız etmeyeceksek neden olmasın?" Esra'ya konuşma arasında laf çarpmayı ihmal etmedim.

Bir çiftler buluşması mı? Hayır, cidden kendimi tutamayıp ağır bir küfür edecektim. Bu kadın benim sınırlarımı zorluyordu.

"Hayır, canım, rahatsız olmayız. Hem Nil'i de yakından tanımış olurum. Abi olarak gördüğüm adamın sevgisini tanımayı da çok isterim."

"Sen gelsene bir benimle..." Ne ara masadan kalktığını anlamamıştım. Bu ani tepkim karşısında gözler bana çevrildiğinde burnumdan solumaya bir son verdim. "Bir şey konuşmamız lazım. Yeni hatırladım."

Ne kadar inandırıcı olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu ama umursamadım. Eğer bir kez daha bana abi derse bu işin sonu oldukça kötü bitecekti.

"Allah Allah!" Esra, söylense de peşimden masadan kalktı ve arkama takıldığında, lavaboların olduğu tarafa ilerledim. Günün bu saatinde çok şükür ki kalabalık değildi. Görünmeyen sulara geçiş yaptığımız an, arkama dönüp Esra'yı kollarından yakaladım ve onu duvara ittim.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Bu, bu kendimi bastırılmış halimdi. Eğer içimdekileri tutmasaydım Esra şu an tek parça halinde duruyor olmazdı. Bu kadın her defasında damarıma basmayı iyi biliyordu.

"Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun?" Ellerimden kurtulmaya çalıştı. Benim aksime o kendini tutmayı bırakmıştı. "Nasıl pislik bir adamsın sen?"

Kollarını daha fazla sıktım. *Derin nefes al, sadece derin nefes al...*

"Düzgün konuş!" Tırnaklarını kolumun üstüne acımasızca geçirdi ve elimden kurtulduğunda, göğsüme sertçe vurdu.

"Yalan mı?" diye bağırırken gözlerimi kapatıp sakın kalmaya çalıştım. Eğer böyle bağırmaya devam ederse bu mümkün değildi tabii. "Sen beni kafana göre öperken diğer yandan da bu kızla mı takılıyordun?"

Demek mesele buydu... Nil'le birlikte olmam, bunu ona söylememem ya da buraya gelip İlker'e onu kötülemem...

Bunların arasında taktığı tek şey onu öptüğümde Nil'e beraber olmam mıydı? Hissettiği tek şey gururunun incinmiş olması mıydı? Lanet olsun! Ben de burada aptalca şeyler düşünüp kıskançlık yaptığını sanıyordum. Ne kadar da aptaldım. Kadın benle ilgilenmiyordu bile! İlkerle gerçekten de ciddi düşünüyordu!

Derhal bu durumu toparlamalıyım. Üstüme gelmesine izin veremezdim. Madem bu kadar meraklıydı, ne istiyorsa onu yapabiliirdi. İlker falan umurumda değildi, bu saatten sonra adam seri katil deseler dönüp de Esra ne halde diye bakmazdım. Bunu kendi istemişti, bana neydi ki?

"Evet," dedim gözlerimi devirerek. "O seni kızdırmak için yaptığım bir şeydi. Buna bu kadar takılmış olduğuna inanamıyorum."

Esra afalladı ve içten içe bundan büyük bir keyif aldım. Ben bu hale düşebiliyorsam, o da bu durumdan sağ çıkamazdı. Bu bir savaştı, yara almamak imkânsızdı.

"Aynı senin bana yaptığın gibi," diye devam ettim bu yüzden. Yanlış fikirlere kapılmıştı ve bunu düzeltmem gerekiyordu. "Hüma'nın elimden kaçmasını sağladığın gün yaptıklarını hatırlıyor musun? Kısasa kısas güzelim, başka bir şey düşünme."

Şak diye bir ses kulaklarımın içinde yankılandı. Yüzüm darbenin etkisiyle yana doğru sarsıldı. Her şey ağır çekimde gibiydi. Esra'nın eli yanağıma sertçe çarpana kadar bakmak dışında hiçbir şey yapamadım. Çenem darbenin etkisiyle kütürdediğinde dişlerimi sıkarak elimle ovuşturdum. Gözlerimiz buluştu.

Bir şey demedim, eğer ağzımı açarsam kendimi durduramazdım. Ve olacıklardan korkuyordum. Bu tokadın hesabını sormak için yanıp tutuşuyordum. Arkamı döndüm, hiçbir şey demeden çıkışa yöneldim. Yanağımdaki ince sızı varlığını korurken kapıyı sertçe iterek açtım ve

yumruğum, hemen önümde duran arabamın kaportasına
hızla indi. Sinirimi bir şeylerden çıkarmazsam patlaya-
caktım! Bir kez daha vurdum, bir kez daha... Öfkem git-
tikçe sönerken Nil'in bana seslendiğini duydum. Koşarak
yanıma geldi ve kolumu kendine çekmeye çalışırken "Ne
oldu?" diye sordu endişeyle. "Aslan! Kendine gel!"

Elinden kurtulmaya çalışsam da başaramadım. "Neler
oluyor Allah aşkına?" Sesindeki panik sakinleşmemi sağ-
ladığında, derin nefesler alarak gözlerimi kapadım.

"Esra, bir işinin çıktığını ve beni kapıda beklediğini
söyledi."

Başımı ellerimin arasına aldığımda, gözlerim kafeye
çevrildi.

"Her şeyi berbat ettim," dedim sadece. "Şerefsizin te-
kiyim."

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. His-
sedebiliyordum.

Esra

Lanet olası bir günün hangi saatinde olduğumuzun bir önemi var mıydı? Esrabi kanunlarına göre yoktu. Fırsatım olduğunda tüm zamanlarımı yatarak geçiriyordum zaten. İlker'le olan buluşmamızın üstünden bir hafta kadar geçmişti. O günden beri ise aynı ruh halini sürdürmeye devam ediyordum.

Ah, neredeyse unutuyordum! Geri kalan zamanlarım da Aslan'a sayarak geçiyordu. Doğada hiçbir aslan, bizim çakma Aslan kadar şerefsiz değilken nasıl oluyordu da bu öküz hemcinslerinden böylesine farklı olabiliyordu? Aklım, mantığım almıyordu.

Kısasa kısas, demişti. Bunun kısası mı olurdu be adam? Gencecik, gençliğinin baharında, hayat enerjisiyle dolu, güzel mi güzel bir kızı lap diye öpmenin tek açıklaması, sen de zamanında beni kandırdın olmamalıydı! Olursa da o kıزدan korkacaktın arkadaş! Yapacaklarından, intikamından korkacaktın!

Hele ki kız, nam-ı diğer Bayan Oklava Üstadı, Feriştah Sultan'ın kızıysa, on kat daha fazla korkacaktın! Bu aşağılanmanın altında kalacağımı sanıyorsa, kafayı yemiş falan olmalıydı. Bunu nasıl yapacağım konusunda henüz bir fikrimin olmaması, elbet bir plan yapmayacağım anlamına gelmezdi.

"Esraaaa! Aşağıya gel çabuk!" Alt kattan gelen sesle birlikte yüzümü yastığa bastırarak boğuk bir çığlık attım. Bu beş dakika arayla beni üçüncü çağırışydı. İlki, gözünün önündeki kumandayı bulamadığı içindi, ikincisi ise izlediği bir evlilik programında onun tabiriyle şişko ve albenisi olmayan bir kıza gelen talibi göstermek içindi. İki saat ekrana aval aval bakmış ve sonunda söylediği tek şey ise "Allah sana da çirkin şansı verir inşallah..." olmuştu. Hayır, yani annem diye söylemiyordum ama bazen beni yeriyor mu övüyor mu bir türlü anlamıyordum.

"Koş kız koş!"

El mahkûm yataktan kalktım ve ayaklarımı sürüye sürüye aşağıya indim. Hâlâ televizyon izliyordu ve yine ekrana kilitlenmiş durumdaydı. Favorisi olan dizi yeni bitmiş olmalıydı çünkü şu an bir reklam oynuyordu.

"Yine ne var anne?" Oflayarak yanına ilerledim ve ekranda zayıfladığını iddia eden kadına kısa bir bakış attım.

"Bak, bak görüyor musun?" Eliyle televizyonu işaret etti ve bir kumanda elindeyken onu bana doğru salladı.

"Yaz çabuk şu numarayı, sonra da ara."

Gözlerim tekrar ağır ağır televizyona döndü ve annemden korktuğum için bu isteğini sorgulamadım. Telefon numarası kaybolmadan üç saniye önce numarayı kaydettiğimde "Ne yapacaksın ki bunu?" diye sordum hafif meraklı bir şekilde.

O sırada reklam bitti ve annem sonunda bana bakmaya tenezzül edebildi. "Yapacaksın değil, yapacağız."

Kumandayı sanki gözdağı vermek ister gibi tekrar bana doğru salladı ve "Bu kursa yazılacağız, ara çabuk da herkes bunu görüp kayıt olmadan randevu al," diye buyurdu.

Allah'ım her gün ayrı bir azap çekmeyi hak edecek kadar ne günah işlemiştim ben? Küçükken karıncaların yuvalarını kumla doldurmamsa sebep, vallahi yuvalarının girişine bir iştencelerinden kurtulabileyim...

"Kız sana diyorum, arasana. Zimba mı zumba mı her ne haltsa, ona gidiyoruz. Azıcık kilo verelim."

"Of anne ya!"

Ve isteğim kabul edilmemiş olmalıydı ki tam o sırada popoma bir şaplak yedim. Hem de elindeki kumandayla... "AY!"

"Oflanmaz anneye!" Popumu ovuşturarak ona ters baktım ve "Şimdi beni o kumandayla evlendirmek zorunda kalacaksın," dedim hemen. "Malum az önce ak-raba olduk."

Ve bir tane daha yedim. "Ne biçim konuşuyorsun sen öyle? Ben seni büyü de bana karşı gel diye mi doğurdum?"

Hah! İşte klasik Feriştah atasözü sonunda ortaya dökmüştü. Ben de tam ne zaman gelir diye düşünüyordum...

"Sen beni resmen sana hizmet edeyim diye doğurmuşsun anne" dedim yanına oturarak. Ve bu sayede popoma gelecek herhangi başka darbeye karşı önlemimi aldım. Bir Grey olmadığı sürece buna daha fazla izin veremezdim.

"Tabii ondan doğurdum, başka ne diye o acıyı çekeyim ki?" Sesinden şaka yaptığını anlamasam her gün duyduğum bu replik karşısında ciddi bir bunalıma girebilirdim. Belki de küçükken bunu anlamadığım için sürekli 'Anne siz beni dereden mi tuttunuz?' diye sorup duruyordum.

Bunu hâlâ çözememiştim. Bildiğim tek şey küçükken de bir çatlak olduğumdu.

"Anne, ben zumbaya falan gitmem, ayrıca incecik kı-
zım. Kilo vermeme falan gerek yok."

Annem kaşlarını kaldırıp bana öyle bir baktı ki du-
daklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. "Sen son
zamanlarda basenlerini görmüyorsun galiba?" Gözlerim
sonuna kadar açıldı ve basenlerime indi. Olabilir miydi?

"Resmen kilo aldın son günlerde. Onları ortadan kal-
dırman lazım..."

Son sıralarda ortadan kaldırmak istediğim tek şey do-
ğada yaşayan ve kendini ormanın kralı sanan beş harfli
bir hayvanken kiloların canı cehennemeydi! Elbet onları
da bir gün yakardım. Ve o gün sanırım oldukça yakındı
çünkü annem aklıma girmişti bile. Basenlerim var mıydı
o kadar? Gözlerim bir kez daha oraya kaydı ve "Tamam,"
diye inledim. "Arayıp kayıt yaptırırım."

Annem sevinçle kumandayı havaya fırlattı ve döne
döne inerken onu havalı bir şekilde yakaladı. Yok, yok bu
kadın kesin ben küçükken gizli işlere bulaşmış olmalıy-
dı. Bu gizemlerin, reflekslerin başka bir açıklaması dahi
olamazdı. Ayrıca oklavayı hedefe tam on ikiden vurma
yeteneğinden bahsetmiyordum bile.

Telefonumu elimde çevire çevire tekrar odama çıkma-
dan önce gidip mutfaktan depresyona girmiş bir kadının
can dostu çikolatalardan birkaç paket aldım. Son günler-
de kendimi doğal olarak yemeğe vermiş olduğum için mi
kilo almıştım acaba? Ya da normalde de bu kadar yese-
m de sürekli yatıyor olduğumdan mı?

Başımı iki yana salladım ve elimdekileri yatağın üstü-
ne attıktan sonra dolabın yanındaki boy aynasının karşı-
sına geçtim. Ellerim vücudumda şöyle bir dolaştı.

"Beklettim mi?" Annem, özenle hazırladığı spor çantasını bir koluna takmış, bana doğru geliyordu. Spor salonunun girişinde yaklaşık yarım saat boyunca dikilmiş olduğumu göz ardı edersek beklemiş sayılmazdım. İçeri giren milyon tane kas yığını erkeği izlerken bu bekleme süresi bana pek de uzun gelmemişti.

"Hayır, anne" dedim onun koluna girip içeri yönelirken. Zaten biraz geç kalmıştım. Ders on beş dakika önce başlamıştı. Daha fazla vakit kaybetmeye gerek yoktu.

Soyunma odalarına gidip üstümüzü değiştirdik. Annem ona baktığımda gülmeme tetikleyen bir tayt ve üstüne bol, eski bir tişört giymişti. Eğer onu ikna etmeseydim kafasına da televizyonlarda gördüğü neon renkli bandanalarından birini takacaktı, neyse ki bu krizi en başında halledebiliyorduk. Ardından çalışanlardan biri bizi derslerin verildiği odaya doğru yönlendirdi. İçeri girdiğimizde tahmin ettiğim gibi ders başlamıştı. Gözler bize döndü ve hoca olduğunu tahmin ettiğim kişi, bize şöyle bir baktı.

"Lütfen yerlerinize geçin. Bir an önce devam edelim." Sıfır beden dedikleri insanlardan biri, kesinlikle bu kadındı. Çırpı gibi bacakları olması yetmiyormuş gibi bir de dümdüz karnı vardı. Üstüne yarım atlet tarzı bir şey giydiği için bunu oldukça net görebiliyordum. Gözlerimi kısıp kıskançlık dolu bir bakış yolladım ve kendi şiş karnuma baktım. Tamam, şişko değildim, boşuna sızlanmayacaktım ama bu yemek yediğimde ya da kendimi saldırdığımda göbeğimin çıkmadığı anlamına da gelmiyordu. Hele ki yazın bikininin ortasından çıktığını düşündükçe delirecek gibi oluyordum. Yok, ya bu kursa yazılmamız gerçekten iyi olmuştu.

Enerjimi burada döküp eve sakın kafayla gidecektim. Böylece içimdeki Aslan şiddeti de sönerdi belki. Böyle giderse onu gördüğüm ilk yerde üstüne atlayacak ve vücudunda bir gram bile enerji kalmayana kadar tokatlayacaktım.

Düşünceler âleminden sıyrıldım ve annemin yanına, sıranın arkasına geçtim. Bizim gibi birkaç kişi daha vardı. Kalabalık sayılmazdı ve annemin iddialarına göre reklamı görür görmez buraya koşan bir insan topluluğu da yoktu. Bu kadın her şeyi öyle bir abartıyordu ki buna şahit olmasam inanmazdım.

"Bir, kiiii, üç." Ortada, yüzü bize dönük olacak şekilde bir hareket gösteren hocayı dikkatle inceledim. Önce bir bacağına diğer yana attı. Ardından diğerini onun yanına getirdi. Sonra hafifçe sanırım zıplayıp, kollarını bir o yana bir bu yana döndürdü. Bunu birkaç kez daha tekrarlayıp bize gösterdikten sonra ilerledi ve ortada duran müzik çaları başlattı. Odaanın içini hareketli bir müzik doldurduğunda ellerini çırparak "Hadi millet!" diye seslendi. "Bunu müzik bitene kadar tekrarlıyoruz!"

Pekâlâ... Bunu yapabiliyordum. Oldukça basit gibi duruyordu. Birkaç ayak ve kol hareketi, ne kadar zor olabilir ki?

Müzik tekrar nakarata girdi ve hocamız kenara çekilip gözlerini bize dikti. Başla Esra! Başla! Zihnim panikle çığlık attı. Ne yapacaktım? Bir bacak öne... Sonra neydi? Hah! Diğer de arkayaydı... Ardından da kollar havaya!

Bilmiş bir şekilde gülümsedim, hoca bana bakarken *sen şimdi göreceksin* tarzı bir bakışı andıran bir şekilde baktım. Bacağı öne gitti, ardından diğeri de arkaya. Sonra ellerimi yukarı kaldırdım ve bacaklarım sanki ikiye ayrılacakmış gibi bir acı duydum. Vücudum kilitlendi, denge bozuldu. Daha ne olduğunu anlayamadan vücudum

"Zumbaymış!" Annem söylenerek soyunma odasına girdi ve kapıyı gürültüyle çarptı. "Ne diye tutturursun ki gidelim diye! Yok, sana zumba falan... Otur oturduğun yere."

"Ama anne sen ist..." Şaşkınlıkla ona beni buraya zorla sürüklediğini söylemek için ağzımı açtım ama elini hemen havaya kaldırarak beni susturdu.

"Sus! Cevap verme bana..."

Kabak yine bana patlamıştı iyi mi?

Nefes nefese kalmış bir halde döner kapılardan içeri girdiğimde *ne olur, ter kokuyor olmayayım* diye yakardım telaş içinde. Annemle spor salonundan çıkıp eve dönüş aşamasına geçtiğimizde İlker, tam da arayacak zamanı bulmuştu. Bu akşam eğer bir işim yoksa buluşmak istediğini söylerken annem yüzünü telefona dayayıp ne dediğini duymak için can kulağıyla dinlemiyor olsaydı, teklifini daha o an reddetmiş olurdum.

Tamam, zaten yarısında beklemeye alınmış olabilirdim ama bu deli gibi yorulmadım demek değildi. Ayrıca spora gidiyorum diye evden öyle bir halde çıkmıştım ki İlker'in gözünde *vay canımalık* bir performans sergileyeceğim de söylenemezdi. Yine de annem yanımda oturmuş araba arkasına konan süs köpekleri gibi başını şiddetli bir şekilde aşağı yukarı sallıyorken gidip de bu teklifi geri çevirememiştim.

Çantamı güvenliğin kontrol edebileceği şekilde doğrulturken gözlerim alışveriş merkezinin içinde dolandı ve İlker'i görmem sadece beş saniyemi aldı. Yürüyen merdivenlerin biraz gerisinde dikiliyordu.

Allah aşkına! Evren benimle dalga falan mı geçiyordu?

Eğer bu bir şakaysa hiç komik değildi! İlker'in yanında Nil ve onun yanında da Aslan dikiliyorken bu olsa olsa bir kâbus olurdu. Başka bir ihtimal söz konusu dahi değildi.

Ama oradaydılar işte. Beni daha görmemişlerdi. Bir muhabbete dalmış gibiydiler ve Nil gülerек onlara bir şeyler söylüyordu. Aradan geçen bir hafta içinde benim asla boş durmamıştı. Aslan'la ilk karşılaşmamızda ona yapacaklarım konusunda detaylıca düşünmüş ve bu konuda bir karara varmışım. Gerçi aklımda binlerce işkence sahnesi cirit atarken buna karar vermek pek de kolay olmamıştı. Ama hiçbir beni bu sahneye hazırlayamamıştı. Ne yapacaktım? Asıl soru, yanımızda Nil ve İlker varken ne yapacaktım olmalıydı. Yapma isteğimle ahlaki duygularım birbirine girdiğinde böyle kalabalık bir ortamda Aslan'ın kılına dahi dokunamayacağımı sonunda kabullenmek zorunda kaldım. İlker'e zaten zombi meselesi yüzünden yeteri kadar açık vermişim. Eğer içimdeki canavar ortaya çıkarsa yüzüme bile bakmadan buradan uzaklaşırdı. Potansiyelimi biliyordum, eğer başlarsam duramazdım ve durmazsam da ortalık kan gölüne dönerdi.

Pekâlâ, birazcık abartmış olabilirdim ama bu Aslan'ın kolunu ölümüne ısıramayacağım ve orda diş izlerimi bırakana kadar da kanatamayacağım anlamına gelmiyordu ya sonuçta...

Hiçbir şey yokmuş gibi yap, dedi iç sesim ilk defa benden taraf olarak. Ona normal davran ki bu sessizliğinden daha çok korksun.

Vay be! Haklıydı... Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım ve sonunda insanların bana olduğum yerde durduğum için dik dik baktığını fark ederek onlara doğru ilerledim. Geldiğimi fark eden ilk kişi Nil oldu.

"Hoş geldin," diye cıvıldadı neşeli bir sesle ve gözler üzerine çevrilmiş oldu. Nil'in hiçbir suçunun olmamasına rağmen, hatta muhtemelen benimle aynı şekilde aşıkça kandırılmışken ona kin beslemem normal miydi? Şu an istediğim tek şey o yüzündeki tatlı gülümsemeyi silmek kadar onu yumruklamaktı. İçimdeki canavar bunu oldukça çekici bulsa da, "Merhaba," dedim en az onun kadar sevecen bir sesle. "Çok bekletmemişimdir umarım."

Anasına bak kızını al diye boşuna dememişlerdi. İlker, bu dediğimi yok sayarak yanıma geldiğinde elini uzatacak sanırken birden yanağıma oldukça samimi bir öpücük kondurdu. Hatta geri çekildiğinde bile eli belimde durmaya devam etti.

"Hiç sorun değil." Aslan, hemen yanda bir şeyler homurdandı ve onun aynı fikirde olmadığı kanısına vardım. Ama umurumda mıydı? Elbette, HAYIR! Hatta trafiğe takılıp geç kaldığım için hiç bu kadar mutlu olamazdım sanırım. Hadi, göreyim seni Esra, bunu yapabilirsin...

"Aslan abi, sizin de burada olacağınızdan haberim yoktu..." Hahah! İşte bu be! Aslan'ın yüzündeki ifade görülmeye değermiş. Abi dememe mi bozulsun, yoksa beklediği savaşın gerçekleşmediğine mi şaşırırsın bilememiş gibiydi. E haklıydı. Beni tanıyordu ve tüm söylediklerine rağmen böyle bir ortamda onunla bu kadar sakince konuşuyor olmam benim için olduğu gibi onun açısından da kabul edilebilir bir şey değildi. Ama hayat, bize istemediğimiz şeyleri yaptırmak konusunda oldukça başarılıydı.

"Nil'le dışarıdaydık," dedi tereddütlü bir şekilde. "İlker aradı ve birlikte bir şeyler yapmayı önerdi. Nil de bu kadar hevesli olunca kırmak imkânsızdı." Sesi öylesine tuhaftı ki kendi kendini ikna ediyor gibi bir havası vardı. Demek Nil ısrarcı olmuştu... Girişteki sevecen tepkisine bakılacak olursa Aslan beyin sevgilisi benden oldukça hoşlanmış olmalıydı.

Kendini aileye sevdirmeye çalışıyor... Bak sen uyanı-
şın! Kız akıllı çıkmıştı.

"Çok iyi olmuş," dedim hemen gülerek. "İlker'in de
dediği gibi sizden öğreneceğimiz çok şey var."

Aslan, böylelikle boş bulunup olanları unuttuğum so-
nucunu aklından çıkardı. Kaşları hayretle havalansa da
kafasına bir şeyler geçirmediğimden memnuniyeti ağır
bastı. Ardından tereddütlü bir şekilde gülümsemeye ça-
baştı. Muhtemelen tepkimi ölçüyordu ama ona aldırma-
dım. İlker'e dönüp koluna girdim ve "Eee?" diye sordum.
"Ne yapıyoruz?"

İlker, Nil ve Aslan'a baktı ve "Bowling'e ne dersiniz?"
diye sordu nabzı ölçer gibi. Ama buna gerek yoktu. Kar-
şımdaki ikili bundan oldukça hoşlandı, burada bu fikir-
den hoşnut olmayan bir kişi varsa o kişi benden başkası
değildi. Yine de ilk defa sorun çıkaran kişi olmak istedim.
O yüzden, "Ben sana uyarım," dedim İlker'e.

Memnuniyetle gülümsedi ve "O zaman bowling oy-
nuyoruz," diye bildirdi. Ardından iki üst kata çıktık ve
hafta içi olduğu için sıra beklememize bile gerek kalmadı.
Zaten iki tane grup vardı. Ayakkabılarımızı aldıktan son-
ra bize ayrılan sıraya geçtik. Bowling alanının gerisinde
bir masa vardı ve görür görmez kendimi oraya attım. Oy-
namak yerine burada oturmayı tercih ederdim. İzlemek
daha eğlenceliydi. Özellikle benim gibi biri için... Bowling
oldukça tehlikeli bir oyundu.

"Dur, yardım edeyim." Ayakkabımın bağcıklarını bağ-
lamaya çalışırken İlker çoktan hazır bir şekilde öne eğildi
ve becerikli elleriyle bir çırpıda bağcıkları iyice bir sıkarak
bağladı ve takılıp düşmeyeceğimden emin oldu. *Vay be*
dedim kendi kendime. *Ne kadar da centilmen bir adam!*

Aslan hâlâ öyle baka dursun. Odun işte ne olacak...
Gözlerimi ona çevirerek örnek al der gibi baktım ve As-
lan sadece pis pis bakarak homurdandı. Olduğu yerde

rol çalıyordu ya İlker, kesin ona bozulmuştu. Nil'in yanında kendini kötü hissetmiş olmalıydı. Bundan humunla ca keyif aldım.

"Kim başlıyor?" Aslan, eline aldığı bowling topunu döndürürken bize doğru baktı ve İlker'in sorusuna, "Talları nasıl?" diye başka bir soruyla karşıladı. İlker, kollarını çattı ve "Çift çift olalım bence" dedi hemen. Bize fikrimizi sormayı düşünüyorlar mıydı gerçekten?

"Bana kalırsa kızlar erkekler olarak olsun." Aslan'ın söylediğine Nil anında karşı çıktı. Hatta niye bunu istediğini anlamamış gibiydi.

"Ben seninle olmak istiyorum. Ayrıca biliyorsun, üstümüze rakip tanımam."

Ay sen ne kadar yılışık bir şeysin! Demedim tabii ki. "Ben de İlker'le olmak istiyorum," dedim kelimelerin üstüne basa basa. Diğerleri kast ettiğim şeyi anlamamış olsa da, Aslan vermek istediğim mesajı aldı ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Tamam, madem siz başlayın." Geri dönüp sandalyelerden birine oturdu ve Nil de onun arkasına geçip ayakta dikildiğinde endişem hafiften boy göstermeye başladı.

Onlar nasıl üstlerine rakip tanımıyorsa, ben de tanımıyordum. Ama boş geçmede...

"Önden bayanlar." İlker, bir topu bana doğru uzattığında onun sevimli gülümsemesi biraz rahatlamamı sağladı ve kaygan zeminin ucuna kadar ilerleyip durdum. Pekâlâ, o kadar da zor olamazdı. Bir tane bile devirsem bunu kâr sayardım. Gözüm yüksekte değildi yani.

Parmaklarımı deliklere geçirdim ve bir dizimi hafifçe büküp öne eğildim. Bunu ilk yaptığımda az kalsın yeri öpüyordum. Bu sefer aynı hataya düşmedim ve kader ilk kez bana da güldü. Topu ortalayıp ileri attım. Açım matematiğime göre oldukça iyiydi.

Atar atmaz dönüp sevineceğim sırada, top yere düşerken lök diye bir ses çıkardı. Ardından tepeden bırakılır gibi atıldığı için hızlı oldukça yavaş bir şekilde yandaki kanalı boyladı. Sevincim kursağımda kaldı ve dudak bünerek doğruldu. Bugün neye o kadar zor olmasa gerek desem, elimde patlıyordu. *Bir daha dersem benim adım da Esra değil!*

"Oynamayı bilmediğini neden söylemedin?" Arkamı döndüğüm an, İlker dibimdeydi. Aramızda bir adım bile yoktu ve az önceki atışımla oldukça eğlendiği belliydi.

Omuz silkerek "Biliyorum," diye direttim. "Sadece bu oyunda iyi değilim o kadar." Elleri omuzlarımı kavrayıp teselli etmek ister gibi hafifçe sıvazladı.

"Sana öğreteceğim," dedi göz kırparak. "Günün sonunda, aynı fikirde olmayacaksın." Ben bundan hiç emin değildim.

"Artık oynasanız mı acaba?" Arkadan sert bir ses araya girip bizi birbirimizden uzaklaştırdığında Aslan'ın gözlemlerini dikmiş bizi kestiğini görerek sırtıttım.

İlker de gülerek topu eline aldı ve yarımda dikilirken bana basit bir duruş gösterdi. Ardından topu benim yaptığımın aksine daha aşağıdan zemine yuvarladı. Top oldukça hızlı bir şekilde yol aldı ve lobutlara gürültüyle çarptı. Benim boş atışıma rağmen o, sekiz labutu devirmeyi başardı.

Buna istemsizce sevinip alkışladığımda, İlker kenara çekilerek tebriğimi kuru bir gülümsemeyle karşıladı. Sıra Nil'deydi. O yüzden onların kalktığı yere geçtim ve bu sırada kendime bir şişe kola söyledim. Spor salonundayken dans etmeye çalışırken dilim damağım kurumuştu.

Nil, ilk atışta yine sekizi devirmeyi başardı. Sıra Aslan'a geçtiğinde onun gereğinden fazla iddialı bir şekilde atış yaptığını ve iki ayrı uçta bulunan labutların ikisini de devirmeyi başardığını kısık gözlerle izledim.

Sanırım Nil haklıydı. Daha ilk atıştı ama onların ne kadar iyi bir ekip olduğu anlaşılmıştı. Bu düşünce dudak bükmemeye içimdeki küçük kızın olduğu yerde tepinmesi ne neden oldu. Onların birbiriyle olan uyumunu gördükçe kafamı bir yerlere vurma isteğim de artıyordu.

"Gel, bu sefer ben göstereceğim." Toplara yönelip birini seçerken Aslan araya girdi. "Yok, öyle herkes kendi başına oynasın." Gözleri İlker'in üzerinde gezinirken eğer dediklerini duymamış olsam bizi ayrı tutmaya çalıştığını düşünebilirdim.

"Bu oyunu sizin kazanacağınız belli," dedi İlker ona aldırmadan. "Bırak da tadını çıkaralım."

Aslan, söylene söylene yerine geçtiğinde İlker elimi tutup beni önüne çekti. Topu elime tutuşturduğunda, duruşumu ayarlamak için omuzlarımı hafifçe geri çekti.

"Bacaklarını biraz daha arala."

"Ne diyorsun oğlum sen?" Tüm dikkatim tekrar dağıldığında, pardon itinaayla dağıtıldığında Aslan'ın tepkisine gülemedim bile. Her şeyi tersten anlayan öküzü tekliydi, ne bekliyordum ki? Herkesin akli direkt oraya çalışmıyordu onun gibi...

"Aslan abi, tamam anlıyorum," dedim başımı arkaya çevirerek. "Ama bu kardeşini koruma olayını biraz abartmıyor musun?"

"Sen karışma." Aslan, bana buz gibi bakışlar atarken beklediğim etkiyi yaratmış olmanın verdiği sevinçle gülümsedim. Demek hâlâ sinir oluyordu... Ben de Esra'yısam bunu sonuna kadar kullanmaz mıydım?

"Ee şimdi ne yapıyorum?" Alenen onu duymazdan geldim ve İlker'e döndüm. Az önceki çıkışım onu bir süre daha oyalandı. İlker, elimi aşağıya çekti ve pozisyonu aldı. Bir eli belimde kaldı, diğerini yana indirip "Şimdi bozmadan hızlıca at," diye buyurdu.

Dediğini yaptım. Bu sefer o iğrenç ses çıkmadı. Top zeminine düşünce tok bir ses çıkardı ve bu beklenen şeydi. Hızla kayarak ilerledi ve önümdeki tüm labutlar birbirine çarparak devrildi. Hepsil! Bütün labutları ben mi devirmiştim?

Neşeyle bir çığlık atıp yerimde zıpladım ve kahramanımın yanağına bir teşekkür busesi kondurdum. Böyle düşünce biraz eski çağlardaki gibi olmuştu ama sorun yoktu. Aslan'ın yüzünün aldığı ifade görülmeye değerdi. Onca şey söylediklerine rağmen bu onu niye ilgilendirmiyordu bilmiyordum ama umurumda değildi. İstediklerim tek şey onun pancar gibi kızaran surat ifadesini görmektir. Ve gördüm de... Hafifçe boğazını temizleyip aklı sıra ortamı dağıtmaya çalıştı. Bu çırpınışlarını izlemek komik olduğu kadar iğrençti de. Yahu yanında sevgilim dediği kız duruyordu! Nasıl bu kadar midesiz olabilirdi? Hayretlerim bir kez daha şaştı.

Nil ve Aslan itiraf etmek istemesem de bu oyunda gerçekten mükemmel derecede iyiydi. Aramızdaki skor benim ara sıra yaptığım kötü atışlar yüzünden biraz açılmıştı ama eğlendiğimiz için İlker'le buna aldırımıyorduk bile. Aslan, bu kendi başımıza takılmamıza oldukça sinir oluyordu ve bu doğru yolda olduğum anlamına geliyordu. Nil'in ise etrafında dönenleri görür gibi bir hali yoktu. Tamamen oyuna odaklanmış durumdaydı. Az önce İlker'in yönlendirmesiyle yine bir atış yapmışım ve bu sefer yedisi zemini boylamıştı. Sıra İlker'deydi. Aslında o da oldukça iyiydi ama maalesef benimle takım olmak gibi büyük bir hataya düşmüştü.

Pozisyonunu aldı ve çok beklemeden atışını yaptı.

Geri kalan üç topu da düşürdüğünde aradaki farkın biraz olsun kapanmasıyla sevinçle öne fırladım ve ona sarılarak yerimde zıpladım.

"Harikasin be!" Tamam, biraz kabalaşmış olabilirdim ama heyecanla kaçıyordu işte. Beni de böyle kabul edecekti ne yapalım... Asla Hüma gibi naif biri olamazdım. Ben böyle iyiydim.

"Ben şuradan bir top alayım." Aramızdan uzanmaya çalışan bir kol bizi birbirimizden ayırdığında ne olduğunu anlamayarak bakakaldım. Aslan, beni belli etmeden sertçe tutup geri çekti ve aramızdan geçip toplardan birini aldı. E yuh ama yani! Bu adam cidden neyin kafasını yaşıyordu?

Gözlerimi devirerek İlker'e elimle aldırma der gibi bir hareket yaptım. Aslan'ın keskin gözleri bunu gördüğünde sinirle kısıldı ama bu sefer bir şey diyemedi. Hele bir deseydi, görürdü ona yapacaklarını...

Sıranın Nil'de olduğunun bile farkında olmadan atışını yaptı ve tüm öfkesini adeta labutlardan çıkardı. İlker, masaya oturmuştu ve ben ayakta kalmıştım. Yandan bakınca, gözlerindeki ifadeyi görebiliyordum. Labutları İlker gibi hayal etmiyorsa, ben de onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum!

Sert ama dikkatsiz atışı yine de dokuz labuta yeri boy-lattı. Geri çekilip yanımda durdu ve Nil öne geçerken gözlerim ona çevrildi.

Yanımda bir hareketlilik oldu. Aslan bir adım ötemdeydi. Topları karıştırma bahanesiyle üzerime doğru eğildi ve sadece benim duyabileceğim bir şekilde fısıldadı.

"Eğer şu herife gözümün önünde bir kez daha sarılırsan yemin ediyorum bu topla kafasını ezerim."

Ses tonu öylesine hiddetliydi ki bunun içten bir itiraf olduğunu daha o an anladım. Öylesine söylenmiş bir şey

değildi. Topları karıştırmayı bıraktı. "Beni anladın mı?" Sesi tıslar gibi çıktı. İrkilerek kaşlarını çatmıştı. Ona ne oluyordu ki?

Erken yaşta ölecektim! Ve mezar taşımın üstünde de erkekleri anlamaya çalışırken aklı olanları kaldıramadım ve beyin ölümü gerçekleşti, yazacaktı.

Nil'in hatalı bir atış yaptığını iddia eden İlker'i gördüm. Nil, bunu şiddetle inkâr ederken koyu bir tartışmanın içine girdiler. Fırsattan istifade Aslan'a döndüm ve "Sana ne!" diye sertçe konuştum.

"Kime sarılacağımı sana soracak değilim. İstedığımı yaparım!" Dudaklarımı büküp onu elimle susturdum ve devam ettim. "Ve bunu yaptığında, isteyerek yaparım. Senin gibi oyunlar için değil..." Yanından geçerken omuzuna sertçe çarptım ve masaya oturdum.

Aslan'ın eli mavi bir topun üzerinde asılı kaldı. Gözleri İlker'in üzerinde gezindi. Bakışları öfkeli bir hal aldı. Yüzündeki değişimi an be an izlerken bakışlarının tekrar topa yöneldiğini gördüm. EYVAH! Vuracaktı! İlker'in kafasına vura vura suyunu akıtacaktı. Gözlerinde bu isteğin parlıklarını görebiliyordum. Şu an bunu hayal ettiğine dair tüm hayatım üzerine bahse girebilirdim.

Her şey ağır çekimde hareket etti. İlker hâlâ olanlardan habersiz bir şekilde Nil'in atış yaparken ayağının çizgiyi geçtiği hakkında diretiyordu ve Nil de bunu inatla reddediyordu. İkisi de ortada kopan fırtınadan habersizdi.

Aslan, topu eline aldı. Gözlerim korkuyla sonuna kadar açıldı. Onu uyarmak için hiçbir şey yapamadım. Top havalandı, İlker'in kafasına inecekti.

"HAYIIIR!" Çığlığım mekânda yankılandı. İlker ve Nil sesimi duyup aniden bana döndüğünde tam olarak aynı esnada Aslan elindeki topu serbest bıraktı. Ağır top hızla labutlara çarptı. İki elim de ağzıma kapanmış, dehşete

kapılmış ifademi gizleyemezken Aslan bana bakıp hafifçe sırıttı. Göz kırptığını görünce bunun bir uyarı olduğunu oynamıştı!

Nil ve İlker'in korkuyla bana baktığını görünce kendime geldim ve onlara döndüm. Yüz ifademi kontrol altına almaya çalışarak ellerimi ağzımdan çektim ve az önceki görüntüme tezat bir şekilde fısıldadım.

"Kaybettik..."

30

Bowlingden çıktıktan sonra yukarıdaki yemek katında bir şeyler yemiş ve kendimize gelmiştik. Oyunu en başında da tahmin ettiğim gibi Nil ve Aslan çifti kazanmıştı ve karşılığında yemekler de bizdendi. Tabii ki İlker gibi centilmen bir adam bana hesap ödetmek istememiş, hepsini kapatmak istemişti ama bu nazik davranışı odungillerden Aslan'ın gururuna dokunmuş olmalıydı ki öyle şey olmayacağını söyleyerek *ben ödeyeceğim* diye tutturmuştu. Sonuç olarak gereksiz bir tartışmanın ardından ancak restorandan çıkabilmiştik.

Her şeye muhalefet olan Aslan ve pek sevdiği kız arkadaşları hemen arkamızdan gelirken biz de İlker'le önden gidiyorduk. Bir eliyle elimi tutmuştu ve bu yürürken sürekli panik olmama neden oluyordu. Aslan, hemen arkamızdayken bu oldukça normaldi.

Adam en son beni bowling topuyla İlker'in kafasını etmekle tehdit etmişken her an zavallı İlker'in üstüne atlar korkusuyla yaşıyordum.

"Şuranın kahveleri çok güzel oluyor." Nil, arkadan bize doğru seslendiğinde duraksayarak onlara döndük. Hemen karşıımızdaki kafeyi işaret ediyordu. "Günü sonlandırmadan bir de kahve mi içsek?"

Aslan, günü sonlandırmaya fazla hevesli olduğunu Nife bu önerinin iyi bir fikir olmadığını söyler gibi bakışında belli etmiş oldu. Onun bu tavrı ister istemez beni aksini yapmaya teşvik etti. "Harika olur," dedim o yüzüden aceleyle birileri reddetmeden. İlker- kod adı uyumlu beyciğim- anında peşime takıldı ve biz içeri girerken Nil, Aslan'ı, nam-ı diğer bay sorun abidesini, kolundan tutup içeri çekmek zorunda kaldı.

Boş masalardan birine oturup hemen kahvelerimizi söyledüğümüzde İlker, kolunu sandalyemin arkasına atarak kulağıma eğildi. Ortam fazla sessizdi ve konuşma başlatması iyi olmuştu.

"Yarın akşam sinemaya gidelim mi?" Ses tonu fazla sıyla kısıp olduğu için Aslan ve Nil ne dediğini duyamadı. Rahatlayarak "Olur," dedim. Gözlerim tekrar Aslan'a kaydı ve bugün olanları düşününce hemen, "Ama yalnız gidelim," diye ekledim. İlker ne dediğini anlar gibi yandan Aslan'a baktı ve gülerek daha çok eğildi. "Abinden çekiniyorsun değil mi?"

Abim... Öyle tuhaftı ki yere yatıp kahkahalarla gülesim gelmişti. Abimden çekiniyordum evet, ama utanmakla alakası yoktu bunun.

Sadece bir öfke nöbetine kapılıp seni öldürmesinden korkuyorum İlker'ciğim...

Yine de bir şey dememe gerek kalmadı. İlker, bunun üstünde fazla durmadan "Bana uyar," diye bildirdi. Sana her şey uyar bebeğim, geç bunları geç. "Yakında vizyona giren Çirkin Aşk filmi var... Ona gitmeye ne dersin?"

"Çirkin Aşk mı?" Tam karşıdan heyecanlı bir ses yankılandı. Nil'in gözleri bizim üzerimizde gezinirken yüzüne renk gelmiş gibi sırıtiyordu. "Çirkin Aşk'a mı gideceksiniz? Ay bayılıyorum ben onun kitabına! Aslaaaan, biz de gidelim mi n olur?"

İlker'in bakışları bana kaydı ve ikimiz de başımıza ne kadar da şanslıyız der gibi iki yana salladık. Kırk yılın balsevgilisi planlarımı alt üst etmişti iyi mi? Kızım onda da sizin ilişkinizin süresini uzatıyorum. Başka bir şey istediğimi yorsun anlamadım ki?

"Nereden çıktı şimdi bu sinema işi?" Aslan, bu plandan da memnun değildi elbette. Beyimizi ne mutlu ediyor bilmiyordum ki. Her şeye homurdanıp karşı çıkmak bir numaralı hobisi falan olmalıydı.

"Hadi ama Aslan, harika bir film... Bayılacaksın!" Nil, yalvar yakar Aslan'ı ikna etti ve yarın gece saat sekizdeki seansa bilet almakta karar kılındı. Nil, biletleri internetten halledebileceğini söyledikten sonra konu bir süreliğine kapanmış oldu. Aslan, bu işten o kadar rahatsız olmuştu ki kahveler bittikten sonra hemen gitmek için ayaklandı. Sinirlerini boşaltması gerektiğini hissettiğimden buna karşı çıkmadım. Karşısında İlker duruyorken bu hiç mantıklı bir hareket olmazdı.

Bugün yeteri kadar yorulmuştum zaten. Bir an önce eve gidip kendimi sıcak yatağıma atmak ve her şeyi unutmak istiyordum. İlker'in arabası bakımında olduğu için hepimizi eve Aslan bıraktı. Arabada yalnız kalmalarını istemediğim için ne yapıp edip önce İlker'i eve bırakmayı başardım. Hazır arabaya atmışken kuytu bir köşeye çekip adamı öldürene kadar dövebilirdi sonuçta... Bu gece Aslan'da o potansiyeli gerçekten görmüştüm. Fakat planım kusursuz işledi ve geceyi kimse bir hasar almadan bitirmiş olduk. Beni eve bıraktıklarında aklım Nil ve Aslan çiftinin şimdi ne yapacağına kaysa da bunu hemen zihnimden attım. *Düşünme düşünme...*

Eve girdiğimde anneme olanların özetini geçene kadar Feriştah sultan beni odama yollamadı. Ona bowling oynadığımızı, İlker'in çok eğlenceli biri olduğunu ve daha pek çok önemsiz detayı daha anlattıktan ve o hayaller âlemine daldıktan sonra kendimi ancak odama atabildim.

Günün özeti... Spor salonunda olanlar, annemin kadınla olan kavgası, Aslan'ın tuhaf hareketleri ve kendimi ona kötü şeyler yapmamak için tutmaya çalışmam, İlker'in sürekli ilgi göstermesi, Nil, Aslan'ın şiddet tehditleri...

Bir günüm de sakin ve huzurlu geçemez miydi benim?

"Şaka yapıyor olmalısın!" Keşke şaka yapıyor olsaydım... Bugün evde o kadar çok sıkılmışım ki uzun bir süre devam eden yatma diyetimi Hümalara giderek bozmuştum. Yapabildiğim tek diyet buydu ve anlaşılan onda da başanlı sayılmazdım. Aman neyse pazartesi tekrar başlardım, tek sorun bu olsundu...

"Hayır, ciddiym. Az kalsın topu İlker'in kafasına geçiriyordu." Sehpanın üstündeki kahveme uzandım ve bir yudum aldığımda bardağın üstünden ona baktım. Geldiğimden beri olanları bir bir eksiksiz anlatmışım ve Hüma'nın şoka girmemesi imkânsızdı. Anlaşılan onun da ne Aslan'ın sevgilisinden ne buluşmalarda denk geldiğimizden ne de başka bir şeyden haberi vardı.

Aslan bey bizi bir yıldır ayakta uyutmuştu, e pes doğrusu!

"Gerçekten inanamıyorum," dedi Hüma başını iki yana sallayarak. "Bir sevgilisi olamaz. İstemeye geldiklerinde bizimle gelmesi, tatilde olanlar... Of bilmiyorum

Esra hence bu işte bir bit yeniği var. Aslan, her şey olabilir ama gidip iki kadını birden idare edebileceğini de düşünmüyorum doğrusu."

Ama etmişti işte! "Sen kimin tarafındasın Allah aşkına?" Terslenip yüzümü astığımda Hüma, "Tabii ki senin," dedi hemen. "Ama burnuma pis kokular geliyor işte."

Ona *hadi ama yapma* der gibi baktım. İnanmak istemiyor olabilirdi ama gerçekler buydu. Ve değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Gerçekten anlamıyorum. Önce saçma salak şeyler söyleyip çekip gidiyor. Ardından gelip bir de tekrar tuhaf kıskançlıklara giriyor. Amacı ne bunun?"

Oflayarak ayaklarımı sehpanın üstüne uzattım ama bunu yapar yapmaz Hüma ayaklarımı yere itti. "Eğer Aslan'ın bir sevgilisi olsa Kartal'ın kesin haberi olurdu," dedi hâlâ direterek. "Ve Kartal biliyor olsaydı bunu bana söylerdi."

Kahkaham odada yankılandı ve "Ne bu?" diye sordum gülererek. "Karı koca her şeyi birbirine anlatır olayı mı? Belli ki söylememiş. Bazı nedenler yüzünden bir süre gizlemek istediklerinden bahsetmişlerdi..."

Hüma, kararsız bir şekilde başını sallasa da üzerinde fazla durmadı. "Koş Anka'ya bak *hadi*," dedi onun yerine. "Bütün gün uyudu, gece uyumayacak. Sen uyandırır-sın onu kesin."

Seve seve uyandırırdım hem de! Bir koşu bebek odasına yöneldim ve beşiğin başına geçtiğimde bizim yaramazı keyifle bakınırken buldum. Yahu bu nasıl bebektir? İnsan uyandığında ağlamaz mıydı? Burada sevimli sevimli beşiğin başına takılmış dönenceye bakıyordu.

"Ay ben seni yerim ama ya!" Uzanıp onu kucağıma çektim ve başını omzuma yaslayarak sırtını ovuşturdum. Tatlı tatlı esnedi, minik elleri boynumda hınzırca hareket

etti. Ayakları da boş durmayarak karnıma çarptığında, bu kızın ileride bana benzeyeceğine dair umutlarım arth.

"Teyzesi gibi duramıyor yerinde" dedim salona geçtiğimde. Hüma, telefonuyla uğraşıyordu ve bizi görürnce "Nasıl uyandırdın bu kadar çabuk?" diye sordu hemen.

"Zaten uyanıktı. Kaptığım gibi içeri geldim."

Anka'yla birlikte yanına oturdum ve o annesini fark edip gülücükler atarken "Ya şuna bak, vallahi ısıracağım bir gün dayanamayıp!"

Hüma, yüzünü buruşturup "Isırma çocuğumu," diye söylendi. Ardından girerken söylediğim şeyi hatırladı. "Ayrıca kız çocukları halaya benzer derler. Umarım doğrudur. Eğer bebeğim sana benzerse nasıl baş ederim inan bilmiyorum."

Hah! "Neyim varmış benim?" Anka, çıkışımla huysuzlandı ve annesine doğru gitmeye çalışınca her ne kadar vermek istemesem de ona uzattım.

"Gel anneciğim sen gel. Boş ver teyzeyi..." Şimdi susuyor olabilirim ama ileride göreceksiniz siz! Bu kızı kendime benzetmezsem ben de *Esra* değilim.

Hüma, Anka'yı kucağına yatırıp onu güldürürken gözlerim bir süre daha bu mükemmel tabloyu izledi. Bir bebeğim olsa ne yapardım acaba? Muhtemelen ben bakamazdım, kendime zor bakıyordum yahu... Hem, kimden bebek yapacaktım ki? Aklıma gelen isim, ürpermeme neden oldu. İlker'den mi? Eğer bu iş düzgün yürürse o yöne doğru giderdi ama bir anda, İlker'le evlenmek pek istediğim bir şey değil gibi geldi. Ne bileyim, onunla sevişmek düşüncesi beni rahatsız etmedi desem yalan olurdu. Acaba herkes başta böyle mi hissediyordu?

Bu saçma düşünceleri kafamdan attım ve bu akşam bir randevumun olduğunu hatırlayarak ayaklandım. "Bu gece sinemaya gideceğiz," dedim Hüma'ya. "Bil bakalım kimler de bizimle geliyor?"

Hüma, gülererek Anka'yı koltuğa bıraktı ve yanına bir yastık yerleştirdi. Benimle birlikte kapıya doğru ilerlerken "Onu öldürmemeye çalış olur mu?" dedi gülererek. "Ben hâlâ bir şeyler döndüğünü düşünüyorum."

Bir kahkaha patlattım ve "Dönen tek şey, Anka'nın dö-nencesi," dedim gözlerimi devirerek. "Hadi, öptüm be-bek, seni bilgilendiririm çıkışta."

Sinema salonuna gitmem neredeyse iki saatimi aldı. Bir saatte ancak hazırlanmıştım ve geri kalan sürede de bu-
raya gelmişim. Üstümde fazla abartı olmayan siyah bir
elbise vardı. Neden bunu giymeyi tercih etmişim bil-
miyordum ama birilerinin gözüne hoş görünmek ilk ne-
den olabilir. Saçlarımı salık bırakmıştım ve altımda da
apartman topuk, oldukça sevdiğim siyah ayakkabılarım
vardı. Bunları Amerika'dan almıştım ve sanırım oradan
aldığım ilk şey olduğu için ayrı bir sempati duyuyordum.

Yandan asmalı çantamdan telefonumu çıkarıp İlker'e
nerede olduğuna dair mesaj attım ve çok geçmeden sine-
ma katında beklediklerini öğrendim. Yürüyen merdiven-
lerle uğraşmayıp asansörlere ilerledim. Üç kat aşacaktım
ve zaten herkes bana bakıyormuş gibi bir hisse kapılmış-
tım. Açıkta kalan bir yerim mi vardı?

Asansöre binince karşıdaki aynada kendimi kontrol et-
tim, hayır yoktu. Yanımdaki kadın ne yaptığımı anlama-
yıp bana şaşkınlıkla baksa da ona aldırmadım ve üçüncü
kata gelince hemen indim. Filmin başlamasına çok az bir
süre kalmıştı. Geç kalmak istemiyordum.

Onları, büfenin orada ellerinde mısır kutularıyla bek-
lerken buldum. Düşündüğüm ilk şey, iyi ki bu elbiseyi
giyiyor olduğumdu. Çünkü Nil'in üzerinde de benim-
kinden daha iddialı, mor bir elbise vardı. Saçları düz bir

şekilde beline dökülüyordu, bej rengi oldukça zarif bir topuklu ayakkabı giymişti. Bacakları o kadar düzgün ve inceydi ki içindeki kıskanç çocuk dudaklarını büzdü.

"Hoş geldin canım." İlker, yanıma gelip yanağıma öptüğünde ben de aynı şekilde ona karşılık verdim ve Nil'e şöyle bir sarılıp Aslan'a da elimi uzattım.

"Nasılsın Aslan abi?" Tabii ki daha ilk anda bombayı patlatmadan duramadım. Esra'ydım canım ben... İntikam soğuk yenen bir yemektir sözünün yanlışlığını karutlayan en önemli etkendim.

"İyiymi Esra, sen nasılsın?" Elimi gereğinden fazla sıkı ve dudaklarım acıyla büküldü. Ama yine de belli etmedim ve gülümseyerek sonunda elimi çekmeyi başardım. Hayvandı ne olacak... Nasıl da sıkıydı öyle?

"Hadi, bir an önce girelim, film başlayacak."

Nil, heyecanlı bir şekilde salona yöneldiğinde bu filmi izlemeyi ne kadar çok istediğini bir kez daha anladım.

Herkes yerlerine geçti. Film izlemeye gelenler kız algınlıydı. Bunda başroldeki adamın etkisi de büyüktü. Ben dahi, küresel ısınmaya maruz kalmış buzullar gibi adama eriyip bitiyorken daha fazla söze gerek yoktu.

Sağdan sola Aslan, Nil, ben ve İlker olarak dizildik. Aslan ve İlker'in iki ayrı uçta olması beni rahatlatırken koltuğa yayıldım ve daha film başlamadan mısır kutusunu elime aldım.

Oturduğumuz sıra da salon gibi yavaş yavaş dolarken Nil'in hemen yanımda homurdanarak "Sen şöyle geçermisin Aslan?" dediğini işittim. Gözlerim onlara çevrildiğinde Nil ve Aslan'ın yer değiştirdiğini fark ettim.

S*ktir! Bu hiç iyi değildi!

Aslan'ın eski oturduğu koltuğun yanında bir grup liseli kızın oturduğunu görünce dudaklarım büküldü. Ay pek de bir kıskançmış... İlişkinin ciddiyeti soğuk su gibi yüzüme çarptığında, yanımda oturan Aslan'a aldırma-maya çalıştım. İlker ve Aslan'ın ortasında kalmak yüksek voltajlı elektrik hattının içine dalmak gibiydi. Ne zaman çarpılacağımı kestirmem mümkün değildi.

Filme odaklanmaya çalıştım ve koltuğa iyice bir yerleşip bir bacağımı diğerinin üstüne attım. Aslan, yanımda homurdandı ve daha o an bu gecenin zor olacağını hissettim. Sinema salonu karanlığa büründü. Nil, yanda heyecanla ellerini yavaşça çırttı. Hayret, Aslan onun bu heyecanını sorgulamıyor muydu yoksa?

"Rahatsın değil mi?" İlker, oturduğu yerde bana doğru eğilip sorduğunda gülümseyerek "Evet," diye fısıldadım. Ne? Ona gerçekleri söyleyeceğimi düşünmemiştiniz değil mi?

Ardından film başladı. Daha önce kitabını okuduğum için olacakları az çok biliyordum. Bu odaklanamama sorunumu tetikledi. Yanımda oturan Aslan'ın nefes alışları gürültüleri bastırdı, kalp atışlarım hızlandı ve kirpiklerimin altından ona kısaca baktım. Filme konsantre olmuş gibi görünüyordu.

Hemen yanda bir kıpırdanma oldu. Gözlerim Aslan'dan çekildi ve İlker'in öne uzanıp koltuğun kolunda duran elimi avucunun içine aldığını fark ettim. Nefes alışım daha da hızlandı. Buna bir tepki vermemek için kendimi sıkarak gözlerimi ekrana çevirdim.

Derin nefes al, derin nefes al... Bunu içimden tekrarladım ve biraz olsun başarılı olduğumda üzerime çevrilen keskin bakışları hissettim. Aslan, filme değil, yanda buluşmuş ellerimize bakıyordu. Dişleri birbirine geçmiş, çenesi gerilmişti. Bu karanlıkta bile onun ateş saçan gözlerini

fark edebiliyordum. Bana, içimi yakıp küle çeviren bir bakış attığında, mısıra uzanıyormuş gibi yapıp elimi İlker'in elinden çektim ve derin bir nefes daha aldım. Bu geceyi sağ salim atlatabilirdim kurban kesecektim.

Ama üzerimdeki gerginlik çok uzun sürmedi. Nick karşısında tüm azametiyle dikilirken başka bir şey düşünmem pek de mümkün değildi. Adam mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Bu rol üzerine öyle bir oturmuştu ki büyüüne kapıldım. Yanımda oturan ikiliyi unuttum ve ağzım açık bir şekilde onu seyre daldım.

"Ağzının suyu aktı resmen." Kulağıma çarpan nefesle irkildiğimde Aslan'ın oldukça yakınımda olduğunu görerek huzursuzca kıpırdandım.

"Sana ne? Sen gidip Nil'e baksana..." Nil'in durumu benden de beterdi. Ellerini yanaklarına yaslamış, dibi düşmüş gibi pür dikkat filmi seyrediyordu. Neden onunla uğraşmak yerine bana sataşıyordu? Niyeti neydi be bu adamın? Sinirlerimin yine beynime sıçradığını fark ederek ona gözlerimi kısarak öldürmek ister gibi baktım. Ardından bu sefer tepkisine aldırmadım ve İlker'e yaklaşp göğsüne yaslandım. Gözlerim Aslan'ın gözlerinden bir saniye bile olsun ayrılmadı.

An be an yeşeren öfkesini gördüm. Elleri dizlerinin üstünde yumruk oldu. İlker'i bakışlarıyla kesti. İlker ise olanlardan habersiz, kolunu omzuma doladı ve tepeme bir öpücük kondurdu. Aslan'ın gözleri yavaşça kapandı. Göğsü hızla inip kalktı. Oturduğu yerde dikleşirken içsel bir savaş verdiğini hissettim. Güzel... Hep ben mi diken üstünde oturacaktım. Biraz da o çeksindi...

Film ilerledikçe tansiyon artışa geçti. Ve kitabı okumuş

olmama rağmen, ancak o an filmin içeriğini hatırlayabili-
dim. İlker'le gelmek için bula bula bu filmi mi bulmuştuk
yani? Üstelik yanımda Aslan varken...

Sevişme sahneleri, beni İlker'den ayırdı. Asla utangaç
bir insan olmamama rağmen gördüklerimle giderek kı-
zardım. Zihnimde tuhaf görüntüler belirdi ve oturduğum
yerde acı çeker gibi kıvrandım. Aslan, elini belirsiz bir şe-
kilde hareket ettirdi. Kalbim ağzıma doğru geldi, bir eli
boynunu kaşdı. Ardından tekrar karnının üstüne indi.
Kalp atışlarım arttı. Gözlerim istemsizce kısıldı.

Arka sıralardan tuhaf bir ses yankılandı ve salonda kı-
kırtılar yükseldi. Daha da kızardım, Aslan, dikkati dağıl-
mış bir şekilde geriye baktı ve çarpık bir şekilde gülümse-
di. Tekrar önüne dökerken gözlerimiz birbiriyle buluştu.
Yüzündeki gülümseme kayboldu. Gözleri dudaklarıma
kaydı. Hayır, bu bakışı daha önce görmüştüm! Ve ondan
sonra olanları da... Bu kesinlikle hayra alamet değildi.
Üstündeki bakışlarımı çekmeye çalıştım ve o alenen göz-
leriyle beni yerken nefesimi tutup önüme döndüm. Hâlâ
beni izlediğini hissedebiliyordum. Bu daha da gerilmeme
neden oluyordu. Sevgilisi yan koltukta otururken nasıl
yapabiliyordu bunu? Sinirlendiğimi hissettim. Dudağıma
kanatacak kadar sert bir şekilde ısırdım ve kendimi diz-
ginlemeye çalıştım.

Bir el yavaşça omzuma dokundu. Gözlerimi seve seve
ekrandan çektim çünkü baktıkça kızarıyordum. İlker
bana bakıyordu. Ona döndüğümde gülümsemeye çalış-
tım. Bana doğru eğildi, kolu omzuma dolandı.

Eyvah! Hayır, hayır, hayır! Buna hazır değildim. Bu-
rada olmazdı! Aslan buradayken olmazdı! İlker buna de-
vam ederse buradan ölüsü çıkardı!

Yüzlerimiz arasındaki mesafe iyice kapandı. Bir adım
daha atsa dudakları dudaklarıma değecekti.

fark edebiliyordum. Bana, içimi yakıp küle çeviren bir bakış attığında, mısıra uzanıyormuş gibi yapıp elimi İlker'in elinden çektim ve derin bir nefes daha aldım. Bu geceyi sağ salım atlatabilirim kurban kesecektim.

Ama üzerimdeki gerginlik çok uzun sürmedi. Nick, karşımda tüm azametiyle dikilirken başka bir şey düşünmem pek de mümkün değildi. Adam mükemmelliğin vücut bulmuş haliydi. Bu rol üzerine öyle bir oturmuştu ki büyüüne kapıldım. Yanımda oturan ikiliyi unuttum ve ağzım açık bir şekilde onu seyre daldım.

"Ağzının suyu aktı resmen." Kulağıma çarpan nefesler irkildiğimde Aslan'ın oldukça yakınımdaya olduğunu görerek huzursuzca kıpırdandım.

"Sana ne? Sen gidip Nil'e baksana..." Nil'in durumundan de beterdi. Ellerini yanaklarına yaslamış, dibi düşmüş gibi pür dikkat filmi seyrediyordu. Neden onunla uğraşmak yerine bana sataşıyordu? Niyeti neydi be bu adamın? Sinirlerimin yine beynime sıçradığını fark ederek ona gözlerimi kısarak öldürmek ister gibi baktım. Ardından bu sefer tepkisine aldırmadım ve İlker'e yaklaşp göğsüne yaslandım. Gözlerim Aslan'ın gözlerinden bir saniye bile olsun ayrılmadı.

An be an yeşeren öfkesini gördüm. Elleri dizlerinin üstünde yumruk oldu. İlker'i bakışlarıyla kesti. İlker ise olanlardan habersiz, kolunu omzuma doladı ve tepeme bir öpücük kondurdu. Aslan'ın gözleri yavaşça kapandı. Göğsü hızla inip kalktı. Oturduğu yerde dikleşirken içsel bir savaş verdiğini hissettim. Güzel... Hep ben mi diken üstünde oturacaktım. Biraz da o çeksendi...

Film ilerledikçe tansiyon artışa geçti. Ve kitabı okumuş

olmama rağmen, ancak o an filmin içeriğini hatırlayabildim. İlker'le gelmek için bula bula bu filmi mi bulmuştuk yani? Üstelik yanımda Aslan varken...

Sevişme sahneleri, beni İlker'den ayırdı. Asla utangaç bir insan olmamama rağmen gördüklerimle giderek kızardım. Zihnimde tuhaf görüntüler belirdi ve oturduğum yerde acı çeker gibi kıvrandım. Aslan, elini belirsiz bir şekilde hareket ettirdi. Kalbim ağzıma doğru geldi, bir eli boynunu kaşdı. Ardından tekrar karnının üstüne indi. Kalp atışlarım arttı. Gözlerim istemsizce kısıldı.

Arka sıralardan tuhaf bir ses yankılandı ve salonda kırtırlar yükseldi. Daha da kızardım, Aslan, dikkati dağılmış bir şekilde geriye baktı ve çarpık bir şekilde gülümse-di. Tekrar önüne dökerken gözlerimiz birbiriyle buluştu. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Gözleri dudaklarıma kaydı. Hayır, bu bakışı daha önce görmüştüm! Ve ondan sonra olanları da... Bu kesinlikle hayra alamet değildi. Üstündeki bakışlarımı çekmeye çalıştım ve o alenen gözleriyle beni yerken nefesimi tutup önüme döndüm. Hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. Bu daha da gerilmeme neden oluyordu. Sevgilisi yan koltukta otururken nasıl yapabiliyordu bunu? Sinirlendiğimi hissettim. Dudağımı kanatacak kadar sert bir şekilde ısırdım ve kendimi dizginlemeye çalıştım.

Bir el yavaşça omzuma dokundu. Gözlerimi seve seve ekrandan çektim çünkü baktıkça kızanıyordum. İlker bana bakıyordu. Ona döndüğümde gülümsemeye çalıştım. Bana doğru eğildi, kolu omzuma dolandı.

Eyvah! Hayır, hayır, hayır! Buna hazır değildim. Burada olmazdı! Aslan buradayken olmazdı! İlker buna devam ederse buradan ölüsü çıkardı!

Yüzlerimiz arasındaki mesafe iyice kapandı. Bir adım daha atsa dudakları dudaklarıma değecekti.

"N' oluyor lan!"

Oturduğum yerde panikle sıçradım! Tüm salon sesizliğe gömüldü ve başlar bizim olduğumuz yere döndü. günde birinin beni kolumdan tutup ayağa kaldırdığını ve geri çektiğini fark ettim. Aslan, oturduğu yerden kalkmış bir ölüm meleği gibi başımda dikiliyordu. Burnundan so-luyordu, elleri yumruk olmuştu ve onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

Aklıma gelen başıma gelmişti işte! Birazdan olacakları tahmin ederek "Aslan dur," demeye çalıştım. Kolumu pençelerinden kurtarmak için çırpındım ve araya girdim. İlker de oturduğu yerden kalkmış Aslan'ın karşısında dikiliyorken elimle Aslan'ı geri doğru itmeye çalıştım.

"Sen kimsin oğlum?" Aslan, beni geri çekmeye çalıştı ama olanca gücümle ayaklarımı yere bastım ve aralarında dikilmeye devam ettim. "Aslan, lütfen sakın ol!" Beni duymuyordu bile. Tüm öfkesi İlker'e yönelmişti. "Sen nasıl onu öpmeye çalışırsın?"

İlker'in gözleri irileştiğinde "Sana ne oluyor?" diye sordu diklenerek. "İstersem öperim, sana mı soracağım? Bu artık abi meselesini aşıyor, geri çekil!"

Her şey bitmişti. Gözlerim irileşti. Ağır çekimde gibi geriye Nil'e doğru savruldu. Eğer kolları aceleyle beni tutmasaydı az kalsın yere yapışıyordum. Dar alanda, Aslan'ın kolunun kalktığını gördüm. Çığlığım, onun yumruğu İlker'in yüzüne inmeden hemen önce salonda yankılandı.

Onu durdurmak için artık çok geçti. İlker, geri doğru yalpaladı ama doğrulduğunda, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Yok, yok bu adam eceline susamış olmalıydı. Ne yapıyordu Allah aşkına! Aslan, onun gülüşünü gördüğünde kısa bir süre afalladı. Fırsattan istifade ileri atıldım. Yine aralarına girdim ve insanlar homurdanıp

bize dışarı çıkmamızı söylenirken "Ne olur, dışarı çık-
lim." diye yalvardım.

Ağlamak üzereydim, dağılmıştım. Olanların nasıl
böyle geliştiğini bile anlayamamıştım. "Bence de artık ko-
nuşmanın zamanı geldi." İlker, geri dönüp çıkışa yönel-
diğinde yüzümde her nasıl bir ifade varsa, Aslan'ın ba-
kaşları yumuşadı. Deli gibi titriyordum, belki de bir krize
girmiş bile olabilirdim. Bana doğru uzanmaya çalıştı ama
arında geri kaçtım. Titreyen ellerimle çantamı aldım ve
kendimi dışarı attım.

Kapıdan çıktığımda derin bir nefes aldım ve göğsüm
hızla inip kalktı. İlker oldukça rahat bir şekilde karşımda
dikiliyordu. Çok geçmeden arkamdaki kapı aralandı ve
Nil ile Aslan da dışarı çıktı.

Aslan, İlker'i görünce yine hiddetlendi. İlker'in üzeri-
ne doğru atıldı ama Nil erken davrandı. Onu kolundan
tutup kendine çekti ve kurtulmasına müsaade etmedi.

"Sakin ol ve beni dinle" dedi İlker onlar birbiriyle bo-
ğuşurken. Bu rahatlık nerden geliyordu böyle? "Artık ko-
nuşulması gereken şeyler var."

"Ne konuşacakmışım ben seninle?" Aslan, bildiğin as-
lan gibi adına yaraşır bir şekilde kükredi ve Nil'in elinden
kurtuldu. Bu sefer araya ben girdim. Çünkü eğer İlker'e
ulaşırsa bir tek yumrukla yetinmeyecekti.

"Aslan, ne olur, dur!" Ellerimi omuzlarına koyup onu
geriye ittim ve Nil de hemen yardıma geldi. Herkes si-
nemada olduğu için etrafta kimse yoktu. Zaten saat ona
geliyordu. Alışveriş merkezi bile kapanmış olabilirdi. Bu
rezilliği gören kimseler yoktu ama buna sevinemedim
bile. En azından onları ayırmaya yardım edecek birileri
olabilirdi!

"Her şey bir oyundu!" İlker, bağırarak araya girdi.
Beni kolumdan tutup yana çekti ve Aslan aynı anda,

"DOKUNMA ONA!" diye haykırdı. Ardından pek çok küfür havada uçuştı ve İlker, "Beni dinle!" diye bağırdı bu sefer. Sakinlik bir yere kadardı. "Onu öpmeyecektim! Hepsi oyundu!"

Aslan, debelenmeyi kesti. "Ne?" diye sordu sonunda kaşları çatılırken. "Ne diyorsun sen?"

İlker, ellerini öne doğru uzatıp "Her şeyi anlatacağım," dedi. "Önce şuraya oturalım tamam mı?" Gözleri beni buldu ve "Esra'nın oturması gerek" diye ekledi. O diyene kadar, dizlerimin zangır zangır titrediğini fark etmemiştim bile. Gözler bana çevrildiğinde Aslan, elini saçlarına geçirdi ve Nil öne atılıp kolunu belime doladı. "Gel şöyle oturalım."

Neden tüm bu olanların tuhaflığına rağmen bana yardım etmeye çalıştığını anlamasam da irdelemedim. Biraz daha ayakta durursam bayılıp kalacaktım. Bekleme koltuklarına geçip oturduğumuzda gergin ortamda derin bir sessizlik oldu. Gözlerim İlker'e kaydı ve ne dediğini hatırlamaya çalıştım. *Hepsi oyun*, demişti. Bu da ne demekti?

"Sözümü kesmeden beni dinle" diye söze girdi İlker sonunda. Aslan, ona ne söyleyeceğini duyunca buna ben karar veririm, der gibi baksa da sesini çıkarmadı. "Daha ilk akşam, istemeye geldiğimizde" dedi Aslan'a doğru. "Aranızda bir şeyler olduğunu anlamıştım." Ne? Gözlerim irice açıldığında şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Oradan bakınca aptal gibi mi görünüyorum?" diye sordu Aslan'ın bakışlarına karşılık. "Sürekli birbirinizle atışıyordunuz, gözlerinizi birbirinizden ayıramıyordunuz. O gece bir hayli şüphelendim. Ama diğer yandan Esra'yı da sevmiştim. O yüzden onu tanımak istedim. Hem bu sayede aranızda bir şeyler olup olmadığını da anlamış olacaktım. Eğer kast ettiğiniz gibi aranızda sadece abi kardeş ilişkisi varsa, Esra'yla birlikte olmamamız için hiçbir neden yok-

na. Elbette, ilk görüşte aşk falan değildi, sadece karakteri oldukça hoşuma gitmişti. Sonra ilk buluşmada, sen birden ortaya çıktın. Şüphelerim güçlendi. Konuşmalarınız her şeyi ele veriyordu ama birbirinize o kadar fena dalmıştınız ki bunları fark ettiğimi anlamadınız bile. O bakışlar birbirine âşık olan insanların bakışlarıydı." Gözleri üzerimizde gezindi. Ama ben Aslan'dan tarafa bakmaya cesaret edemedim. Gerçekten öyle miydi? "O gün Aslan'ın anı çıkışıyla, ona her abi dediğinde yüzünde beliren ifadeyle her şey kesinleşti gözümde. Esra başkasını seviyorken elbette, aradan çekilmem en doğrusuydu. Ama bir şeyler yapmak da istedim. Kördünüz ve aranızdaki şeyler sanki yokmuş gibi davranıyordunuz. Ben de buna devam ettim, Aslan'ı kızdırmaya, içindekileri dökmeye teşvik ettim. Bunun cezasını gözümle ödemiş olsam bile buna değdi." Eliyle gözünü işaret edip güldü.

"Tüm bunlara inanmamı mı bekliyorsun?" Aslan, bunun kıvrıp güldüğünde benim kadar saf olmadığını kanıtlamış oldu.

"Hayır, doğruyu söylüyor." Nil, araya girip kollarını göğsünde birleştirdi. İlker ona teşekkür eder gibi göz kırptı ve devam etti. "Nil'le aranızda bir şey olmadığını anında anladım. Hiç sevgili gibi davranmıyordunuz. Üstelik yanında kız arkadaşın varken Esra'yla aranızda geçen konuşmalardaki imalara rağmen böylesine rahat da olamazdın. Bu yüzden siz lavaboya gittiğinizde risk alıp onunla konuştum. Ve aslında onun sadece kuzenin olduğunu öğrendim."

"NEEE!" Şaşkınlıkla bağırdığımda, Nil özür diler gibi gülümsedi ve "İlker'le konuştuktan sonra ben de oyuna dâhil oldum," diye açıkladı. "Aslan oldukça saçmalıyordu. Bir tek siz hiçbir şeyin farkında değildiniz. Ve birilerinin sizin gözünüzü açması gerekiyordu." Ellerini iki yana

açtı ve bulduğumuz durumu işaret etti. "Ve işte her şey ortada... Aslan sonunda kendini tutamayıp patladı. Artık birbirinizi seviyorsunuz!"

"Be-ben..." Konuşamayınca susmak zorunda kaldım. Bunları duymamış olsam bile konuşamazdım çünkü İlker yumruk yediğinde küçük dilimi yutmuştum.

Gözlerim ürkek bir şekilde Aslan'a kaydı. Kaşları çatıktı, derin düşüncelere dalmıştı ve tedirgin bir şekilde beni izliyordu. Bana söyledikleri bir kez daha aklıma geldi. Nil'in kuzeni çıkması, bunları yalanlıyordu değil mi? O öpücüğün intikam için olmadığı doğru muydu?

"İyi," dedi Aslan sonunda konuştuğunda. "Bunu mu duymak istiyordunuz?" Ayağa kalktı. Bize doğru yaklaşıırken kalbim bir kez daha ritim bozukluğu yaşadı. "Seviyorum lan, oldu mu? Rahat ettiniz mi?"

Seviyorum... Doğru mu duymuştum? Dudaklarım aralandı, bedenim bir kez daha şokla sarsıldı. Olanlar çok fazlaydı. Beynim kazan gibiydi ve sanki biri kepçeyi içine daldırmış, hızla karıştırıyordu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kavrayamıyordum ama bu an bana oldukça doğru gibi geliyordu.

"Ettik," dedi Nil benim yerime gülerek. "Hayat zaten yeteri kadar kısa ve siz bu gidişle ancak yetmiş yaşına geldiğinizde birbirinizi sevdiğinizi fark edecektiniz."

Birbirimizi sevdiğimizi... Pekâlâ, dedim kendime. Cesur ol ve kabullen. Geçmiş unut. Aslan'ın sözlerini, onun davranışlarına karşı takındığım diğer maskemi... Ben bu adamı sevdiğimi zaten tatildeyken anlamamış mıydım? Yaşadığım o kıskançlık krizini nasıl unutabilirdim ki? Ya da o kıza karşı duyduğum yoğun nefreti... Onları yanıma gördüğüm an hissettiğim o hayal kırıklığını...

"En başından beri amacım İlker'i tanımaya çalışmak değildi." O yüzden itiraf ettim. "İlker'i tanımak istedim

çünkü o gece seninle bir geleceğimin olmayacağına inan-
durdun beni. Eğer bir umudum olsa, seni beklerdim. Ama
her şey bitmişti. Ben de onu senin yerine koymayı dene-
dim." Yüzümde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Ve başa-
ramadım."

Aslan, inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve
uzunca bir süre birbirimize bakakaldık. Nil ve İlker, ol-
dukça mutlu görünüyordu. "Ben Nil'i eve bırakırım,"
dedi İlker gülererek. "Ayrıca rica ederiz, teşekkürle hiç gerek
yok." Nil çantasını aldı, omzuma hafifçe dokunup "Sonra
tekrar konuşuruz," dedi ve İlker'in peşine takıldı. Uzun
bir süre onların gidişini seyrettim. Ne yapacağımı, nasıl
davranacağımı bilmiyordum. Tedirgin bir şekilde Aslan'a
döndüğümde derin bir nefes aldım. Aslan da öyle...

Büyük bir sessizlik oldu. Sonra Aslan ani bir şekilde
önüme kadar geldi ve dizlerinin üstüne çökerek yüzümü
ellerinin arasına aldı. O an anladım ki konuşmaya gerek
yoktu. Gereksiz sözlere ya da geç kalmış açıklamalara...
Dudakları dudaklarımı buldu. İşte gerçek kelimeler bun-
lardı. Ellerim titrerken sıkıca kollarına tutundum. Ona
karşılık verdiğimde ben de itiraf ettim. Güzel bir kabul-
lenişti bu. Saatlerce konuşsak, kendimizi bu kadar güzel
ifade edemezdik. Ama o öpüştüğümüz on ya da yirmi,
her neyse saniyede içinden geçen her şeyi aktardı bana.

Ve o an, Aslan'a bir kez daha âşık oldum.

Onu benden almasınlar.
Bize bulaşmasınlar.

Tarağımı elimde döndürüp yerimde zıpladım.

Arayıp sormasınlar, Kışkandırıp durmasınlar.
Ben ona resmen aşığıyım!

Şarkı sözleri kesilip arka fonda müzik devam ederken yatağın üstüne çıkıp zıplamaya devam ettim. Bugün öylesine neşe doluydum ki yerimde duramıyordum. Sanki yıllardır kalbim buzul çağında takılı kalmıştı ve birden bulutlar dağılmış, güneş tepelerin ardından açmış, o buzları eritiyordu. İçimde fırtınalar kopuyordu, sürekli dans etmek, hoplamak, zıplamak ve tepinmek istiyordum. Ve yapıyordum da... Hem de yatağımı zıplarken kırmak pahasına! Müzik hızlanınca, konsantre oldum ve sözlere girdim.

Hem ilk hem sonmuş gibi, en güzel oynamış gibi,
Birca yıl beklemiş gibi, beklediğime değmiş gibi!
Ben ona resmen aşığım!

"Kız başlıcam ama senin şarkına!"
Alt kattan tavana bir şey vurdu ve annemin bas bas
bağırdığını da aynı anda işittim. Sabahtan beri şarkı söy-
lüyordum ve zumba da neydi? Ben daha şimdiden on
kilo vermiş falan olmalıydım. Yerimde zıplamaya devam
ettim ve birkaç saniye sonra odamın kapısı pat diye açıl-
dı. Annem içeri süzüldü ve beni gördüğünde elini dizine
vurdu. "Vah vaaah! Kafayı mı yedin kızım sen?" Elim-
deki tarağa, tepemde iki yana toplanmış saçlarıma ve
üstümdeki filli pijamaya bakılacak olursa elbette, doğru-
luk payı vardı. Ama ben delirmemiştim, beni delirtenler
utansındı.

"Gel kız gel, sen de oyna biraz." Annemin elini tutup
onu yatağın üstüne çekmeye çalıştım. "Hem kilo verdi-
riyor." Ama annem benim gibi saf değildi. Bu dediğime
inanmadı ve kolunu elimden kurtardığında gidip telefo-
numu aldı. Müziği uzun uğraşlar sonunda kapadığında,
"Kız bırak şunu," diye söylendi. "Anlat bakayım dün
gece ne oldu?"

Yüzüm panikle kızardığında, dün olanlar aklımdan
bir film şeridi gibi geçti. Aslan'la dün gece oturmuş ko-
nuşmuş ve bir karara varmıştık. İlişkimizden bir süre en
azından biz buna alışana kadar kimseye bahsetmeyecek-
tik. Zaten annem bunu duysa ne derdi düşünmek bile
istemiyordum. Bunu sonra yapardım. Şu an ve uzun bir
süre için bunu bilmemesi gerekiyordu. Benim can güven-
liğim için bu şarttı. Ve elbette Aslan'ın...

Bir de İlker meselesi vardı. Her şey ortaya çıktığı için onunla eskisi gibi devam edemezdik. Ama bu, Aslan'la olan buluşmalarımızda bunu kullanmayacağım anlamına gelmiyordu. Harika bir kalkan olacaktı önümüzde ve annem söz konusu kişi İlker olunca beni her yere pat diye salıveriyordu. O yüzden son kez zıpladım ve yatağa çıktım.

"Her şey oldukça güzel gidiyor," dedim sırtarak. Yalan söylediğim için tuhaf bir şekilde gülmek istiyordum ama bunu yapmamayı başardım. "İlker oldukça iyi bir adam... Sanırım birbirimizi tanımaya başlıyoruz."

Annem hülyalı hülyalı gülümsedi ve "Hadi inşallah," dedi kıvrıtarak. "Bir an önce mürüvvetini görmek istiyorum, sonra da gelsin torunlar!"

"Yuh anne yuh," dedim gözlerimi pörtleterek. "Yavaş gel biraz." Aldırmadı ve gülererek dışarı yöneldi. İstedikimi almıştı ve odaya gelme sebebini anında unutmuştu. Kapı kapandığında ileri atılıp telefonumu aldım ve mesaj kutusuna girerek bir süre boş ekrana baktım.

Kime: Aslan

Nasıl gidiyor?

Göndere bastım ve telefon elimde bir süre ablak balıklar gibi sırttım. Gönül isterdi ki hemen cevap versin ama yanıt almam tamı tamına yedi dakikamı aldı.

Kimden: Aslan

Özledim Esra. Buluşalım mı?

Telefon, sırt üstü yatarken elimden kaydı ve pat diye suratıma düştü. Yüzümü buruşturduğumda burnum sızlasa da aldırmadım. Mesaja ciddi anlamda, birkaç dakika

boyunca sırttım. Özledim, demişti değil mi o? Eğer an-
nem evde olmasa çığlık çığlığa bağırabilirdim. Ama onun
yerine uslu kız oldum ve telefonu fırlatmamayı başarak
havalı görünmeye çalışmak ister gibi hiçbir şey demeden
ver ve saati bildirdim.

Gönderdiğim an acaba fazla mı abartı oldu diye dü-
şünsem de Aslan, basit bir tamam cevabını verdi ve bu
rahatlamamı sağladı. Kendimi hâlâ onun yanında bir
rahaf hissediyordum. Sürekli atışmak kolaydı, zor olan
geçinmekti ve bu konuda nasıl ilerleyeceğimiz de merak
konusuydu.

Saate baktığımda, sadece kısacık bir üç saatimin oldu-
ğunu gördüm ve doğruca yerimden fırlayıp hazırlanma-
ya başladım yoksa geç kalacaktım!

En az on beş kıyafet denedikten sonra ilk denediğin kı-
yafeti giymenin verdiği acıyı bilir misiniz? Aradan geçen
süre kaybının yarattığı hezeyanı? Makyaj yapmak için ay-
rılan sürenin azalmasının verdiği hayal kırıklığını? Eğer
bu üçünü birden yaşamış ve hayatta kalmak için diren-
diyseniz, aramıza hoş geldiniz...

Aynada kendime şöyle bir baktım. Abartmak isteme-
miştim. O yüzden bir kot pantolon ve şık sayılacak be-
yaz bir bluz giyip uyumu dengelemiştim. Bordo babet
ve çantamla renk kattığımda, görüntümden memnun bir
şekilde gülümsedim ve makyaj çantamın içinden tekrar
rujumu çıkardım. Bir kat daha geçip dudaklarımı büktü-
ğümde gözlerim duvardaki saate takıldı ve çantamı kap-
tığım gibi kapıya koştum. Biraz daha oyalanırsam evden
çıkamayacaktım.

Sahil kenarında bir restoranda yemek yiyecektik. Anne-me İlker'le buluşacağımı söylemiştim ve hemen ardından ona mesaj atıp durumu çaktırmamasını rica etmiştim. Seve seve kabul etmişti ve bu gece kafam çok rahatı. O-dukça güzel bir yerdi burası. İçeri girdiğimde Aslan'ın deniz kenarındaki bir masada oturduğunu görerek ona doğru ilerledim. Ayaklarım birkaç kez birbirine takıldı. Masaya vardığımda ne yapmam gerektiğini bilemeyerek afalladım. Aslan, oturduğu yerden kalktığında, kısa bir süre birbirimize baktık.

Ama Aslan benden daha rahatı. Beni baştan aşağı süzdükten sonra gülümseyerek kollarını etrafıma doladı ve "Bu çok tuhaf, değil mi?" diye sordu. "Bu halde olmak... Seninle tartışmaya o kadar alıştım ki bu uysal hallerim beni şaşkına çeviriyor."

Kollarımı beline dolayıp yanağına bir öpücük bıraktım ki öküzlüğünü yapıp yüzünü yana çevirdi ve dudakları dudaklarımı buldu. Anında geri çekildim ve kızarak etrafıma bakındım. Restoran çok şükür kalabalık değildi de gören kimse olmadı.

Omzuna vurup "Sakin bunu etrafta birileri varken yapma," diye çıktım. Aslan, gülerek yerine geçti ve ben de karşısına oturdum. İlker gibi centilmen değildi. Ama istediğimin bu olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Ben bu adamı, şu an olduğu gibi seviyordum. Öküzlüklerine odun kişiliğine rağmen... Belki de onlar bana cazip geliyordu.

"Bu etrafımızda kimsenin olmadığı bir yere gitmek istediğin anlamına mı geliyor?" Gözlerimi devirip dudak baktım ve çantamı yana bıraktım.

"Ne yemek istiyorsun?" Önümdeki menüye kısa bir süre baktıktan sonra ortaya karışık bir şeyler istedim. Aslan da tercihini benimkilerden yana kullandı ve garson geldiğinde siparişi verdi.

"Feriştah teyze bir şey dedi mi?" Elleri masada ritim tutarken konuşacak konu bulamamanın kitabını yazıyor-
duk. Konu anneme gelmişti daha ne olsundu ki?

"İlker'le çıktığımı söyledim. Sorun yok." Aslan, bun-
dan hoşlanmayarak homurdandı ama bu rahatlığı boz-
mak istemediği için karşı da çıkmadı. "O herife hâlâ si-
nirliyim."

Başımı yan yatırarak gülümsedim. "Eğer o herif olma-
saydı şu an burada olamazdık." Yüzünü buruşturdu ve
sandalyesinin arkasına yaslandı.

"Neden bu gizlilik?" diye sordu ters bir şekilde. "Ne-
den kimse bilsin istemiyorsun? Bir şeyden mi çekiniyor-
sun?"

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde buluşturu-
dum. "Tabii ki hayır," dedim oflayarak. "Sadece birileri-
ne söylemeden önce bunun tadını iyice çıkarmak ve bu
duruma alışmak istiyorum. Farkındaysan ikimiz de ne
yapacağımızı biliyor sayılmayız."

Gözlerimi ona çevirdiğimde temas kurmayı bekledim
ama o bana bakmıyordu. Başımı aşağıya eğip neye bak-
tığını anlamaya çalıştığımda durumu çaktım ve ayağımı
alttan ani bir şekilde bacağına geçirdim.

"Sapık mısın sen?" diye çıkıştım anında. "Çek gözleri-
ni göğüslerimden!" Aslan gülerek bana döndü ve sadece
omuz silkti.

"Ne yapabilirim?" diye sordu ellerini kaldırdığında.
"Oldukça dikkat çekiciler..." Bizim sakinliğimiz de bura-
ya kadardı işte. Ona ne kadar pislik olduğunu söylemek
istedim ama yemeklerimiz geldiği için susmak zorunda
kaldım. Zaten karnım o kadar acıkmıştı ki başka bir şeye
odaklanamadım bile. E bütün gün yerimde duramazsam
olacağı buydu tabii.

Aslan'a cevap verme gereği görmeden yemeğe yumuldum. Aslan bu halime şaşırsa da kötü bir şey demedi. Hatta sormadığına da memnun olmuşum. Zaten sor-kadar mutluyum ki tüm gün yerimde zıpladım için o yeni bir yaşam formunun yaşadığı bir gezegenin dememesi kadar imkânsızdı. Gerçi şöyle bir düşününce bunun çok da imkânsız olmadığını fark ettim. Buna inanmıyor olsaydım her gün neden evrene mesaj yolluyordum ki? Nasıl bir gün yakışıklı zombilerin dünyayı istila edeceğine inanıyorsam, buna da inanıyordum. Son düşüncemi içimde tutmam gerektiğini kendime bir kez daha tekrarladım. Ben artık başı bağlı bir kadındım. Sevdığım bey ise bu tarz şeylere hiç de sıcak bakmazdı. Beyin yemek üzere dünyaya gelen zombi muhtemelen kendi beyni ezilmiş bir şekilde arkadaşları tarafından geri götürülürdü.

"Nerelere daldın öyle?" Aslan'ın sesini işittiğimde çatalımla tabağımı kurcalamayı bıraktım ve telaşla, "Yakışıklı zombiler hakkında hiçbir şey düşünmüyordum!" diye bağırdım. Sonra ne dediğimi fark ederek ellerimle ağzımı kapadım. Neden bu kadar manyaktım ki? *Vallahi bilerek yapmıyorum...*

Karşı atak gelmeden önce oldukça bariz bir şekilde konuyu değiştirdim. "Demek Nil kuzenindi..."

Bu bir soru değildi, cevap hiç değildi. Yine de Aslan tuhaf ve kendinden beklenmeyecek şekilde dalga geçmedi. Bu farkındalık ikimizi de değiştirmiş olmalıydı. Bunun başka bir izahı yoktu.

"Evet," dedi bıçağı tabağının yanına bırakıp önündeki bardaktan bir yudum su içerek. "Teyzemin kızı." Aslan'ın ailesi... Bu düşünce zihnimden içeri süzüldüğü an şaşkınlık geçirdim. Onu sürekli Kartal'ın yanında görünce bir ailesi olmadığı izlenimine kapılmışım. Böyle söyleyince

oldukça tuhaf geliyordu. Acaba anne ve babası nasıl insanlardı. Gerçi daha olup olmadıkları belli değildi. "Ailen?" diye sordum kaba olmamaya çalışarak.

"Annem var," dedi Aslan rahat bir tavrıyla. "Başka bir adamla evlendi ve çok sık görüşmüyoruz."

"Hımm..." Diyecek bir şey bulamayarak ağzımın içinde bir şeyler gevelediğimde annesinin nasıl biri olduğunu fazlasıyla merak etmiştim. Acaba Aslan ona mı benzliyordu yoksa babasına mı? Bunu görmeden anlayamazdım ve bunun için ise daha çok erkendi.

"Sormak istediğiniz başka sorular yok mu Esra Hanım?" Kızarak utansam da aslında bunun normal bir durum olduğunu anlayarak kendimi toplamaya çalıştım. Burada birbirimizi daha yakından tanımaya çalışıyorsak, elbette sorulması gereken bir sürü soru olacaktı.

"Tam olarak ne iş yapıyorsun?" Kartal'ın arkasını toplamak dışında... İçimden buna gülsem de ona sakın bir şekilde bakmaya devam edebildim.

"Güvenlik grubunun başındayım," dedi Aslan hemen. Çok rahattı ve bu tuhaftı. Ben burada şekilden şekle giriyorken hele de... "İlker gibi mühendis değilim anlayacağın. Kartal abi beni okumam için bir hayli zorladı ve aptan pek de iyi olmayan bir bölümü bitirdim. Bir işime yaramadığı için de sevdiğim işi yapmaya devam ettim.

"Adam dövmek, korkutmak falan mı?" Kendimi tutamayıp pat diye sorduğumda Aslan kafasını arkaya yatırarak boğuk bir kahkaha attı. "Ne gülüyorsun?"

Başını iki yana sallayarak "Allah aşkına sen beni ne sanıyorsun?" diye sordu muzip bir sesle. "Yeraltı mafyalarından falan değilim. Başlarda sana ve Hüma'ya öyle davranmış olabilirim ama işim bu değil. Kartal abi büyük bir şirketin başında. Böyle adamların üzerinde çok fazla

göz olur, sevenleri olduğu kadar sevmeyenleri de çoktur. Benim görevim onu korumak."

Pekâlâ, bu iyiydi. "Peki, hiç adam öldürdün mü?" Yine patavatsızlığım iş başındaydı. Bunu niye sorduğumu bilmiyordum ama ağzımdan çıkıvermişti işte.

"Birkaç çatışma olmadı değil," dedi Aslan doğrudan. "Mete olayı var. Ve ondan önceleri ihale meseleleri yüzünden de birkaç şey olmuştu. Ama bunların dışında hayır, kimseyi öldürmedim. İlker bir ilk olabilirdi."

Kendimi tutamayarak kıkırdadım. Bende mi bir sorun vardı onda mı emin değildim. Bu konulardan böylesine basit bir şeymiş gibi bahsetmek tuhaftı.

"Ya sen?" diye sordu Aslan bana fırsat vermeden. "Hiç o sivri dilinle bir adam öldürdün mü?"

Gözlerimi devirerek harika bir şekilde soslanmış etimden bir parça aldım ve yavaşça çiğnedim. "Evet," dedim bir süre sonra. "Pek çok kişiyi öldürdüm, kendine dikkat et."

Aslan gülerek "Biliyordum!" dedi. "Isırabiliyorsun, insanların üstüne atlayıp onları hırpalamaya bayılıyorsun ve de seni sinir edenleri öldürebiliyorsun, vay canına! İşte şimdi korkmaya başladım."

Resmen benimle dalga geçiyordu! Burun kıvınp bir hah sesi eşliğinde önüme döndüm. İstedğini söyleyebilirdi ama dişlerim koluna ikinci kez geçerse bakalım o zaman da böyle gülebilecek miydi, onu görecektik.

"Pekâlâ, biraz da senden bahsedelim." Önündeki yemeği hafifçe itti ve garson anında gelip tabağı aldı. "Amerika'da kaç yıl kaldın ve oradayken bir erkek arkadaşın var mıydı?"

"Üç yıl kadar bir süre kaldım," dedim ve ses tonumu ayarlamaya çalıştım. "Evet, ordayken pek çok kişi olmuştu ama ciddi şeyler değildi."

Aslan'ın rahat ifadesi anında bozuldu. Oturduğu yerde dikleşirken kollarını masaya dayayıp "Ne kadar ciddiymiş peki?" diye sordu tehlikeli bir sesle. Neden oradaki merak ediyordu ki sadece? Burada birini bulmam daha mı zordu?

Onun bu kıskanç halinden keyif alarak "Sadece birkaç, bir üst düzeye geçebilmişti," dedim. Suyuma uzanıp bir yudum aldım.

"Peki, o birkaçıyla hiç yattın mı?"

Suyu püskürmemek için kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da başarılı olamadım. Bu nasıl bir soruydu yahu? Eğer bunun geleceğini tahmin edebilmiş olsam en başından beri doğruları söyledim. Yüzüm hem öksürmenin hem de utanmamın etkisiyle kızardığında Aslan dikkatlice beni izlemeye devam ediyordu. O sorunun cevabını almadan o ifadeyi bozmayacağı son derece belliydi.

"Kimseyle yatmadım tamam mı?" diye söylendim kaşlarımı çatarak. "Ayrıca orada da kimse olmadı. Buradayken birileri oldu ama onlarla da en fazla öpüştüm, bu senin için yeteri kadar makul mü?"

Yüzünü buruşturarak tekrar arkasına yaslandığında "Kim olduklarını hatırlıyor musun?" diye sordu bir yorunda bulunmayarak. Şu an neyin kafasını yaşıyorsa gerçekten merak ediyordum... Benim sorularım da saçma olabilirdi ama bu kadar da değildi yani.

"Sadece isimler," dedim bu konunun nereye doğru gittiğini anlamaya çalışarak. "Niye soruyorsun ki?"

"Onları bulma gibi bir şansım var mı diye..."

Gözlerimi devirip konuyu ona çevirdim. "Affedersin de sana ne demeli?" diye sordum bilmiş bilmiş kınıtarak. "Senin yatağından geçenleri bulmaya çalışsak buradan Amerika'ya yol olur. Ben bir şey diyor muyum?"

Doğru noktaya parmak basmış olmalıydım ki Aslan susmak zorunda kaldı. "Onlar eskidendi, uzun bir süre geçti." Sanki benimkiler çok yeniydi de... Manyak mıydı neydi, anlamıyordum ki... Ben de her insan gibi maziyi düşündükçe kıskançlık krizine giriyordum elbette ama bunları düşünmek yersizdi. Düşün düşün nereye kadar. Aklımda kura kura kafayı mı yeseydim?

"Konuşacak başka konu bulamıyoruz değil mi?" diye sordum başımı iki yana sallayarak. "Kavga etmeye o kadar alışmışım ki seninle böyle sakın sakın sohbet etmek çok tuhaf geliyor. Sanki yabancı olduğum bir ortamda gibiyim. Buna nasıl alışacağımı bilmiyorum."

Aslan, oturduğu yerden kalkıp yanımdaki sandalyeye geçene kadar onu izledim. Bir elini sandalyemin arkasına dayayıp diğer eliyle çenemi yukarı kaldırdığında "Biz eskiden neyse, şimdi de oyuz," dedi sakince. "Kavga etmeyeceğimizi hiç sanmıyorum güzelim çünkü bu bizim doğamızda var. Sen benim onaylamayacağım şeyler yapacaksın, o kısa elbiseleri giyeceksin ve ben sinirden deliye döneceğim. Ben de aynı odunluklarıma devam edeceğim, sen de bana öfkeleneneceksin. Emin ol daha çok kavga edeceğiz. Bir ilişki demek, daha çok söz hakkı demek... Ve seni temin ederim ki daha kıskanç yüzümü tam anlamıyla görmedin."

Cümle sonundaki vaadi her ne kadar beni ürpertse de sakın kalmayı başardım. "Sen de içimdeki potansiyel canavarın neler yapabileceğini daha görmedin," diye karşılık verdim ona. Hiç altta kalır mıydım? Tabii ki hayır...

Günümüz koşullarında bir Esra asla altta kalmazdı. Bunu daha öğrenemediyseniz, daha da bir şey demiyordum.

Gözlerimiz birbirini bulduğunda hafifçe yutkundum ve bakışlarını ilk kaçırın ben oldum. Gözlerim önce ışıklardımalarla parıldayan denize takıldı, ardından restoranın

diğer ucundaki kalabalık gruba. Aramızda her ne kadar mesafe olsa da çıkış için bizim yanımızdan geçmek zorundaydılar ve bu panikle dolup taşmama neden olduğunda Aslan'ın arkamdaki kolunu hemen ittim.

"N'oluyor yine?" Aslan, sinirle homurdanarak neye kızdığımı anlamaya çalıştığında, "Çabuk git buradan!" diye söylendim. Anlamadı, kaşları öfkeyle yukarı kalktı ama her geçen saniye zamanımız daralıyordu.

"Hemen masanın altına gir!" Onu kolunda tutup masanın altına girmesi için itmeye başladım ve Aslan onu yere düşürmem karşısında neler olduğunu anlamasa da oraya girmek zorunda kaldı. Masa örtüsünü tutup düzeltirken görünmediğine emin oldum ve birkaç saniye sonra grup hesabı ödedi ve bize doğru gelmeye başladı.

"Esra?" Öykü'nün sesiyle başımı onu yeni görüyormuş gibi denizden ona çevirdim ve kaşlarımı yukarı kaldırdım sahte bir hayretle.

"Aaa! Öykü?" dedim ayağa kalkıp ona sarılırken. "Sen de mi buradaydın?"

"Evet, dernek yemekleri burada oluyor genelde." Gözleri masaya takıldı ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Yoksa Hüma'nın bahsettiği şu adamla mı birliktesin?"

Bak sen Hüma'ya... Hemen de yetiştirmişti. "Evet," dedim hemen. "Yemeğe çıkalım dedik. O da az önce lavaboya gitti."

Öykü, meraklı bir ifadeyle "Ay, hazır buradayken ben de bir tanışayım," diye kıkırdadı. "Görelim bakalım bizim kızın aklını başından alan adamı."

Aklımı başımdan alan mı? Kaşlarım çatıldı ve "Anlamadım?" diye sordum şaşkınlıkla.

Öykü gülererek omzuma vurdu ve "Feriştah teyzeyle konuştum," dedi hemen. "Bütün gün çıldırmış gibi odanda dans ettiğini falan anlattı. Bu kadar mı ayaklarını yerden kesti yoksa?"

Anneme de bak ya... Kendi kafasından neler kuruyordu öyle? Yok, yok bizim gerçekten işimiz vardı...

"Hu," dedim telaşla. "Evet, biraz öyle oldu. O çok iyi bir adam, tam hayallerimdeki gibi. Ama bu gece tanışma-süre orada kalır bilemiyorum."

Ne yapsaydım yani? Aklıma söylenebilecek daha iyi bir bahane gelmemişti. Aslan masanın altında duruyor-ken İlker'i mi arasaydım. Adamın buraya gelmesi en az bir saatini alırdı yahu...

"Ah hadi ya, geçmiş olsun." Gözleri onu bekleyen ka-labalığa kaydı ve "Neyse madem," dedi üzülenek. "Daha uygun bir zamanda nasıl olsa tanışırız. Ben arkadaşları çok bekletmeyeyim, görüşürüz yine."

Yanağıma bir öpücük kondurup hızla çıkışa yöneldi-ğinde derin bir nefes alarak yerime oturdum ve o çıkana kadar sakinleşmeye çalıştım. Az kalsın daha ilk buluşma-mızda yakalanıyorduk!

"Tamam, çıkabilirsin."

Aslan, masanın karşı tarafından çıkıp yerine oturdu-ğunda, yanımdan geçen garsonun şaşkın bakışlarına maruz kaldı ama umursamadı. Kaşları çatılmış ve sinir-lenmişti.

"Şu düştüğümüz hale bak," diye öfkeyle konuştuğun-da alının ortasındaki çizgiler giderek belirginleşti. "Li-seli sevgililer gibi gizli gizli buluşmak istemiyorum ben. Herkesin senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum. Soran olursa *bu kadın benim* diyebilmek istiyorum."

Aman kırk yılın başında bir şey istemiştım ve ona da bir kulp bulmasa olmazdı sanki... Hem bence böyle daha eğlenceliydi. Heyecanı taze tutuyordu. "Sana anlattım," dedim omuz silkerek. "Bir süre daha böyle ister kabul edersin ister etmezsin sana kalmış."

Hangi cesaretle böyle bir şey diyebilmişim, hiçbir fikrim yoktu ama gidip etmiyorum derse ne yapardım bilmiyordum. "İyi be iyi..." Aslan, homurdanarak kafasını çevirdiğinde rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Ama çok uzarsa gider herkese söylerim haberin olsun."

Aman git söyle de kırsın annem kafanı... Burada senin de huzurunu düşünüyorum. Ama düşünende kabahat canım!

"Hem ne demek hayallerimdeki adam falan?" İçsel düşüncelerime öylesine dalmışım ki Aslan'ın bana seslendiğini çok geç fark ettim. "Ne demek ayaklarını yerden kesti?"

"Aslan, iyi misin sen?" diye sordum şaşkınlıkla. "Annemin böyle bilmesinin daha iyi olacağı konusunda konuşup anlaştık. Şimdi sanki gerçekten de bu doğruymuş gibi triplere mi gireceksin?"

Aslan, yüzünü buruşturup "Trip atmıyorum ben," dedi hemen iğrenmiş gibi. "Şaka da olsa bir daha sakın hayallerimin adamı, ayaklarımı yerden kesti falan deme kararım o ayakları, yere çakılırsın."

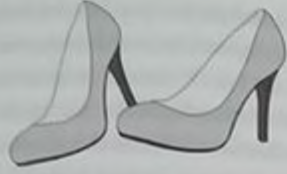
Hah! İşte bizim normalliğimiz de buraya kadardı. İçindeki odun daha fazla gizli kalamamış olmalıydı.

"Sen kim oluyorsun da kırılıyorsun benim ayaklarımı be?" diye anında çirkefleştiğinde oturduğum yerde dikleştim. Daha ilk günden neydi bu hesap sormalar? Ben özgür bir kadındım. "Asıl ben senin kafanı kırarım!"

Aslan, etrafına tehlike saçarak öne doğru eğildiğinde "Doğru konuş benimle!" diye uyardı. "Kim olduğumu ve hangi hakla karıştığımı gayet iyi biliyorsun."

Bu insanı anında olduğu yere sindiren bir hareketti. Somurtarak kollarımı göğsümde birleştirdim ve düşündüm.

Bu adamla baş edebilecek gücü kendimde bulabilecek miydim?

Yemekteki kavga öyle birkaç tatlı sözle son bulmamıştı. Eğer iki makul insan olsak elbette, bir süre sonra tatlıya bağlanırdı fakat biz ve makul olmak? Bu oldukça zordu işte. Aslan'a tatlıların gelmesini beklemeden beni eve bırakmasını söylemiştim ve o da sinirle beni adeta arabayla uçurarak eve atmıştı. Gecenin bu şekilde son bulacağını nereden bilebilirdim ki? Oysa başlarda oldukça güzel ilerliyor gibiydik. Mutluydum ve kendimi bulutların üstünde gibi hissediyordum. Tartışmaya başladığımız an o yumuşak bulutlar altımdan kaymıştı ve ben gökyüzünden inip sert zemine çakılmışım.

Başımı iki yana sallayarak bu gereksiz tartışmayı unutmaya çalıştım. İlker'e karşı bir şeyler hissetmediğimi ve onu sevdiğimi açık açık söylemişken Öykü'yü kandırmak için uydurduklarım nasıl sorun olabiliyordu anlamış değildim. Anlayamazdım da! Baştan sona saçmalıktı, anlamaya çalışmak bile hataydı. Aslan yine her zamanki benliğini konuşturmuştu. Ayaklarımı yatağa

sertçe vurarak telefona baktım ve hiçbir bildirim olmadığını görünce ağzımı yastığa kapatıp boğuk bir çığlık attım.

Ne bir mesaj ne bir arama... Hiçbir şey yoktu! İnsan bir mesaj atardı ama yok! Beyimiz burnu yere düşse eğilip alır mıydı, elbette almazdı... Yaptığı hatayı nasıl fark edebilirdi ki bunu beklemek bile yapılacak başka bir hataydı.

Hayır, yani çok şey mi istiyordum? Alt tarafı anlayışla biri olması gerekiyordu ve böyle basit şeyleri sorun etmemesi... Gözümün üstünde kaş var diye de mi çatacaktı yani? Oflayarak ayaklarımı bir kez daha yatağa vurdum ve derin nefesler alarak televizyonda gördüğüm meditasyon tekniğini uygulamaya çalıştım.

PAT! Ama nerede bende o şans? Annem kapımı büyük bir gürültüyle açıp içeri girdiğinde az kalsın yataktan tavana kadar sıçrayacaktım korkudan? İnsan bir tıklatır ya da onu geçtim biraz nazikçe açardı dimi ama?

"Esra, ben yatıyorum annem, yarın erken kalkacağım. Bizim kızlarla buluşup kahvaltıya gideceğiz." Ooo, keyfi de yerindeydi demek...

"Tamam, anneciğim, iyi geceler. Ve bol eğlenceler." Yanağıma bir öpücük bırakıp dışarı çıktığında aradığım sessizliğin sağlanmış olmasını fırsat bilerek sırt üstü uzandım ve başımı yatağın ucundan aşağıya sarkıttım. Ama bu sefer akıllanmıştım tabii. Bacaklarımı falan kaldırmıyacaktım yoksa benim denge anında şaşıyordu. Kafa üstü çakılmamak için ayaklarımı yatağa bastırdım ve kollarımı yana açıp içimden saymaya başladım. Bunu hangi videoda izlemiştim emin değilim, belki benim uydurma hareketlerimden biri bile olabilirdi ama aldırmadım ve yapmaya devam ettim.

Derin nefes al, Aslan'ın saçmalıkları unut. Aldığın nefesi ver, bir başkasını değil... Aslan'ın yemeğin başındaki tatlı halini hatırla. Tut nefesi, o anıları bırakma.

Tık, tık, tık...

Senkronize bir ses odanın içinde yankılandığında, önce bunun kendi uydurmam olduğunu ve kendime dik-katimi dağıtmamam gerektiğini söyledim ama hemen ardından bir sürtünme sesi odanın içini doldurdu.

Ardından ise adım sesleri...

Gözlerim ani bir şekilde sonuna kadar açıldı. Lanet olası odaya tersten bakıyordum! Bir çift ayakkabı görünce, tüm vücudum panikle sarsıldı ve doğrulmak için tuhaf bir çabanın içine girdiğimde kendimi ne olduğunu anlayamadan kafa üstü yere çakılırken buldum.

"AH!" Adım sesleri hızlandığında olduğum yerden kalkmaya ve çığlık atmaya çalıştım ama tüm vücudum duyduğum sesle birlikte taş kesildi. Ne hareket edebiliyor ne de sesimi çıkarabiliyordum.

"Esra?" Hemen başımın önüne çöken dizlere takıldı gözlerim. "İyi misin?" Bu tanıdık ses kulaklarımdan içeri süzülürken bir çift kol belime dolandı ve beni kendine çekti. Başım öylesine acıyor ve zonkluyordu ki ancak şoktan çıkabildiğim an elimi acıyan yere götürebildim. "Esra, bir şey söyle..."

Aslan'ın telaşlı sesi beni biraz olsun kendime getirdi ve boşta olan elimi sertçe omzuna geçirdim.

"Geri zekalı! Ödümü kopardın!" Yaşadığım paniği düşündükçe öfkem arttı ve vurmaya devam ettim. "Manyak mısın sen ya? Gece gece gizlice odama giriyorsun? Aklımı kaçıırıyordum burada!"

Aslan, beni sakinleştirmek için kollarımı yakalamaya çalıştı ama yerimde doğrulmayı başardım ve karşısına geçtiğimde "Çık git odamdan!" diye söylendim. "Kavga ettik biz. Niye geldin? Gitmezsen bas bas bağırırım!"

Tek kaşımı kaldırıp tepkisini bekledim ama hareket dahi etmedi. Demek inanmıyordu... Ağzımı sonuna ka-

dar açtım ve bağırmak için derin bir nefes aldım. Tam sesi bulmuş bağıracaktım ki Aslan öne uzanıp dudaklarıyla susturdu beni.

Başka bir şokla sarsıldım. Tekrar vücudum donakaldı ve bir dejavu hissiyle kaplandım. Lanet olsun! Neden bu an bana o kadar tanıdık gelmişti? Lanet olsun, lanet olsun!

Olanlar bir bir zihnime doluştuğunda, ellerim titredi. Farkındalık tüm bedenimi sardı ve ani bir öfkeyle onu tüm gücümü kullanarak geri ittim.

"SEN!" diye bağırdığımda Aslan ne olduğunu şaşırarak bir halde bakakaldı. "Sendin değil mi?" Omzuna sertçe vururdum. "Odama hırsız gibi gelip beni korkutan ve anem geldiğinde de beni öpen sendin!" Dişlerimi birbirine bastırıp yerimde tepindim ve "Pisliksin!" diye çığırdım.

"Esra, bir dinler misin?" Aslan, kontrolden çıkmış bedenimi sakinleştirmeye çalışarak "Bak açıklayacağım, sakin ol," diye mırıldandı. Benim aksime o oldukça sakindi ve bu beni daha çok delirtti. Ona vurmaya devam ettim. Ama kollarımı elleriyle kapana kısıtması oldukça kolay oldu. Kollarımı aramıza hapsederek bana sarıldığında "Şşşş," diye söylendi. "Seni korkuttuğum için üzgünüm. Bu gece amacım bu değildi." Yani ilk girdiğinde amacı korkutmaktı, inkâr etmemiştir.

"Bana iyi olduğunu söyle." Güçlü kolları bir menzene gibi bedenimi sıkarken ne kadar iyi olabilirdim? Ya da eve hırsız girdiğini düşünürken onun Aslan olduğunu öğrenmişsem? Sakin falan olamazdım!

"Bırak beni!" Ama bırakmadı. Uzunca bir süre debelensem de bir işe yaramadı ve sonunda pes etmek zorunda kaldım. Beni bırakmayacaktı, en azından sakinleşene kadar. O yüzden hareketsiz kaldım. Boşuna enerji harcıyordum.

"Seninle k s kalmak istemiyorum." Aniden gelen itirazı beni gerçek anlamda durdurdu. Kulaklarım sonuna kadar açılıp onun ne diyeceğini beklerken devam etti. "Bu ak am öyle ayrılmak istemedim ama bir şey de diyemedim. Gurur yaptım sanırım ama a kta gurur olmazmı . Saçma nedenler yüzünden aramızın açılmasını istemiyorum." Derin bir nefes aldı ve sa larımların üstüne bir  p mezsem gözüme uyku girmeyecekti ve ben de kalktım, buraya geldim." Hafifçe geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldığında "Ben buyum," diye söylendi. "Kıskancım, sevdiklerimi deli gibi sahipleniyorum. De i emem. Eğer de i eceeğini söylersen yalan söylemiş olurum. Ben şu an neysen, hep o olacağım. Ama bu anlayışlı olmaya  alı mayacağım anlamına gelmiyor. Bu ilişkinin yürümesini istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istemedim Esra, buna inan tamam mı?"

Böyle konuşurken ona inanmamam mümkün müydü sanki? Eriyip yere dağılacak gibi hissediyordum. Bu oldukça güzel ve ba  döndüren bir itiraftı ve üstelik yaptığı, yaptığımız hatanın da farkındaydı.

"Ama saçma kıskançlıklar yok?" dedim dudak b kererek. Bu İlker konusu o kadar gereksizdi ki...

"İlker hakkında bir daha bir şey demeyeceğim." Ellerini havaya kaldırdı ve aniden ekledi. "Ama etrafında başka birini g r sem dağıtırım ağzını yüzünü, söylediklerimi duyunca yumu adım sanma!"

Ay odunsun be adam! Ama i i yumuşak bir odunsun... Ve ben seni bu tuhaf halinle seviyorum.

"Ben de bu ilişkinin yürümesini istiyorum. Ve aklımda senden başkası da olmayacak. Sen de bu inan..."

Aslan, gülümseyerek ba ını salladı ve beni tekrar kendine çektiğinde ikimizin de üstünden koca bir yük kalkmış

gibiymi. Bütün gece biz küsken ya birimizin başına bir şey gelse ve küs ölürsek diye beynimin etini yemiştim. Nasıl rahatlamazdım ki?

"Diğer konuya gelirsek..." Beni tutup yatağın ucuna oturttu ve yanıma geçti. "Beni ısırmış, defalarca kez ka-tama bir şeyler atmış ve sabote etmiştin. İntikam almak ve seni korkutmak istedim. O yüzden evet, o gece oda-na giren bendim. Ama o kadar korkacağını bilsem yemin ederim yapmazdım. Daha cesur görünmüştün gözüme."

Tam o sırada evrendeki zombilere mesaj yolluyordum, karşımda birden bire yabancı biri dikilirse korkmamam mümkün müydü sanki... "Beni affedebilecek misin?"

Omuzlarımı yukarı kaldırıp "Bir daha gizli gizli girip beni korkutmayacağına söz verirsen, evet, affederim."

Aslan kaşlarını çatdı ve "Ama haberli olur değil mi?" diye sordu hemen. "Çünkü buraya girmeyeceğime dair söz falan vermem."

Kahkaham odada yankılandı ve bir koşu gidip kapı-yı kilitledim. Annem sesimi duyup da bir gelse buradan iki ceset çıkardı. "Tamam, söz, gizli gizli girmeyeceğim." Ellerini havaya kaldırıp izci sözü der gibi bir işaret yaptı.

"O zaman affedildin." Camın kenarına ilerledim ve kafamı dışarı çıkarıp aşağıya baktım. "Sen buradan nasıl yukarı çıkıyorsun ya?" diye söylenirken ona bu kez hay-ran kaldım. Öyle az buz bir mesafe de değildi, baya bir efor gerektiriyordu.

"Sen beni ne sandın yavrum." Ellerini geri atarak ya-tağa yaslandı ve ben öylece dikilirken "Ne?" diye sordu sonunda anlayarak.

"Geldin, barıştık. Şimdi gidebilirsin," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Ve o an, üstümde ne olduğunu hatırladım. Geçen akşamki filli pijamalarım vardı. Kısa

bir şort ve ipliden oluşan takımımınla karşısında rezil oldum. Şortumu anladığımda kıpkırmızı kesildim.

"O kadar yol geldim, bir yere gidemem." Kendini yatağa bıraktı ve "Seninle uyumak istiyorum," dedi net bir şekilde. "Hemen itiraz etme Esra, sadece uyumak istiyorum, başka bir şey değil."

Kaşlarım çatıldı, dudaklarım sarktı ve ben ne demem gerektiğini bilemeyerek bocaladım. Sadece uyumak istiyordu tamam, bununla başa çıkabilirdim ama birkaç oda ötede uyuyan annemi düşününce kararsızlığım artıyordu. Hüma olsa, bu durumda ne yapardı acaba? O kadar tecrübesizdim ki neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum.

"Hadi ama Esra..." Aslan, yattığı yerde doğrulup bana uzandığında, anında telaşlı bir şekilde geri çekildim ve "Sadece uyuyacağız, tamam mı?" dedim hemen.

Oflayarak "Zaten ben de aynı şeyi demiyor muyum?" diye söylendi. Yataktan kalkıp eşofmanının cebindeki telefon, cüzdan ve arabanın anahtarlarını çıkarıp yandaki komodinin üstüne bıraktı. Yatağa şöyle bir bakıp "Hangi tarafta uyuyorsun?" diye sorduğunda, sağ tarafı gösterdim. Örtüyü kaldırıp içine girdi ve çift kişilik bir yatağım olduğuna şükrettim.

Tek kişilik daracak bir yatakta Aslan'la yattığımı düşünsenize bir! Eyvah! Aslan'ın inine girmekle eşdeğer bir şey olurdu herhalde!

"Bütün gece orada dikilmeyeceksin değil mi canım benim?" Sözleri ne kadar tatlı olsa da ses tonu halinden bezmiş bir şekilde çıkıyordu. E hayatındaki her kadın onu pat diye yatağına alıyorsa benim suçum muydu yani? Ben böyle alışmıştım ve o kızlardan değildim bir kere! Şimdi gelip de bana kızmaya hakkı yoktu. Bu düşüncelerimi içime attım ve bir kavga daha çıkmasını istemediğim

İçin ağır adımlarla yanına gittim ve sağ tarafa kıvrılıp örneği üstüme çektim. Tek kolunun üstüne başını koyup bana döndüğünde elini yavaşça yanağımda gezdirdi ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Hayatımı şenlendirdiğin için..."

Bu sözlerin anlamı büyüktü. Ve bunu hak etmek için elimden geleni yapacaktım.

Gözlerim üstümdeki ağırlığın verdiği acıyla yavaşça açıldığında, karnımın üstünde duran kolu görerek derin bir nefes aldım. Aslan derin bir uykundaydı. Yüz üstü uzanmıştı ve bir kolu da tüm ağırlığıyla karnıma baskı uyguluyordu. Bunun dışında, korkulacak bir durumda değildik ve şu filmlerde gördüğümüz utanç verici uyanma pozisyonlarından birinin içinde olmadığımı görerek rahatladım. Aslan sözünü tutmuştu.

Kolunu üstümden çekip yana koyduğumda, yan dönüp onu izlemeye başladım. Uyurken oldukça ciddi bir ifadesi olduğunu kolaylıkla söyleyebilirdim. Dudakları hafif aralıktı ve derin nefesler alıyordu. Ve çok şükür ki horlamıyordu! Bu beni daha da rahatlatmıştı. Şimdi sırada uykusunun derin olup olmadığını test etmek vardı.

Elimi kaldırıp alnına düşen saçları hafifçe geri ittim. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlamadım. Başını yavaşça oynattı ama uyumaya devam etti. Fırsattan istifade bu sefer parmağımla yüz hatlarını takip ettim. Kaşları çok biçimliydi, eğer onu tanımasam aldırıldığını falan düşünebilirdim. Bu düşünce kıkırdamama neden olunca, dudaklarımı sım sıkı bastırmak zorunda kaldım. Aslan ve kaş aldırma? Bu düşüncenin görüntüsü bile insanı krize sokmaya yeter de artardı. Ardından burnunun üstünden

dudak çizgisine indim. Dudakları kalındı, resmen öpül-
mek için yaratılmıştı. Huysuzca kıpırdandım ve bu du-
dakların kaç kişiyi öptüğünü düşünme gafletinde bulun-
dum. Tadım anında kaçmıştı.

Kaşlarımı çatıp elimi geri çektim. Daha doğrusu çek-
meye çalıştım ama yarı yolda bileğimi kavrayan güçlü
eller buna engel oldu.

"Devam et," diye mırıldandı Aslan uyku sersemliğiyle. Onun bu sevimli hali, bozulan moralimi anında yerine
getirdi. Elimi tekrar dudaklarına götürüp çizgileri itinay-
la takip ederek kendime bir yol çizdim. Bitiş noktasına
geldiğimde Aslan parmağımın ucuna ufak bir öpücük
kondurdu. Ardından elimi çenesine indirip yeni çıkma-
ya başlayan sakallarını hissettim. Bu beni huylandırmadı
desem yalan olurdu. Elime batmışlardı ve gıcıkliyordu.
Yine de devam ettim ve Aslan sonunda uykudan sıyrıl-
arak gözlerini açabildi. Elim çenesinde duraksadı ve bir
süre, uzunca bir süre boyunca bir şey demeden birbirimi-
zi izledik.

Bakışları direkt kalbime düşerken heyecanlandım.
Çok fazla anlam barındırıyordu ve ilk defa böyle açıkça
baktığını fark ediyordum. Bu beni hiç olmadığım kadar
değerli hissettirmişti.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum klasik soruyu
kullanarak. Ama Aslan aptal gibi davranmadı. Ne demek
istediğimi anlamıştı. O dobraydı. Utanmaz, sıkılmaz,
doğrudan konuşurdu. Bu onda sevdiğim özelliklerden
biriydi.

"Çünkü güne seninle uyanmak tahmin ettiğimden çok
daha fazla anlamlı..."

Kalbim hızla çarptı. Hayır, hayır! Bunu duymak için
çok erkendi. Biz daha yolun en başındaydık. O, *her sabah*
seninle uyanmak istiyorum sözleri bizim için daha erkendi.

Allah'tan başka bir şey söylemedi. İçinden düşündüğü
belliydi ve buna memnun oldum. "Bence de" diye mırıl-
dım kısıp bir sesle. Biraz odun gibi durmuş olabilir-
dim ama benden duygusal şeyler nasıl çıksındı ki? Bir de
sabah sabah yani...

Aslan, hafifçe gülümsedi ve ani bir şekilde yan dönüp kolunu öne uzattı. Elim aramızda sıkışıp kaldığında, beni taklit ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Önce ondan beklenmeyecek bir naiflikle sanki zarar vermekten korkuyormuş gibi gözlerimi takip etti eliyle. Bu, kalbimin hızla çarpması için yetti de arttı bile. Ardından da kaşlarımı hızlıca geçti ve elinin tersiyle yanağıma okşadı. Gözleri dudaklarıma indi, parmakları da buna uyarak dudak çiziminin üstüne ilerledi. Yine çok hafif bir dokunuşla onun üstünden geçti.

Derin bir nefes aldı ve "Çok yumuşaklar," diye güldü. "Devrim olsa, marshmallowa benzetirdi."

Kıkırdadım ve eli dudağımın kenarında beliren gamzenin üstüne kaydı. "Eğer Devrim olsa," dedim muzipçe. "Seni burada gördüğünde ortalığı ayağa kaldırır ve Eşya benim diye bağırıp çağırırdı."

Aslan, kaşlarını çatarak dudaklarını büktü ve "Eşek sıpası," diye söylendi. "Kadınlarımıza göz koydu resmen." Hüma'dan vazgeçeli bir hayli oluyordu ama düzeltme gereği duymadım.

"Seni öpebilir miyim?" Düşünceleri ani bir şekilde yön değiştirdiğinde aklıma gelen diğer şeyle birlikte ani bir şekilde yataktan fırladım ve ayağa kalkarken örtüye takılıp yere kapaklandım.

Aslan, başını iki yana sallayarak bu halime açık açık gülerken "Sakin ol," diye sırıttı. "Gören de ne istedim sanacak..." Gözlerimi devirdiğimde "Annem," dedim sadece. Kapıya ilerleyip koridoru dinledim ve Aslan rahatça yataкта gerinirken ona yandan bir bakış attım.

dudak çizgisine indim. Dudakları kalındı, resmen öpmek için yaratılmıştı. Huysuzca kıpırdandım ve bu durum. Tadım anında kaçmıştı.

Kaşlarımı çatıp elimi geri çektim. Daha doğrusu çekmeye çalıştım ama yarı yolda bileğimi kavrayan güçlü eller buna engel oldu.

"Devam et," diye mırıldandı Aslan uyku sersemliğiyle. Onun bu sevimli hali, bozulan moralimi anında yerine getirdi. Elimini tekrar dudaklarına götürüp çizgileri itinayla takip ederek kendime bir yol çizdim. Bitiş noktasına geldiğimde Aslan parmağımın ucuna ufak bir öpücük kondurdu. Ardından elimi çenesine indirip yeni çıkmaya başlayan sakallarını hissettim. Bu beni huylandırmadı desem yalan olurdu. Elime batmışlardı ve gıcıkliyordu. Yine de devam ettim ve Aslan sonunda uykudan sıyrılarak gözlerini açabildi. Elim çenesinde duraksadı ve bir süre, uzunca bir süre boyunca bir şey demeden birbirimizi izledik.

Bakışları direkt kalbime düşerken heyecanlandım. Çok fazla anlam barındırıyordu ve ilk defa böyle açıkça baktığını fark ediyordum. Bu beni hiç olmadığı kadar değerli hissettirmişti.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum klasik soruyu kullanarak. Ama Aslan aptal gibi davranmadı. Ne demek istediğimi anlamıştı. O dobraydı. Utanmaz, sıkılmaz, doğrudan konuşurdu. Bu onda sevdiğim özelliklerden biriydi.

"Çünkü güne seninle uyanmak tahmin ettiğimden çok daha fazla anlamlı..."

Kalbim hızla çarptı. Hayır, hayır! Bunu duymak için çok erkendi. Biz daha yolun en başındaydık. O, her sabah seninle uyanmak istiyorum sözleri bizim için daha erkendi.

Allah'tan başka bir şey söylemedi. İçinden düşündüğü belliydi ve buna memnun oldum. "Bence de" diye mırıldandım kısık bir sesle. Biraz odun gibi durmuş olabiliydim ama benden duygusal şeyler nasıl çıksındı ki? Bir de sabah sabah yani...

Aslan, hafifçe gülümsedi ve ani bir şekilde yan dönüp kolunu öne uzattı. Elim aramızda sıkışıp kaldığında, beni taklit ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Önce ondan beklenmeyecek bir naiflikle sanki zarar vermekten korkuyormuş gibi gözlerimi takip etti eliyle. Bu, kalbimin hızla çarpması için yetti de arttı bile. Ardından da kaşlarını hızla geçti ve elinin tersiyle yanağına okşadı. Gözleri dudaklarına indi, parmakları da buna uyarak dudak çizgimin üstüne ilerledi. Yine çok hafif bir dokunuşla onların üstünden geçti.

Derin bir nefes aldı ve "Çok yumuşaklar," diye güldü. "Devrim olsa, marshmallowa benzetirdi."

Kıkırdadım ve eli dudağımın kenarında beliren gamzenin üstüne kaydı. "Eğer Devrim olsa," dedim muzipçe. "Seni burada gördüğünde ortalığı ayağa kaldırır ve Eşya benim diye bağırıp çağırırdı."

Aslan, kaşlarını çatarak dudaklarını büktü ve "Eşek sıpası," diye söylendi. "Kadınlarımıza göz koydu resmen." Hüma'dan vazgeçeli bir hayli oluyordu ama düzeltme gereği duymadım.

"Seni öpebilir miyim?" Düşünceleri ani bir şekilde yön değiştirdiğinde aklıma gelen diğer şeyle birlikte ani bir şekilde yataktan fırladım ve ayağa kalkarken örtüye takılıp yere kapaklandım.

Aslan, başını iki yana sallayarak bu halime açık açık gülerken "Sakin ol," diye sırtı. "Gören de ne istedim sanacak..." Gözlerimi devirdiğimde "Annem," dedim sadece. Kapıya ilerleyip koridoru dinledim ve Aslan rahatça yatakta gerinirken ona yandan bir bakış attım.

Ses falan gelmiyordu, saat onu biraz geçmişti ve annem muhtemelen gitmiş olmalıydı. Kildi açıp kapıdan dışarı çıktım ve kimsenin olmadığını görerek geri döndüm ve Aslan'a "Burada bekle" diye bildirdim.

Odasını ve banyoyu kontrol ettikten sonra aşağıya indim. Orada da yoktu. Gitmişti... Rahatlayarak tezgâha yaslandığım sırada yukarıdan gelen sesle birlikte kafamı oraya çevirdim ve az kalsın panikle çılgık atacaktım. Ama gelen Aslan'dı.

"Sana bekle demiştim."

Gidip su ısıtıcısına su koydum ve Aslan sandalyelerden birine oturduğunda "Feriştah teyze bir buçuk saat önce falan çıktı," dedi sakince. "Giderken duydum."

İnsan söylerdi dimi ama? Gözlerimi devirip buzdolabına yöneldim ve "Kahvaltıda ne yersin?" diye sordum tereddütle. Kahvaltı hazırlamayı sevmezdim ama bir istisna gösterebilirdim.

"Fark etmez kafana göre takıl." Yardım etmek için bir teklifte bulunmamasına içten içe gülsem de buna alımadım. Aslan'dı işte...

Dolaptan kahvaltılıkları çıkarıp masanın üstüne bıraktım. Suyun kaynadığını bildiren klik sesini duyunca, çayı demledim. Dolaptan yumurta çıkarıp pek başarılı olmasa da omlet bile yaptım. Annem bu halimi görse mutluluktan ağlardı be...

Çay iyice demlenene kadar ekmekleri de ısıttım. Her şey bittiğinde ortaya çıkardığım şeyden oldukça memnundum.

Aslan'ın karşısına geçip tabağımı doldurmaya başladığımda bana baktığını görerek "Ne?" diye sordum hemen.

"Etrafı kırıp dökeceğini, hatta zehirlenebileceğimizi falan düşünmüştüm," dedi alenen itiraf ederek. Tamam, sakar olabiliyordum de bir kahvaltı hazırlamaktan da aciz

değildim herhalde. Burun kıvrıp "Yeme o zaman," diye takıldım ama ciddi olmadığım için Aslan gülere gülmeye koyuldu.

Bana mı öyle geliyordu, yoksa bu halimiz gerçek bir çift gibi miydi?

"Bugün ne yapacaksın?"

Sessiz geçen kahvaltının ortalarına doğru Aslan komuştuğunda, "Bilmem," diye omuz silktilim.

Bir süredir işe gitmiyordum. Tam olarak ayrılmamıştım ama düşünmüyordum da değildim. Çalıştığım şirketin bazı şeylerinden hoşlandığım söylenemezdi. Bu ego falan değildi. Hakkımı aramam oldukça doğaldı. Bölümün başında oldukça illel bir kadın vardı. Artık kıskançlıktan mı hasetten mi bilmem, beni bir türlü sevmemişti. İşleri sürekli üzerime yıkıyor ve yaptığım her işe de burun kıvrıp sorun çıkarıyordu. Herkese karşı böyle olsa, yine bir yere kadar anlayış gösterirdim ama ofiste geçinemediği tek kişi bendim. Üstelik bir de onlardan çok daha fazla donanımlı olmama rağmen bana başına kakalanmış stajyer muamelesi yapması ise son nokta olmuştu. Gidip şikâyetimi dile getirmiştım ve aldığım cevap pek de yapıcı bir şey değildi. Türkiye'ye döndüğümünden beri pek çok iyi firmadan teklif almışken burada sürünmem kabul edilir cinsten değildi. Ben de buna güvenerek işleri yoluna koymazlarsa ayrılacağımı bildirmiş ve eve gelmiştim. O günden sonra birkaç kez arasalar da değişen bir şey olduğunu görmediğim için grevime devam ediyordum.

Zaten düzelse bile gitmeye pek niyetli değildim çünkü Kartal bunu öğrendiğinde bana iş teklifinde bulunmuştu. Benimle her fırsatta dalga geçmesine ve çoğu konuda güvenmemesine rağmen bunu yapmış olması gururumu okşamamış da değildi. Hem Yiğiter Holding gibi bir yerde çalışmak varken niye sürünecektim ki?

Ki Aslan da bunu biliyordu, o yüzden sormuştu. "Sen ne yapacaksın?" Sorusuna soruyla karşılık verdim. "Şirkete gideceğim," dedi çayından bir yudum alırken. "İstersen sen de benimle gel. Şu meseleyi konuşursunuz. Kabul edeceksin değil mi?"

Bu konuda ne düşündüğünü merak ettiğim için "Bilmem," dedim yine. "Tam karar vermiş değilim."

Aslan, kaşlarını havaya kaldırırken "Kabul et," diye önerdi. "Daha iyisini bulursun ama bunun için zaman gerek. Hem gözümün önünde olursun."

Çıkarmıştı işte ağzındaki baklayı. Aslan'la aynı ortamda olmak nasıl bir şey olurdu, emin değildim. Yaptığım her şeye karışır mıydı, bundan ise hiç emin değildim.

"Sürekli beni mi kontrol edeceksin?" diye sordum hoynutsuz bir şekilde. "Eğer her şeye karışacak ve arkadaşlık ilişkilerimi kısıtlayacaksan söyle şimdiden reddedeyim."

Aslan, gözlerini devirdi ve "Hayır," diye söylendi. "Ama en azından etrafındakileri bilirim. Onlar da benim kim olduğumu bilir ve ona göre davranır."

Doğru mu söylüyor diye dikkatlice onu inceledim ve yalan söylediğine dair bir belirti bulamadım.

"Tamam," dedim ikna olmuş bir halde. "Bugün gidebiliriz. Artık bir an önce halletmem lazım şu işi."

Yüzünde mutlu bir ifade belirdi ve "Güzel..." diye bildirdi. Ardından kalkıp kendine bir bardak çay daha doldurdu. "O halde şu kahvaltının tadını çıkaralım, ardından şirkete geçeriz."

Pekâlâ, bakalım bu karar bana nelere patlayacak göreceklik. Çünkü Aslan'la sürekli aynı çatının altında durmanın getireceği sonuçlar vardı ve sanırım bunları deneyip görmek oldukça keyifli olacaktı.

Aslan, kahvaltılıkları dolaba koyma nezaketinde bulunarak bana hazırlanmam için zaman tanıyınca bir koşu odama çıkıp dolabın karşısına geçmiştim. Hüma'dan duyduğum söylentiler doğrultusunda şık görünmeyi tercih ettim. Diğerlerinin arasında sönük gözükemezdim. O yüzden altıma kırmızı, dökümlü bir etek ve onun üstüne de beyaz şifon bluzlarımdan birini giyip birkaç aksesuar da takarak kombinimi tamamlamıştım. Saçlarımı, her ne kadar toplayıp ciddi görünmek istesem de Kartal'ın beni ne yaparsam yapayım ciddiye almayacağını bildiğimden salık bırakmış ve basit bir makyajla son rötuşları da halletmiştim.

Sonrasında ise aşağıya indiğimde Aslan'la eteğimin boyu hakkında yine küçük bir kriz yaşamıştık. Hayır, yani bir taraflarım gözükse ona hak verebilirdim ama eteğimin boyu oldukça ideal bir çizgide bitiyordu. Bir müddet tartıştıktan sonra Aslan sonunda surat asışıma dayanamayıp sert bir şekilde çok fazla eğilmememi bildirip evden çıkmıştı. Bunların kıskançlıkları bulaşıcı falan mıydı? Hüma'dan Kartal'la ilgili birkaç şey duymuştum ve bu fikir mantıklı gelmiyor değildi. Ama teorimi ispatlamam için önce Berat'ı da bir değerlendirmeden geçirmem gerekirdi.

Şimdiyse şirkete gelmiştik. Kartal'a karşı tutumum burayı her gördüğümde anında yön değiştiriyordu. Burasının muhteşemliğini kim görse aynı şeyi düşünürdü zaten. Aslan'ın yönlendirmesiyle asansöre binip Kartal'ın odasının bulunduğu kata çıktık ve Aslan bu süreçte beni kalabalık ortamda olabildiğince kendi kiskacına alarak bir kez daha kıskançlığını konuşturmadan edemedi. Nihayet bana göre yüz bin katı aştıktan sonra asansörden inebildik ve iner inmez derin bir nefes aldım. *Oh be! Dünya varmış yani...* Öyle kapalı ortamlarda Aslan'la dip dibe...

"Kartal abinin odası şu." Aslan eliyle bir kapıyı gösterdiğinde kaşlarını çatıp "Sen gelmiyor musun?" diye sordum hemen. Girişte durmuş birbirimize bakıyorduk. Gerçi Aslan daha çok kısa olduğunu iddia ettiği eteğini eline bir makas alıp paramparça etmek ister gibi bakıyordu ama olsundu... Bunu göz ardı etmekte zorlanmadım. Aslan'la bir ilişkiye girmek, bir sürü şeyi takmamam gerektiği anlamına geliyordu. Altan almam gereken hiçbir şey vardı ve bu da onlardan biriydi. Tabii ki benim gibi zeki bir kız, hem alttan alıp hem de dediğini yaptırabilirdi için bu süreç beni çok fazla yoruyor sayılmazdı.

"Sen geç konuş," dedi Aslan nihayet gözlerini bana çevirebildiğinde. "Benim uğramam gereken birkaç kişi var." Kimmiş o kişiler? Demedim tabii ki. Adamı daha ilk günden kendimden bezdirmek niyetinde değildim. O yüzden tatlı tatlı gülümseyip hızlı bir şekilde hareket ederek yanağına bir öpücük kondurdum ve arkama döndüğümde tam karşıdan çıkan Kartal'ı görünce olduğum yerde donakaldım. Gözleri bizim üzerimizde çok az bir süre oyalandı ve elindeki dosyayı sekreter masasının üstüne bıraktı. Kısa bir süre biriyle konuştu ve ardından bize doğru gelmeye başladı.

Görmüş müydü? Yok, canım... Görmüş olsa böyle tepkisiz duramazdı ki... Yanımıza geldiğinde Aslan'la erkek usulü merhabalaştılar ve o sırada görmediğini anlayarak rahatladım. "Esra? Bu ziyareti neye borçluyum." Gülererek bana döndüğünde "Yaptığın teklife tabii," diye yapıştırdım cevabı. "Yoksa senin çirkin suratını görmeye gelecek değilim."

Kartal, artık alışmış olmalıydı ki sinirlenmek yerine sesli bir kahkaha attı. "Allah'ın her günü şükrediyorum," dedi daha çok Aslan'a hitaben. "Sevgili karım bu kızla takıla takıla ona benzemediği için..."

Hah! Yesinler karını... Gözlerimi devirerek ona dil çıkardım ve ne yaptığımı sonradan kavramış olsam da aldatmadım. Kimden ne saklayacaktım ki Kartal benim üzümlü biliyordu.

"Siz burada mı karşılaşıyorsunuz?" Gözleri ikimizin üstünde gezinip tek kaşı havaya kalktığında Aslan bana fırsat tanımadan "Evet," diye söylendi. "Bu cadıyı asansörden inerken yakaladım."

O kadar iyi rol yapıyordu ki eğer dikkatli bakmasam ona bu tavrı için boş bulunup çıkışabilirdim. Ama Kartal'a karşı oynadığını anlamam on saniye kadar sürdü ve bunu anladığımda derin bir nefes alarak gülümsedim. Gözler bu tepkim karşısında bana çevrildi ve bir cevap bekler gibi kısıldı.

Ne? Boş boş onlara baktığımda, Kartal kaşlarını çatı ve elini alnıma götürdü. "Ateşin mi var senin?" diye sordu oldukça ciddi bir sesle. "Bu suskunluk hayra alamet olamaz."

Gözlerimi devirip elini ittim ve "Artık kimi takip kimi takmamam gerektiğini öğrendim," diye muzipçe gülümse-dim. Aslan bana yandan çarpık bir bakış attı, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

"Neyse siz birbirinize girmeden biz odama geçelim." Kartal, tuhaf bir ses tonuyla Aslan'a selam verdi ve bana, beni takip et der gibi bir işaret yaptı. *Ay! Havasını yesinler senin. Hüma bu adamla ne yapıyordu, bir anlasam...*

Onun peşine takılıp içeri geçtiğimde Kartal havalı patron koltuğuna oturarak bana önündeki koltukları göster-di ve "CV'nizi görebilir miyim Esra Hanım?" diye sordu yanında role bürünerek. Sanki özgeçmişimi çok iyi bilmi-yormuş gibi!

Kendi ağzıyla itiraf etmişti, Hüma'nun etrafındaki herkesi didik didik araştırdığını. Şimdi neyin tantanasını yapı-yorduysa artık...

Allah'tan ona güvenip evraklarımı evde bırakmamıştım. Yüzümü buruşturarak çantamdaki dosyaları çıkardım ve masanın önüne bıraktığımda, "Bana iş teklifinde bulunan sensin biliyorsun değil mi?" diye sordum oflayarak. "Ben iş başvurusunda bulunmadım."

Kartal ee der gibi tek kaşını kaldırınca ona masanın üstündeki kalemligi fırlatmak istedim ama zavallı yeğenimi daha birkaç aylıkken babasız bırakmaya gönlüm el vermedi. Kartal tekrar önüne dönüp dosyalarımı şöyle bir göz gezdirdi ve sonunda rolü bırakarak "Bence tamamdır," diye bildirdi. "Hukuk departmanının başı işten ayrıldı. Zaten bir açığımız da vardı ve ben yeni bir politikayla çalışanlarımın her ne kadar tecrübesiz olsalar da genç ve enerjik kişiler olmasını istiyorum."

Evet, Hüma bahsetmişti. Haberim vardı yani. "O zaman benim için de bir sorun yok," dedim sırtarak. "Tabii ücrette anlaşsak..."

Yiğiter Holding'de işe başlayışımın on beşinci günüydü. Ne olduğunu anlamadan iki hafta su gibi akıp gitmişti. Başlarda şirkete adapte olmakta zorlansam da sonraları aradaki uyumu yakalamış ve kendimi akışına bırakmıştım. Eskiden çalıştığım yerle arasında dağlar kadar fark vardı ve ben Aslan'ı dinleyip Kartal'ın teklifini kabul ettiğim için kendimi bir kez daha tebrik ediyordum. Burada da kast vardı ama oradaki kadar belirgin değildi. Başımızda kırklı yaşlarına merdiven dayamış çok uyumlu bir adam vardı. Adı Umut'tu, bize kırbacını şaklatıp onun köleleriymişiz gibi iş buyurmuyordu. Onu sırf bu yüzden bile sevebilirdim. Bizim fikirlerimize değer veriyor, ukalık taslamıyordu. Onunla enerjim daha ilk anda uyuşmuştu. Belki de eskiden çalıştığım yer o kadar boğmuştu ki beni, önüme çıkan ilk dala can simidi gibi yapışmış da olabilirdim. Ama burayı sevmiştim, önemli olan buydu.

Aslan'a gelecek olursak... Burada çalıştığım süre boyunca gözü elbette üstümdeydi. Zaten ondan aksini de

beklemezdim. Genel anlamda, mutlu sayılırdık. Ara ara baskınlar yapıp aynı şeyi Kartal'la da yaşamış olan Fatih'i öldürmek ister gibi iki saat ona bakmasını ve söz konusu kişi Fatih olduğunda sürekli bir sorun çıkarmasını saymazsak tabii... Fatih, bu şirkette çalışmaya başladığında zamanında Hüma'ya yaptığı gibi bana da oldukça yakın davranmıştı. Adamın dişilere karşı hep aynı tür bir yaklaşımı olduğu kesindi. Ve bu hareketleri, bizim maço adamlarımızın sınır ihlali listesindeki ilk maddeyi alenen yok saymak anlamına geliyordu. Doğal olarak da Kartal ve Aslan'ın feci derecede ona takmasını bir yanım anlayabiliyordu. Ama sanki Aslan bunu biraz abartıyor gibiydi.

Fatih, onun iş yerinde tahammül edemediği sayılı kişilerden biriydi ve bu hareketleri Aslan'a pek yardımcı oluyor sayılmazdı. Daha ofise girdiğim ilk andan beri ki masası tam karşımdaydı- gözlerini üzerime dikmiş ve bir daha da çekememişti. Tamam, bu gururumu okşuyor olabiliirdi ama adamın niyeti oldukça belliydi.

Beni yatağına almak... Eğer bunu göremiyor olsam, belki Aslan'a daha fazla sorun çıkarabilirdim ama adam haklıydı doğal olarak. O yüzden bir şey de diyemiyordum. Öğle yemeğine birkaç kez onunla çıkma gafletinde bulunmuşum ve Aslan bunu her nasıl olduysa öğrenmişti. O günü hatırladıkça tüylerim hâlâ diken diken oluyordu. Defalarca kez beni arayıp nerede olduğumuzu sormuştu ve eğer onu bir kaşık suda boğmayacağını bilsem ona söylerdim de. Ama sesi öylesine sinirli çıkarken onu bir şekilde geçiştirmeyi başarmış ve akşam da gönlünü almanın bir yolunu bulmuştum. İlker'le buluşacağım temalı bahanelerimi kullanmaya devam ederken Aslan'a gidip ona akşam yemeği hazırlamam pek de zor olmamıştı. Başlarda huysuzluk edip onun sözünü dinlemememle ilgili uzun bir nutuk çekse de bir süre sonra yumuşamak zorunda kalmıştı.

Tüm bunlara rağmen, ilişkimiz tahmin edemeyeceğim kadar güzel gidiyordu. Birkaç gün önce çıkan kavga yüzünden yarım kalan Çirkin Aşk'ı tekrar izlemeye bile gitmiştik. Daha önce Aslan'ın istediği bir macera filmine gittikten sonra tabii...

Ama işin aslına bakılacak olursa Aslan bu filme gelmekte o kadar da hevesli değildi. Gecenin başında sorunu anlamasam da bunun nedeninin filmin içeriğiyle ilgili olduğunu sonradan anlayabilmişim. Kıskanç mağara adamı, çıkan her +18 sahnede homurdanıp gözlerimi kapamaya çalıştığında, öylesine komik görünüyordu ki sinemada olmasak bu yaptığına saatlerce gülebilirdim. Tabii bu benim filmi izlememe engel olmamıştı. Zaten bir kez yarıda kalan filmi izleyebilmek için onunla güreşmek zorunda kalsam bile elini yüzümden her defasında çekmeyi başarmıştım. Ama unuttuğum bir şey varsa, o da onun Aslan olduğuydu. Taktiği işe yaramadığında anında strateji değiştirip çıkan her müstehcen sahnede ilgimi oradan çekmek için beni, aklımı başımdan alana dek öpmüştü.

Film yine yarım kalmıştı. Bunu söylememe bile gerek yok, yarısından çoğunu izleyememiştim ve en sonunda Aslan'la erkenden çıkmak zorunda kalmıştım. Söylene söylene filmi evde izleyeceğim diye onu tehdit etmişim ama beni takmamıştı bile. Söylediği tek şey, "İzle de gör," olmuştu. "O zaman da evi basarım."

Kıskançlığı sınır tanınamaya devam ederken yine de iyi gidiyorduk. Bu düşünce oturduğum yerde gülümsememe neden oldu. Düşüncelere dalmış, saati unutmuştum. Valizimin üstünde oturmaya devam ederken fermuarına uzandım ve üstünde biraz tepindikten sonra kapamayı başardım. Bir iş için şehir dışına gitmemiz gerekiyordu.

Birkaç gün önce bir toplantı düzenlenmişti ve Kartal hukuk departmanından birkaç kişiyi bunun için görevlendirmişti. O kişiler, Hüma'nın düğününde gördüğüm Serpil, Fatih, Selim ve Ece bir de bendim. Aslan bunu duyduğunda, ortalığı ayağa kaldırmıştı tabii. Eğer Fatih de geliyor olmasa, eminim bu kadar sorun etmezdi çünkü Selim evli barklı adamdı. Ama Fatih'in de bu yatılı geziye gelmesi her şeyi alt üst etmişti. Telefonda iki saat bir bahane bulup gitmemem için esip gürlemişti ama bu iş benim için çok önemliydi. Ona bu sefer boyun eğmemiştim. En ufak bir ilgi dahi duymadığım bir adam yüzünden bu işten vazgeçecek değildim. Keşke Aslan da bunu anlayabilseydi.

Sonuç olarak her nasıl olduysa, ertesi gün beni arayıp işe dâhil olduğunu söylemişti. Kartal'la nasıl bir konuşma yaptıklarını bilmiyordum ama başarılı olduğu kesindi. Kimseyi şüphelendirmeden başımıza geçmeyi becermişti. Ondan ve yapabileceklerinden biraz olsun tırsmamış değildim ama bu tatilli göreve onunla gitmek benim için çok da sorun olmazdı. Aksine onun da geleceğini duy-mak beni heyecanlandırmıştı bile.

Telefona gelen bildirim sesiyle valizimin üstünden kalktım ve bir koşu aramayı yanıtladım.

"Beş dakika içinde aşağıda ol." Ne bir selam, ne bir hatır sorma! Elbette ki arayan Aslan'dı. Gözlerimi devirerek telefonumu kol çantama attım ve her şeyi yanıma aldığımdan emin olduktan sonra valizimi sürüye sürüye aşağıya indim.

"Tamam, oğlum Esra sana emanet," diyordu o sırada biri. Merdivenlerin başında, elimde bir valiz ve çantayla duraksadım. Annem Aslan'la konuşuyordu. Aslan, sanırım ona kendisinin de geldiğini falan anlatmış olmalıydı.

ki annem başımda bir erkek olacağı için hayli mutlu görünüyordu. Bu iş çıktığından beri nasıl bir işmiş bu diye başımı yiyen kadına hiç benzemiyordu bu haliyle.

"Hadi, kızım biraz acele etsene." Annem bana söyleyip geri çekildiğinde kaşlarımı çatarak onlara baktım.

"Elimdeki valizle ancak bu kadar hızlı olabiliyorum," diye söylendiğimde Aslan gülmemeye çalışarak elimdeki valizi aldı ve "Ben arabada bekliyorum," diye bildirdikten sonra dışarı yöneldi.

"Bak kızım, kendine dikkat et," diyordu o sırada annem. "Aslan'ın sözünden çıkma, orada ne olacağı belli olmaz. Otelde kalacaksınız, gencecik kızsın aman diyeyim dikkat et."

"Of anne!" diye söylendim belki de yüzüncü kez. Çünkü bu haberi aldığından beri bunu söyleyip duruyordu. "Kendime dikkat edeceğim ve sağ salim döneceğim." Kuzuyu kurda emanet ettiğini bilse ne derdi acaba? Eh, bilmemesi iyi bir şeydi.

Yanaklarına birer öpücük kondurdum ve Aslan'ın arkasından dışarı çıktım. Arabanın içindeydi ve gözleri kapıdaydı. Beni görünce kontağı çalıştırdı ve ben de kapıyı açıp yanına oturdüğümde, anneme şöyle bir el salladı. Kemerini bağlayıp arkama yaslandığımda Aslan da yola koyulmuştu. Annemin görüş açısından çıkana kadar bekledi ve ardından bir elini vitesten çekip yanağıma yerleştirdi. "Nasılsın güzelim," diye sorarken sesi epey bir keyifli çıkıyordu.

"İyiyim," dedim hemen. "Biraz heyecanlıyım bu iş için." Ardından gözlerimi kısarak ona döndüm. "Annemle ne konuşuyordunuz."

Aslan'ın gözleri saniyelik de olsa yoldan bana döndü. "Ona sana göz kulak olacağımı ve seni yalnız bırakmayacağımı söyledim."

Bu düşünce derinlerde bir yerde yankılanıp içimdeki heyecanı bir füzeye tıktı ve anında uzaya fırlattı. Ona yandan bir bakış attım ve kafamı tekrar önüme çevirdiğimde "Birlikte resmen tatile gidiyoruz," diye kıkırdadım. Bu uzun süre boyunca yalnız kalmak için pek çok zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Aslan, tek kaşını kaldırarak yola bakmaya devam etti. "Sen, ben ve baş başa bir tatil..."

Heyecanım daha da katlandı ve kaşlarım çatıldı. Yanımızda diğerleri de olacaktı ve bu kadar panik olmama gerek yoktu. Üstelik kimsenin ilişki durumumuzu anlamaması gerekiyordu.

"Pek de baş başa sayılmaz," diye takıldım ona. "Tepe-mizde bir sürü kişi olacak ve onların bir şeylerden şüphelenmemesi için hareketlerimize dikkat etmemiz gerekiyor."

Aslan, neşeyle bir kahkaha attı ve gözleri sonunda yoldan bana çevrildi. "Evet, haklısın," dedi. Gerisi de vardı. "Ama" derken sesi kısıldı. "Bu, gece baş başa kalmayacağımız anlamına gelmiyor."

Gece? Gece mi? Baş başa derken? Beynim hata vererek isyan etti ve bu bedenimin anında ona dönmesine ve "Bu ne demek?" diye sormama neden oldu.

Aslan, elini dizimin üstüne koyarak rahatlamam için hafifçe sıktı ve "Gelme amacımın sadece kıskançlık olduğunu mu düşünüyordun?" diye sordu. "Seninle geliyorum çünkü seninle yalnız kalmak istiyorum. Ve kalacağız da..."

Şoka girmiş bir şekilde dizimin üstündeki eline baktım ve ancak bir dakika sonra tekrar, "Bu da ne demek?" diye sordum takılmış bir plak gibi.

"Bu demek oluyor ki çoktan oteli aradım ve odalarımı zı ayarladım. Yani anlayacağın tüm geceler bizim."

Vücutum kaskatı kesildiğinde kalbim ağzıma doğru depar attı. Düşündüğüm şeyi kast ediyor olamazdı değil mi? Eğer- eğer bunu düşünüyorsa!

"Eycvah!" diye çıkırdı içimdeki her hücre. "Hayır, yapmam, buna hazır değilim."

"Hey." Aslan, dizime biraz kuvvet uygulayarak kendime gelmemi sağladığında, "Ne oldu?" diye sordu hemen endişeyle. Yüzümdeki ifade her nasılsa onu telaşlandırmışa benziyordu.

"İyiyim, sadece dalmışım," diye mırıldandım ve başımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Aslında söylemek istediğim şey kafanda kurduğun her şeyi unut, hayatta olmaz! diye bağırmaktı ama elimden ancak bu kadarı gelmişti.

"Aynı odada kalmamız sorun teşkil edebilir." dedim yine de pes etmeyerek. Eğer aklımdan geçenleri doğru tahmin ediyorsam, onunla aynı odada hayatta kalamazdım. "Eğer biri görürse bütün planlarımız alt üst olur."

Aslan, kaşlarını çatarak "Hiçbir sorun çıkmayacak," diye diretti. "Zaten onlar bir alt katta kalıyor olacak ve bizim odalarımız da bir üst katta. Ayrıca soran olursa diye de iki ayrı oda ayırtmayı ihmal etmedim. Yani güzelim o güzel kafanı bunlar için yorma sen, ben her şeyi hallettim."

Oooo! Dedi iç sesim hemen. Son derece kararlı, yoluna her ne çıkacak olursa olsun yıkıp geçmeye hazır! O yıkıp geçtiği şey benim bir parçam olmadığı sürece sorun yoktu ama içimdeki bir ses planladığı şeyin tam da bu olduğunu haykırmadan edemiyordu.

Midem de kalbimi takip edip ağzıma geldiğinde derin bir nefes almaya çalıştım. Bir yolunu bulacaktım, ona istemediğimi, hazır olmadığımı söyledim. Eğer sandığım kadar öküz değilse bana saygı duyardı.

"Adam alışık değil." İç sesim havalı bir şekilde saçlarını savurdu ve bana düşmanımın gibi devam etti. "İstediyi anda, kızlar yatağını ısıtmak için birbiriyle yarışıyor. Durma devam et. Ama bunun ilişkinizi etkileyeceğini sakın unutma."

Hiç de bile! Aslan böyle bir şey için beni bırakmazdı bir kere! Sırf onunla birlikte olmadım diye benden soğumazdı... "Durma devam et..."

Gözlerimi sıkıca yumdum ve camın yüzüme vuran serinliğiyle sakinleşmeye çalıştım. O benim tanıdığım adamdı ve biz bunu aşabilirdik.

"Evet, 453 numaralı oda." Aslan, resepsiyondaki görevliyle bir şeyler konuşurken ben de geldiğimiz oteli inceliyordum. Aslına bakılacak olursa bir tatil köyünü andırmıyor değildi. Çok büyük bir yer sayılmazdı çünkü. Antalya'da kaldığımız otelle kıyaslanacak olursa bir motel bile sayılırdı ama bu, güzel olmadığı anlamına gelmiyordu. Oldukça şirin ve mütevazıydı. Buraya yakın mesafedeki bir toprak parçasını almak için arsa sahiplerini ikna etmemiz gerekiyordu. Kartal bu konuyu halletmemiz için niye bizi seçmişti bilmiyordum ama avukatların ikna yeteneklerinin yüksek olduğunu söyleyerek beni anında susturmayı başarmıştı. Aslına bakılacak olursa, bu arsayı neden bu kadar istediğini asla anlayamayacaktım. Kartal bir şeyi istiyorsa, onu elde edene kadar hiçbir şekilde pes etmiyordu, tek açıklaması bu olabilirdi. Bunu Hüma ve bebek konusunda oldukça iyi görmüştüm.

"Hey, yorgun görünüyorsun." Aslan, koluma dokunup beni gerçek hayata döndürdüğünde gözlerim otelin arka tarafına açılan bahçedeydi. Dışarıyı izliyordum ama görmeyen gözlerle...

Elini belime koyup "Odaya çıkalım," diye söylendi. "Betin benzin atmış." Neden acaba? Sana tanıdık geliyor mu?

"Diğerleri görecek..." diye itiraz etmeye çalıştığım da beni kollarının arasına hapsedip asansöre bindirmeyi başardı.

"Hayır, hepsi sabah gelmiş ve şu an arsayı yakından görmek için oraya gitmişler. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan arayıp bugün sensiz idare etmelerini söyleyebilirim."

O kadar planlıydı ki şaşkına dönmemek elde değildi. Ne ara öğrenmişti bunları? Bu adama şaşırmadığım bir gün dahi olacak mıydı acaba?

"Hayır, hayır, ben iyiyim," diye direttim anında. Asansör dördüncü kata geldiğini belirten bir sesle durdu ve kapılar yana açıldığında anında içeriden çıktım. Boğucuydu, tek kelimeyle boğucu!

"Ama öyle görünmüyorsun." Biçimli kaşları çatılmış, dikkatle üzerimde geziniyordu. Evet, iyi değildim ama eğer bunu ona söyleyip bütün gün bu odada onunla baş başa kalırsam daha iyi değil, daha kötü olacaktım.

"Aslan, buraya gelme amacımı unutma," diye söyledim anında. "Bir an önce hazırlanıp onlara katılmak istiyorum. Bu işin benim için önemli olduğunu biliyorsun."

Aslan, başını iki yana sertçe salladığında bundan memnun olmadığını bildirdi ama bir şey demedi. 453 numaralı odanın kapısını açıp içeri girdiğinde ben de endişeli ruh halimden sıyrılmaya çalışarak onu takip ettim.

Tek bir odaydı. Bir köşede camın yanına yakın bir yerde iki kişilik oldukça büyük bir yatak vardı. Yatağın iki yanında yukarı uzanan direklerin yanlarına beyaz tül perdeler asılmıştı. Yüzüm kızardığında, anında başka yöne çevirdim bakışlarımı. Yatağın hemen ilerisinde bir çift koluk vardı, gözüme çarpan ilk şey bunlar oldu. Karşısına

da bir televizyon monte edilmişti. Bir duvarda mini barın da bulunduğu uzun bir komodin grubu ve onların yanın- da da boy aynası vardı. Diğerinde ise yeterli büyüklükte basit ahşap bir dolap bulunuyordu. Klasik bir odaydı, ile- rideki kapı banyoya açılıyor olmalıydı. Ayrıca büyük de- bir balkon vardı.

"Beğendin mi?" Aslan, gözleriyle odayı şöyle bir tara- dı ve elindeki valizleri dolabın yanına bırakıp yanıma gel- di. Kolları arkadan uzanıp belime dolandığında panikle az kalsın yerimden sıçıyordum. Sakinleşmeye çalıştım ve kulağımın yanına bir öpücük kondurduğunda, "Evet, çok güzel!" demeyi başardım.

"Güzel... Beğenmene sevindim." Saçlarımın üstüne bir öpücük daha kondurdu ve beni kendine çevirdiğinde eli otomatik olarak kızarmış yanaklarımın üstüne gitti. "Ate- şin mi var senin?" Ah evet, senin harladığın bir ateş!

"Hayır, Aslan lütfen abartma," diye omuz silktim sa- dece. Bu ilgisi hoşuma gidiyordu ama amacı böylesine ortadayken gözümde bir anlamı olduğu söylenemezdi. "Ben hazırlanayım da bir an önce çıkalım."

Bir an önce çıkamadık... Çünkü Aslan giyinip hazır bir şekilde karşısına çıktığımda, üstüme giydiğim yazlık el- biseye bin tane laf söyledi ve beni Fatih'in karşısına bu kılıkta çıkarmayacağını bas bas bağırdıktan sonra tekrar banyoya yolladı. Sonuç olarak taşlarla süslenmiş bir kot pantolon ve bluzle şık görünüyor olduğumu umarak yola koyulduk..

Arsa otele oldukça yakındı. Biz gidene kadar diğerleri araziye detaylı bir şekilde inceleyip raporlarını çıkarmıştı. Onlarla arsa sahiplerinin çiftliğine gitmeden önce yolda

buluştuğumuzda arabadan inip Serpil ve Ece'ye sarıldım ve Aslan'ı unutarak Selim ve Fatih'le el sıkıştım.

"Esra, burasının havası sana yaramış olmalı, çok güzel görünüyorsun." Fatih, elimin üstüne flörtöz bir öpücük bıraktığı an hemen geri çekildim ve gözlerim endişeli bir şekilde Aslan'a kaydı. Avına odaklanmış bir avcı gibi Fatih'e bakıyordu. Eh, bakışlarla insan öldürülebilseydi, Fatih an itibariyle ölmüş olurdu.

"Aslan Bey, sizin de geleceğinizi bilmiyorduk." Ece, kıkırdarak ona elini uzattı ve gözlerim anında kısıldığında masa arkadaşım olan bu kızın bildiğin, sevgilime kur yaptığını fark ettim. Aslan kızın elini sıkıp hafifçe gülmüşüğünde kaşlarım daha da çatıldı.

"Şu raporları bir an önce gözden geçirip adamlarla konuşmaya gidelim." Selim, sabırsız bir şekilde selamlaşma faslını sonlandırdığında bundan oldukça memnundum. Not ettikleri detayların bulunduğu kâğıtları arabanın kaportasına yayıp avantaj ve dezavantajları şöyle bir gözden geçirdik. Adamlar nedeni bilinmeyen bir şekilde araziyi satmamakta ısrarcı görüldüğü için tüm seçenekleri değerlendirmek zorunda kaldık. Ama dişe dokunur bir sonuca ulaştığımız söylenemezdi.

"Pekâlâ, gidelim de bir şansımızı deneyelim." Fatih, iç çekerek arabaya yönelmeden önce Aslan araya girdi.

"Sizinle gelme nedenim burada devreye giriyor," diye bildirdiğinde kaşlarımı çattım. Bizimle benimle yalnız kalmak ve beni yatağa atmak için gelmemiş miydi yani? "Adamlarla konuşurken olabildiğince dikkatli davranın. Ters bir harekette bulunmayın. Kartal abiden duyduğum kadarıyla pek dost canlısı tiplere benzemiyorlar. Ona göre davranın ve bir sorun çıkarsa da olayı bana bırakın." Belindeki tabancanın ağırlığını buradan bile hissettim. Yine de bu rahatlamama neden oldu. O yanımda olduğu sürece güvende olacağımızı biliyordum.

"Sanki biz kendimizi koruyamıyoruz..." Fatih, söylene söylene arabasına yöneldiğinde gözlerim bir süre onları takip etti.

"Esra, bin şu arabaya." Aslan'ın sinirli sesi araya girerene kadar dalgın bir şekilde etrafı incelemekle meşguldüm. Hemen arabaya binip kemerimi bağladım ve "Biraz daha dost canlısı olamaz mısın?" diye söyledim. "Sana bir şey yaptığı yoktu!"

Aslan, başını iki yana sallayarak "Nasıl bir şey yaptığı yok?" diye tısladı. "Adamın tek amacı seni altına almak! Bunu göremiyor musun?"

Senin de öyle! Bunu demeyi ne kadar istesem de sessiz kalmayı başardım. Bu kadar öfkeliyken üstüne gidecek kadar aptal değildim. O yüzden yol boyunca sessiz kaldım ve çiftlik evine varana kadar da surat asmaya devam ettim.

"Hayır, sanki ne?" diye söyledim otelden içeri girerken. "Arsası ahım şahım bir şey olsa anlayacağım. Üç milyon dolar ne demek!" Üç milyon dolar! Bu adamlar kafayı yemişti! O kıytırık arsaya o kadar parayı hangi akla hizmet isteyebilirlerdi ki başka türlü?

"Sakin ol," diye seslendi Selim geriden. "Bir yolunu bulacağız. Bu kadar üstlerine gidince doğal olarak fiyatı arttırdılar." Yorgun bir şekilde el salladı ve "Ben karımın yanına çıkıp dinleneceğim," diye bildirdi. Buraya karısıyla birlikte geldiğini sonradan öğrenmiştim. Hepimiz ona el salladıktan sonra Fatih araya girdi. "Esra, biz de seninle bir yemek mi yesek? Aç olmalısın."

"Esra'nın dinlenmesi gerekiyor!" Ben daha dudaklarımı oynatmadan Aslan cevabı yapıştırdığında gözlerimi

kırıştırarak ona baktım. Bana, *eğer aksini iddia edersen seni şuracıkta öldürürüm* der gibi baktı ve açıkça haddimi bildirdi.

"Aaa evet, yolculuk biraz kötüydü. Aslan haklı. Biraz dinlensem iyi olacak." Saat dokuza geliyordu. Zaten otele varana kadar üç olmuştu ve arsa işiyle uğraşırken ne olduğunu anlamadan zaman geçivermişti.

Fatih, cevaptan hoşnutsuz bir şekilde başını sallayıp odasına yöneldiğinde Ece ve Serpil de kendi odalarına gidip keyif çatmak için harekete geçmişti. Gözlerim endişeyle Aslan'a döndü ve hemen "Açım," dedim.

Kaşları çatılıp bana doğru yaklaşıırken "Efendim?" diye sordu. Bunda anlamayacak ne vardı?

"Karnum aç, acıktım. Midem kazınıyor. Daha açıkla-mamı ister misin?"

Otelin restoranına gidip yemeklerimizi yemiştik. Olabil-diğince oyalanmaya çalışmış, yemeklerimi aheste aheste yemiş ve bir güzel keyfini çıkarmıştım. Aslan ise bir an önce odaya çıkmak istiyordu. Bu, endişemi daha da arttı-rırken ne yapacağımı şaşırmış bir durumdaydım. İstemi-yorum desem ayrı dert, istiyorum desem apayrı dert! İki arada bir derede sıkışıp kalmıştım.

Ama oyalanmak da bir yere kadardı. Saat onu vurdu-ğunda, Aslan sonunda söylene söylene beni yerimden kaldırmayı başarmıştı. Kahvemin üstüne bir kokteyl bile içmişken daha fazla bir şey bulamamıştım haliyle.

"Bir sorun mu var?"

Odadan içeri girer girmez Aslan burnumun dibinde bittiğinde panikle geri çekildim. Geri geri giderek aramız-daki mesafeyi açtım ve "Hayır, onu da nereden çıkardın," diye salladım.

"Esra, beni deli etme bir şey mi oldu?" Üstüme doğru gelmeye başladığında az kalsın çılgık atacaktım. "Gelme!"

Olduğu yerde bocaladı. Kaşları çatıldı ve verdiğim tepkiyi anlamaya çalıştı. "Esra, güzelim, ne oldu?" Sesindeki endişe bile beni sakinleştirmede. Bütün günü bu geceyi kafamda kurup durmuşken nasıl sakin kalabilirdim ki?

"Olmaz!" diye bağıldım o yüzden kendimi tutarak. "Yapamam ben! OLMAZ!" Geri geri gidip yatağı aramıza, kendimi de biraz olsun güvenceye aldım.

"Esra, ne olmaz? Ne saçmalıyorsun Allah aşkına sen?"

Hah! Bir de ben mi saçmalıyordum yani şimdi? Onun bildiği kızlardan olmamam mı problem olmuştu?

"Yaklaşma!" Ellerimi öne uzatıp ona olduğu yerde durmasını bildirdim ve Aslan sonunda kaşları çatılsa da durdu ve "Sakin ol," dedi şaşkınlıkla. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama sakin ol. Hadi gel, uzan söyle..."

"HAYIR!" Çılgılığım odada yankılandı. Hâlâ beni yatağa atmaya çalışıyordu ya! "Olmaz dedim niye anlamıyorsun? Evlenmeden olmaz!"

Bedenim duvara çarptı. Aslan, bana doğru gelirken ani bir şekilde sanki bir şeye toslamış gibi durakladı. Kaşları havaya kalktı ve yüzünde anlık gelişen pek çok duygu dans etti. Ardından kahkahası odada yankılandı. Ama ne kahkaha! Ne vardı ki bunda bu kadar gülünecek? Kızarıp bozardım. Benimle yapamayacağım için alenen dalga geçiyordu. Her şey buraya kadarmış işte! Bizim de masahımızın sonu gelmişti.

"Gülme! Ben senin her gün yatağına aldığın o kızlardan değilim ama madem beğenmiyorsun, git! Onlardan biriyle birlikte ol!"

"Şşş, tamam, tamam. Gel buraya." Aslan, gülmemek için kendini tutup yanıma ilerlediğinde panikle başka

yere kaçmaya çalıştım. Ama avcısından kaçan bir avdan farkım yoktu. Anında ona yakalandım ve kollarımı kavrayıp kaçmamı engellediğinde çırpınmaya başladım.

"İstemiyorum, olmaz! Vallahi yapamam!"

Aslan, bir yandan gülerken diğer yandan da beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Başarılı olduğu söylenemezdi, çünkü sakinleşsem de ona evet demeyecektim.

"Esra, lütfen bir sus tamam, olmaz. Yapma, sorun değil." Bana sarılıp kaçmamı engellediğinde hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Seni zorlayacağımı falan mı düşünüyorsun Allah aşkına? Ben öyle biri miyim?"

Duraksadım, zorlamayacak mıydı? İç sesimin gazına mı kurban gitmişim? "Gerçekten mi?"

Geri geri gidip beni yatağa oturttu ve tepkimden çekinerek önüme çömeldi. "Lütfen saçmalamayı kes. Tüm gün bu yüzden mi öyleydin?"

Başımı hafifçe sallayıp kafamı başka bir yöne çevirdim. Aslan homurdanarak iç çekti ve "Aptal mısın?" diye sordu alenen. "Nasıl böyle düşünürsün? O tuhaf aklından neler geçiyor bilmiyorum ama istemediğin veya hazır olmadığın sürece asla seninle birlikte olmam."

Sorun bu değildi. Sorun, bunun ilişkimizi nasıl etkileyeceğiydi... "Ama, ama ya istemezsen, bıcarsan benden?"

Yüzünde karanlık bir ifade belirdiğinde iki eli de dizlerimin üstünü sıkıca kavradı ve acıtırmasına sıktı. "Benle sevişmezsen seni terk edeceğimi mi düşünüyorsun?" Sesi öylesine korkutucuydu ki bir şey diyemedim. Zaten o da anlayacağını anlamıştı.

"Yemin ediyorum hayatımda gördüğüm en tuhaf kadarsın!" Ayağa kalkıp odanın içinde öfkeyle turladı ve bir eli saçlarını çekiştirdi. "Sen istemediğin sürece seninle sevişmeyeceğim tamam mı? İçin rahat olabilir. Bunu gerçekten istediğini söyleyene kadar, gözlerinde o arzuyu

görene kadar ve bana sana dokunmam için yalvarana kadar seninle sevişmeyeceğim!"

Belimden yukarı, omurgama doğru bir sıcaklık yayıldı. Ürperdim ve boğuk sesi direkt duygularımı harekete geçirdi. Ben neye direniyordum ki?

"Tamam," diye mırıldandım başımı öne eğerek. Çok sinirlenmişti ve ona bunu yakıştırdığım için de öfkeliydi. Gözlerim istemsizce dolduğunda, iç çekerek kollarımı etrafıma doladım. "Özür dilerim..."

Buz gibi bakışları üstüme çevrildi ve uzun bir süre bana aynı ifadeyle baktıktan sonra gözlerini inleyerek kapadı ve "Yapma," diye karşı çıktı. "Bana öyle bakma. Sen öyle bakınca, her şey anlamını yitiriyor. Seni kollarımın arasına alıp hiç bırakmayacakmış gibi sarılmak istiyorum."

Bunlar, Aslan'dan kolay kolay duyabileceğim şeyler değildi. "Ama tüm bunlar senin bir aptal olduğun gerçeğini de değiştirmiyor!" Bunlar ise her gün duyduğum şeylerdi. Aslan'ın öküz tarafından çıkan sözler...

"Sen yine de sarıl," diye mırıldandım ağlamamaya çalışarak. Bir daha o içimdeki aptal sesi dinlemeyecektim. Beni resmen yanlış yönlendirmişti!

"Bunu istiyor musun?" Sesi hem tereddütlü hem de alaycıydı. Bu biraz canımı yaksa da hak ettiğimi fark ederek sessiz kaldım. "Evet, istiyorum."

Tekrar iç çekti. Kendisiyle savaşıyor gibiydi ama çok kısa bir süre sonra yanıma gelip beni kollarının arasına çekti. Öyle bir sarıldı ki bir an için nefessiz kaldım. Ama buna aldırmadım. Kollarımı aramızdan çekip onun beline doladım ve çenemi omzuna yerleştirip aynı şekilde karşılık verdim.

Birbirimizi tüketiyor olsak da sonunda gelen mutluluk her şeye değdi.

"O herif sinirlerimi bozuyor." Saat on bire geliyordu ve Aslan'la yatağa uzanmış film izliyorduk. Bizim yaşayabileceğimiz en romantik an bunun ötesine geçemezdi herhalde ama gerek de yoktu. Biz böyle iyiydik.

O herif derken kimi kast ettiğini çok iyi bildiğim için konyu uzatıp dolambaçlı yollara girme gereği duymadan, "Biliyorum," diye onayladım. Gözlerim hâlâ filmdeydi ve kırk dakika boyunca suskun bir şekilde filmi izleyen Aslan böyle pat diye bunu söylüyorsa, onun akli çoktan film-den başka yerlere kaymış demekti. Acaba bir gün, oturup da şöyle adam akıllı bir film izleyebilecek miydik?

"Biliyorsan ne diye böyle yapıyorsun?" Sesi bir çocuk-
ğunki kadar hırçın çıkmıştı. Ona yandan, kısaca baktım. Bakışları üzerimdeydi ve bir atmaca kadar keskin gözleri vereceğim tepkiyi merakla bekliyordu.

"Ne yapıyormuşum ben?" diye sordum tepkisiz bir şekilde. Onun bu umursamaz hallerim yüzünden daha fazla sinirleneceğini ve kendini açık edeceğini bildiğim için yapmıştım bunu. Nitekim beklediğim gibi de oldu. Omzumdaki elini oradan çekip yayıldığı yerde doğrulduğunda, az kalsın bilgisayar dizlerimizin üstünden düşüyordu. Normalde buna panikle karşılık verecek olsam da sakinliğimi koruyup sanki kolu acımış da çekilmek istemiş gibi görmezden geldim.

"Neden o çocuğu terslemediğini soruyorum! Nasıl bu kadar arsız davranabiliyor?"

Sen de bazı konularda yeteri kadar arsız davranabiliyorsun Aslançığım ama neyse konumuz şimdi bu değil...

"Nasıl mı? Adamın genel hali bu, ben ne yapabilirim? Sanki yüz veriyormuşum gibi beni suçlama. Böyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerim hâlâ filmdeydi ama izlediğim söylenemezdi. Oscarlık performansımı saymazsak Aslan amacına ulaşmak üzereydi. Elbette, bunu daha bilmiyordu, o kadar.

"Tabii ki suçlamıyorum," diye söylendi hemen. "Yüz vermiyorsun ama terslemiyorsun da..."

Filmin sesini biraz daha açıp bilgisayarı kendime çektim ve "Çünkü umursamıyorum," dedim rahat bir tavırla. Onun bu kıskançlıklarına şiddetli tepkiler verdiğimde konu farklı yerlere dalıyordu ama böyle rahat tepkiler verdiğimde Aslan sinirlense de konu kapanıyordu. Eh, ben de tercihim b şıkkı yönünde kullanıyordum.

"Ama o seni umursuyor!" Gözlerimi devirip ona döndüm ve "Ece de seni umursuyor," diye tısladım. "Ben gereksiz kıskançlık yapıyor muyum?" Elbette ki yapıyordum! Şüphe bile duyulamazdı bundan. Ama belli ediyordum? Tabii ki hayır! Aslan'ı daha da göğşe çıkarmanın ne gereği vardı Allah aşkına? Hem o bunu fark ederse sürekli koz olarak kullanırdı ve buna gerek yoktu.

"Konu ne ara yine bana geldi?" Bilgisayarı kucağımdan çekti ve pat diye ekranı kapadı.

"Yaaa!" diye öne atıldım hemen. "Ne yapıyorsun? İzliyordum ben onu..." Elinden almaya çalışsam da bana aldırmadı ve onu yatağın yanında duran pufun üstüne bırakıp bana döndü. "Buraya birlikte vakit geçirmeye geldik ve şu aptal filme daha fazla katlanamayacağım."

Şimdi de konuyu kendisi değiştirmişti. Ona göre aptalca olmayan bir film var mıydı acaba bu dünyada? Of-layarak pes ettim, zaten filmi yine kaçırmıştım. Yatakta doğrularak bağdaş kurdum ve kollarımı göğsümde kavuşturduğumda, "O zaman ne yapmak istediğini söyle."

Aslan duraksadı, düşüncelere daldı. Ortaya atacak bir fikri olmadığını zaten biliyordum. Odada derin bir sessizlik oldu. Tek kaşımı kaldırarak ona baktım ama Aslan sessizdi. Biraz daha böyle gidersek ecel terleri dökmeye başlayabilirdi.

Odanın sessizliğini bir ses yarıp kulaklarımıza kadar ulaştı. Gözlerim yatağın ucundaki telefonuma kaydı ve uzanıp Aslan'ın cevabını beklerken gelen mesajı açtım.

Kimden: Fatih Aydın

Odana geldim ama yoksun sanırım? Bir sorun mu var?

Mesajı birkaç kez daha okudum ve sinirim kıyıya vurulan dalgalar gibi her yanıma sardı. Fatih gecenin bu saatinde Aslan'ın yanında bana mesaj atıyordu. Ve bunlar yetmezmiş gibi bir de gece yarısı odama mı geliyordu? Yok, yok bu adam bildiğin canına susamıştı.

"Kimden?" Aslan, kaşlarını çatıp yüzümdeki endişeli ifadeyi süzerken telefon elimden kaydı ve "Hava durumu mesajı..." diye yanıtladım sorusunu aceleyle. Parmaklarım telefonun üzerini kavradı ama bir el araya girip onu benden aldı.

Lanet olsun!

"Bir de ben bakayım şu hava durumu mesajına..." deyip kilidi açtığında, gözlerimi sıkıca yumdum ve içimden bildiğim tüm duaları okumaya başladım.

"Lan!" diye bağırdı önce. "Gece gece ne diye odana geliyor bu senin? Böyle olmaz! Şimdi gösteririm ona ben!"

İleri atıldı ama bu sefer reflekslerim daha kuvvetliydi. Yatağın üzerinden doğruca onun sırtına atladım. Kollarım boynuna dolandı ve onu engellemeye çalıştım.

"Ya bir dur! Öldüreceksin şimdi adamı... Bırak ben veririm ona cevabını." Beni duymuyordu bile. Kırmızı görmüş boğadan farksızdı şu an. Ve hedefinde aptallıkta sınır tanımayan bir adet Fatih vardı.

"Bırak beni Esra! Yetti artık ama! Kartal'ın bitiremediği işi ben bitireceğim." Çığlık çığlığa, ona daha çok asıldım.

Allah'tan duvarlar ses geçirmiyordu yoksa Fatih hemen yan odanın kapısının önünde dikilirken bu yaptığım pek mantıklı bir hareket sayılmazdı.

"Olmaz! Ömür boyu hapislerde mi sürünmek istiyorsun? Sen içerideyken ben başıboş mu kalayım istiyorsun? Sen yanımda yokken erkekler bana yazıp dursun mu istiyorsun?" Kollarımı boynundan çektim ve onu serbest bıraktım. "Tamam, o zaman git, öldür adamı. Sen bilirsin..."

Arkamı dönüp koltuklardan birine oturdum ve çaktırmadan ona baktım. Bakmasam da duraksayacağımı zaten biliyordum. Gözleri arada bana kayıyor ve anlık bir bo-calama yaşıyor; arada da kapıya çevrilip derin bir öfkeye bulanıyordu. Fatih'e olan kızgınlığı her ne kadar büyük bir boyutta olsa da adamı öldürmeyecek bile olsa dediklerimi hiçe sayamayacak kadar takıntılı bir insandı. Başını ellerinin arasına alıp bana döndüğünde elinden bir şey gelmediği için kızgınlıkla kendini hırpaladı.

"Onu öldürmek istiyorum!"

"Biliyorum," dedim yatıştırıcı bir sesle. İşin aslı, bu saatte haber vermeden kapıma dayandığı ve üstelik bir de hesap sorar gibi neredesin deyince; ben de bir öfkelenmemiş değildim ama Aslan'ın tepkisini yaşamaktan kendimin farkına bile varamamıştım ki!

"Onun sana bakan o gözlerini oymak istiyorum!"

Yine aynı şekilde karşılık verdim. "Biliyorum..." Gözlerini bana çevirdi ve "Gece gece kapına dayandığı için onun haşatını çıkarmak istiyorum!" diye gürledi.

"Biliyorum," dedim yine. "Ama yapmayacaksın."

Derin nefesler alırken başını salladı. "Yapmayacağım." Yanımdaki tekli koltuğa çökmeden önce mini bardan kendine bir içki çıkarmayı ihmal etmedi. "Yapmayacağım."

Kendini ikna ettiği o kadar belliydi ki bir şey demedim. Birasından birkaç yudum aldı ve biraz olsun sakinleştiğinde "Ama ona benden mesaj atabilirsin," diye şakıdım.

"Üstünlüğü bir şekilde tersleyip sinirini at. Bütün gece bu pimi çekilen ama ne zaman patlayacağı bilinmeyen bombalar gibi yanımda durmanı istemiyorum."

Aslan şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?" diye sordu hemen. Benden böyle bir tepki beklemiyor olacak ki ciddi anlamda şoka girmişti.

"Evet, gerçekten." Telefonu hızlı bir şekilde açıp elinde döndürdü ve bir süre ne yazacağını düşündükten sonra parmakları hızlı bir şekilde ekranda gezinmeye başladı.

Elbette, Aslan'ın yazdığı mesajı göndermedim. Kaşları çatılmış hararetli bir şekilde mesaj yazdığını gördüğüm an yerimden kalkıp yazdıklarını okumuştum ve çok şükür ki eli göndere basmadan birkaç saniye önce onu engellemeyi başarmıştım. Birincisi, mesaj küfürden geçilmiyordu. Fatih, daha bakar bakmaz bunu yazanın ben olmadığını anlar ve daha da kurcalardı. İkincisi bütün öfkesini mesaja kusup zaten buna gerek kalmadan kendisi ismini vermiş ve ilişkimizi alenen açık etmişti. Mesajı gönderseydi olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum.

En nihayetinde Aslan'ın gözetimi altında Fatih'i bir güzel terslemiş ve nerede olduğumun onu hiç mi hiç ilgilendirmediklerini oldukça net bir şekilde belirtmiştim. Eğer adamın amacı bu kadar belli olmasa ona üzülebilirdim de ama Allah'tan belliydi ki iki arada bir derede kalmamı gerektiren bir durum olmuyordu.

Geceyi böylece sonlandırmıştık. Fatih'ten bir yanıt da gelmemişti zaten. O hayal kırıklığı ve gururunun zedelenmesi ona uzun bir süre daha yeterdi. Fatih sorununu bu vesileyle ortadan kaldırdığımızda, rahatlayarak yatağa girdim ve sabaha hazır olmak için derin bir uykuya daldım.

Ertesi gün hep beraber güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra Selim'in eşi yine otelde kalmış ve biz de yine arsa sahibinin kapısını aşındırmıştık. Başlarda konuşma olağan gitse de sonlara doğru adamlar iyice zıvanadan çıkmıştı.

Kartal'ın bu kadar istekli ve kararlı olması onlara gereken özgüveni vermiş olacak ki fiyatı daha da arttırmaya kalkmışlardı. Tepkiler fazla uçlarda olunca da sinirler gerilmişti.

Hatta bir ara Aslan ve dün gecenin yankılarını üstünde barındıran öfkeli Fatih, adamların üstüne bile yürümüştü. Eh, kullanılan tabirler pek hoş olmadığı için onlara hak vermiyor da değildim. Ama sonra araya ben girmiştim. Bunu hatırladıkça egom şişiyor olsa da umurumda olduğu söylenemezdi. Tatlı dilden anlamayan bu adamlara onların anladığı dilden konuşmaya başlamıştım ve bu ipleri koparan nokta olmuştu. Konuşmamın bazı yerleri mantıklı cümleler üzerine kurulu olmasa da yarım saat boyunca dur durak bilmeden onlara dil döktüğüm için en sonunda fevri çıkışım ve 'Aman vermezseniz vermeyin be yürüyün gidiyoruz. Bu adamlarla iş yapılmaz, herkese söyleyeceğim bunu!' feveranlarım yüzünden adamlar kabul etmek zorunda kalmıştı.

Her iki tarafın da istediği az çok olmuştu. Onlar her ne kadar bizim biçtiğimiz fiyatın biraz üzerinde almış olsa da avantajları düşününce Kartal bunu onaylamıştı. Sonunda da hepimiz rahatlamıştık. Saha görevleri, *kesinlikle kendimi ajan falan sanmıyorum ne münasebet*, Ece ve Serpil'e göre değildi. Onlar masa başında oturmayı sevenlerdendi ama ben bunu sevmiştim. Hem kısa da olsa tatil yapmış gibi olmuştum hem de daha çok işe yaramıştım.

Geri dönüş yolunda yine Aslan'la birlikteydim. Fatih, Ece ve Serpil'i alırken Selim de eşiyile birlikte hafta sonunu geçirmek için buraya yakın olan memleketlerine doğru yola koyulmuştu. Aslan'la olan yolculuğumuz daha sakin

seçmişti. Bunda Fatih'in bugün bir kere bile benden tarafta bakmamasının etkisi de büyüktü. Aslan, dün onun yazdığı mesajı yollamamış olmama bozulsa da şu an için bununla sorunu yok gibi görünüyordu.

Sorunu olan bendim... Aslan yolda, iki kez bu ilişkiyi insanlardan sakladığımız için oldukça rahatsız olduğunu bildirmiş ve açıklamamız gerektiğini söyleyip durmuştu. Benimse kararım kesindi. Daha değil... Her şeyin bir zamanı vardı, özellikle de bunun. Yangından mal kaçırıyormuş gibi karşılırlarına çıkıp "Bakın biz birlikteyiz!" diyecek halimiz yoktu herhalde.

Hadi, dedik diyelim. "Aaa ne güzel, hayırlı olsun," gibi bir tepki almayacağımız kesindi. Ama Aslan bir türlü anlamıyordu. Annem tarafından kafasına bir oklava yerse o zaman anlardı ama bu sefer de iş işten geçmiş olurdu.

Hüma'nın bir şey diyeceğini sanmıyordum. Sadece ona en başında söylemediğim için biraz trip atar ama yine de arkamızda dururdu. Öykü, İlker'le tanıştırmayı beklerken karşısında Aslan'ı görünce büyük bir şok yaşardı tabii. Kartal ve Berat'ın tek tepkisi "Bula bula bu cadıyı mı buldun?" olurdu herhalde.

Yani geriye sorun çıkaracak iki kişi kalıyordu:

Dünyaya nam salmış Feriştah Sultan Hazretleri

Genç kızların gözdesi Devrim Paşa

İkisinin de tepkisinin iyi yönde olmayacağı kesindi.

Hele ki Devrim'in... Ondan annemden korktuğumdan bile fazla korkuyordum. Çocuk takmış Eşya ben evlenmeye hazırım, baba olacağım, diye; nasıl anlatırsın ki benim bir başkasıyla birlikte olduğumu?

Gözlerimi sıkıca yumup bunları düşünmeyi sonraya bıraktım. Şimdi yapmam gereken tek şey bu ilişkinin ve mutlu günlerimizin tadını çıkarmak olacaktı. Ve bu mutluluğu hiç kimse bozamazdı.

Tamı tamına bir ay dokuz gün on üç saat olmuştu. Bu benim şu ana kadarki en uzun süreli ilişkimdi. Ya da daha doğrusu bir adamın bana tahammül edebildiği en uzun süreydi. Aslan'ın bu konuda her zamanki gibi sorunları olsa da birbirimizi dengeleyerek çok güzel bir iş çıkarıyorduk. Aslan, ağır başlı tutumuyla benim uçan tavırlarımı, çocuksu hallerimi; ben ise umursamaz kişiliğim ve yeri geldiğinde ortaya çıkan içsel sakinliğimle onun fevri kıskançlıklarını ve sinirli hallerini kamufle ediyordum.

Bu zıt kutuplar ilişkisinin bu kadar uzun süreceğini aslına bakarsak hayal dahi edemezdik. Hayır, sorun Aslan'da değildi. Sorun bendim. Benim yapımla alakalıydı her şey. Çabuk sıkılırdım, yenilikleri severdim ve özellikle birine bağlanmak bana göre bir şey değildi. Ama Aslan'la tüm bunları aşmış olduğuma inanıyordum. Eskiden sevdiğim erkeklerden bile bir müddet sonra sıkılan ve sürekli dip dibe olmaktan şikâyet eden ben, Aslan'la biraz daha birlikte olmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

İnanılır gibi değildi! Elbette, sorunlar vardı. Bizim ilişkimizin sorunsuz olacağını kimse iddia edemezdi zaten. Ama öyle uzun süreli ayrılıklar ya da geri dönüşü olmayan yollara asla girmemiştik. En uzun süre ayrı kalışımız tam on sekiz saatti. O da onunla buluştuğumda az kalsın anıme yakalanıyor olmamızla aynı gündü. Yakalanmamıştık ama Aslan bu tür gizli saklı oyunlardan nefret ettiği için bu kaçamaklarımızdan sıkıldığını belirtmiş ve büyük bir tartışma yaşamıştık. En sonunda ona gidip çok istiyorsa başka birini bulmasını söylemiştim ve onun dediği şey ise *ben de tam onu yapacaktım*, olmuştu.

Tabii ki başta da dediğim gibi en fazla on sekiz saat ayrı kalabilmiştik. Aslan yine söz vermiş olmasına rağmen odama girmişti. Ama bu sefer o kadar büyük bir öküzlük yapmayıp *"Geliyorum!"* diye mesaj atmayı akıl edebilmişti.

Her neyse bu güzel bir şeydi. Geleceğe dair pek çok umudu ve planı içinde barındırıyordu çünkü. Her ne kadar şu an için ikimiz de bu yönde şeyler düşünmüyor olsak da bunu bilmek güzeldi.

Bir diğer olay ise Kartal'ın Aslan'a sürekli birilerini ayarlamaya çalışmasıydı. *Zaten sevmiyorum seni be adam, bir de üstüne gidip sevdiceğime başka kadınlar bulmayı kendine hobi edinerek öfkemi ayrı bir boyuta taşımana ne gerek var? Hiç yanı! Sen git karınla kızınla ilgilen. Sana mı kaldı Aslan'a birini bulmak? Bak hatırladıkça deliriyorum... Sanki hiç işi gücü yokmuş gibi yaptığına bak. Ben sizin ilişkinize karışıyor muyum? Hüma'yı detayları anlatması için zorluyor muyum?*

En azından başlarda bunu yapmış olduğum için şimdi çok mutluyum. Ama bir kez daha dene sen, gör bak ben sana neler yapıyorum...

Konumuza dönecek olursak, Kartal, Aslan'la üç arkadaşını tanıştırmıştı. Bunların hepsi benim sinir krizlerim

sonucundan asla daha öteye taşınmamıştı. Aslan, benim kozumu bana karşı kullanarak belli etmemek için biraz takılır gibi yapıp sonradan bırakma fikrini öne sürse de zinhar olmazdı! Şimdi onun İlker hakkında neler hissettiğini daha net anlayabiliyordum. Gerçi İlker'in bana karşı hislerinin artık olmadığı belliydi. Elin kızına ne diye günecektim ki?

Her neyse... Allah'tan Kartal son sıralarda kendine yeni bir uğraş bulmuş olmalı ki çöpçatanlık yapmaya ara vermişti. Saçlarımı fırçalamayı bitirip aynanın karşısına geçtim ve kendimi şöyle bir inceledim.

Vişneçürüğü renginde salaş bir elbise ve altına ayıla bayıla aldığım sandaletlerimi giymiştim. Saçlarımı ensemdede toplayıp bir omzuma aldığımda hazırdım. Bu akşam Hüma hepimizi yemeğe davet etmişti. Bunu bir gelenek haline getirmiştik. Ayda bir hatta bazen daha fazla kez onlarda toplanıyorduk ve bu buluşmalar oldukça eğlenceli geçiyordu.

"Esraaa! Hadi, ama."

Annem aşağıdan seslendiğinde aynanın önünden çekilip çantamı aldım ve yola koyuldum.

"Allahım bu neeee!" Öne atılıp koltukta debelenen Anka'yı kucağıma aldım ve o tombiş kollarını öpücüklere boğduktan sonra poposundaki kalp desenini ısırdım. Bu çocuk zaten her geçen gün daha da tatlılaşıyorken ne diye gidip insanı şeker komasına sokmak ister gibi böyle cici cici kıyafetler alıyorlardı ki?

"Biraksana bebeğimi." Kartal, araya girmeye çalışarak Anka'ya uzansa da geri çekildim. Herkes buradaydı. En son biz gelmiştik ve anladığım kadarıyla Öyküler daha

erken gelip Hüma'ya yardım etmişlerdi. Gerçi Öykü ve Hüma mutfaktayken Aslan, Berat ve Kartal'ın, Devrim ve Anka'yla uğraştığı göz önüne alınırsa her türlü kârda olduğum söylenebilirdi.

"Ay! Bütün gün sende zaten, çekil teyzesinde dursun!" Anka'yı kucağımda hoplatarak odanın içinde gezinmeye başladığımda, Kartal'ın arkamdan homurdandığını duydum.

"Git kendi çocuğunu yap da kurtulayım senden." Eğer söylediği şey bu olmasa, ona aldırılmazdım bile ama duyar duymaz gözlerim istemsizce Aslan'a kaydı. Kaşlarının ortasında derin bir çizgi oluşmuştu ve bakışları kucağımdaki Anka ve benim aramda gidip geliyordu. Pekâlâ, onun çocuk konusunda pek hevesli olmadığı belliydi. Zaten benim gelecek planlarımın arasında da çocuk ilk sıralarda değildi. Anka bana yetiyordu. Ona yedi gün yirmi dört saat bakmak farklı bir şeydi. Buna hazır olduğumu hiç mi hiç sanmıyordum.

"Hadi, masaya gelin." Annem ortamdaki gerginliği bölerek bize seslendiğinde Kartal'ın Anka'yı almasına izin verdim ve "Yemedik çocuğunu," diye dalga geçmekten de geri durmadım.

Mutfağa yöneldiğimde annemin masanın başına kurulduğunu, Öykü ve Hüma'nın yemek servisini yapmaya çalıştığını ve o sırada da Devrim'in onlara yardım etmeye çalışırken daha da köstek olduğunu fark ettim. Aklı sıra çatal bıçakları yerleştiriyordu ama bunun dışında her şeyi yaptığı kesindi.

"Devrim!" Onun dikkatini oradan dağıtmak için seslendim. Anında gözleri bana döndüğünde elindekileri unutup bana doğru koştu.

"Şevgiliiiiim!" Ay çocuk! Yani bu kadar çapkınlık da başa bela... Sen gidip yaşitlarına baksana yavrucuğum... Ama yok, illa boyundan büyükleri sev sen.

"Esra de oğlum Esra." Devrim, bacaklarına sarılıp beni geri geri gitmeye zorladığında, "Ama Eşyaaaa..." diye söylendi. Onun saçlarını karıştırırken sırtım sıcak bir bedene çarptı ve bir el daha da geri gitmeyeyim diye beni olduğum yere sabitledi. O kişi elbette ki Aslan'dı. Kısa bir an göz göze geldik ve ona hafifçe gülümsedim.

"Çekilşene yaaa!" Devrim, romantik anımızın içine ettiğinde Aslan kendi kendine homurdanarak aramıza girdi ve "Hayırdır koçum?" diye sordu hemen. "Sen ne zamandan beri bana düşman oldun böyle?"

Devrim bir elime asılmaya devam ederek "Eşyayı öpt-" diyecekti ki ani bir şekilde uzanıp elimle onun ağzını kapadım. Gülererek yaptığım insanların gözüne batmasın diye onu kucakladım ve "Ne kadar seviyorsun beni?" diye sordum aceleyle.

Devrim anında Aslan'ı ve sorusunu unuttu ve kollarını iki yana açarak "Bu kadaaaaar!" diye gösterdi. Fırsattan istifade Aslan'a sert bir bakış attım ve onu uyardım. Az kalsın annemin yanında 'Çocuktan Al Haberi' diye bir program çekecektik.

"Hadi, buyurun oturun."

Hüma, araya girip bu gerginliği yok etti ve Berat Devrim'i kucığımdan almayı başaran tek kişi oldu. Herkes yerlerine geçtiğinde masanın bir ucunda Kartal, diğer ucunda annem oturuyordu. Kartal'ın bir yanında Öykü, Devrim ve Berat; diğer yanında ise Hüma, ben ve Aslan vardık. Aslan'ın hemen dibimde oturuyor olması beni biraz germedi desem yalan söylemiş olurum. Çünkü bir kez, bir eli masanın altından uzanıp boştaki elimi tutmaya çalışmıştı. Tabii bu benim ayağımı onun bacağına geçirmemle sonuçlanmıştı.

"Eee Esra?" Hüma, hemen yanımda yemeğini yerken konuşmaya başladı. "İlker'le durumlar nasıl? Evlilik tari-

hiyle ilgili bir gelişme var mı?" Nasıl bir soruydu şimdi bu? Sanki öyle bir şey olsa ilk ona söylemeyecektim gibi...

"Daha o kadar ciddi değiliz," diye mırıldandım ona kötü kötü bakarken. Aslan'ın hemen yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. Masanın altında duran eli yumruk olmuştu. Bu durumdan hoşlanmadığını biliyordum ve konunun açılmasından hiç memnun değildi.

"Ciddi olmanız için ne gerekiyor acaba?" Annem masanın ucundan homurdandı. "Sürekli berabersiniz, buluşup duruyorsunuz ama iş ciddiye binince bir şey olduğu yok."

"Hâlbuki Hüma bana İlker'e âşık olduğunu söylemişti." Kartal da diğer uçtan üçlü ittifaka katıldığında, Aslan'ın yanda su içerken donakaldığını fark ettim. Anında elim sırtına gitti ve boğulmaması için vururken zavalı sevgilim öksürük nöbetine tutuldu. Tabii bu, Kartal'ın gözünden kaçmadı.

"Esra'yla dalga geçeceğine sen kendi haline bak önce. Bir sürü kız buldum sana, ama tık yok..."

Bu sefer bozaran kişi ben oldum. Bir konuşma ancak bu kadar rayından sapabilirdi. Allah'tan Devrim, mama sandalyesinde oturan Anka'ya o kadar dalmıştı ki evlilik meselesini duyup ortalığı ayağa kaldırmamıştı. Bu yine iyi halimizdi...

"Yok, abi onlar bana göre değildi." *Aferin, hep böyle ol!*

Kartal, bir kahkaha patlattı. "İkincisi için öyle demi-yordun ama?" Gözlerim hayretle Aslan'a döndü ve tek kaşımı kaldırarak ona hesap sorar gibi baktım.

Ne demişti ikincisi için? Eğer hemen öğrenemezsem çatlayabilirdim! Ama böyle bir ortamda bu soruyu sormam imkânsız olduğu için içim kan ağlaya ağlaya susmak zorunda kaldım. Ayağımı bir kez daha Aslan'ın ayağına geçirdim ve belli belirsiz inleyip nefessiz kalırken gözlerimi kısarak gülümsedim.

"Esra de oğlum Esra." Devrim, bacaklarına sarılıp beni geri geri gitmeye zorladığında, "Ama Eşyaaaa..." bedene çarptı ve bir el daha da geri gitmeyeyim diye beni olduğum yere sabitledi. O kişi elbette ki Aslan'dı. Kısa bir an göz göze geldik ve ona hafifçe gülümsedim.

"Çekilşene yaaa!" Devrim, romantik anımızın içine ettiğinde Aslan kendi kendine homurdanarak aramıza girdi ve "Hayırdır koçum?" diye sordu hemen. "Sen ne zamandan beri bana düşman oldun böyle?"

Devrim bir elime asılmaya devam ederek "Eşyayı öpt-" diyecekti ki ani bir şekilde uzanıp elimle onun ağzını kapadım. Gülererek yaptığım insanların gözüne batmasını diye onu kucakladım ve "Ne kadar seviyorsun beni?" diye sordum aceleyle.

Devrim anında Aslan'ı ve sorusunu unuttu ve kollarını iki yana açarak "Bu kadaaaaar!" diye gösterdi. Fırsattan istifade Aslan'a sert bir bakış attım ve onu uyardım. Az kalsın annemin yanında 'Çocuktan Al Haberi' diye bir program çekecektik.

"Hadi, buyurun oturun."

Hüma, araya girip bu gerginliği yok etti ve Berat, Devrim'i kucağımdan almayı başaran tek kişi oldu. Herkes yerlerine geçtiğinde masanın bir ucunda Kartal, diğer ucunda annem oturuyordu. Kartal'ın bir yanında Öykü, Devrim ve Berat; diğer yanında ise Hüma, ben ve Aslan vardık. Aslan'ın hemen dibimde oturuyor olması beni biraz germedi desem yalan söylemiş olurum. Çünkü bir kez, bir eli masanın altından uzanıp boştaki elimi tutmaya çalışmıştı. Tabii bu benim ayağımı onun bacağına geçirmemle sonuçlanmıştı.

"Eee Esra?" Hüma, hemen yanımda yemeğini yerken konuşmaya başladı. "İlker'le durumlar nasıl? Evlilik tari-

hiyle ilgili bir gelişme var mı?" Nasıl bir soruydu şimdi bu? Sanki öyle bir şey olsa ilk ona söylemeyecektim gibi...

"Daha o kadar ciddi değiliz," diye mırıldandım ona kötü kötü bakarken. Aslan'ın hemen yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. Masanın altında duran eli yumruk olmuştu. Bu durumdan hoşlanmadığını biliyordum ve konunun açılmasından hiç memnun değildi.

"Ciddi olmanız için ne gerekiyor acaba?" Annem masanın ucundan homurdandı. "Sürekli berabersiniz, buluşup duruyorsunuz ama iş ciddiye binince bir şey olduğu yok."

"Hâlbuki Hüma bana İlker'e âşık olduğunu söylemişti." Kartal da diğer uçtan üçlü ittifaka katıldığında, Aslan'ın yanda su içerken donakaldığını fark ettim. Anında elim sırtına gitti ve boğulmaması için vururken zavalı sevgilim öksürük nöbetine tutuldu. Tabii bu, Kartal'ın gözünden kaçmadı.

"Esra'yla dalga geçeceğine sen kendi haline bak önce. Bir sürü kız buldum sana, ama tık yok..."

Bu sefer bozaran kişi ben oldum. Bir konuşma ancak bu kadar rayından sapabilirdi. Allah'tan Devrim, mama sandalyesinde oturan Anka'ya o kadar dalmıştı ki evlilik meselesini duyup ortalığı ayağa kaldırmamıştı. Bu yine iyi halimizdi...

"Yok, abi onlar bana göre değildi." *Aferin, hep böyle ol!*

Kartal, bir kahkaha patlattı. "İkincisi için öyle demi-yordun ama?" Gözlerim hayretle Aslan'a döndü ve tek kaşımı kaldırarak ona hesap sorar gibi baktım.

Ne demişti ikincisi için? Eğer hemen öğrenemezsem çatlayabilirdim! Ama böyle bir ortamda bu soruyu sormam imkânsız olduğu için içim kan ağlaya ağlaya susmak zorunda kaldım. Ayağımı bir kez daha Aslan'ın ayağına geçirdim ve belli belirsiz inleyip nefessiz kalırken gözlerimi kısarak gülümsedim.

Bu gecenin sonunda vermesi gereken bir hesap vardı ve onu işkence dolu saatler bekliyordu. Bunu şimdiden anlamış olmalıydı.

"Yok, yok," diye araya girdi annem. "Bu ikisi de evde kalacak. Bak demedi demeyin."

Kartal sesli bir kahkaha patlattı. "Belki de kalmazlar..."

Gözlerimi çevirip ona burun kıvırdım ve ne demeye çalıştığını anlamasam da kendince laf soktuğunu bildiğim için karşı atakta bulundum.

"Sen bile evde kalmadıysan, biz hiç kalmayız."

Hani şeytan diyor, çağır uzaylı arkadaşlarından, tut yakışıklı zombilere kadarımı... Kartal senin beynini yerken onlar da onunkini yiyedursun! Adam resmen, oturmuş düşünmüş sayın seyirciler... Ne yaparım, ne ederim de bu Esra'yı sinir ederim diye! Cevabımı da bulmuş tabii...

Hayır, sana ne benim aşk hayatımdan? Ben seninkine karışıyor muydum? Yok, yok, ben çok pişmanım. Bunlar evlenmeden önce bu adama çıkarabildiğim kadar sorun çıkaracaktım! Ama suç bende oturup yarış izlermiş gibi Kartal'ın biricik arkadaşımı almak için bitiş çizgisine koşmasını izlemiştim.

Girecektim işte çok geç olmadan Hüma'nın aklına ama neredede! Hep Anka'nın yüzündendi işte. Kıyamamıştım bebişime. İşte iyilik yap denize at demişler... Beyefendi hâlâ bana laf yetiştirsin. Ayıp ayıp!

"Nerelere daldın öyle?" Gülererek parmaklarını şıklatığında başımı iki yana sallayarak düşünceler diyarından gerçek hayata geçiş yaptım. Hayır, ne oluyor sanki de bu kadar eğleniyorsun?

"Nereye daldığımı bilmem de birazdan sana dalaçağım kesin!" Hüma, kahkahasını daha fazla tutamayıp "Hiç değişmeyeceksiniz değil mi?" diye söylenirken annem de bana höst der gibi kötü kötü baktı. Ay ne vardı yani bunda? Doğru söyleyeni dokuz köyden bu nedenle kovuyorlar işte!

"Hüma, gel bunlar birbirine girmeden biz diğer yemekleri getirelim." Öykü, Hüma'yla birlikte mutfağa yöneldiğinde gözlerim bir süre onları izledi.

O sırada Aslan, uyarı niyetine elini dizime yerleştirip sıkça da ona aldırmadım. O ikinci kızın hesabını vermemiştii daha. Elini itip kafamı çevirdim. Kartal abisiyle nasıl konuştuğum şu an, sorunlarımızın arasında son sıralarda bile yer almıyordu.

Tek sorunumuz vardı! O da, pek sevgili ikinci aday hakkında neler söylediğiydi.

"Ay, her şey çok güzel olmuş valla." Tabagımdaki her şeyi silip süpürmüştüm ve uzun bir aradan beri hiç bu kadar fazla şey yememiştim. Hüma ya da Öykü, hangisi bilmiyordum ama tercihim Öykü'den yanaydı, kelimenin tam anlamıyla döktürmüştü. Evde Feriştah Sultan gibi biri olmasına rağmen ben bunu söyleyebiliyorsam, gerisini siz düşünün yani...

"Afiyet olsun kuzum." Öykü, önümdeki tabağı kaldırmak için hamle yapınca onu engelledim. "Bırak sen, ben toplarım burayı."

Öykü'nün canına minnetti tabii. İçeriye yöneldiğinde masada kalan son kişi olarak, Hüma'nın az önce götürmediklerini toplamaya başladım. Tatlı tabaklarını kucaklayıp mutfağa yöneldiğimde Devrim'in Anka'nın başında şebeklikler yaptığını ve herkesin pür dikkat neşeyle onları izlediğini görerek mutfağa ilerledim.

Tabakları lavabonun yanına bırakıp geride kalanları da mutfağa taşıdığım da ellerimi belime koyarak acaba bulaşık makinesine atsam mı diye düşündüm ama uzun sürecekti.

"Ay!" Belime dolanan ellerle birlikte irkildiğimde sırtım duvara çarptığını ve saniyeler içinde Aslan'la burun buruna geldiğimi fark ettim. "Ne yapıyorsun Allah aşkına?" Çekilmeye çalıştım ama başaramadım. Telaşla içeriyi görmeye çalıştım ama sesler dışında hiçbir şey yoktu. "Biri görecek şimdi, çekilsene!"

"Esra, yeter artık." Aslan, fısıltılı olsa da keskin bir sesle söylendiğinde susmak zorunda kaldım. "Bu gizlilikten bıktım. Herkesin senin İlker'le evleneceğini düşünmesine daha fazla katlanamıyorum!"

"Allah Allah! Ya sana ne demeli. İkincisi için ne dedin söyle hemen!" Sırtım duvara bir kez daha iteklendi ve dişlerimi sıktım. Biri görecekti! Vallahi de hissediyordum. Ne yaptığını sanıyordu bu!

"Hiçbir şey demedim! Bırak şimdi bunu. Konumuz bu değil." Kollarımı kurtarmaya çalışarak debelendim. Ne demek konumuz bu değildi? Eğer içeride annem olmasa ben ona ne yapacağımı bilirdim de dua etsin buradaydı. *Bu konu öyle kolay kolay kapanmaz Aslan Bey!*

"Sen benimsin tamam mı? Ve ben herkesin bunu bilmesini istiyorum!" Ona karşı gelmek için ağzımı açtım ama dudaklarım başka bir güçle kapandı. Aslan, hoyrat bir şekilde dudaklarıma saldırdığında şaşkınlıkla donakaldım. Gözlerim saliseler içinde salonun kör noktasında olmamıza rağmen oraya kaydı. İçeride annem varken ben mutfakta öpüşüyordum. İnanılacak şey değil! Onu itirmeye çalıştım. Yoksa bu işin sonu kötü bitecekti. Ama bunu yanlış anladı ve istemediğimi düşünüp daha da sinirlenip şiddetini arttırdı.

Eh benim de sabrım bir yere kadardı dimi? Sevdiğim adam beni böylesine büyük bir arzuyla öperken mantığım bir süre sonra yok oluyordu. Onu itmekten vazgeçip karşılık verdim. Niyetim küçük bir öpücük çalmaktı ama

söz konusu kişi Aslan'dı. Mantiğim tamamen yok oldu. Kollarında erime evresine geçiş yaptığımda, dizlerim titremeye başlamıştı bile. Bu adam beni her öptüğünde dünyam oturduğu rayları şaşırp deli gibi sallanıyordu. Öyle bir sallanıyordu ki Richter ölçeğinde bunun bir karışığı olmadığından emindim.

Aslan

Yaptığım şeyden pişman mıydım? Kesinlikle hayır... Ben de insandım ve benim de bir tahammül sınırim vardı. Bardak taşmıştı artık. Ne diye kimse bilmesin diye tutturuyordu anlam veremiyordum. Böyle liseli sevgililer gibi kırk yalanla buluşma çabaları, bir yere gidince acaba biri görür mü diye korkması... Artık bıkmıştım! Neydik biz Allah aşkına? Çocuk mu? Yirmi dokuz yaşında adam, ne diye böyle saçma korkularla sürdürüyordu ilişkisini?

Sanki Feriştah teyze turşusunu mu kuracaktı Esra'nın? Kadının daha çok Esra'yı bir an önce baş göz etme telaşı vardı, ilişkisi var diye kızacak değildi ya... Ama yok! Esra Hanım, takmıştı gizliliğe... Başka bir şeye de yanaşmıyordu...

Sinirlerim gece boyunca pek çok kez olduğu gibi bir kez daha tepeme fırladı ve öfke gözümü bürüdü. Ben her ne yaşıyorsam onun arkasında duran biriydim. Korkaklık bana göre değildi. Bu ilişkinin sonuna kadar arkasındaydım. Ve ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım.

Ve yaptım da... Esra'yı aklını başından alıp başka hiçbir şey düşünemeyecek hale getirene kadar öptüm. Umu-
rumda değildi olacaklar. Çünkü olması gereken tam da
buydu. Karşı çıkmadığını gördüğümde planımın diğer
aşamasına geçtim. Onu duvardan çekip önüme aldım ve
gözlerim kapıya çevrildi. Elbet biri girecek ve bizi göre-
cekti. O kişinin Hüma ya da Öykü olmamasını umuyor-
dum. Onlar bunu saklardı.

Bir dakika geçti. Gelen giden yoktu. Sorun değildi, biri
görene kadar Esra'yı öpmeye devam edebilirdim. Bun-
dan bir şikâyetim olduğunu söyleyemezdim.

Hafifçe geri çekilip nefes aldığım anda, kapıda bir hare-
ketlilik oldu. Esra fark etmesin diye öpüşmemizi derin-
leştirirken Devrim'in bizi görmesiyle haince sırttım. Bu
iş burada bitmişti işte.

Devrim, şoka girmiş bir halde bize bakarken yüzü öf-
keyle kızardı, bağırıp çağırmasını bekledim ama sessiz
kalmaya devam etti. Küçük elleri yanında yumruk olmuş-
tu. Bunu yaptığım için her ne kadar üzülsem de bu küçük
adamın da artık anlaması gerekiyordu. Bir şey demeden
arkasını dönüp gittiğinde küçük çaplı bir şok yaşadım. Bu
ondan beklenmeyecek bir anlayıştı. Söz konusu kişi Esra
olunca Devrim'in çoktan ortalığı ayağa kaldırmış olması
gerekiyordu.

Hayal kırıklığıyla somurttuğumda, birkaç ses işittim.
Birtakım hışırtılar ulaştı kulağıma önce. Ardından daha
belirgin olan sesler. Yüzümde çarpık bir gülümseme be-
lirdiğinde Esra, nefes almak için geri çekilmeye çalışsa da
tazın vermedim. Şimdi değildi güzelim... Birazdan, isteme-
diğin kadar çok nefes alacaksın.

"Hiiiiii!" Herkesi aynı anda gördüğümde amacıma
ulaşmıştım. Devrim, bir eliyle hâlâ Öykü'yü çekeşti-
yordu ve "Bak, ben demiştim şize," diye söyleniyordu.

Karnıma çarpan ellerle birlikte Esra'nın sonunda sesleri duyup arkasına döndüğünü anladım.

"Anne?" diye telaşla fısıldadığında, gözlerim girişte duran Feriştah teyzeye kaydı. Bir eli belinde şoka girmiş bir halde bize bakıyordu. Kaşları çatılmıştı ve yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Pekâlâ, buna hazırdım ve başarabilirdim.

"Siz, siz?" Öykü, şaşkınlıkla bize bakarken Hüma ona oranla daha sakindi. Berat ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ama Kartal abinin yüzünde pis bir gülümseme vardı ve bu beni afallatan tek şey oldu.

"N'oluyor burada?" Feriştah teyze, sonunda konuştuğunda Esra bir hışımla benden ayrıldı ve "Anne açıklayabilirim," diye yakardı.

"Neyi açıklayacaksın? Her şey yeterince ortada değil mi?" Esra'yı kolundan tutup yanımdan çekti ve "Abi kardeş dedik, olanlara bak!"

"Feriştah teyze bir sakın ol, anlatalım."

Zaten niyetim de bu... Boşuna tartışmaya gerek yok. "Neyini anlatacaksın? Bizi nasıl kandırdığınızı mı?" Bariz bir şekilde bocaladı. "İlker?" diye söylendi kendi kendine. "Ona ne oldu?"

"Anne, bak anlatacağım. Valla biz yanlış bir şey yapmadık."

"Daha ne yanlışını yapacaksınız! Yazık değil mi o çocuğa? Aslan ve sen? Olacak şey değil!"

Sakin tavrım yumruk yemiş gibi yüzümden sıyrıldı. Esra ve ben? Ne olmuştu yani? Yakıştıramamış mıydı beni kızına? Gururumun kırıldığını hissetsem de "İlker'in her şeyden haberi var," dedim kırılgan bir şekilde. "Bizim aramızın yapan da o oldu."

"Hadi, be!" Hüma, yandan kendini tutamayıp bağırdığında az kalsın kendimi tutamayıp gülecektim.

"Olmaz bu iş, olmaz." Feriştah teyze, kendi kendine söylenerek içeri yöneldiğinde bir an şaşkınlıkla bakakaldım. Tamam, zaten iyi bir tepki bekliyor sayılmazdım ama bu tepkinin Esra'nın kendine sevgili diye seçtiği kişinin ben olmamdan kaynaklı bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim.

"Ama annee!" Esra, arkasından içeri koşturduğunda Hüma ve Öykü onun peşinden giderken Berat ve Kartal abi de benimle birlikte mutfakta kaldı.

"Oğlum siz?" Berat, şaşkın bir şekilde bir içeri bir bana bakarken ne diyeceğini bilemeyerek bocaladı. "Ne zamandır, nasıl?"

"Baya uzun bir zamandır." Bir an için boş bulunup bu cevabın benden çıktığını düşünenecektim az kalsın. Ama Berat'ın sorusunu yanıtlayan kişi ben değildim, Kartal abiydi. "Bu iki akıllı, ne zamandır bizi ayakta uyutuyor." Kartal abi mutfak tezgâhına yaslanıp bana muzipçe sırıttı. "Ne o koçum? Yoksa anlamayacağımı mı sanmıştın?"

Bir dakika, bir dakika! Neler oluyordu burada? Anlam veremediğim sözler duyuyordum ve az önce şaşkınlık yaşatan benken şimdi kendi kazdığım kuyuya düşmüş olmalıydım.

"Sen nereden?" diye kekeledim doğru düzgün konuşamayarak. Kartal abi bu halime açıkça gülüp bir elini şöyle bir salladı.

"Oğlum, sen beni ne sanıyorsun Allah aşkına?" Aheste aheste doğrulup kendine bir bardak su doldurdu ve bir yudum aldığı anda, "İkiniz de benim şirketimde çalışıyorsunuz," diye açıkladı sanki bir salakmışım gibi tane tane. "Sen uzun bir süredir yanımdasın, kardeşim gibisin. Esra'yı da tanıyorum. Daha iş anlaşması için şirkete geldiniz ilk gün, anlamıştım bir şeyler."

Esra'yı şirkete bıraktığım günü hatırlamaya çalıştım. Kartal abinin katına çıkana kadar kimseye bir şey çıkırmamıştık. Ah be! Tabii ya, bunu nasıl düşünememiştim ki ben? Esra ben ayrılmadan önce yanağıma bir öpücük bırakmıştı. Onu görmüş olmalıydı. "Beni öptüğünü gördün değil mi?" diye homurdandım başımı iki yana sallayarak.

"Yuh! Esra şirkette seni mi öptü? N'oluyor ya burada?" Berat, hâlâ hiçbir şeyi anlamıyordu. Adam, Esra ve benim çatışmalarına o kadar aşinaydı ki buna inanmasının güç olduğunu anlayabiliyordum. Esra'yı sürekli bana şiddet uygularken gören biri, gelip de onun beni öptüğünü öyle hemen inanmazdı tabii.

"Aslında hayır," diye yanıtladı Kartal abi gülerek. "Sadece içgüdüler diyelim. O an sizde bir gariplik olduğunu anlamıştım. Birbirinize her zamanki öldürücü bakışlarınızı atmıyordunuz. Gülümsediğinizi gördüğümde ve Esra'nın ilk defa bir lafın altında kaldığını gördüğümde ne kadar büyük bir şaşkınlık yaşadığımı sana anlatamam. İkiniz de tuhaftınız ve bunu geçen günlerde daha net anladım. Birkaç kez öğle aralarında yanına geldim ama senin başka biriyle çıktığını duydum. Bunu da araştırdım, meğerse Esra'yla küçük kaçamaklar yapıyormuşsun."

Kartal abinin bu kadar fazla detaydan haberdar olması beni daha da şaşkına çevirdiğinde yine ve yine ne diyeceğimi bilemeyerek suskun kaldım. "Tabii bu durumu Hüma'yla konuştum. Hiçbir şeyden haberi olmadığını söyledi, eğer böyle bir şey olsa Esra'nın ona çoktan anlatmış olacağını... Yani aranızda olduğunu düşündüğüm şeyler, basit bir arkadaşlıktan da ibaret olabilirdi. Bu yüzden sizi denemeye karar verdik. Bir iş çıkardım, hem de İstanbul dışında. Eğer benim tanıdığım Aslan, Esra'yla birlikteyse asla onu tek başına Fatih'le göndermezdi."

Fatih ismini söyler söylemez ikimizin de yüzünde kötü bir ifade belirdiğinde "Tabii ki göndermezdim," diye söyledim.

"Öyle de yaptın zaten. Öğrendiğin an gelip sen de gitmek istedin. Hatta bir hayli ısrar ettin. Ben de ne olacağını görmek için gitmene izin verdim. Otelde iki ayrı oda tutmuşsunuz." Alay eder gibi güldü. "Kız yan odada yattarken senin başka odada yatabileceğini düşünemiyorum bile. Oteli aradım ve birkaç konuşma yaptıktan sonra aynı odada kaldığınızı da öğrenince her şey netlik kazandı."

Vay arkadaş! Biz herkesi kandırıyoruz derken meğerse bir hant beceremiyormuşuz...

"Oğlum nasıl oldu bu iş ya?" Berat, koluma vurup Kartal abinin söylediklerini anlamlandırmaya çalıştı. "Esra ve sen? Kafayı mı yedin koçum?"

"Abi ayıp oluyor ama. Seviyorum ben o kızı."

"Ooooo!" Berat ve Kartal abi aynı anda beni yerin dibine sokmak ister gibi sırttıktıklarında gözlerimi kapayıp inledim. Durum ne ara kontrolümden çıkmıştı bilmiyordum. Tek bildiğim ayakta uyutulan kişinin ben olduğumdu.

"Hüma, bu yemeği sizi ifşa etmek için ayarladı." E yuh ama artık! Kartal abi gülmeye devam ederken girdiğimiz bu halden oldukça hoşnut görünüyordu. "Bakalım Feriştah Sultan'ın elinden nasıl kurtulacaksınız?"

Hah! İşte onu hiç bilmiyordum...

Esra

"Anne ama seviyorum!"

İki saattir ona dil dökmeme rağmen Nuh diyor peygamber demiyordu! Bu kadındaki katır inadı kimse de yoktu valla. Hayır, ben ona laf anlatana kadar bırak deveye hendek atlatmayı, uçmayı öğrettirdim be uçmayı!

"Seviyormuşmuş! Bırak bunları kızım. Kaç kere duymadık mı bu lafları senden?" Homurdanmaya devam etti. Zaten yaptığı üç şeyden biri buydu. İkincisi bana İlker'e ne oldu diye sormak, üçüncüsü de *niye Aslan* diye yakınmaktı.

Hepsinin tek bir cevabı vardı, onu seviyorum! Ama bunu defalarca söylememe rağmen annem bir türlü anlamak istemiyordu. Ay yok, bu gece kafayı yemezsem bir daha hiç yemezdim...

"Anne bu sefer farklı... Aslan diğerleri gibi değil. Öyle olsaydı bir ayı bitirebilir miydik hiç?"

Gözler anında bana döndü ve annem kızmayı bırakıp

şaşkınlıkla "Bir ay mı oldu?" diye sordu hemen. "Kız yalan söyleme yersin popona şaplağı."

"Ya anne niye yalan söyleyeyim? Vallahi bir ay oldu, hatta geçti bile..."

Annem duraksadı, ciddi anlamda hem de. İki saat-
tır bağırıp çağırdığı düşünülürse bu benim işitme kaybı
yaşamamam açısından oldukça güzel bir hareket oldu.
Abartmıyordum, tam yirmi üç dakikadan beri bas bas ba-
ğır-mıştı. Onu kandırdığımız için epey sinirliydi. İlker'le
çıkıyorum temalı söylemlerime o kadar bozulmuştu ki
hak vermiyor da değildim. Gerçekten de onları aptal ye-
rine koymuştuk ve bunu isteyen de bendim.

"Anne, bak yemin ediyorum yanlış bir şey yapmadık.
Sadece işler düzene girene kadar kimse bilmesin istedik."

Annemin durgunluğu konuşmaya başlamamla birlik-
te anında gitti ve "O Aslan ne biçim adam?" diye bağırdı.
"İnsan yaşadığı ilişkinin arkasında durmaz mı? Gizli gizli
iş çevirmek erkek adama yakışıyor mu hiç? Adam dediğin,
alır beni karşısına. Bak Feriştah teyze, ben bu kızı seviyo-
rum, o da beni seviyor der. Senin de onayın var mı der!"

İnleyerek başımı ellerimin arasında aldım ve "Anne di-
yecekti!" diye yakındım. "Hep söylemek istedi ama ben
izin vermedim. Kimse bilmesin dedim, her şeyden emin
olmak istedim. İşler ciddiye binmeden haberiniz olursa
her şey çok farklı yerlere sapabilirdi."

"Sanki şimdi sapmadı Esra..." Öykü, kollarını göğsün-
de birleştirip üstten üstten bana baktı. "Biz hiç mi yakın
değiliz sana? Nasıl bizden saklayabildin?"

Ay şimdi çılgık çılgıla haykıracağım. Allah'ım ne büyük
acılar bunlar ya rabbim!

"Ya, bakın söyleyecektim diyorum! Neden anlamıyor-
sunuz? Sadece biraz zaman geçsin istedim."

"Ya, tamam, gitmeyin kızın üstüne bu kadar." Hüma, kucağında Anka'yla olduğu yerde sallanırken araya girdi. "İlk zamanların tadını çıkarmak istemişler. Hem haklı yönleri de var. Esra bu, ilişkileri genelde en fazla bir hafta sürüyor. Üstelik bu kişi tanımadığımız biri de değil, Aslan... Söyleseydi ve bu ilişki yürümeseydi daha kötü olurdu."

E dost dediğin de böyle olurdu be! Kucağında Anka olmasa, üstüne atlayıp ona deli gibi sarılabilirdim. "Tamam da güzel kızım, böyle İlker'leyim deyip yalan söylemek yakışıyor mu hiç? Ben de ümitlenmişim, Seval'le hayaller kurup duruyorduk."

"Haklısın anne ama İlker'le konuşunca, bunun daha doğru olacağını düşündük. Eğer hemen ayrıldık desek sen de Seval teyze de itiraz ederdiniz. Hem İlker çok sıkıldığını ve bu sefer uzun süre takılmışız da olmamış gibi yapınca annesinin onu rahat bırakacağını söyledi. İki taraf için de doğru bir şey gibiydi o zaman." Annem başını iki yana sallayarak söylenirken odanın içinde derin bir sessizlik oldu.

Sadece Anka'nın duruma tezat gülücükleri vardı ve resmen bilerek yapıyor gibiydi. Teyzesinin içinde bulunduğu durumdan keyif almış gibiydi.

"Seviyor mu şimdi bu seni?" Yüzüm anında kızardığında gözlerimi pencereye çevirdim. Aslan beni seviyor muydu?

"Evet, biz birbirimizi seviyoruz. Zaten sevmeseydik, bu ilişki çok önceden bitmiş olurdu."

Yine bir baş sallama... Birkaç homurtu ve gerginlik dolu bekleyişler... "Ciddi mi niyeti? Ne düşünüyor bu konu hakkında?"

Hüma ve Öykü kıkırdayıp dudaklarını birbirine bastırduğunda onlara olabildiğince kötü baktım ve kaşlarımı

çattım. "Tabii ki ciddiyyiz anne oyun oynamıyoruz. Ama yalan söylemeye gerek yok. O da ben de şu an için evlilik falan düşünmüyoruz."

Zaten gereği kadar yalan söylemiştik. Kırk yılın başında da doğruyu söylesem bir şey kaybetmezdim. "Kızım kaç yaşına geldin? Evlenmeyip de ne yapacaksın?"

Ay ama yeter! Bu kadın beni evden postalamak için can mı atıyordu ne yapıyordu?

"Feriştah teyze, sen Esra'ya bakma. Zamanı gelince tabii ki evleneceğiz. Tabii senin de onayın varsa." Arkadan bir ses araya girdiğinde bakışlarımı annemden Aslan'a çevirdim. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Evlilik söylemlerimde yanlışmış mıydım yani? Ama nereden bileyim canım ben? Hiç lafı geçti mi sanki aramızda?

Annem kaşları çatık da olsa onu şöyle bir süzdü. Aslan'ı sevdiğini biliyordum. Hatta belki de en çok onu bile seviyor olabilirdi. Bazen beni bile daha az sevdiğini düşünmüyor değildim. Ona sürekli bağırıp çağırıyor-du sonuçta dimi ama... O yüzden Aslan'a karşı o kadar acımasız olabileceğini sanmıyordum ama annemdi bu, ne yapacağı belli olmazdı.

"Yeni mi geldim aklınıza?" Annem dargın bir şekilde kafasını çevirdiğinde Aslan, bana *ben sana söyledim* dermiş gibi baktı ama aldırmadım. Bir de onu çekemezdim şimdi.

"Feriştah teyze, sen beni hiç tanımadın mı? Nasıl biri olduğumu çok iyi biliyorsun. Evet, söylemeliydik haklı-sun, ama Esra öyle istedi ve bir şey diyemedim. Ama di-yorsan ki tek sorun bu değil, ben Esra'yı senin gibi birine veremem. Anlarım. Ne mühendisim ne de doktor. Hayal-lerindeki damat adayı olmadığımı biliyorum ama kızını seviyorum, bu yetmez mi?"

Annemin gözleri doldu anında ve Aslan'ın koluna vurdu. "O nasıl söz öyle?" derken az kalsın ağlayacaktı. İlahi adalet nerede? Ben burada iki saattir azar işitirken Aslan nasıl böyle ılımlı bir tepkiyle karşılaşılabiliyordu? Kiskanmam normal miydi? "Seni sonradan çok sevdiğimi biliyorsun, kızımı gözü kapalı emanet ettiğimi de... Ama böyle arkadan işler döndürmek..."

Oh be! Sonunda yumuşama emareleri gösterebildi. "O zaman özrümü kabul et Feriştah teyzem. Biz bir hata yaptık, kabul ediyoruz. Ama bize bir şans ver. Biz birbirimizi seviyoruz."

Annem mırn kırn etse de durup durup bize kızsada net bir şekilde onaylamamasına rağmen 'bu iş olmaz' gibi olumsuz bir tepki de vermedi. Bu Feriştah lisanında ne halt ederseniz edin anlamına geliyordu. Tabii onun bilgisi dâhilinde... Ona söylemediğimiz için kızgınlığı ne zaman geçerdi bilmiyordum ama uzun bir süre bana surat asacağını daha şimdiden tahmin edebiliyordum. En azından burnumdan getirene kadar bunu yapmaya devam edecekti. Aslan'a karşı daha ılımlıydı ama bu onu hemen kabullenmesi demek de değildi.

Onu ciddi bir sorguya çekmişti. Gönül eğlendirip eğlendirmediğini, evliliğe olan tutumunu, ailesini, hatta benim gibi biriyle evlenip bir ömrü beraber geçirecek kadar sabırlı olup olmadığını sormuştu. Bu devirde bırak babanı, annene bile güven olmuyormuş, bu sayede anlamış oldum!

Ama Aslan tüm soruları sabırlı bir şekilde yanıtladı ve evlilik denince aklında canlanan tek şeyin, gelinliğin için de ona bakan ben olduğumu söyleyerek herkesin gönlünü aslında daha o anda fethetti. Tabii benim de.

Bir süre sonra ortalık ciddi anlamda yatıştı. Ve bu sa-
yede Devrim'in saatlerdir ortada olmadığını fark edebil-
dik. Büyük bir kaos yaşandı ve evin her yerinde Devrim'i
aramaya başladık. Öykü, bir ara az kalsın baygınlık geçi-
recekti ki Hüma onu Anka'nın dolabının içine saklanmış
halde buldu. İki saat Devrim'i konuşturmaya çalıştık ama
tek söz etmedi. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı ve yaptığı
tek şey Aslan'a ölümcül bakışlar yollamak oldu. Sonunda
Aslan ve ben onunla yalnız kalıp onu ikna etmeye çalış-
tık. Onu çok sevdiğimi ama çok küçük olduğunu, zamanı
gelince onun da benden çok daha fazla seveceği birinin
çıkacağını söyledim. İnadı biraz olsun kırılrsa da benden
başkasını istemediğini söyleyip durdu. Aslan, ona işin
mantıksal boyutunu anlatmaya çalıştı. Neredeyse annesi
yaşında olduğumu falan filan... Sonra ona beni çok sev-
diğini ve benden başkasıyla olamayacağını anlattı. Hatta
hiç beklemediğim bir şekilde aşkın nasıl bir duygu oldu-
ğu hakkında konuştular. Bu Devrim'in çözüldüğü an ol-
muştu.

Aslan'a âşık olmakla ilgili pek çok soru sorduktan son-
ra söylediği tek şey "O jaman ben daha hiç kimşeye âşık
olmadım." olmuştu. Sonunda kabullendiği için herkes
büyük ölçüde rahatladığında Hüma kahveleri yapmaya
koyuldu ve en azından gün huzurlu bir şekilde sona erdi.

Kasım'ın ilk günleriydi. Günler birbirini kedinin fareyi
kovalaması gibi takip ediyordu ve zaman en çok da böyle
zamanlarda ne olduğunu anlamadan akıp gidiyordu.
Yirmi yaşından sonrası çok hızlı geçiyor diyorlardı ya
aynen katılıyordum. Ne ara Türkiye'ye döndüğüme ve
bu kadar şey yaşadığıma anlam veremiyordum. Her şey

sanki dün olmuş gibiydi. Hüma'yla Amerika'da yaşama-ya başlamamız, onun hamile kalması, dönüşümüz, Kartal ve fedaileri, anlaşmazlıklar, ardından gelen mutluluk ve yine benim açımdan devam eden tartışmalar, anlaşmazlıklar ve nihayet gelen mutluluk... Hepsini oldukça net hatırlayabiliyordum. Hatırlayamadığım, bunların ne çabuk geçip gittiği idi.

Aslan'la ilişkimizin üçüncü ayını doldurmuştuk. Üstünden zaman bile geçmişti. Annemlerin öğrenmesi sandığım kadar çok şeyi değiştirmiş olmasa da Feriştah Sultan'ın gözlerini hep üstümde hissediyordum. Haklıydım da... Aslan'la bir yere giderken eskisi kadar rahat değildim. *Nereye gideceksiniz, ne zaman döneceksiniz, ne yapacaksınız*, diye kırk tane soru sormadan beni rahat bırakmıyor, üstüne de saatlerce tembihliyordu. Her seferinde usanmadan, aynı azim ve şevkle hem de... Anneme akıl sır erdiremiyordum. Onun dışında, her şey olağan ve sıradandı. Aslan'la ilişkimiz hiçbir değişikliğe uğramamıştı. Tıpa tıp aynıydı. Aynı kıskançlıklar, aynı otoriter tavırlar vs vs... Zaten değişmesini de beklemiyordum. O tarz aptal kızlardan değildim. Birini değiştirme hayali kurmak benim açımdan oldukça saçma bir şeydi. Çünkü kimse değişmezdi, sadece içsel benliğini koruyarak uyum sağlamaya çalışırdı. Ki bu da onun hâlâ aynı kişi olduğu anlamına geldiği için tüm bunlar palavradan ibaretti.

Ki her şeyi geçtim, ben Aslan'ı böyle sevmiştim. Adam kıskançlık yapmadığı an havale geçiriyor falan sanıyordum. O kadar benimsemiştim bu durumu.

Ah değişen tek şey, Aslan'la ilişkimizi açık açık, kimseden saklanmadan yaşıyor olmamızdı. Aslan artık çok istediği şeyi yapabiliyordu.

Bu kadın benim ve siz ondan uzak durmazsanız hepinizin önce gözlerini oyar sonra da kafanızı kopartırım!

Üstünde sanki bu kelimelerin yazılı olduğu, neon ışıklarla bezenmiş bir tabela var gibi geziniyordu. Ve bundan hunharca zevk alıyordu. Öğle aralarında, şirkette boş olduğu her an yanıma geliyordu. Fatih, artık ofise yeni gelen başka bir kıza sarsa bile ona düşmanca davranmaktan da geri durmuyordu. Bir ara ciddi ciddi Kartal'la konuşmuşlar ve adamı işten çıkarmayı bile düşünmüşlerdi. Ama Fatih nasıl bir insan olursa olsun işinde iyi biriydi ve yeri kolay kolay doldurulamayacağı için bir süre sınır ihlali yapmadığı sürece şirkette kalmasında karar kılmışlardı.

Bu erkekler gerçekten tuhaf... Ben Aslan'ın yardımcısı alemen ona kur yapmasına rağmen hiç gidip ona çıkışıyor muyum? Bu kadını kovacaksın, diye veryansın ediyor muyum? Tabii ki hayır! O kadar aptal ve iradesiz bir insan mıyım Allah aşkına ben? Kız bir üst katta savunmasız bir şekilde duruyorken neden Aslan'a gideyim ki? İşimi direkt onunla halletmek varken üstelik... Yılanın başını ufakken ezeceksin mantığını bir hayat ilkesi haline getirmiş, Feriştah'ın nazi kampında yirmi sekiz yıl ön cephelerde savaşmış hiçbir yara almamış, eğitimini üst düzey bir performansla tamamlayıp korkulması gereken Türk kıızı sertifikasını dereceyle almış bir insanım ben! Ne bekliyorsunuz ki siz? İlgisini fark ettiğim ilk anda gittim yanına, kıızı kenara çektim tabii ki. Ve benim olan bir adamdan uzak durmazsa ona neler yapabileceğimi bir bir anlattım. İçimdeki psikopat kıız ortaya mı çıkacaktı? Çıksın canım, aşkta ve savaşta her yol mubahtır demiş atalarımız, onların sözüne karşı gelecek değilim ya sonuçta!

Yani ben de az değildim ama belli etmiyordum anlayacağınız. Aslan daha ne olduğunu bile anlayamadan tehlikeyi ortadan kaldırıveriyordum. Onun gibi gözüme gözüme sokmuyordum. Her neyse... Bu konu hakkında düşünmeye devam ettiğim sürece bu iş içinden daha da çıkmaz bir hale gelecekti. O yüzden kendime düşünecek başka bir şey buldum.

Ve bu panikle durup dururken çılgılık atmama neden oldu. Üstümdeki kıyafet uygun muydu? Saçım düzgün görünüyor muydu? Makyajım fazla mı abartılı olmuştu sanki? Kıyafetlerim sade miydi, biraz takı takıp şık mı görünmem gerekirdi? Nasıl davranmam gerekiyordu? Laubali olmamalı mıydım yoksa direkt kırk yıldır tanıyormuş gibi mi davranmalıydım? Yok, yok ben yapamayacaktım! Kameralar nerede nereye el sallıyoruz? Bu bir eşek şakası falan olmalıydı yoksa şuraya düşüp bayılacaktım endişeden!

"Ay!" Telefonum çalmaya başladığında, ekranda gördüğüm isimle olduğum yerde tepindim.

"Hazır mısın fıstık?" Hayır, tabii ki değilim! Nasıl olabilirim Allah aşkına? Gel sen hazır ol kolaysa! Gerçi onun için kolay olmalıydı...

"Hayır, değilim. Aslan! Yapamayacağım ben, gelmiyorum!" Telaşla bağırırken Aslan'ın sinsi sinsi güldüğünü duyunca daha da panikledim. "Gülme! Olmaz dedim işte olmaz! İstemiyorum..."

Gülme sesi daha da arttı ama Aslan bir şey demeden telefonu suratıma kapattı. Ne? Bu da neydi şimdi? Telefonu kulağımdan çekip ekrana, gerçekten de kapattı mı diye baktım ve arama sonlandırıldı yazısını görünce kaşlarımı çattım. Telefonu yüzüme mi kapamıştı o benim? *Canına mı susadın be adam?*

Ama öfkem, rahatlığımın önüne geçemedi. Bir şey dememiş, itiraz etmemişti. Bu isteksizliğim karşısında yapabileceği bir şey olmadığını anlamış olmalıydı. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım ve rahatlık her bir hücremi ele geçirirken "Oh be!" diye söylendim. Aynanın karşısına geçtim ve şu komik halimi görmeden durduğum için

Havalar yılın bu ayları aşırı derecede soğuduğu için etek ya da elbise falan giymeyi göze alamamıştım. Önce

tabii oldukça şık ve sonradan fark ettiğim üzere abartı bir kombin denemiştım ama sonunda, yani on üçüncü denemenin sonunda Hüma'yla aldığımız, paçalarında ve cep kısımlarında kırmızı taşlarla süslenmiş pantolonu giymekte karar kılmıştım. Üstüne de yine yüz tane bluz denedikten sonra donacağım aklıma gelince taşlarla aynı renk boğazlı salaş bir kazak seçmiştim. Saçlarıma üşenmeden hafif dalgalar attıktan sonra da ilk yaptığım makyajı silip rimel ve rujla yetinmiştim. Abartıya gerek yoktu. Ya da var mıydı?

Neyse ne önemi vardı ki? Zaten iptaldi.

Telefonumu tekrar elime alıp arama olup olmadığına baktım ama mesaj bile yoktu. Kızdı desem, gülüyordu. Bu erkekleri anlamak cidden imkânsızdı. Zaten anladığım an gidip bir kitap yazar, fenomen olur ve parayı kırdım.

Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip dolabın önüne geçtim ve tam kazağımın uçlarını tutup üstümden çıkaracaktım ki odamın kapısı pat diye açıldı.

Aslan'ı görünce çılgılığım odada yankılandı, ellerimi sanki çıplakmışım gibi üstüme kapamaya çalıştım. "Ne yapıyorsun be?" diye ciyaklayınca Aslan gülerek bana doğru gelerek "Keşke biraz daha geç gelseydim," diye söylendi.

"Pis sapık!" Elimle onun koluna vurdum ve "Senin ne işin var burada?" diye çıkıştım. "Hem sen benim yüzüme nasıl telefonu kapatırsın?" Düzgün olmasına rağmen kazağımı düzelttim ve ona kızgın bir şekilde baktım.

"Çünkü saçmalıyordun." Kaşlarını havaya kaldırarak öylesine basit bir şeymiş gibi söylemişti ki bunu, ona bir kez daha vurmak istedim. "Ne söylersen söyle bunu artık daha fazla erteleyemezsin Esra. Gideceğiz diyorsam

bu kesin bir şekilde gideceğiz demektir." Ses tonu sert çıkınca, kısa bir an duraksayıp gözlerini yumdu. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak ve nazikti. "Ayrıca boşuna panik yapıyorsun. Endişelenecek bir durum yok."

Gözlerimi pörtletip "Endişelenecek bir durum yok mu?" diye haykırdım. "Aslan, farkında mısın? Annenle tanışacağım! Annenle!" Bunu dile getirmek daha da beterdi. Betim benim attı ve geri geri kaçtım. "Öldürsen de gelmeyeceğim. Yapamam bunu... Ya beni sevmezse!"

Aslan, gözlerini devirip üstüme doğru geldiğinde panikle kenara kaçtım. "Esra, cidden saçmalıyorsun yavrum. Annem sandığın gibi biri değil."

Külahıma anlat sen onu! Ben sevilmesi zor bir insanım. Bir de sevmesi gereken kişi gelecekteki kayınvalidem olunca bunun ne kadar imkânsız olduğunu düşünebiliyor musunuz? Çünkü ben düşünmek bile istemiyorum...

"Ya, bak hissediyorum ben, sevmeyecek beni. Lütfen gitmeyelim."

Odanın içinde adeta bir kovalamaca başladığında Aslan, "Sen ailemle tanışmadan biz nasıl evlenebiliriz?" diye sordu sabırsız bir şekilde.

"O zaman evlenmeyiz. Ya da ben hazır olana kadar bekleriz. Nasıl fikir ama?" Gülmeye çalışıp yatağın üstünden diğer tarafa atladım ve o beni tam yakalarken elinden kurtuldum.

"Ya, kadın sen beni çıldırtmak mı istiyorsun? Daha ne kadar bekleyeceğiz? Hayır, bir de evlenmeden olmaz diye söylenip duruyorsun, öleyim mi ben?"

Yüzümü buruşturup "Pislik," diye söylendim. "Sen benimle sevişmek için mi evlenmek istiyorsun? Evlenmiyorum işte var mı? Hem ne evliliği ya? Teklif mi var ortada? Git hadi git. Gelmiyorum ben hiçbir yere. Uğraşma boşuna!"

Aslan, başını iki yana sallayıp iç çekti. "Başlatma şimdi teklifine! Sanki her şekilde evlenmeyeceğiz..." Duraksadı. "Gelmiyor musun yani, son kararın mı?"

Ellerimi belime koyup "Gelmiyorum!" dedim kararlı bir şekilde.

Bir aslan, üstüme doğru saldırdı. Çığlığım havayı bir kez daha deldi ve birden kendimi tepetaklak buluverdim. Az önce Aslan'ın gözlerine bakıyorken şimdi biçimli kalçalarını süzüyordum! Kahretsin!

"Bıraksana beni! ANNEEEEE! Bu adam beni kaçırıyo-oor!"

Aslan, bir eliyle popomun altından tutup beni olduğum yere bastırırken diğer eli yatağın üstündeki çantama gitti. Telefonumu içine atıp sakince doğrulduğunda ben avazım çıktığı kadar bağırmaya ve debelenmeye devam ediyordum.

"Bağır yavrum bağır. Şu enerjini bir at üstünden."

Sırtına vurmaya devam etmeme aldırmadı, engellemiyordu da. Bu daha da sinir bozucuydu. Darbelerimden etkilenmiyordu bile. Kendimi üstünden atmaya çalışmam onu sindirmedi, benimle birlikte merdivenlerden inmeye başladığında bacağıma şöyle bir vurdu ve "Uslu dur," diye söylendi. "Şimdi ikimiz de düşeceğiz."

Olsundu! Düşmeyi tercih ederdim. En azından hastaneye götürürlerdi de bu buluşma gerçekleşmezdi. Bu fikir aklıma yatınca daha da hareketlendim ama işe yaramadı. Aslan sarsılmadan alt kata indi. Tam o sırada annem mutfağın çıkıyordu.

"Annee! Kurtar beni!" Onu görür görmez tekrar bağırmaya başladığımda annem yüzünü buruşturup bize şöyle bir baktı. Ardından gözleri Aslan'a döndü.

"Al götür şunu artık, bu kız erteleye erteleye bir hal oldu. Eti senin kemiği benim oğlum." Bak sen şuna ya!

Anne dedik bağrımıza bastık başkalarının annesi oldu! Ne kadar da hevesli, kadına bakar mısınız? İki dakikada satıverdi biricik kızını? Ayıp ayıp...

"Bu akşam orada kalabiliriz belki. Yol durumlarına bağlı. Aklın bizde kalmasın Feriştah teyzem, ben seni haberdar ederim." Ardından annem girişteki dolaba gidip kabanımı çıkardı ve yanına bir bereyle şal da ekledikten sonra çizmelerimi de alıp Aslan'ın peşinden ilerledi. Ay bir de suça yardım ve yataklık ediyor resmen!

Ondan sonrası hayli hızlı oldu. Annem eşyaları arkası koltuğa atıp bana, "Hanım hanımcık bir kız ol, saygıda kusur etme" diye bildirip Aslan'a veda etti ve içeri girdi. Aslan da benim afallamış halimi fırsat bilip beni ön koltuğa atıverdi.

Hayır, kesinlikle abartmıyorum. Bildiğin attı beni odun! Az kalsın kafamı çarpıyordum, dahası mı var canım?

Sonra centilmenlikle uzaktan yakında bir bağı olmasa da kaçamayayım diye uzanıp kemeri bağladı ve şoför koltuğuna geçti.

"Aslan, seni öldüreceğim!" Kollarımı göğsümde birleştirip somurttum ve başımı camdan dışarı çevirdim. "Yemin ediyorum ki bu yaptığının cezasını çekeceksin."

Gaza asıldı ve araba öne doğru kükreyerek atıldığında ara sokaktan caddeye çıktı. Bana yandan şöyle bir bakıp tekrar önüne döndüğünde "İstediyini yapabilirsin," diye belirtti. "Ama ailemle tanışacaksın."

Hay ben senin ailene! Tabii ki bunu demedim yoksa Aslan arabayı durdurup beni aşağıya atardı.

"Ya beni sevmezlerse?" Aslan'ın ailesi İzmir taraflarında bir çiftlik evinde yaşıyordu. Yolumuz uzundu ve Aslan'ın bu gece orada kalabiliriz demesinin nedeni de buydu. O kadar yol gittikten sonra orada kalmama gibi

bir ihtimalimiz zaten yoktu. Aylar sonra annesi Aslan'a kavuşacaktı ve kolay kolay bırakacağını da sanmıyordum. Sessizlikle geçen iki saatin sonunda dayanamayıp endişelerimi dile getirdiğimde kafamda senaryolar kurtarmaktan patlamak üzereydim.

"Esra, hadi ama..." Aslan, gözlerini bana çevirdi ve eliyle omzumu sıktı. "Boşuna endişeleniyorsun, herkes seni sevecek. Ki sevmese bile sorun değil. Ben seviyorum, gerisi önemli mi?"

Dudak büküp omuz silktim. Öyle olmuyordu işte. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı...

"Hazır mısın?" Aslan, arabadan inip bana döndüğünde kabanımı üstüme geçirmeye çalışıyordum. Çiftlik evi şehir dışında olduğu için İzmir'in ılık kış hayatına kesinlikle uymuyordu. Her yer karlar altındaydı ve hava her ne kadar yine de sıcak sayılsa da arabanın konforundan çıkınca insan bir donuyordu elbette.

"Hayır, değilim geri dönelim." Aslan, gülerek diğer eşyaları almama yardım etti ve elimi tutup beni girişe yönlendirdi. Çiftlik evi hayli büyüktü. Şu filmlerde çıkan gösterişli yerler kadar abartı olmasa da oldukça güzeldi ve insan burada bir ömür dertsiz tasasız yaşayabilirdi. Girişte küçük bir park yeri vardı. Birkaç araba karlar altında kalmıştı. Aslan, her an kaçacakmış gibi durduğum için beni sıkıca tutarak ilerletti ve biz girişteki büyük kapıya ulaşmadan kapı kendiliğinden açıldı.

Kumral saçlı, oldukça bakımlı görünen bir kadın sıcak gülümsemesiyle bizi karşıladı ve "Aslan!" diye sevinçle bağırıp yanına vardığımızda ona sarıldı. "Çok özledim seni oğlum."

Onu daha ilk anda tanımıştım. Aslan'la benzerliği o kadar barizdi ki aksini düşünemezdim bile. Yaşına rağmen oldukça genç görünüyordu. Bu çiftlik insanların genel özelliği idi herhalde bu. *Temiz hava, sağlıklı yaşam...*

Endişeli bir şekilde onları izlerken bir yandan da donduğum için olduğum yerde kıpırdanıp duruyordum. Pekâlâ, ilk izlenim olarak hoş olmasa da yapabileceğim bir şey yoktu. Hava eksi bir derece olsa da hissedilen sıcaklık eksi otuz falan olmalıydı.

Uzunca bir süre sarıldılar ve girişte öylece dikilirken araya girip *donduk burada ya* diye söylenmek istesem de kendimi tutmayı başardım. Nihayet annesi geri çekildiğinde benim de orada olduğumu hatırladılar ve kadının gözleri bana döndüğünde panik her yanıma sardı. Gözlerimdeki yoğun endişeyle onlara bakarken kadın da baştan aşağıya beni inceledi.

"Hoş geldin, kızım," diyerek bana sarıldığında, elini öpüp öpmemem gerektiğinden emin olamayarak bocaladım ve "Hoş buldum, efendim," diye mırıldandım.

"Aaaa! Emel, ne diye soğukta bekletiyorsun çocukları. İçeri geçsenize." İçeriden bir ses sonunda hislerime tercüman olduğunda bu sesin sahibini şimdiden sevdiğimi fark ettim. Emel Hanım, ki ona ne demem gerektiğini kesinlikle bilmiyordum, gülerek başını iki yana salladı ve "Heyecandan aklıma mı geldi sanki" diye özür diledi. Kapıdan çekilip içeriye geçmemizi işaret ettiğinde Aslan önde ben arkada içeri geçtik ve sesin sahibini gördüm. Bu Aslan'ın üvey babası olmalıydı. İtiraf etmek gerekirse aklımda canlanan üvey baba görüntüsüne kesinlikle uymuyordu. Adam o kadar tontoş bir şeydi ki daha ilk anda ısındım ona. Emel Hanım'dan sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ve aynı onun gibi zindeydi.

"Hoş geldin, oğlum." Aslan, oğlum lafını duyunca bariz bir şekilde irkilse de onu terslemedi. "Kızım, sen de hoş geldin." Aslan'la el sıkıştıktan sonra aynı şekilde elini uzattı. Gülümseyerek karşılık verdiğimde bizi içeri yönlendirdiler. Dar bir holden ilerleyip boydan boyda ahşap çerçeveli camlarla bezenmiş salona geçtik. Burası tek kelimeyle muhteşemdi! İçerisi sıcaktı, ileride şömine harıl harıl yanıyordu. Ortada oldukça rahat görünen krem rengi koltuk takımı, kenarda büyük bir masa vardı. Onun dışında ev, tam bir çiftlik evi tarzında süslenmişti. Şöminenin üstünde bir av tüfeği bile vardı. Hatta onun önünde yerde de gerçek olmasından korktuğum bir post duruyordu. Aslan, elini belime koyup beni bir koltuğa yönlendirdiğinde etrafı incelemeyi bırakıp ona itaat ettim. İkili koltuğa yerleşmeden önce kabanını çıkarıp ne ara geldiğini fark etmediğim bir kadına verdi. Yardımcıları olmalıydı. Çok şeker bir kadındı, ona gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Atkımı, beremi ve bilumum eşyalarımı ona uzattıktan sonra Aslan'ın yanına, sanki kazık yutmuş gibi oturdum.

"Kilo mu verdin sen?" Emel Hanım, Aslan'ı detaylı bir şekilde incelerken "Öyle değil mi Ahmet? Vermiş sanki..." diye kocasının onayını bekledi.

"İlahi Emel. Aslan gibi adam işte yapma Allah aşkına..." Kocasının onun bu hallerine alışmış gibi güldü ve Aslan'a göz kırptı. Aslan, bu harekete kayıtsız kalamayıp hafifçe sırtıttığında, aslında üvey babasıyla bir sorununun olmadığını ve bunun önyargıdan ibaret olduğunu anladım. O sadece üvey baba fikrini sevmiyordu, bunu ona söylemem gerekiyordu. Boşu boşuna annesinden uzak kalıyordu, buna gerek yoktu.

"Esra'ydı değil mi?" İsmimi duyana kadar diken üstünde değildim aslında. Emel Hanım, Aslan'la olan rutin konuşmasını bitirdikten sonra bana döndüğünde kalbim ağzıma geldi. Şuracıkta bayılmazsam iyiydi. Soğuk terler dökmeye başladığımda, "Evet, efendim," diye mırıldandım. Aslına bakılırsa daha çok kekeleydim!

Aslan, gülererek dizimi okşadı ve annesine döndü. "Esra, biraz gergin..." Ne? Gözlerim şaşkınlıkla ona döndü. "Sizinle tanışmaktan korkuyordu." Emel Hanım'ın kaşları çatıldı. *Ne yapıyorsun be adam sen? Kadının zaten beni sevmemesi için pek çok nedeni var!*

"Aaa, nedenmiş canım?" Al işte. İyi halt ettin...

"Aslında zorla getirdim. Sizin onu sevmeyeceğinizden korkuyor." E yuh ama! Ahmet Bey ve Emel Hanım bana dönüp gülmeye başladığında kusacakmış gibi hissettim. Gerçekten! Aslan'ın dizimde duran elini bir hışım itip dolu gözlerimle pencereden dışarıya baktığımda her an ağlamaya başlayabilirdim.

"O nasıl şey canım? Oğlum seviyorsa ve üstelik bir de benimle tanıştıracak kadar ciddi olduğunu söylüyorsa hiç sevmez miyim ben? Duymamış olayım. Sayende bu hayta beş ay sonra beni görmeye geldi."

Aslan'dan tarafa bakmadım. Her ne olursa olsun bu yaptığı hiç doğru değildi. Beni nasıl utandırdığı hakkında bir fikri var mıydı?

O yüzden Emel Hanım'a dönüp gülümsemeye çalıştım. "Kusura bakmayın, biraz gerginim," dedim çatlayan sesimle. "Tahmin edersiniz ki durum biraz garip."

"Çok normal kızım." Ahmet Bey araya girdi. "Ama endişelerin boşuna, Aslan'ın sevdiği kişiyi biz de severiz. Hiç gerilme." Birazcık da olsun rahatladığımı hissettim. Ahmet Bey, Aslan'a ayıplar gibi baksa da Aslan takmadı.

"Aaa, geldiler mi?" Tanıdık bir ses duymamla, o tara-

fa dönmem bir oldu. Nil, merdivenlerden sekerek indi ve koşarak salona girdi. "Hoş geldiniiz!" İşte buna olay dedim. Nil'in burada olacağından haberim yoktu. Ama bu harika bir haberdirdi. Onu görür görmez rahatladığımı hissettim. Aslan'ın sevgilisi rolü yapmasına rağmen hem de...

Aslan'a şöyle bir sarılsa da beni hemen bırakmadı. "Ay bugünleri de mi görecektik?" diye kıkırdayarak Aslan'la arama girdi ve koltuğa sıkışmak zorunda kaldık. Oh olsun, Aslan bir süre gözüme gözükmesine iyi olurdu.

"Siz tanışıyorsunuz musunuz?" Emel Hanım, bir Nil'e bir bana baktı.

"Evet, birkaç kez buluşmuştuk." Detaya girmedim. İyi ki de girmedim yoksa ortalık karıştırdı. "Teyzem haberi verdiğinde hemen atlayıp geldik. Hem de çiftlik havası almış olduk."

Neşesi bulaşıcıydı. Onun bu hallerini seviyordum. Oldukça şirindi. "Ee sevebildin mi kayınvalideni?"

Ani bir şekilde tıkanıp öksürmeye başladığımda salonda gülüşmeler oldu. "Nil," diye uyardı Emel Hanım onu kıkırdayarak. Bu halim hepsinin hoşuna gidiyor falan olmalıydı. "Kız zaten gergin, gitme üstüne."

"Ay tamam, bir şey demedim." Nil, eliyle dudaklarının üstünü kapadı ve arkasına yaslandı. O sırada Aslan'ı görünce, başımı hemen başka bir tarafa çevirdim. Ardından kızaran yanaklarım aklıma gelince "Lavabo nerede acaba?" diye sordum. Biraz mahremiyete ihtiyacım vardı.

Emel Hanım, hemen ayaklanıp "Gel ben göstereyim," diye önerince peşine takılmak zorunda kaldım. Bir kat yukarı çıktıktan sonra "Burası," diye ilk kapıyı gösterdi.

Ona teşekkür edip bir adım atmıştım ki bir el koluma dolandı. İrkilerek Emel Hanım'a döndüğümde yüzündeki gülümsemenin silinmiş olduğunu fark ederek kaşlarını çatıttım. "Bi-bir sorun mu var?"

"Evet, var." Yüzü sinirli bir ifadeyle kaplandı. Midem bir kez daha ağzıma kadar geldi. Neler oluyordu? "Oğlumdan uzak duracaksın. O sana göre biri değil."

Ne? Öyle, bir bakakaldım ki ağzım yer çekimine meydan okuyarak yere kadar açıldı. Bu kadın az önce aşağıda gülüp eğlenen kişi olamazdı. Hepsi bir maskeden mi ibaretti yani? "Ben ne-ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedim zorla. Konuşabilmem bir mucizeydi çünkü sevdiğim adamın annesinden bu sözleri duymak kolay değildi. Hissetmişim ama ben! Bir sorun çıkacağını hissetmişim!

"Anlamayacak bir şey yok. Sen ailemize uygun biri değilsin ve seni Aslan'ın yanında görmek istemiyorum."

Bacaklarım zangır zangır titredi ve kendimi tutmasam az kalsın yere yapışacaktım. Pekâlâ, bu kadarını da beklemiyordum. Bu, bu fazlaydı. Hem de çok...

"Bakin beni sevmek zorunda değilsiniz, bu konuda bir şey yapamam. Ama benden bunu isteyemezsiniz. Ben Aslan'ı seviyorum ve ondan ayrılamam." Sesim istediğim gibi güçlü çıkmayınca sinirlendim. Bugün korkaklığım üzerimdeydi.

Ne vardı yani sevse? Az önce her şey yolundaydı. Hem niye uygun değilmişim ki ben onların ailesine? Ne kusurumu görmüş yani aşk olsun...

"Şu haline bak ya..." Emel Hanım, gülmeye başladığında bir şok daha yaşadım. "Kızım sakın ol, sadece şaka yapıyorum. Hemen de inandın yahu."

Bacaklarım titredi, bu sefer kendimi tutamadım. Dizlerimin bağı birden çözülüp olduğum yere yığılmak üzereyken Emel Hanım korkuyla ileri atılıp beni tutmaya çalışıp bir yandan da "Aslan!" diye bağırdı. "Esra, kızım iyi misin?"

E ama pes artık. Böyle şaka mı yapılır? Siz şakayla kalıyort karıştırmışsınız!

"Anne?" Aslan'ın sesi kendinden önce yanıma ulaştı ve çok geçmeden merdivenlerin başında görüldüğünde gülen yüzü bir anda soldu. Kısa bir an donakaldı ama kendine gelmesi çok şükür ki uzun sürmedi. Yoksa yere kapaklanacaktık. Vücudum şoktan donmuştu. Hareket edemiyordum ve kilitlenip kalmış olmalıydım.

"Esra? Esra iyi misin?" Annesinin kollarından beni kendi kollarına çektiğinde bu sefer havada asılı kalmadım. Beni anında kucakladı ve koridoru aşır bir kapıdan içeri girdi. "Ne oldu?" Bana değil, Emel Hanım'a soruyordu.

"Ay, anlamadım ki oğlum? Sen çok korkuyordu deyince Aslan'dan uzak dur diye şaka yapayım dedim. Kötü bir niyetim yoktu. Ah bilseydim yapar mıydım hiç?"

Aslan, başını iki yana sallayıp "E aferin anne" diye söylendi. "Kızın ödünü koparmışsın." Ardından tekrar bana döndü.

"Esra?" diye seslendi endişeyle. "Bebeğim sadece şakaydı. Hadi kendine gel."

"Kendimdeyim ben," diye tersledim onu. "Sadece şoktan donakaldım. Biraz su alabilir miyim?" Emel Hanım, hemen dışarı yöneldi ve Aslan eliyle yanağımı okşarken "Çek şu elini..." dedim azarlar gibi.

"Hadi ama söylememe bozuldun. Böylesi daha iyiydi, inan bana. Boşu boşuna gerilip duracaktın." Gözlerimi devirerek kıpırdamaya çalıştım. Bacaklarım eskisi kadar güçlüz olmasa da hâlâ titriyordu. Kan şekerim de düşmüş olabilirdi. Bildiğim tek şey bir şeylerin de benimle birlikte düştüğüydü. Buna tansiyonum da dâhildi.

"Al kızım." Emel Hanım, içeri girip bardağı bana uzattığında Aslan araya girip bardağı dudaklarıma dayadı ve bir yudum aldığında tekrar annesine uzattı. "İyi misin?"

Emel Hanım, mahcup bir şekilde cevap vermemi beklerken ona içimden her ne kadar kızsam da gülümsemeye çalıştım. "İyiym, sadece şok oldum o kadar. Şimdi kendime gelirim."

"Çok özür dilerim kızım, böyle olacağını bilsem gerçekten de yapmazdım. Batırdım değil mi her şeyi? Ne desem ki şimdi..."

Biraz batırmış olabilirdi ama şu an yaptığı şeyin şaka olmasına olan sevincim daha ağır basıyordu. Yani beni sevmişti. Derin bir nefes aldım ve vücudumun kontrolü tekrar elime geçti.

"Anne tamam, sadece şakaydı. Sen aşağıya in, biz geliyoruz." Emel Hanım, kendine söylenerek aşağıya yöneldiğinde oturduğum koltukta doğrulmaya çalıştım. Aslan bana alan bırakarak geri çekildi ve "Annem adına özür dilerim," diye mırıldandı. "O böyle şakalar yapmayı sever. Ama bunu sevdiği kişilere yapar. Eh en azından seni sevmiş gibi görünüyor."

Gülümsemeye çalıştı ama tepkimden ürktüğü için beceremedi. "Aslan, benimle resmen dalga geçtin." Başımı iki yana sallayarak "Bu yaptığın hiç doğru değildi," diye ekledim.

Bir çocuk edasıyla başını öne eğip "Bir daha bu kadar açık sözlü olmayacağıma söz veriyorum," diye takıldı. "Hadi, kavgaya etmeyelim. Bu güzel havanın ve çiftliğin tadını çıkarmak istiyorum." İki eli de yüzüme yerleşti ve dudaklarıma bir öpücük bırakıp devam etti. "Seninle birlikte..."

Eh kusura bakmayın ama ben kimim ki bu şahane teklife hayır diyeyim?

Aşağıya indiğimizde Nil'in anne ve babası da aramıza katılmıştı. Yürüyüş yapıp çiftliği dolaşmışlar ve bir hayli üşümüşlerdi ama bu bizi yine de engellemedi. Nil ve Aslan'la birlikte dışarı çıkıp bu güzel doğa manzarasının tadını çıkardık. Aslan, yakınlarda bir dere olduğunu ileri sürdüğü için küçük bir keşfe çıktık ama var olduğuna dair hiçbir ipucuna da rastlayamadık. Geri döndüğümüzde Aslan hararetli bir kartopu savaşı başlattı. Nil ve ben, ona karşı... Bizi hafife aldı ve başlarda feci atışlar yapıp bize haddimizi bildirse de sonlara doğru Nil'le onu sıkıştırmayı başardık. Birazcık hile yapmış olsak da Aslan'ı karların üstüne yatırmayı başarmıştık. Ardından Aslan, Ahmet Bey'e yardım etmek için onunla birlikte ilerideki küçük kulübeden odun taşımaya gidince biz de Nil'le kardan adam yapmaya karar verdik. Biraz tuhaf bir şey olsa da ortaya, eğlenmiştik.

Daha durmak istemesek de bir müddet sonra Emel Hanım, pardon ona öyle seslendiğim için beni azarlamış

ve Emel teyze dememi buyurmuştu, bizi zorla içeri soktu. İçeri girdiğimiz an şömine başına geçip Nil'le uzunca bir süre de oradan kalkmamıştık.

İnkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı ki hiç tahmin ettiğim gibi geçmiyordu günüm. Eğleniyordum, sonlara doğru iyice rahatlamıştım ve Nil'in de burada olmasıyla sanki onları çok uzun süredir tanıyormuşum gibi hissetmiştim.

Üstelik Emel teyze kendini affettirmek için bir hayli üstüne titriyordu ki bu en güzel kazançtı. Çok kafa kadındı, ruhu gençti ve ona uyum sağlamak da oldukça kolaydı. Zaman geçtikçe Aslan'ın dediği gibi boşuna endişelendiğimi anlamıştım. Ve beni buraya zorla da olsa getirdiği için bir ara ona teşekkür etmeliydim. Tamam, biraz korkaklık yapmıştım, kabul ediyordum. Ama sevdiğin adamın annesiyle tanışmak kolay bir şey değildi. Üstelik acaba beni sevecek mi diye düşünmek hiç mi hiç değildi.

"Şuradan tuzu uzatır mısın Esrcığım."

Mutfaktaydık ve akşam yemeğini hazırlamaya çalışıyorduk. Nil'in annesi Nevin teyze içeride diğer erkeklerle keyif çatıyordu. Nil'i gösterip boşuna mı bugünlere getirdik diyerek geri çekilmiş ve herkesi kahkahalara boğmuştu. Nil ise bundan şikâyetçi değildi, söylediğine göre yemek yapmayı çok seviyormuş.

Bir insan yemek yapmayı neden sever anlam veremiyordum. Hemen önümdeki rafta duran tuzluğu Emel teyzeye uzattım ve salata yapma işime geri döndüm. Nil kenarda, kendi tarifi olduğunu iddia ettiği tuhaf bir börek yapıyordu. Emel teyze ise dünden hazırladığı birkaç şeyi fırına atmış, şimdi de hindiye hazırlıyordu.

Pek severek yediğim söylenemezdi ama onun yaptığı göze hoş gelmiyor da değildi. Üstelik daha pişmemişken...

"Nasıl gidiyor hanımlar?" Aslan'ın sesi girişte yankalandığında Emel teyze gülererek "Harika," diye şakıdı. "Parmaklarınızı yiyeceksiniz."

Aslan, annesinin yanağına bir öpücük kondurup yanından geçerken Nil'in saçlarını da onu sinir etmek için karıştırmayı ihmal etmeden yanıma geldi. Gözleri yaptıklarına takıldı önce. Ardından tezgâha yaslanıp beni inceledi.

"Nasıl gidiyor?" Elimin tersiyle kaşınan yanağımı ovuşturdum ve havuçları rendelemeye devam ederken "Eğlenceli..." diye gülümsedim.

Eli öne uzanıp rahat çalışayım diye saçlarımı geri attı ve kendine daha net bir görüş sağladı. "Sana söylemiştim." Gözleri annesine kaydı. İkisi göz göze geldi ve Emel teyze utanarak bakışlarını çevirdi. "Annem seni sevdi. Eğer sevmemiş olsaydı ikimizi de göndermenin bir yolunu bulurdu." Kıkırdayarak bu acımasız yorumu için kalçamla ona vurdum.

"Annene seni daha sık buraya gelmen için ikna edeceğime söz verdim." Bana biraz daha sokuldu ve ellerini göğsünde kavuşturup resmen gücünü gözüme soktu. Buna ne gerek vardı canım şimdi? Burada yeteri kadar görsel şölenim var zaten...

"Himm?" Ses muzipti ve bundan kızmadığı sonucuna vararak rahatladım. "Bunu nasıl yapacaksın peki? İstemezsem, gelmeyeceğimi biliyorsun."

Resmen benimle oynuyordu. Bu oyunbaz tavrına gülerек tek kaşımı kaldırdım ve havuçlarımı önümdeki büyük kâseye boğalttıktan sonra dikkatimi ona verdim. "Evet, ama ikna etmek için güzel yöntemler biliyor olabilirim."

Gözleri kısıp koyulaşırken attığım oltaya geldi anında ve tek eli olduğu yerden ayrılıp koluma indi. Orada

küçük bir gezintiye çıktığında, "Ne gibi yöntemler?" diye sordu boğuk bir sesle. Bu adamın evlilik fikrine neden sıcak baktığını şimdi daha net anlayabiliyordum.

Ona doğru yaklaşıp başımı yukarı kaldırdım ve yüzlerimizin arasında küçücük bir mesafe kaldığında nefesimi yüzüne doğru verip onu darmaduman ettim. Bu adamın üstündeki hâkimiyetime bayılıyordum. Her ne kadar o farkında olmasa da...

"Duymak istediğine emin misin?" Sesim onunki gibi fısıltılı bir şekilde çıktığında, gözleri yarı yarıya kapandı ve hafifçe yutkundu.

"Hıhı..." Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. Ne kadar da tapılası bir ifadesi olduğunu söylemek istesem de kendimi dizginlemeyi becerdim.

"Eğer sözümü dinleyip gelmezsen, ben tek başıma gelirim. Ve biliyorum ki sen beni uzun süre tek başıma bırakacak biri değilsin."

Pat diye geri çekildim ve Aslan afallayarak kendine geldiğinde ona sinsi sinsi sıırttım. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi ve homurdanarak geri çekildiğinde başını iki yana salladı.

"Biz de gelmiş burada hayallere kapılıyoruz... Bana işkence etmek hoşuna gidiyor değil mi?" Gözleri kısıldı ve öne uzanıp kolumu kavradı. "Ama benim de zamanım gelecek, bunu unutma olur mu?" Yanağıma bir öpücük kondurdu ve annesine dönüp "Esra'yı iyi çalıştır, evlene ne kadar bir şeyler öğrensın," diye lafını da çarptı. Yüzümü buruşturup arkasından dil çıkarmayı ihmal etmedim.

Emel teyze, gülerek "Sen bakma ona," diye kıkırdadı. "Böyle devam et. Erkekleri süründüreceksın ki akılları başlarına gelsın."

Dolaptan çıkardığı kepçeyle Nil'in poposuna vurdu ve "Sen de iyi dinle" diye söylendi. "Esra'yı örnek al."

Nil, elini abartılı bir tavırla kulağına götürdü ve çekip masaya vurduğunda "Aman Allah korusun!" diye kahkaha attı. "Ay kırk yılın başında birini sevmişken gidip de adamcağıza ne diye işkence edeyim ya? Bence siz de etmeyin. Yazık değil mi?"

"Sonra tepene çıksın de'mi? Saf bu kız saf..." Gülerek Nil'e kaş göz işareti yaptım ve Emel teyze ona söylenip bir yandan da yemeği yapmaya devam ederken kayınavlıdeciğimden onay almanın haklı gururunu yaşadım. Sanırım güzel bir hafta sonu bizi bekliyordu.

Emel teyzenin benim için hazırladığı misafir odasıydım. Saat epey geç olmuştu. Yemekten sonra salona geçmiştik ve asıl şamatanın ondan sonra başlayacağını ancak o zaman anlamıştım. Nil'in babası oldukça komik biriydi. Nil'in kime çektiği daha ilk bakışta belli oluyordu. Havadan sudan konuşmuş, onun anlattığı hikâyelere kahkahalarla gülmüş, biraz da biz anlatmıştık. Emel teyze ve Ahmet amca, beni konuşturmaya daha hevesliyidiler. Bütün gece birçok soru sormuşlardı. Onlara Amerika'yı, annemi ve daha pek çok gereksiz şeyi anlatmıştım ama tuhaf bir şekilde oldukça ilgiliydiler.

Emel teyze, bir ara annemle tanışmak istediğini söyleyince ortalık biraz ısınmıştı ama Aslan durumu toplamıştı. Elbette, kendine göre... Onları yakın bir zamanda İstanbul'a çağırması, o arada da annemlerle tanışabileceğini söylemişti. İşler iyice ciddiye binmeye başladığı için hafif paniklemiyor değildim. Aslan ise halinden memnundu. İşler tam da istediği yönde ilerlerken mutlu olması mümkün değildi zaten.

Yatakta kıpırdanıp bunları aklımdan çıkarmaya çalıştım. Artık uyumalıydım, zaten oldukça geç olmuştu. Burası çiftlikti, yarın erken bir saatte uyanacağımızı biliyordum. Ama gözüme uyku giymiyordu. Belki de yatağımı yadırgamış olabilirdim. Ya da yastığımı... Bir şeyi yadırgadığım kesindi ama önemli değildi. İki saattir bir o tarafa bir bu tarafa dönmekten kemiklerim sızlamaya başlamıştı.

Tık tık tık!

"Ay!" Panikle yerimden sıçradığımda, gözlerim önce kapıya kaydı. Odanın karanlığı gözüme bu defa korkutucu görünmeye başladığında aceleyle yataktan kalktım ve biri mi geldi acaba diye kalkıp bir koşuda kapıyı aradım. Koridor bomboştu. Eğer sesler Aslan'dan geliyor olsa, şu an kapının önünde duruyor olması gerekirdi.

Panik bir kez daha her yanıma sardı ve korkuyla kapıyı kapatıp etrafıma bakındım. Burası bir çiftlik eviydi. Etrafta kimseler yoktu. İn cin top oynuyordu ve biri beni buradan kaçırса kimsenin ruhu duymazdı. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak arkamı döndüm ve odanın içini aceleyle inceledim. Hayır, burada kimse yoktu. Saçmalamayı kesmeliydim.

Bu sefer gerçekten de geldiler! Anında duraksadım ve "Kim o?" diye sordum iç sesime şaşkınlıkla. Şu mesaj yollayıp durduğun zombiler veya uzaylılar!

Tık tık tık!

Bu sefer daha gürültülü bir şekilde bu sesi işittiğimde gözlerim odanın içinde tekrar gezindi ve ani bir şekilde koşu patlatıp Emel teyzenin arada elektrikler gidiyor diye yanıma bıraktığı uzun şamdanlardan birini elime aldım. Ucundaki mumu çekip attığımda, sesin geldiği yerin pencere tarafı olduğunu fark ettim. Adımlarım o tarafa kaydı ve derin bir nefes aldım. Sakin olursam, onu

indirebilirdim. Sonra da avazım çıktığı kadar bağırır ve yardım isterdim.

Tak!

Pencere pervazı bir gıcırta sesiyle yukarı doğru kaydı ve bir çift el gördüm. Siyah eldivenli! Çığlık atmak istesem de korkudan donakaldım ve hiçbir şey yapamadım.

Ağır çekimdeymiş gibi pervazın iyice kalktığını ve yerine oturduğunu izledim. Pencere önümden çekilirken görüş açımın eller dışında, yine siyah bir silüet girdi. Ve o an hamlemi yaptım. Bu sefer donup kalmayacaktım! Elimdeki şamdanı sıkıca tutup pencereye tutunmuş olan parmakların üstüne tüm gücümle geçirdim.

Boğuk bir inilti oldu ve parmaklar pervazdan ayrılarak geri çekildi. Ve daha ne olduğunu anlamadan önümdeki silüet geriye doğru yalpaladı. Gözlerim telaşla kapandı ve çok kısa bir süre sonra bir şeyin yere düşme sesi kulaklarıma ulaştı.

Elimdeki şamdan pat diye yere düştü ve olduğum yerde yine sıçrarken korkarak pencereye yanaştım. Kafamı aşağıya çevirdim ve olduğum yerde dondum.

"Aslan?" Fısıltılı sesim gecenin sessizliğini deldiğinde Aslan, düştüğü çiçek tarhının üstünden kalkmaya çalışıyordu. "Aslan?" Bir kez daha inanamayarak sorduğumda sonunda zavallı, ezilmiş bitkilerin üstünden kalktı ve omzunu ovalarken yukarı doğru baktı. "Ne yapıyorsun Allah aşkına?" diye sordum kısık bir sesle.

Aslan, cevap vermeden bu kez de bacağına ovaladı ve tam o sırada hemen yandan bir ses yükseldi.

"Oğlum? Ne işin var gece gece dışarıda? O ses de neydi?" Panikle geri doğru çekildim çünkü pencereden dışarı çıkan kafamı Emel teyze yana doğru baksa anında görebilirdi. Her ne kadar şamdana takılıp bocalasam da

düşmemeyi başardım ve nefesimi tutup rezil olmamak için dua ettim.

"Uyuyamamıştım. Dışarıda sesler duyunca bakayım dedim." Aslan'ın sesi açık camdan bana kadar süzüldü. "Ama köpekti sanırım, tam göremedim. Şurayı eşeleyip sesler çıkarıyordu."

Ah bebeğim, orayı eşeleyen sensin. Tarlı mahvettin!

"Aaa, ben de duydum sesler. Ondanmış demek." Emel teyzenin sesi şimdi normal çıkıyordu. E tabii, kadın camdan bakınca gecenin köründe oğlunu bahçede görünce doğal olarak şoka girerdi.

"Ben şu hayvanı bulmadan rahat etmem. Sen yat anne." Emel teyze ilk başta ona yatmasını söylese de oğlunun inadını bildiği için çok da üstelemedi ve çok geçmeden yandaki camın kapanma sesi duyuldu. Hemen cama gidip Aslan'a baktım ve "Deli misin ya sen?" diye söylendim. Ama bana aldırmadı, eldivenini çıkardı ve o sırada eline ince bir dalın girdiğini görerek panikledim. Sabahlığı bulmam ve ses çıkarmadan aşağıya koşmam sadece iki dakikamı aldı. Allah'tan yolda kimseyle karşılaşmamış veya yakalanmamıştım.

Kapıyı gıcırdatmadan açıp arkaya dolandığımda, Aslan'ı bıraktığım yerde bulamadım. Gözlerim karanlığın içinde dolaşırken etrafa bakına bakına köşeye ulaştım ve tam o sırada bir el kolumu kavrayıp beni gölgeye çekti.

Ardından ağzım sıkı sıkıya kapandı. "Şşş, annem bakıyor." Aslan'ın sesini duyduğum an, rahatladım ve o da beni serbest bıraktı. Evin ormana bakan tarafındaydık ve buradan bizi kimse göremezdi.

"İyi misin?" diye sordum hemen endişeyle. Elini kolumdan itip gözümün önüne getirdim ve yüzümü buruşturdum. "Kötü görünüyor."

"Sorun değil, alt tarafı bir sıyrık..." Elini kurtardı ve gözleri bana döndü. "Bir kere de sorun çıkarmasan olmu-
yor dimi?"

Allah Allah! Gecenin bir vakti gelip pencereme dayanacak ve sorun çıkarmamamı bekleyecek öyle mi? Kafayı yemiş olmalıydı. "Ödümü kopardın aptal!" Koluna ona sanki yeteri kadar hasar vermemiş gibi bir de kendim bir yumruk geçirdim. "Kafanı pervaza sıkıştırmadığıma dua et!"

O görüntü zihnimde belirdiğinde sinirlerim anında yatıştı ve kıkırtımı bastıramadım. Onun kafasını cama sıkışmış halde düşünmek... Kahkaham geceyi böldü ve Aslan, "Gülme!" diye tıslarken ona aldırmadım.

"Nasıl düştün ama?" Ellerim karnıma gitti ve iki büküm olup gülmeye devam ettim. "O anki yü-yüz ifaden..." Konuşamadığım için susmak zorunda kaldım.

"Esra, gülme!" Aslan, homurdanırken daha fazla dayanamayıp sağlam eliyle ağzımı kapadı. "Kapa çeneni." Evet, sinirlenmişti ve canı yanmıştı. O yüzden bu tavrını normal karşıladım ve derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Ve gözlerimiz karanlıkta birbirine kenetlenmişken başımı *tamam* anlamında salladım. Aslan tereddüt etse de elini dudaklarımın üstünden çekti ve bir adım geri çekildi.

"Çok mu acıyor?" diye fısıldadım sonunda durumun gerçekliğini kavrayarak. Adam neredeyse iki kat aşağıya düşmüştü. Allah'tan altında çiçek tarhı vardı. Direkt çakıllı zemine yapışsa asla bu kadar ucuz kurtulamazdık. Ürpererek iç geçirdim ve cevabını bekledim.

"Feci çarptım." Eliyle çenesini ovuşturdu ve yüzü anında buruştu. "Evet, acıyor." Onu tahmin etmiştim zaten.

İleri uzanıp çenesinin kenarını öptüm ve ardından elini avuçlarımın içine aldıktan sonra oraya da aynı ilgiyi gös-

düşmemeyi başardım ve nefesimi tutup rezil olmamak için dua ettim.

"Uyuyamamıştım. Dışarıda sesler duyunca bakayım dedim." Aslan'ın sesi açık camdan bana kadar süzüldü. "Ama köpekti sanırım, tam göremedim. Şurayı eşeleyip sesler çıkarıyordu."

Ah bebeğim, orayı eşeleyen sensin. Tarlı mahvettin!

"Aaa, ben de duydum sesler. Ondanmış demek." Emel teyzenin sesi şimdi normal çıkıyordu. E tabii, kadın camdan bakınca gecenin köründe oğlunu bahçede görünce doğal olarak şoka girerdi.

"Ben şu hayvanı bulmadan rahat etmem. Sen yat anne." Emel teyze ilk başta ona yatmasını söylese de oğlunun inadını bildiği için çok da üstelemedi ve çok geçmeden yandaki camın kapanma sesi duyuldu. Hemen cama gidip Aslan'a baktım ve "Deli misin ya sen?" diye söylendim. Ama bana aldırmadı, eldivenini çıkardı ve o sırada eline ince bir dalın girdiğini görerek panikledim. Sabahlığımı bulmam ve ses çıkarmadan aşağıya koşmam sadece iki dakikamı aldı. Allah'tan yolda kimseyle karşılaşmamış veya yakalanmamıştım.

Kapıyı gıcırdatmadan açıp arkaya dolandığımda, Aslan'ı bıraktığım yerde bulamadım. Gözlerim karanlığın içinde dolaşırken etrafa bakına bakına köşeye ulaştım ve tam o sırada bir el kolumu kavrayıp beni gölgeye çekti.

Ardından ağzım sıkı sıkıya kapandı. "Şşş, annem bakıyor." Aslan'ın sesini duyduğum an, rahatladım ve o da beni serbest bıraktı. Evin ormana bakan tarafındaydık ve buradan bizi kimse göremezdi.

"İyi misin?" diye sordum hemen endişeyle. Elini kolumdan itip gözümün önüne getirdim ve yüzümü buruşturdum. "Kötü görünüyor."

"Sorun değil, alt tarafı bir sıyrık..." Elini kurtardı ve gözleri bana döndü. "Bir kere de sorun çıkarmasan olmu-
yor dimi?"

Allah Allah! Gecenin bir vakti gelip pencereme dayana-
cacak ve sorun çıkarmamamı bekleyecek öyle mi? Ka-
fayı yemiş olmalıydı. "Ödümü kopardın aptal!" Koluna
ona sanki yeteri kadar hasar vermemiş gibi bir de ken-
dim bir yumruk geçirdim. "Kafanı pervaza sıkıştırmadı-
ğınma dua et!"

O görüntü zihnimde belirlediğinde sinirlerim anında
yatıştı ve kıkırtımı bastıramadım. Onun kafasını cama
sıkışmış halde düşünmek... Kahkaham geceyi böldü ve
Aslan, "Gülme!" diye tıslarken ona aldırmadım.

"Nasıl düştün ama?" Ellerim karnıma gitti ve iki bük-
lüm olup gülmeye devam ettim. "O anki yü-yüz ifaden..."
Konuşmadığım için susmak zorunda kaldım.

"Esra, gülme!" Aslan, homurdanırken daha fazla da-
yanamayıp sağlam eliyle ağzımı kapadı. "Kapa çenenini."
Evet, sinirlenmişti ve canı yanmıştı. O yüzden bu tavrını
normal karşıladım ve derin nefesler alarak sakinleşmeye
çalıştım. Ve gözlerimiz karanlıkta birbirine kenetlenmiş-
ken başımı *tamam* anlamında salladım. Aslan tereddüt
etse de elini dudaklarımın üstünden çekti ve bir adım geri
çekildi.

"Çok mu acıyor?" diye fısıldadım sonunda durumun
gerçekliğini kavrayarak. Adam neredeyse iki kat aşağıya
düşmüştü. Allah'tan altında çiçek tarhı vardı. Direkt ça-
kallı zemine yapışsa asla bu kadar ucuz kurtulamazdık.
Ürpererek iç geçirdim ve cevabını bekledim.

"Feci çarptım." Eliyle çenesini ovuşturdu ve yüzü anın-
da buruştu. "Evet, acıyor." Onu tahmin etmiştim zaten.

İleri uzanıp çenesinin kenarını öptüm ve ardından elini
avuçlarımın içine aldıktan sonra oraya da aynı ilgiyi gös-

terdim. "Özür dilerim, sen olduğunu anlayamadım." O an aklıma uzaylı veya zombi tehlikesi dışında bir şey gelmedi...

Aslan'ın yüzündeki ifade anında yumuşadı ve odama girmek için çektiği eziyetleri unuttu. "Burası da."

Eliyle gösterdiği yeri öpmek için uzandım ama hemen ardından elimi tekrar koluna geçirerek "Sapık," diye söyledim. Her durumda, beni öpmek için bir bahane üretebilme yeteneğine hayrandım.

"Gel," dedi kolunu belime dolayıp. "Donacaksın. Şu haline bak."

Haklıydı. İncecik bir pijama takımının üstünde sadece ondan biraz daha kalın bir sabahlık vardı ve tenim çoktan soğuktan pembeleşmişti. Ona ayak uydurup beni içeri götürmesine izin verdim. Evin içi sessizdi.

Beni mutfığa doğru çekti ve kapıyı kapadıktan sonra üstündeki kabanı çıkardı. Ellerimi etrafıma dolayıp ısınmaya çalışırken o da birkaç çekmeceyi karıştırdıktan sonra bir kutu çıkardı ve daha *ben yardım edeyim* bile diyemedi elini antiseptikle temizleyip üstünü bandajlamıştı bile.

Bu rahatlığı ve yaralanmasını oldukça basit bir şeymiş gibi lanse etmesi yüzümü buruşturmama neden oldu. Doğru ya... Daha kötülerıyla karşılaşmış olmalıydı. Böyle bir ailenin oğlunun şu an doktora falan yapıyor olması gerekirken Aslan'ın neden böyle bir işe ilgi duyduğunu sanırım hiçbir zaman anlayamayacaktım.

Pardon, erkekler ve silah, şiddet merakları... Gerçi bunun düşük versiyonu annemde de vardı ama onu listeye dâhil etmedim. Öylece dikilmek yerine su ısıtıcısını durdurdum ve ısınmak için bir şeyler yapmaya karar verdim.

"Çayların şurada olması lazım..." Aslan, işini bitirip kutuyu tekrar yerine koyarken eliyle bir dolabı işaret etti. Evet, doğru biliyordum.

iki tane papatya çayı çıkarıp poşetleri bardakların içine attım ve su ısındığında onu da bardağa ilave ettim. Aslan sandalyeye oturmuş beklerken biraz acele edip sakarlık yapmadan edemedim ama olsun. Çaylar hâlâ sağlamdı.

Bir bardağı ona uzatıp yanına geçtim ve bardaktan çıkan buhar anında beni gevşetti. "Gerçekten aptalsın biliyorsun değil mi?" diye sordum tekrar. "Bana söz vermiş-tin ve yine gizli gizli odama girmeye çalışıyorsun."

"Bir kez daha aptal lafını duyarsam gerçekten kötü olacak Esra." Çayından bir yudum aldı. "Telefonun kapalı olmasa haber verebilirdim."

Ah! E tabii, bütün gün bu harika yerin fotoğraflarını çekerken şarjım bitmişti ve gece aklıma geldiğinde de üşendiğim için kalkıp takamamıştım. Hata bendeydi kabul. Ama yine de onun üstüne gittim.

"O zaman adam gibi kapıyı tıklatıp gelseydin."

Aslan, gözlerini devirerek hadi ya, sanki ben bunu da düşünemedim der gibi baktı ve başını iki yana salladı. "Annemin uykusu oldukça hafiftir. Eğer kapına gelseydim anında bizi basardı."

Aman tamam! Sen haklısın yine... Bir cevap vermedim. Aslan da bir şey demedi. Olan olmuştzu zaten.

"Ölebilirdin!" Tabii benim kendimi tutma kapasitem bu kadardı. Homurdanarak elimdeki bardağı sıktım ve ona ters ters baktım. "Zemine çakılıp dümdüz olabilir kafanı yarabilir sakat kalabilir ya da hafızanı kaybedebilir-din veya-"

"Hey, ben iyiyim. Bir şey olmadı." Eli yanağıma yerleşti ve gülümsemeye çalıştı. "Sakin ol."

Ama nasıl sakın olabilirdim ki? Kendini gereksiz tehlikelere atıyordu! Zaten bütün gün birlikteyken odama bari gelme be adam! Ölmezsın dimi?

"Ya annen görseydi!" İtirazlarımı tükenmek bilmiyordu ki. Emel teyzeye yakalansak bir daha yüzüne nasıl bakardım?

Aslan, kısık sesle güldü ve bardağı kafasına dikip masaya bıraktı. "Anlamıştır çoktan."

"Ne?" Kaşlarım çatıldı ve bardağı daha da sıktım. Ne demek anlamıştır çoktan?

"Annem akıllı bir kadın Esra, senin yanına gelmeye çalıştığını anlamıştır." İçtiğim çay soluk boruma kaçtı ve ben az kalsın boğulacaktım. Aslan, sırtıma vurup bardağı elimden alırken "Ama köpeği aradığına inanmıştı!" diye haykırdığımda Aslan daha şiddetli gülmeye başladı.

"Allah aşkına, gecenin o saatinde köpek aradığıma inanacak tek kişi sensin. Annem anladı ama utandırmak için belli etmedi."

Yer yarılısaydı da yerin dibine girseydim daha iyiydi. Acıyla, "Senin yüzünden annene rezil oldum..." diye inledim. "Duramadın yerinde!"

Aslan, halinden oldukça memnun bir şekilde omuz silkti ve "Kaç yaşında insanlarız olur, o kadar," diye sırtı. Hayır, olamaz efendim! Annem bana hanım hanımcık bir kız ol dedi, git adamı herkesin gözü önünde odana al değil!

Ama gel de anlat bunu ona. Pek tabii de kendi habitatını bulmuşken köpek arayabilirsin. Sesimi çıkarmadım... Bunların acısı da bir gün çıkardı elbet. Sabreden derviş muradına ermiş diye boşuna dememişler... Şimdi düşünmem gereken Emel teyze konusunu yarına bıraktım. Zaten bugün yeteri kadar telaş yapıp kotamı bile aşmıştım. Hem bana neydi canım, kendi oğlu gelmeye çalıştı. Utanması gereken kişi Aslan'dı, ben değil.

"Sana iyi geceler." Aslan, şaşkınlıkla donup kaldığında, ona aldırmadan odama yöneldim. Yanıma gelmek

İçin atlattığı tehlikeleri umursamayacaktım. Cezasını çe-
kecekti. Emel teyzenin bugün söylediği sözler aklıma gel-
di ve gülümsedim.

Erkekleri süründüreceksin ki akılları başlarına gelsin.

Bugün içimde oldukça büyük bir enerji vardı. Nedenini bilmiyordum ama sanki bir koli enerji içeceği içmiş gibi hissediyordum. Çiftlikten döneli birkaç gün oluyordu, belki de bunun heyecanını taşıyor olabilirdim hâlâ. Ertesi sabah uyandığımızda her şey daha normal ama bir o kadar da utanç vericiyken hiçbir şey yine sandığım gibi olmamıştı. Emel teyzenin bir kez daha ne kadar güzel bir insan olduğunu anlamıştım o kadar... Ne küçücük bir imada bulunmuş ne de laf çarpmıştı. Endişelerim, yine üzerine iğne batırılan balonun sönüğü gibi yok olduğunda geriye kalan tek şey eğlenmek olmuştu. O gün, sabaha doğru kar biraz daha bastırıldığı ve her yer daha da beyaza büründüğü için ilerideki tepeye çıkıp kayak keyfi yapmıştık. Nil, bu konuda becerikliydi tabii ama ben Ahmet amcanın kızıyla kaymak dışında bir şey yapmamıştım. Zaten benim sakarlıklarım bana yetiyordu, bir de kendimi gereksiz yere riske atmaya gerek duymamıştım.

Zaten kar yağışı dindiğinde de ertesi sabah işe gitmek zorunda olduğumuz için yola çıkmıştık.

Aileyle tanışma faslı başarıyla tamamlanmıştı. Emel teyzeyle bir güzel anlaşmıştık ve Aslan'la da Ahmet amca arasındaki uçurum bir hayli azalmıştı. Hatta giderken birbirlerine sarılmış ve bir sonraki gelişimizde balık tutma sözü verilmişti. Erkekler ve balık tutma merakları... Gerçekten ilginçti.

Tüm bunları bir rafa kaldırdığımızda elimizde tamamlanması gereken bir başka buluşma kalıyordu. Aslan'ı arkadaşlarımla tanıştıracaktım. Hem de bugün! Melike, kaç gündün beri bunun için yakınıp durmuştu ve daha fazla erteleyememiştim. Açıkçası neden ertelemek istediğimi de bilmiyordum ama sebepsizce gerilmekten kendimi de alamıyordum işte. Bu seferki korkum, onlarla ilgili değildi, Aslan'ın onları sevip sevmeyeceğiydi.

Ve şöyle bir düşününce benim çılgın arkadaş grubumun Aslan'ın pek de hoşuna gideceğini sanmıyordum. Ama yapacak bir şey yoktu. Gözlerim kolumdaki saate kaydığında, makyajımı aceleyle tazeledim ve çıkış saatinin geldiğini görerek lavabodan çıktım. Aslan beni girişte bekliyordu.

"Sonunda be yavrum!"

Elindeki telefonunu cebine attı ve adeta beni azarladı. Kadın olmanın ilk kuralını unuttuysa bu benim suçum değildi. Arkadaşlarımla buluşacakken makyajımı düzeltmem elbette büyük önem teşkil ediyordu.

"Alt tarafı on dakika bekledin." Kabanımın önünü kapadım ve çantamı koluma asarken onun koluna girdim. "İnsanlar beklerken ölmüyor, korkma."

Asansörü kaçırdığımız için diğerini beklerken "Alt tarafı on dakika değil," diye düzeltti sözümü. "On yedi dakika, otuz beş saniye..."

Çünkü yedi dakika otuz beş saniye çok büyük bir yılma payı... Gözlerimi devirerek karşılık verme işini bakışlarıma bıraktım. *Beklemeye hazır olsanız iyi olur, Aslan Efendi, çünkü bunlar daha iyi günleriniz...*

"Ah geldiler!" Melike, oturduğu sandalyeden hızla kalkıp bir yandan da eliyle masadakilere bizi gösterdi. Bakışlar bize çevrilirken Aslan'ın elimi tutan eli bariz bir şekilde gerildi. Sanki köle pazarında sergilenen bir köleymiş gibi gözler detaylı bir şekilde Aslan'ı incelerken aslında adam doğal olarak geriliyordu tabii. Ona güç vermek ister gibi elini sıktım ve arkadaşlarıma, *gözlerinizi ondan çekin* der gibi kötü kötü baktım. Bu sözsüz emrimi anlayan tek kişi Melike oldu. Yanlarına vardığımızda dikkatleri dağıtarak bana kocaman sarıldı ve "Sonunda!" diye hayıflanırken gözleri Aslan'a döndü tekrar. "Merhaba, ben Melike..."

Aslan, sadece ismini söyleyip onu yanıtladığında masada oturan Begüm ile bir yıl önce evlendiği yerlere göklere sığdıramadığı eşi Tolga, zamanında benden bile sap olan Çağla ve son olarak da lise ve üniversitede beraber okuduğum Gökalp ile tanıştırdım onu.

Daha ilk anda, Aslan'ın Tolga'dan hoşlandığını ve Gökalp'i de pek sevmediğini anladım. Tolga daha sakın, ağırbaşlı biriydi ve Aslan'ın onu neden sevdiğini anlamak çok da güç değildi. Gökalp ise onun asla tasvip etmeyeceği biriydi. Bir kere adamda rockçı tipi vardı. Görüntü olarak tam bir serseriye andırıyordu ve adliye koridorlarında pek çok müvekkilini şoka uğrattığı görüntüleri aklımda belirdiğinde gülmek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Tolga, takım elbiselerinin içinde ne kadar

usturupluysa, Gökalp de birkaç yeri yırtık kot pantolonu, salaş tişörtü ve kulağındaki küpeyle onun tam zıddıydı.

Ama yine de sevgilim çok şükür ki ters bir harekette bulunmadı. Hep beraber masaya oturduğumuzda, Begüm sarı saçlarını eliyle düzeltirken "Bir daha arayı bu kadar açmayalım," diye söylendi. Bir eli kocasının omzundaydı. Onun bu hallerine bayılıyordum. Oldukça eğlenceliydi ve böyle bir kafede etrafta pek çok dişi tehdidi olduğu için bunu neden yaptığını da anlayabiliyordum.

"Gökalp Bey sürekli bir bahane bulmazsa belki daha sık görüşebiliriz." Melike, ters ters Gökalp'e bakarken hemen yanımda oturan Gökalp ona aldırmadı. Aslına bakılırsa kimse aldırmadı çünkü kendimi bildim bileli bu ikili her zaman böyleydi. Aralarında hep bir tartışma, gerilim olurdu ama ona rağmen birbirlerini severlerdi.

"Hatırlarsan en son buluşma teklifini, o zamanlar birlikte olduğun keçi kılıklı tip için sen reddetmiştin." Gökalp, yüzünü buruşturarak ona cevabını yapıştırdığında Melike kızardı ama bir şey diyemedi. Keçi kılıklı tip onun susmasını sağlayan yegâne şeylerdendi. Aralarında ciddi sorunlar olmuştu ve adam onu aldatmıştı. Allah'tan bu hemen açığa çıkmıştı ki, bunu ortaya çıkaran da o zamanlar adamdan nefret ettiğini asla saklamayan Gökalp'ti, Melike büyük bir hatanın eşliğinden kıl payı kurtulmuştu.

"Bu konuyu açmasan olmaz değil mi?" Melike, kırılgan bir sesle ona bakmadan cevap verdi ve ardından toparlanarak Aslan'a döndü. "Özür dileriz ya eski defterlere dalmayı pek severiz. Sen nasılsın?" Gözleri ikimizin üstünde dolandı. "Nasıl gidiyor?"

Aslan, ufak bir tebessümle önemi yok der gibi gülümsedi. "Oldukça iyi gidiyor," derken kolunu omzuma atmayı da ihmal etmedi. "Sonunda sizinle de tanışabildik. Esra sizden çok bahsetti." Ay bu koca bir yalandı. Zaten

omzumu hafifçe sıkarken de bunu bana bir kez daha bildirmiş oldu. Aslan, onlarla tanışmak için oldukça hevesliyse suç bende miydi yani? İçimdeki küçük çocuk dudak büktü ve yuvasına çekildi.

"Aaa, inanma sen ona." Begüm, bir kahkaha atarak muhabbete katıldı. "Hakkımızda ne dediyse hepsi yalan!"

Bir yandan kıkırdarken diğer yandan da alttan ayağına vurdu. "Gayet de güzel şeyler söyledim bir kere."

Melike ve Begüm bana inanmadığını söyler gibi başlarını iki yana salladı ve bu sefer atak yapan Gökalp oldu. "Neden inanasımız gelmiyor acaba?" diye sordu muzipçe. "En son, üniversitedeyken bizi biriyle tanıştırmıştın ve adam hepimizin bir suç örgütüne üye olduğumuzdan emin olmuş gibi on beş dakika sonra saçma bir bahaneyle yanımızdan ayrılmıştı."

Kahkaham havada yankılanırken Tolga ve Aslan olaylardan habersiz olduğu için sessiz kaldı ama Begüm ile Melike de bana eşlik etti.

"Bir kere o," dedim elimi ona doğru sallarken. "Benim bile isteye yaptığım bir şeydi. Sizden korkmasını ve kaçmasını istedim. Sonra da ayrıldık zaten." Adam bir kene gibi bana yapışmışken bu en kolay yol gibi görünmüştü o zaman gözüme. Arkadaşlarıma karşı beni küçük düşürdüğünü öne sürerek ondan ayrılmam yine de çok kolay olmasa da tabii...

"Kimmiş bu adam?" Aslan, araya girerek öne eğildi ve direkt Gökalp'i muhatap aldı. "Esra, sizi çok fazla kişiyle tanıştırmış mıydı?" Gözlerim irileştiğinde Aslan'a hayretle baktım. Bu adamın geçmişten gelen hayaletlerle ne alıp veremediği vardı? Ben onun haremimi her fırsatta gözüne sokmuş muydum? Kıskançlıkta çığır açmasına cidden ramak kalmıştı. Gerçi beni Devrim'den kıskanan adamdan ne beklenirdi ki?

"Çok fazla değil," dedi Gökalp gülerek. "Bir düzine falan..." Nefesim tıkanı ve öksürmeye başladığımda onun omzuna vurdum.

"Yalan söylemesene!" Aslan'ın çatılan kaşları bunun ciddi olmadığını anlayınca biraz olsun gevşedi ama Gökalp'e ters ters bakmasına engel değildi bu. Adamın en hassas noktasına hamle yaparsan olacağı bu Gökalp...

Begüm ve Melike halimize gülerken Gökalp sadece "Geçmişle ilgili tereddütlerin mi var?" diye sormakla yetindi.

"Hayır, yok. Hiçbiri aramıza girmeye cesaret edemez ama..." dedi Aslan tane tane. "Sevdiğim kadının her şeyini merak ediyorum doğal olarak."

Melike, hayran kalmış bir şekilde iç çekerken Begüm onay verir gibi göz kırptı. "Bırakın bu konuları." Parmaklarındaki tek taş yüzükle oynarken gözleri aklına gelen şeyle irice açıldı. "Eee Aslan, şu tavrından senin olduğça ciddi olduğunu anlayabiliyoruz. Evlilik ne zaman?"

Daha az önce gelen sıcak çikolatamdan bir yudum aldığımda, az kalsın onu tam karşımda oturan Tolga'nın üstüne püskürtüyordum. Ama tam zamanında dudaklarımı kapamayı başardım ve bu sefer de soluk borum acımasızca devreye girdi. İkinci kez boğulma tehlikesi yaşadım ve bu, diğerinden çok daha sesli oldu.

Aslan, kızaran yüzüme endişeyle bakarken yavaşça sırtıma vurdu, Gökalp ise aceleyle bir bardağa su koyup bana uzattı.

"Ay evlilik deyince kız kendinden geçiyor?" Bu ise Begüm'ün verdiği tepkiydi ki kocası tarafından susturulmasa ona feci kızabilirdim. "Aaa! Ne dedim ben şimdi?" Somurtarak bize döndüğünde derin nefesler alarak bir yudum su içtim.

"İyi misin?" Aslan, bir yandan gülmemek için kendini tutarken bir yandan da endişeyle bana bakıyordu. Bu iki ifade nasıl yan yana gelebiliyordu bilmiyordum ama oluyormuş işte.

"İyiym..." diye mırıldandım acıyan boğazıma inat yutkunurken. "Bir sorun yok."

Aslan, rahatlayarak önüne döndüğünde "En kısa zamanda inşallah," dedi. Bu cevabı kime verdiğini, Begüm ve Melike iç çektiğinde fark edebildim. Ne en kısa zamanı ya? Biz daha evlilik düşünmüyoruz ki?

"Vay be demek Esra da uçup gidiyor aramızdan..." Gökalp, gülerek omzuma vurdu ve Melike anında, "Herkes senin gibi evlilik düşmanı değil," diye çıktı. "Bak da biraz örnek al Aslan'ı. Bu gidişle kırk kediyle yaşlanacaksın."

Araya girme gereği duydum. "Siz ona bakmayın, daha böyle bir şey yok ortada." Melike ve Begüm hayal kırıklığıyla yüzlerini düşürdüler. Bir düşün fikri ikisinin de ortak sevinç noktasıydı ve tepkileri o kadar komikti ki boğazım acımasa kahkahalarla gülebilirdim.

"İnkâr etmeye devam et, kendini nikâh masasında bulduğunda sana bu sözlerini hatırlatırım."

Aman Allah'ım sayın seyirciler, Aslan 1, Esra 0! Hayretle ona döndüğümde Melike ve Begüm'den 'ooo' sesleri yankılandı. "Eniştemiz hayli ısrarcı."

Melike, Begüm'ü hararetli bir baş sallamasıyla onayladı. Aslan'a aslında söyleyecek çok şeyim vardı. Daha evliliğe hazır olmadığımı, bir yuvayı çekip çeviremeyeceğimi çünkü kendime bile daha zor baktığımı, annem olmasa bu yaşa kadar hayatta kalmamın bir mucize olacağını, tüm bunları geç, bir evlilik teklifinin bile olmadığını mesela... Hatta ona sevişmek için hazır olmadığımı bile söyleyebilirdim, en büyük korkumun bu olduğunu düşünürsek en

güzel cevap bu olurdu ama elbette söyleyemedim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp "Eve gidince görüşeceğiz," diye mırıldandım. Bunu sadece o duyduğu için şanslıydım.

Verdiği tek cevap, "Görüşürüz fıstık," demek oldu. Kendine olan güveni daha şimdiden surlarımda tahribata yol açtığından bu adama direnmek ve bu işi ertelemek için çok uğraşmam gerektiğini fark ettim.

Bakalım bu işin sonunda kârlı çıkan kim olacaktı?

Heyecan, panik, telaş... Bu duyguların hepsi, Aslan'la ilişkimiz başladığı andan beri üstümden asla atamadığım, peşine takıldığım şeylerdi. Her güne duyulan ayrı bir heyecan, Aslan'ın tuhaf davranışları yüzünden oluşan panik ve bu iki duygunun getirdiği tatlı telaş... Şu zamana kadar yaşadığım her şeyin özeti olabilirdi.

Eskiden de sıradan bir hayatım yoktu ama Aslan'la her şey daha bir şiddetliydi. Asla ama asla tahmin edilemiyordu ve bu oldukça karmaşıktı. Aradan geçen sürede her şeyin durağanlaşacağını, Aslan'a alışacağımı ve tüm bunların sıradan bir hale dönüşeceğini düşünmüştüm. Ama hâlâ, o yanıma geldiğinde ya da beni öptüğünde hatta ara ara biraz daha ileri gittiğinde kalbim ağzıma çıkacak gibi oluyordu.

Değişmeyen çok şey vardı. Mesela Aslan'ın kıskançlıkları... Bunu söylemeye gerek bile yoktu. Emindim ki bu ölene kadar değişmeyecekti. Bunun dışında, kavgalarımız da artık bir alışkanlık halini almıştı. Birbirimizi yemeden

duramıyorduk, aslında bu bizim enerjimizi atmamızın tuhaf bir yöntemi idi. İkimiz de ancak bu şekilde sakinleşebiliyorduk ve bu bile birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu gözler önüne seriyordu. Bunlar bilindik şeylerdi. Bilinmeyenler, Aslan'ın içinde yatan aslandı.

Beni utandırmayı bir hobi haline getirmişti. Ve bu şekilde bir taktik geliştirmişti. Beni ikna etmek! Neye olacak, elbette evliliğe... Adam bitmek tükenmek bilmeyen derecede bir evlilik aşkıyla yanıp tutuşmaya devam ediyordu. Ve işin kötü yanı, bu isteği her geçen gün daha da alevleniyordu. Öyle ki beni yakmaya başlaması çok uzun sürmemişti. Onunla bu konu hakkında ciddi tartışmalar yaşamıştık. Aslan, onunla neden evlenmek istemediğime bir türlü anlam veremiyordu. Ben ise onun neden bu kadar evlilik meraklısı olduğuna...

Tam tersi olması gerekmez miydi? Biz Türk kızları daha çocukluğumuzdan beri bu düşünceye odaklanmamış mıydık? Herhalde ben Türk kızı falan değildim? Çünkü bu fikre hiç de sıcak bakıyor sayılmazdım. Ne acelemiz vardı yani anlamıyordum.

Düzeltiyorum pardon. Aslan bir gün dayanamayıp açık açık ne acelemiz olduğunu söyleyene kadar anlamıyordum. Anladığımda ise evlenme isteğim kesinlikle daha artmış değildi. Aksine içimdeki korku güçlenmişti.

Aslan'ın şu ana kadar nasıl bir hayatı olduğunu düşününce bu yaptıkları aslında takdir edilir şeylerdi. İlişkimiz başladığından beri, benim *evlenmeden olmaz* itirazlarıma saygı duymuştu ve başka biriyle de birlikte olmamıştı. Bu onun için her ne kadar nefret etsem de zordu, farkındaydım. Aslında şöyle bir düşününce bu evlilik fikrini onun aklına ben sokmuştum. Evlenmeden olmaz deyip durunca, adam doğal olarak buna odaklanmış olmalıydı.

İşin Aslan boyutunu geçerse, ortada bir de Feriştah Sultan faktörü vardı. Sanki Aslan'la anlaşma yapmışlar gibi sürekli beni sıkıştırıp duruyordu. Artık evlenin, doğru söyle Aslan seni oyaltıyor mu yoksa? Neden hâlâ istemeye gelmiyorlar? Benim ne zaman torunum olacak? Ölmeden mürrüvetini görmek istiyorum, gibi daha nice yıldırıcı faktörle üstüme gelirken bu iki taraftan başlatılan savaştan sağ çıkmam imkânsız hale gelmişti. Annemin baskısı o kadar bunaltıcı hale gelmişti ki en sonunda ona bunu isteyenin Aslan, istemeyenin ben olduğumu söyleme gafletinde bulunmuştum. Kadın tam anlamıyla şoka girmişti. Aslan'a duyduğu sevgisi iyice artmıştı ve bana sanki hayatında gördüğü en aptal insanmışım gibi bakmaya başlamıştı. Ve ona neden evlenmek istemediğimi de anlatarak her şeyin üstüne tuz biber ekmiştim. Abartmıyorum, tamı tamına bir saat boyunca kahkahalarla gülmüştü halime. İnsan gider Aslan'a çıkıştırdı dimi? Nasıl anneydi bu? Valahi anlam veremiyordum.

Verdiği tek cevap "E haklı..." olmuştu. Hiç utanma da yoktu herhalde. Gerçi utanması gereken kişi bendim ama neyse...

Sonra uyanıklık edip başka bir taktiği denemiştım. Aslan'a benimle evlenmek isteme nedeninin sadece onunla sevişmediğim için olduğunu ve sırf bu nedenle evlenmek istediği için de onunla evlenmeyeceğimi söylemişim. Aslına bakılırsa, bu oldukça akıllı bir hamleydi. Çünkü Aslan bunu zaten inkâr etmiyordu. Beni sıkıştırmak için her fırsatta gözüme sokuyordu, daha ne olsundu...

Fakat hesaba katmadığım şeyler de vardı. Bu yolda uyguladığım son taktikle başarılı bir şekilde gittiğimi düşünürken her şey tepetaklak olmuştu. Aslan, hani odun, öküz gibi bilumum kötü sıfatla bağdaştırdığım adam, bana unutamayacağım bir evlenme teklifiyle gelmişti.

Bir gece sürekli hüsrarla sonuçlanan sinema girişimi-
mizi kafasına kaktığım için beni şu malum filmi bu sefer
adam akıllı izlemek için ikna etmişti. Annemin yoğun ısrarıyla güzel bir elbise giymiş, o zaman neden bu kadar
ısrar ettiğini de anlamamıştım. Sonra Aslan'la sinemaya
götürmüştük. Tabii benim hayal ettiğim bir sinemaya değil.
Çünkü film çoktan gösterimden kalkmıştı ve bunu nasıl
olduysa unutmuştum. Ama yine de şüphelendiğim bir
şey yoktu. Aslan, beni güzel bir kır kahvesine götürmü-
ştü. Bahçesi oldukça güzel bir yerdi, burada kır düğünü
yaptıklarını sonra öğrenmiştim. Yaptığı ayarlamalarla,
arka bahçeye büyük bir ateş yakılmış, bir perde getirilmiş
ve oldukça hoş bir ortam yaratılmıştı. Bu kadar uğraşı
bile o anki film heyecanıyla fark edememişim. Sonra film
başlamıştı ve beş dakika boyunca her şey normal ilerler-
ken bir anda ekranda başka bir şey belirmişti.

Kocaman ekranda, sadece bir şey yazıyordu. Ve o
cümle kesinlikle benimle evlenir misin, değil! Yine
odunluğunu konuşturup *"Düğün tarihimizi ne zamana
alalım?"* diye yazdırmıştı. Beyefendi onunla evlenece-
ğimden o kadar emindi ki direkt böyle bir soruyla gelmiş-
ti. Şimdi hatırladıkça kahkahalara boğuluyordum, orası
aynıydı ama insan formaliteden de olsa o kadar hazırlık
yapmışken adam akıllı teklif ederdi değil mi?

Her neyse bu da beni ikna etmemişti. Bu sefer de cüm-
lesine bahaneler bulup adamı yıldırmaıştım. Bu seferki da-
yanma süresi hepsinden kısa sürmüştü. En sonunda beni
karşısına alıp eğer evlilik planları yapmaya başlamazsam,
beni tam da şu an kolumdan tuttuğu gibi nikâh dairesine
sürükleyeceğini ve yıldırım nikâhıyla üstümde bu saçma
kot ve tişörtle gelinlik yüzü göremeden evleneceğimizi
söylemişti.

Yani o kadar da değildi. Gelinlik bir kadının en büyük hayaliydi ve bu sefer onu reddetmem gerçekten imkânsızdı. Zaten kabul etmek zorunda kalmamın nedeni de buydu. Adamı yeteri kadar süründürmüş, burnundan getirmiş ve peşimden koşturmuşum.

Bundan sonrası ise oldukça hızlıydı. Aslan, annemle konuşup istemeye gelmek istediklerini söylemişti ve annem iki saat sonunda kabul ettiğim için bağırıp çağırmıştı. Emel teyzeyle olan diyaloglar artmış, gelecek planları hız kazanmış ve ben ne olduğunu anlayamadan arkamdan pek çok iş dönmüştü.

Şimdiyse aynanın karşısına geçmiş, kendimi inceliyordum. Üstümde Hüma'yla alışverişe çıktığımızda aldığım kırmızı, oldukça hoş bir elbise vardı. Daha gördüğüm ilk anda âşık olmuştum ve hiç düşünmeden almıştım. Hüma, onu iki saat oradan oraya sürüklediğim için şoka girmiş bir halde bakakalmıştı. Sonra Anka'ya oldukça sevimli bir elbise alarak diğer ihtiyaçları da tamamlamıştık.

Emel teyzeler iki gün önce İstanbul'a gelmişlerdi. Kartal'ın çiftlik evinde kalıyorlardı ve bu süreçte Hümalar da oraya geçmişti. Hüma, Emel teyze gibi bir kayınavlide bulamayacağımı söyleyerek onu ne kadar sevdiğini de vurgulamıştı. Dedikleri doğrudu, oğlunu kıskanmakla uzaktan yakından alakası yoktu ve bana öz kızımıymış gibi davranıyordu.

Hatta Aslan'ı ikinci kez İzmir'e götürdüğüm için de oldukça minnettardı. Ahmet amcaya karşı daha ılımlıydı ve artık onları anlayabildiğini söylemişti Aslan...

"Esra, hazır mısın?" Hüma, kapıdan içeri kafasını soktuğunda, saçlarımı elimle düzeltip derin bir nefes aldım.

"Ay, değilim desem sanki geri yollayacaksınız..."
Kıkırdarak içeri girdi ve elbisemin eteğini düzeltir-

ken "Aman sen alışkınsındır," diye takıldı. "Nasıl olsa ilk isteme törenin değil."

Tabii canım, ilkinin nasıl geçtiğini hatırlamak istemezdi herhalde... Gözlerimi devirerek ona karşılık verdim. Kesinlikle insanı rahatlatmıyordu.

"Hadi, aşağıya gel Feriştah teyze seni merak ediyor. Ayrıca birazdan gelirler." Demiştin, insanı rahatlatmıyordu.

Peşine takılıp yine de aşağıya indim. Öğrenilmiş çaresizlik bu olsa gerekti çünkü kaçışım yoktu. Evlilik hevesi konusunda Aslan, Kartal'la yarışabilirdi. Devlerin kapışması olurdu herhalde bu.

"Ay, Esra teyze pek de bir güzel olmuş değil mi?" Öykü, kucağında Anka'yla ayakta dikilirken Anka pembe prenses elbisesi içinde bana tatlı tatlı gülümsedi. Etrafa hükürükler saçarken tombiş bacakları kıpır kıpırdı.

"Daha senin evlenmene çok var babacığım, dur durduğun yerde." Kartal, gülerek kızını kucağına aldığı anda onun bu korumacı hali beni de gülümsetti. Anka, Kartal'ın kucağına geçer geçmez daha da sevimli bir hale büründü. Babasını görünce çıldırıyordu. Buna hiçbir zaman anlam veremeyecektim. Kartal'dı yani bu... Nesine seviniyorsa!

"Bu sefer tuzlu kahveyi doğru kişiye ver tamam mı?" Hüma, kocasının yanına gidip oturduğunda onların bu aile tablosu, bu gecenin iyi bir amaca teşkil edebileceğini hatırlattı bana. Saçma sapan şeylere takılıp sorun çıkardığım düşüncesi aklımdan içeri süzülünce bunu görmedim. Bugün benim en mutlu günlerimden biri olmalıydı. Bense burada boşuna somurtuyordum.

Ne zaman bu kadar şımarık bir kız haline gelmişim ki ben? Kendime kızdım ve toparlanmaya çalıştım. "Yok, canım," diye kıkırdadım. "Aslan ikinci kez tuzlu kahvenin tadına bakacak."

Annem, gözlerini devirip kafasını iki yana salladı ve Hüma'ya dönüp "Bir şeyler daha mı taksa? Çok mu sade olmuş?" diye sordu. Kıkırtımı bastıramadım.

"Anne kız almaya geliyorlar, yürüyen yılbaşı ağacı değil..."

"Daha çok hediye paketi," diye düzeltti Kartal beni ama ona aldırmadım. İkimiz de alışmıştık bu atışmalara.

Yine de ona cevap verecektim ki zil sesiyle birlikte sanki arkadan biri popoma iğne batırmış gibi anında yerimden fırladım. Öykü ve Hüma bu halime kıkırdarken kapıya ilerledim ve onlar arkamdan gelirken derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışarak kapıyı açtım.

"Hoş geldiniz."

En önde Emel teyze vardı ve beni görünce neşeli bir şekilde gülümseyip çaktırmadan, "Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı kulağıma. Bu beni anında rahatlattı. Ona gülümseyip Aslan'a döndüm. Arkasında Ahmet amcayla birlikte aynı anda içeri girdiklerinde Aslan, bana bakarken az kalsın elindeki çiçek ve çikolatayı yere düşürüyordu. Onun bu haline kıkırdayan Nil, arkasında ailesiyle birlikte geldiği için Aslan durup bana bir şey deme fırsatı bulamadan içeri geçmek zorunda kaldı. Hepsini içeri buyur edip peşlerinden gittiğimde Nil'i o sırada, "Ben kız tarafındayım!" diye cıvıldarken buldum. Onunla olan arkadaşlığımız geçen süre boyunca iyice pekişmişti ve kız kardeşim olsa ancak bu kadar sevebilirdim. Hüma ve Öykü'yle de çok iyi anlaştığı için işimiz daha kolaydı, sürekli birlikte takılmasak da dışarı çıktığımızda hep beraber oluyorduk. Onun kız tarafından olmak istemesine şaşmamak lazımdı.

Tarafını belli ederek Öykü'nün yanına oturdu hemen ve bu yüzden Berat Aslan'ın yanına geçmek zorunda kaldı. "Madem ben de Aslan'ımın yanında olayım."

Devrim oturduğu yerde kaldığında saflar seçilmiş oldu ve annem bana kaş göz işareti yaptı. Ne? Bu kadar erken mi yapacaktım kahveleri? Şaşıarak mutfağa yöneleceğim sırada gözleri Aslan'ı işaret etti panikle. Yarı yolda durduğumda Aslan gülerek elindekileri salladı. Ah tabii ya...

Salonda kıkırdaşmalar oldu ve yüzüm utançla kızarken gidip elindekileri aldım. Sonra da hemen mutfağa kaçtım.

"Ayy, çok heyecanlı değil mi?" Nil, arkamdan içeri girdiğinde hülyalı hülyalı bakındı. "Acaba ben de bugünleri görebilecek miyim?"

Çiçekleri vazoya yerleştirirken "Pek de heveslenilecek bir şey değil," diye yanıtladım. Yani tamam, güzel bir gündü ama insanın eli ayağı bir pabuca giriyordu, soğuk terler dökerken de diken üstünde oturuyormuş gibi oluyordu. Küçükken bu güne çok heveslendiğim düşünülürse biraz ironikti ama olsun.

Nil, çikolata paketini açıp içinden çaktırmadan bir tane aldı ve "Imm güzelmış, sırf bunlar için bile görücü kabul edilir" diye kıkırdadı. Kalçamla ona yandan hafifçe vurdum ve onu içeri sürükledim.

Salona geçtiğimizde annem, Nevin teyze ve Emel teyze havadan sudan konuşurken Kartal, Berat, Nil'in babası Ümit enişte ve Ahmet amca da derin bir sohbete dalmış görünüyordlardı. Birbirleriyle tanışma faslı olmamıştı çünkü bunu birkaç gün önce yaşamıştık. Çiftlik evine geçtiklerinde hep birlikte yemeğe gitmiş ve önce tanışmalarının daha doğru olduğunu düşünmüştük. Şimdi bunun ne kadar doğru olduğunu bir kez daha anlıyordum. Çünkü samimi bir ortam vardı, kasılıp gerilenler değil.

"Biraz daha bol koy da yarınki gazetelere damadı öldürdü diye manşet olalım." Hüma, elimdeki tuzluğu alıp başını iki yana salladı. Aman canım, sanki ne koymuştum? Alt tarafı biraz tuzdu. Karıştırma gereği görmemiştim çünkü işte o zaman cidden adamı öldürebilirdim.

"Hadi, tamamsa götür." Nil, son fincanı da tepsiye yerleştirdiğinde derin bir nefes alarak tepsiye uzandım. Günlendir bunun provasını yapmıştım. Çünkü bir rezillik olsun istemiyordum. Ayağımdaki topuklular yüzünden devrilip birini kahveye bulamak, istediğim son şeydi çünkü.

"Hadi kızım, göreyim seni!" Nil, sırtıma vurduğunda az kalsın devriliyordum ki son anda toparlanmayı başardım.

"Nil!" Öykü ve Hüma aynı anda söylenirken Nil suçlu suçlu sırttı ve dengemi topladığımda içeri yöneldim.

Önce Ahmet amcaya verecektim. Neymiş efendim, sırayla gitmek önemliymiş... Hayır, yani hemen yanında oturana da versem de boşuna ortada gezinip durmasam ne olacak sanki? Tuhaf tuhaf adetler işte ne yaparsın...

Aslan'ın kahvesini özellikle sona bıraktığım için kimse ona uzanmadan Ümit enişteye Emel teyzeye ve tekrar geri dönüp Nevin teyzeye kahvelerini verdim. Ardından anneme Kartal ve Berat'a, yine o tarafa gitmek zorunda kalmıştım, son olarak da Hüma ve Öykü'ye vererek tavafımı tamamladım ve Aslan'a ilerledim.

Elbette, biliyordu. Geçen seferden sonra bunu anlaması zor değildi. Hatta dün gece beni arayıp kahveyi bir kere tuzlu içtiğini ve buna gerek olmadığını söylemişti ama onu dinler miydim? Elbette, hayır. Sanki adamı yeteri kadar sürdürmemiş gibi bu aşamayı da layıkıyla yerine getirmesem olmazdı. Hem ne vardı canım, hatır için çiğ tavuk yiyenler varken tuzlu kahve de neydi? Ha içeme-

yecekse o zaman da aslan gibi ortalarda kükremeyecekti.

Gözlerinin içine baka baka tuzlu kahveyi ona verdim ve bir koşu dönüp suları da getirdikten sonra yerime oturdum. Gözlerim pür dikkat Aslan'ı izlerken Nil de aynı benim gibiydi. Merakla Aslan'ın tepkisini izliyordu. O pek bunu yapmamı desteklememişti gerçi. Hatta gelecekteki kocasına bunu yapmayacağını söylemişti ama yine de eğlenceli bulduğu belliydi.

Aslan, temkinli bir şekilde kahvesini yudumladığında yüzü şekilden şekle girdi ama içmeye devam etti. Aferin, öyle geçen seferki gibi kenara koymak yok bu kez.... Gerçi içerken bana baktığında yaptığımdan bir şüphe duymadım dersem yalan olurdu. Gözleri adeta seni almak için bu tuzlu kahveden milyon tane daha olsa içerim der gibi haykırdı. elimden başka bir şey gelmezdi. Evlendiğimizde bu adamın içinden gerçek bir aslan çıkarsa, ne yapardım cidden bilmiyordum.

Ay neyse bunu şimdi düşünüp panik olmaya gerek yok, diye azarladım kendimi. Zaten bunu düşünmek için oldukça uzun bir zamanım olacaktı.

"Kahveler de pek bir güzel olmuş." Emel teyze, fincanı sehpanın üstüne bıraktığında bana bakıp gülümsedi. Anneleri falan karıştırmış olabilirdik. Zira benim annem Aslan'ın tarafındayken Emel teyze ise benim tarafımdaydı. Başlı başına tuhaflik abidesiydik işte.

"Eh kahveler de bittiğine göre gelelim artık sadede." Ahmet amca da karısına eşlik ettiğinde oturduğum yerde gerildim. Çünkü şu andan itibaren geri dönülemez bir yola girecektik. Gerçi biz o yolu adımlayalı bir hayli oluyordu ama neyse. Ayrıca konuşmayı Ahmet amcanın yaptığı da gözümünden kaçmamıştı. Aslan, bir ara Kartal abim istesin diye tutturmuştu ama böylesi en uygunuydu. Ahmet amca yeni yeni benimseyen Aslan için bu

garip bir şeydi ama Kartal onu, "Ben bu cadıyı isteyemem kusura bakma," diye takılınca daha fazla üstelememiş olmalıydı.

"Lafı dolandırmaya gerek yok. Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızımız Esra'yı, oğlumuz Aslan'a istiyoruz." Gereğinin yapılmasını arz ederim... Az kalsın kendimi tutamayıp patavatsız gibi kıkırdayacaktım ki son anda dizginlendim.

Annem uzun zamandır bu anı bekliyor olmasına rağmen, kendini ağırdan satarak, "Çocuklar birbirini sevmiş," diye lafa girdi. "Bize de evet demek düşer tabii."

Aslan'ın zafer gülümsemesi her şeyin özetiydi. Eller öpüldü, tebrikler edildi ve Emel teyzeler yarın döneceği için yüzükler bu sefer Kartal'ın yaptığı kısa bir konuşmayla takıldı. Kurdelemizi de Devrim kesti ve ciddi bir şamata yaşandı.

Aslan'la şu an bildiğin nişanlı olduğuma hâlâ inanamıyordum. Parmağımdaki yüzük, ağırlık yapmaktan çok bana kimin olduğumu bildiriyordu. Aynı zamanda Aslan'ın da öyle... Bu tuhaf bir haz veriyordu insana.

Aslan'ın Esra'sı...

Sanırım hiçbir şey, düşündüğüm kadar korkutucu değildi.

Bir yanımda annem, diğer yanımda Emel teyzeyle birlikte alışveriş merkezinin ortasında dikiliyorduk. Hemen arkamızda Nil ve Aslan vardı ve kesinlikle yaptıkları tek şey düştüğüm hale gülmekten ibaretti. Tabii ellerindeki poşetleri taşımalarını saymazsak...

Bugün düğün alışverişine çıkmaya karar verilmişti. Annem ve Emel teyze kendi kendilerine düşünüp taşınmış ve zamanının geldiğini söylemişlerdi. Alışveriş yapmayı seven biri olmama rağmen bu, daha o an tüylerimin ürpermesine neden olmuştu. Aslan'ın yoğun ısrarları yüzünden nişan falan yapılmamıştı. Zaten ısrar olmasa da ben de nişan istemezdim çünkü hem boşuna masraftı hem de artık gereksiz geliyordu. Yine de aileleri ikna etmek açısından Aslan'ın sabırsızlığı güzel bir neden olmuş ve ben de direnmek zorunda kalmamıştım. Emel teyzeyle göre acele etmemize gerek yoktu, bana göre de öyle. Ama annem ve Aslan kesinlikle bu düşüncede değildi. Kayınvalidem benim tarafımı tutuyordu, ne kadar ilginç değil

mi? Yine de bu beni kurtaramamıştı çünkü Aslan, gidip Aralık ayı için nikâh tarihi almıştı.

Hem de bana sormadan! Bunu hatırladıkça hâlâ delirecek gibi olduğum için bu düşünceyi kafamdan attım. Böyle emrivaki yapması hiç hoş değildi. Üstelik daha istemeye geleli ne olmuştu da hemen düğün yapıyorduk ki? Tabii, anneme göre bir an önce evlenip biyolojik takvimimi daha da ilerletmeden çocuk sahibi olmam lazımdı. Bu yüzden Aslan'ı verdiği bu karar için bir hayli takdir etmişti. Emel teyze ise her şeyin böyle aceleyle gelmesine hiç hoş bakmıyordu. Aslan'a, yaza kadar beklemesi için hayli direktmişti ama tüm çabaları boşa çıkmıştı. Zavallı kadının da onun yüzünden iki ayağı bir pabuca girmişti. Hazırlıkları yetiştirmek için canla başla çalıştığı düşünülünce içim daha da bir kötü oluyordu.

Aralık sonuna az bir zaman kalmıştı. Düğüne de yaklaşık on beş gün falan... Ne düşünmem, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. On beş gün sonra evli bir kadın olacağımı düşündükçe şaşkına dönüyordum ve asıl merak ettiğim şey işlerin ne ara bu kadar kontrolümünden çıktığıydı. Daha düne kadar evlenmemek için direten ben şimdi düğün alışverişi yapıyordum, şaşılacak şeydi doğrusu!

Tabii, işin bir de evlilik sonrası boyutu vardı ki o konuya girmek dahi istemiyordum. Zaten Aslan yeteri kadar aklıma sokuyordu...

"Küçük şeyleri hallettik." Emel teyze, eliyle bir şeyler saydı ve listesinin eksik olmadığını düşünerek iş çekti. Ardından gözleri bize çevrildiğinde yüzünde muzip bir ifade belirdi. "O zaman gecelik bakalım."

Yüzüm kıpkırmızı olduğunda etrafı bir sıcak bastı ve gözlerim utançla anneme çevrildiğinde onun gayet normal olduğunu gördüm. Hayır, bunu onlarla yapamazdım. İç çamaşırı seçerken yanımda annem ve kayınvalidem olmazdı! Aslan da olamazdı. Daha buna hazır değildim!

"Aa Feriştah teyzeciğim, siz Emel teyzeyle ev için eksik şeyler var diyordunuz. Onları halletsenize..."

Nil, araya girip konuyu pat diye değiştirdiğinde rahatlayarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi Aslan'dan kaçırdım. Yaklaşan tehlikeyi düşündükçe buradan koşarak uzaklaşmak istiyordum ama bileklerim Aslan'a kelepçelenmişti ve onun beni bir yere salmayacağı da kesindi.

"Evin çok eksiği yok yahu, birlikte bakarız işte." Annem, inatla direttiğinde ona çıkışmamak için kendimi zor tuttum. Evet, haklıydı, evin eksiği yoktu.

Çünkü Kartal Bey bize harikulade bir düğün hediyesi vermişti. Kendilerinin oturduğu rezidanstan bize de bir daire satın almıştı. Pekâlâ, bu ultra ultra ultra lüks bir düğün hediyesiydi. Adamın bonkörlüğü tutmuştu resmen. Düğün için ev eşyası alınırdı, hadi madem durumun iyi başka şeylere yardım edilirdi, hadi onu da geçtim düğün yeri halledilirdi ama ev almak ne demekti? İstanbul'un en güzel yerinde oldukça lüks bir yerden kocaman bir daire almak? Bir de bana yani... Bu adamın içine kesinlikle başka bir şey kaçmış olmalıydı.

Görünce şoka girmiştim, dayalı döşeli hayallerimin eviydi. Elbette, eksikleri vardı ama Hüma'nın birkaç dokunuşu olduğunu öğrendiğimde eksiklerin neden bu kadar az olduğunu da anlamış oldum. Kendi evimi kendim düzsem, ancak bu kadar sevebilirdim. Gerçi Hüma'ya yıllardır hayallerimi anlattığım düşünülürse bu ev benim elimden çıkmış bile sayılabilirdi.

"Feriştah teyzeciğim, zaman kazanmış oluruz. Hadi, siz şu tencere seti mi, çay takımı mı artık neyse onu halledin." Nil, gözlerini devirerek diretti. Allah'tan bugün o da yanımdaydı yoksa ben çıldırmamak için fazla dayanamazdım.

Emel teyze, Nil'in kaş göz işaretlerini sonunda anlayıp annemi başka yere yönlendirdiğinde Nil, Aslan ve ben ortada kalakaldık.

"Halledelim bakalım şu gecelikleri." Aslan, sırtıtarak yanıma geldiğinde gözlerim irice açıldı ve topluma açık bir mekânda olduğumuzu son anda hatırlayarak çılgınlığı tuttum.

"Sen nereye geliyorsun ya?" Ters ters söylenirken "Git kendine bir şeyler bak," diye çıkıştım. "Biz hallederiz Nil'le onları."

Ama Aslan bana sanki dünyada gördüğü en aptal şeymişim gibi bakmakla yetindi. "Onları üstünde göreceksin olan benim, benim de fikrim önemli canım."

Ardından bana bir şey söyleme fırsatı bırakmadan mağazaya daldı. Ağzım iki karış açıldı ve arkasından bakakaldım. Cidden kadın çamaşırı satan bir mağazaya mı girmişti o?

"Oha!" Nil, halime gülerek koluma girdi ve beni de aynı tarafa yönlendirdiğinde "Adam haklı," diye kıkırdadı.

Mağazadan içeri girdiğimizde, Aslan'ı etrafı incelerken buldum ve daha da kızardım. Domates kırmızılığını da geçmişti bu. Bildiğin mora doğru gidiyordum. Onun arkasında dikilen ve yardım etmeye çalışan kızı görünce bu morluk anında yok oldu. Aslan köşeyi döndü ve bizim girdiğimizi görünce "Düğün için alışveriş yapıyoruz," diye açıkladı kıza. Kızın yüzü anında düştü, sanki evlenmiyor olsa kendine bakmaya gelecek hali vardı da... Bu kadınlar da ilginçti.

"Pekâlâ, nasıl bir şeyler arıyorsunuz?" Ama onu yine de takdir ettim çünkü anında profesyonel kimliğine bürünmüştü.

"İddialı şeyler," diye hemen cevap verdi Aslan. "Ayrıca siyah tercihimiz."

Nil, kahkahasını tutmak için öksürüyormuş gibi yaptı ama ben daha fazla utanıp sıkılamazdım çünkü bir an önce hamle yapmazsam bu Aslan iyice zıvanadan çıkacaktı.

"Hayır, kırmızı bakıyoruz!" Gözler bana çevrildi. "Ve iddialı olmasın, normal, kararında bir şeyler işte."

Görevli kız hangimizi dinleyeceğini bilemeyerek harekete geçti. Kafası karışmış gibiydi ve ben etrafa bakıp gördüğüm bazı iç çamaşırlarıyla yine kızarmaya başlarken Aslan da eğlenerek beni izledi.

Cidden bunları giyip onun karşısına nasıl çıkacaktım? Üstelik bu alışveriş başlı başına ilk geceyle ilgiliydi ki ilk gece demek benim paniğe kapılmam demektir. Ay yok, ben hazır değildim. Daha bunun fikri bile paniğe kapılmama neden oluyorsa, Aslan'ın karşısına nasıl bunlarla çıkabilirdim? Hadi, çıktım diyelim, nasıl bunları çıkarabilirdim.

Ay bana bir şeyler oluyor! Keşke bunu sesli söyleyebilseydim. Onun yerine görevlinin ortadaki tezgâhın üstüne elindekileri dizmesini istedim. "Genelde tercih edilen ürünlerimiz bunlar, eğer beğenmezseniz daha detaylı inceleyebilirsiniz."

Bize mahremiyet tanıyıp başka bir müşterinin yanına gittiğinde gözlerim tezgâha çevrildi ve şu an üstümdeki iç çamaşırıysa, bunlar ne cidden merak ettim. Dantelli, transparan çeşitleri mi ararsın, yarısı gitmiş gibi duran parçalar mı?

"Ben buna bayıldım." Aslan, eline alıp bana doğru kaldırdığında ani bir şekilde öne atılıp "İndirsene şunu," diye çığırdım. Gözlerim siyah dantelli ve benim asla olmayacağım kadar iddialı iç çamaşırına takılı kaldı.

Kendimi bunun içinde düşününce bir egom tatmin olmadı değil ama Aslan'ı bu tablonun içine koyunca işler değişiyordu.

Neden değişsin ki siz evleneceksiniz ve bu dünyanın en doğal şeyi. İnsanlar amip gibi bölünerek üremiyor!

Haklı olabilir miydi iç sesim? Ama ben ne yapayım yani? Biz daha öpüşmek dışında bir şey yapmamışken tüm bunlara çok normal şeylermiş gibi bakamazdım ki... Bir de Aslan'ın sabırsızlığını da unutmamak lazım tabii.

"Ay tamam, al ne istiyorsan al!"

Aslan, ani tavrım karşısında şoka girdiğinde bana ne der gibi omuz silktim. "Sanki üstümde çok fazla duracakmış gibi..." Bu ani deli cesareti nereden gelmişti bilmiyordum ama bunu olsa olsa ben yapardım zaten.

"Sen de haklısın..." Aslan, sırtarak yine de beğendiklerini bana gösterdi ama ben fazla bakma taraftarı değildim. Sadece birkaç aşırı şeyi almasına katiyen müsaade etmedim, daha onlar için hazır değildim.

Nil'in kakhahaları eşliğinde birkaç gecelik takımı aldıktan sonra mağazadan çıktığımızda, Aslan halinden memnun; ben ise acı biber yemiş gibi kulaklarım kızarmış bir durumdaydım.

Herhalde en utanç verici durum, Aslan'ın "Bence bir dene, üstünde görelim," dediğı andı. Aslan'ın utandırıcı yorumları her ne kadar bir saatten sonra beni duruma alıştırmaya başlamış olsa da bu alışverişı Nil'e bolca eğlence malzemesi çıkarmış bir şekilde bitirdik.

Annemlerle buluştuğumuzda yemek yeme işini hallettikten sonra son alışveriş için Nevin teyzenin tanıdığı bir butiğe gitmeye karar verdik ve yemek katına doğru yola koyulduk.

On beş gün gibi kısa bir süre söz konuşuyken gelinlik bulmanın oldukça zor olacağını öne sürdüğümüzde Aslan, bunun hiç sorun olmadığını, gerekirse bir terzi bile kaçırabileceğini söyleyerek bu tezimizi çürütmüştü. Sonra Nevin teyze çok yakın bir arkadaşının butiğı olduğunu,

gelinliği ve kına için gece elbisesini ona yaptırabileceği-
mizi ve hiç sorun olmayacağını söylemişti. Bu iyi olmuştu
Çünkü kaçırılmış bir terziyle asla mücadele edemezdik.

"Ne yemek istersiniz sultanlarım?" Aslan, bir kolun-
da annesi, diğer kolunda annemle birlikte etrafa bakı-
nırken iki kadın da genç kız gibi kıkırdayıp ona katıldı.
Sonunda ortak kararla ev yemekleri yapan bir restorana
oturabildik.

"Burası olması lazım..." Nil, telefonda yazan adrese bir
kez daha bakıp teyit ettiğinde cmbr cemaat arabası-
dan indik ve oldukça şık bir butikten içeri girdik. Tabii,
Aslan'ı arabada bırakmayı ihmal etmedik. Çünkü ben
düğünden önce gelinliği görmemesi konusunda bir hayli
ısrarcıydım. O an özel olmalıydı ve beni gelinliğin içinde
tamamen hazır bir şekilde gördüğünde vereceği tepkiyi
Çok merak ediyordum. Anın büyüsü bozulmamalıydı.

Butiğin vitrini gelinlik modelleriyle kaplı olmasına
rağmen iç kısımda abiye elbiseler, kına veya nişan için
kıyafetler de vardı. Hepsini aynı yerden halledebilecek
olmamız oldukça iyiydi çünkü bütün gün oradan oraya
gezmekten ayaklarım şişmişti.

"Hoş geldiniz." Biz etrafa bakınırken içerideki bir oda-
dan çıkan orta yaşlardaki kadın oldukça sevecen bir çekil-
de bizi karşıladı ve Nil onu anında tanıdı. Keşke kadının
butiğinin adresini de daha önceden biliyor olsaydı, bu
kadar dolanmak zorunda kalmazdık.

"Esra Hanım, değil mi?" Nil'e sarıldıktan sonra elini
bana uzattı ve ardından sırayla annem ve Emel teyzeyle
tanıştı. "Nevin aradı ve durumdan bahsetti. Normalde za-
ten düğün sezonu içinde değiliz, o yüzden biraz zorlansak

da sandığımızdan daha iyi bir iş çıkaracağımızdan emim. Yeter ki içinize sinsin."

Umarım... Gelinlik oldukça önemli bir şeydi ve herkesten duyduğum şey oldukça zor seçildiği idi. "Şuradaki modellerimizle başlayalım önce oturun lütfen siz." Annemleri ilerideki bekleme koltuklarına oturttu ve yardımcıyla birlikte işe koyuldu. Askıları dolaşp şöyle bir modellerine bakarken diğer yandan da Nil dolaşıyordu. Birkaç hoşuma giden model oldu, onları denemek için ayırdık ve Nil'in gösterdiği bir gelinlik diğerlerine her ne kadar bayılsam da hoşuma en çok giden şey oldu.

Kabine girip sırayla hepsini deneyip içeride oturan annelere güzel bir defile yaptım. İki kadın da beni gelinliklerin içinde gördüğünde anında duygusal bir moda geçiş yaptı. Bir ara annem bildiğin ağladı ama Emel teyze onu sakinleştirdi. Üstüme denediğim tüm gelinlikler oldukça güzeldi. Bunlardan herhangi birini alabilirdim ama Nil'in seçtiği açık ara farkla en güzeliydi. Üstüme giydiğim ilk andan beri kendimi bulutların üstünde gibi hissetmişim. Diğerlerinin aksine straplez kesim değildi. Omuzlarımın biraz altında iki ince askısı vardı ve askı kısımlarında oldukça şık döşenmiş danteller, göğüs kısmından bele kadar zarafetle uzanıyordu. Belin bitiş noktasında, dantel detaylarının üstünde bir sıra işlenmiş abartı durmayan taşlar vardı ve bir kemer gibi belimi sararak ince gösteriyordu. Onun altından itibaren ise dantel süslemeleri asimetrik bir hale bürünüp kalçalarımı sararak eteklere doğru giderek azalıyordu.

Tek kelimeyle harikaydı! Aynada kendimi gördüğüm anda adeta şoka girmiştim. Çünkü bu gelinlik bu haldeyken bile beni güzel göstermeyi başarabilmişti.

"Buna bayıldım!" İçeri geçip gelinliği onlara gösterdim ve kendi etrafımda yavaşça dönerek bu hissin tadını çıkardım.

"Ay, gerçekten çok zarif görünüyor!" Nil, hülyalı hülyalı etrafımda dolaşıp yakından inceledi ve "Bence kesinlikle bu olmalı," diye fikrini belirtti. "Hatta sen al, ileride ben evlenirken de bunu giyerim."

Kahkaham holde yankılandı ve annemlere döndüm. "Sizce nasıl?"

"Muhteşem..." Şu ana kadar giydiğim tüm gelinliklere aynı tepkiyi verdikleri düşünülürse onlar bu soruyu soracağım kişiler olmamalıydı. Tekrar aynaya döndüm ve kendimi süzdüm. Hiçbir şüphem yoktu, bu olmalıydı. Ne abartılı kabarık eteği, ne de taşlara bezenmiş süslemeleri vardı. Bu hali tam kararındaydı. Düğünümde taşlı avizeler gibi gezmek istemiyordum.

"Bu olsun," dedim gülümseyerek. Ardından gelinlik üstümdeyken duvaklara bakıldı. Onu da gelinliğe uysun diye yere kadar uzanan oldukça şık işlenmiş Fransız danteli detaylı olanlardan seçtik. Ayakkabı tercihini ise zaten düz beyaz, stiletto'lardan yana kullandık.

Nil, kafasına taktığı duvakla etrafta koştururken bir yandan da resimlerimi çekiyordu. "Aslan bunu görünce düşüp bayılmazsa iyi..."

Beni bu halde gördüğünde düşüp bayılmasa iyi ederdi. Çünkü ben zaten düğün heyecanıyla ayakta zor duruyorken bir de onu tutmaya uğraşamazdım.

Gelinlik seçilip ölçülerim alındıktan sonra bir de kına için elbise seçtik. Bu daha kolay oldu çünkü Osmanlı sultanlarının giydiği kıyafetlere göre tasarlanmış bir elbiseyi görünce anında kararımı vermiştim. Kendimi tarih öncesinden fırlamış gibi hissetsem de hem bordo renkli olması hem de detayları oldukça güzeldi.

Her şeyi hallettikten sonra mağazadan çıktığımızda Aslan'ı arabanın kaportasına yaslanmış halde bulduk. Hayli sıkılmış görünüyordu.

"Oğlum, senin damatlığın ne âlemde?" Emel teyze, çıkar çıkmaz Aslan'a sorduğunda, bu detayı unutmuş olmama aldırmadım.

"Çoktan halledildi." Gözleri annesinden bana çevrildi ve yanıma doğru gelirken "İstediğin şeyi bulabildin mi?" diye sordu merakla.

Onun bu ilgili haline tatlı tatlı gülümserken "Evet, hepsi harika şeyler. Giymek için sabırsızlanıyorum," diye yanıtladım. Gerçekten de öyleydi. O gelinliğin içine girmek bana ayrı bir farkındalık katmıştı. İşlerin ne boyuta geldiğini ancak o zaman kavrayabilmiştim. Her şey bir oyun gibiydi eskiden. Üstelik tasalarımın yersiz olduğunu anlamıştım. Sevdığım bir adamla evleniyorken bu kadar telaşa ne gerek vardı? İlk geceyi düşünerek aptallık ediyordum çünkü düşüncesinin insanı korkuttuğu doğruydum ama akışına bırakırsam her şeyin normal olduğunu anlayabileceğimden emindim. Üstelik Aslan'dan bazı konularda korksam da ona güveniyordum. Ve güven demek, rahatlık demektir.

"Ben de seni görmek için sabırsızlanıyorum." Ses tonu vaat doluydu ama ilk kez onu terslemedim. Aslan, buna şaşırsa da sesini çıkarmadı ve diğerlerine döndü.

"Siz buradan taksiyle dönseniz olur mu? Bizim Esra'yla küçük bir işimiz var." Ne işimiz vardı ki bizim?

"Neden buraya geldik?" On beş gün sonra temelli olarak yerleşeceğimiz evdeydik. Aslan, beni doğruca buraya getirmişti. Önce Hümalara geldiğimizi düşünsem de sonra

öyle olmadığını anlamıştım. Hümaların birkaç kat üstümüzde oturduğuna ne zaman alışabilecektim acaba? Bu yaşımıza kadar sürekli beraber olup birden ayrılınca, bu tekrar birleşme faslı oldukça güzel olmuştu. İstedğim zamanlarda onlara çıkıp Hüma'yı ve Anka'yı görebilirdim. En güzel kısmı Anka olmuştu tabii...

"Değişiklikler yapıldı, hepsini taşınmadan önce gör istedim." Kollarını göğsünde birleştirip beni izlemeye devam edince harekete geçtim. Önce salona gittim. Etrafı detaylı bir şekilde taradım ama bir fark yoktu.

"Ya, annem bunları yine mi koymuş?" Pardon! Fark vardı. Hızla ilerleyip televizyon ünitesinin raflarına konulmuş dantelleri sırayla toplarken Aslan kahkahasını tutamadı.

"Ne var ki oldukça güzel duruyorlar." Gözlerimi devirerek homurdandım ve odanın içini dolaşıp tek bir yerde dantel kalmayana kadar kontrol ettim.

"Hayır, tamam, el emeği göz nuru anladık ama istemiyorum kardeşim. Sevmiyorum ben bunları." Elimdeki yığını kanepenin üstüne koyduktan sonra "Bunun için mi geldik?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Hayır, iyi bak."

Emrine uyup önce mutfakçı sonra diğer oturma odasını kontrol ettim. Banyoya da baktım ama hiçbir şey yoktu. Bir oda zaten tamamen boştu, arka tarafa bakan oda ise çalışma odası olarak kullanılacağı için bakma gereği bile duymadım.

Yatak odasına doğru ilerledim ve içeri girdiğimde fark ettiğim ilk şey yatağın değişmiş olduğuydu. Gözlerim bir Aslan'a bir yatağa kaydı. Bu, odanın tam ortasına yerleştirilmişti. Diğerinin iki katı kadardı neredeyse. Oldukça rahat ve yatılabilir görünüyordu. Az kalsın üstüne çıkıp zıplayacaktım ki kendimi tuttum.

Sonra diğer eşyaların da değiştiğini fark ettim. Eski tarz dolabın yerini yatağa uyan modern bir dolap almıştı. Diğerine göre daha küçüktü ve daha az yer kaplıyordu. Bu iyi olmuştu çünkü yatak odasının içinde zaten bir giyinme odası varken gereksizdi. Alan daha bir açılmıştı şimdi. Sonra boydan boya cam olan ve şehri ayaklar altına alan köşenin perdelerinin de değiştiğini algıladım. Kırık beyaz düz bir tül asılmıştı ve yanlarında sade koyu mor fon perdeler vardı. Yere kadar iniyordu ve oldukça güzel görünüyordu. Onun yanındaki aynalar, odanın içindeki iki adet tekli koltuk ve şifonyerlere varana kadar yenilenmişti.

"Bütün bunları sen?" Tabii ki o yapmıştı. Sorumun devamını getirmedim, zaten cevap belliydi. "Çok güzel olmuş."

Ellerimi yanaklarıma bastırarak derin bir nefes aldım ve odanın içindeki diğer banyoya yöneldim. Ve içeri girerimle "Yok, artık!" diye bağırmanın bir oldu.

Aslan, tepkime gülerken banyonun ortasına yerleştirilmiş olan jakuziye gözlerim irileşmiş bir şekilde baktım. "Ne ara yaptırdın bunu?" Eskiden bunun yerinde oldukça büyük bir küvet vardı ama etrafına ve içine gül yaprakları atılmış bu jakuzinin yanında onun hiç şansı yoktu.

Ağır adımlarla yanıma geldi ve kollarını belime dolaşıp beni kendine çektiğinde "Hep aklımdaydı, sana sürpriz olsun diye biraz beklemek zorunda kaldım o kadar," diye yanıtladı. Gerçekten büyük sürpriz olmuştu. Yuva-yı dışı kuş yapıyor deyimi bizi kapsamıyordu herhalde. Çünkü yatak odamızı baştan aşağıya Aslan düzmüştü. Ani bir duygu seline kapılmamak için dudaklarımı ısır-dım ve gözyaşlarımı geri ittim.

"Bu," diye mırıldandım çatlayan sesimle. "Çok anlam-lı..." Aslan, hafifçe gülümseyerek enseme bir öpücük bıraktı.

"Burada seninle yaşlanmak istiyorum." Dudaklarım büküldü ve iç çektim. "Çok klişe biliyorum ama her sabah kalktığımda seni yanımda görmek istiyorum. Artık ayrı kalmaya takatim kalmadı. Seni sürekli etrafımda istiyorum. Uyurken, yemek yaparken..." Gülümsedi. "Temizlik yaparken, çalışırken..." Derin bir iç çekti ve sesi daha da hırıltılı bir hal aldı. "Yatağımdayken..."

Bir kıpırtı, omurgamdan yukarı doğru artçı sancılar yolladı ve bedenim tepki olarak ani bir şekilde gerildi. Ürperdim ve gözlerim kendiliğinde kapandı. Bunlar daha önce tatmadığım duygulardı. Bana ve bedenime yabancıydı ama Aslan onları kontrol etmeyi, yönlendirmeyi oldukça iyi biliyor gibiydi.

"Her şeyin farkındayım," diye devam ettiğinde gözlerim yavaşça açıldı. Neyin? "Korkuyorsun, sürekli utanıyorsun, panik oluyorsun." Hadi canım, bunu fark etmemiş olman zaten imkânsızdı. "İlk geceyi düşünüyorsun."

Yine aynı kalp çarpıntısı ve utanç... Bu hiç değişmeyecek miydi?

"İnan bana, ben de düşünüyorum." Ah tabii, ona hiç şüphe yoktu zaten. "Ama senin hissettiklerinle yakından uzaktan alakası yok hislerimin. Düşündüğüm tek şey heyecan, ilkel bir tatmin ve sana duyduğum yoğun hisler. Sonunda tamamen bana ait olacağını düşündükçe çıldırarak gibi oluyorum. Bu çok değişik bir şey..." Kolları beni daha sıkı sardı ve kendine bastırdı. Belimde hissettiğim şeyle yerimde irkilirken Aslan beni sakinleştirmek için hafifçe şakaklarıma birer öpücük bıraktı.

"Bak buna takılmanı istemiyorum tamam mı? Sadece düğünü düşün. İlk dansımızı, pastayı kesişimizi... Geri kalan her şeyi bir rafa kaldır. Kendini akışına bırak, yoksa ileride tadını çıkarmadığın için pişman olacaksın." Boşuk bir kahkaha attı. "Ve seviştığımızde" dedi açık açık.

"Tüm korkularının yersiz olduğunu anlayacaksın. Bunun için mi panik yapıp utanmıştım diyeceksin."

Hah! Ondan pek emin değildim. "Tamam, ama ben ne dersem o tamam mı?" diye sordum aceleyle. "Önce oturup konuşacağız."

Aslan, bir kez daha kahkaha attığında koluna vurarak onu ciddiyete çağırdım. "Tamam, fıstığım konuşacağız. Sen yeter ki sakin ol."

Ardından kolları hareketlendi ve beni serbest bıraktı. "Ayrıca bir şeyi atlıyorsun," diye söylendi. Eliyle etrafı işaret etti ve "İyi bak!" diye buyurdu.

Gözlerim kısıldı ve banyonun içini detaylı bir şekilde incelediğimde küvetin içindeki gül yapraklarının arasındaki kutu dikkatimi çekti. Gözlerim iyice açıldı ve eğilip kutuyu elime aldım. "Ne bu?"

Aslan, açmamı işaret ettiğinde meraklı bir şekilde kutuyu açtım ve bir şey ani bir şekilde bana göz kırptı. Kutunun içinde bir tek taş vardı. Tabii ya! Ben bunu nasıl unutabilmişim. Yıllardır tek taşı kendim aldım, şarkısına inat birini bulduğum anda tek taşı aldırmanın hayallerini kuran ben bunu nasıl unutabilmişim ki?

Ay olacak şey değildi. Performansından bir şeyler kaybetmiş olmalıydım, bu oldukça kötü bir yaftaydı.

"Beğenmedin mi?" Aslan, şaşkınlıkla önüme geçtiğinde yüzündeki panik ifadesi yavaşça gülümsememi sağladı.

"Hayır, sadece bunu nasıl unuttum diye düşünüyordum." Yüzümde muzip bir ifade belirdi ve kutuyu ani bir şekilde Aslan'ın eline tutuşturdum. "O zaman bekliyorum."

Aslan, iyice şaşkın bir hale büründüğünde kaşlarını çatı ve "Neyi?" diye sordu endişeyle.

"Önümde diz çöküp düzgün bir şekilde evlenme teklifi etmeni..."

Aslan, yok artık der gibi baktı önce. Ardından da "Çok beklersin," diye yapıştırdı. "Zaten evleniyoruz yavrum, ben öyle kılıbık hareketlere gelemem."

"O zaman iptal et!" Ayağımı yere vurdum ve kollarım göğsümde birleşti. "Eğer bana doğru düzgün bir evlenme teklifiyle gelmezsen yemin ederim nikâh masasında hayır cevabını yersin."

Aslan, yüzümdeki kararlı ifadeyi görünce içinden çıkılması zor bir durumda olduğunu fark ederek inledi. "Süründür sen süründür, bir gün bana da sıra gelecek." Zafer gülümsememi yüzüme taktım ve Aslan söylene söylene önümde diz çökerken onu izledim. Bu anı aklıma kazıyacak ve ölene kadar unutmuyacaktım çünkü.

"Bayan sevgili müstakbel kocamı ne yaparım da daha fazla süründürürüm sorusunun cevabı, bundan sonraki tüm günlerimizi sana katlanmaya çalışarak geçirmeme izin verir misiniz?"

Kahkaham odada yankılandığında Aslan önümde diz çökmüş halde cevabı beklerken daha fazla uzatmaya gerek görmedim. Aslan'dı bu, ondan başka bir teklif gelemezdi, yapısına tersti.

"Evet," diye fısıldadığımda Aslan gözlerini devirerek ayağa kalktı ve yüzüğü kutudan çıkarıp yüzük parmağına nazikçe yerleştirdi. Oraya bir öpücük de bıraktığında, "Dönülmez akşamın ufkundasınız müstakbel karıcığım," diye sırıttı. "Artık geri dönüşünüz yok."

O, benimle tanıştığım ilk andan beri varlığını sürdüren bir gerçekti zaten. Daha ilk karşılaşmamızda, hiçbir şeyin geri dönüşü olmadığı belliydi. Bile isteye kendimi bunun içine atmıştım ve pişman değildim. Aşk, bazen beraberce fedakârlık da gerektirirdi. İkimiz de kendimizden

ödün vererek *bir* olmuştuk. Önemli olan tek şey buydu.

"Geri dönmeye niyetim yok zaten."

Aslan, başını iki yana sallayarak ileri atıldı ve beni omzuna attığında çığlık çığlığa bağırmak zorunda kaldım. "Ya ne yapıyorsun?" Bir yandan kahkahalarım kulaklarımızın pasını silerken diğer yandan da alışkanlıkla debelendim.

Gözleri jakuziye takıldı ve "Bunu kullanacağımız günü iple çekiyorum," diye söylendikten sonra şu ana döndü.

"Cadısın!" diye tısladı birden gülerek. Banyodan çıkıp yatak odasına geçti ve beni ani bir şekilde omzundan yatağa devirerek adeta yatağın esneklik sınırlarını test etti. Çığlığı tekrar bastım ve Aslan tek diziyile yatağa dayandığında olacaklardan korkarak kaçmaya çalıştım. Ama kaçamadım. Aslan üstüme atıldı ve beni gıdıklamaya başladığında her şey için çok geçti. Beni nefessiz bırakana kadar ve ben artık sesimi çıkaramayana kadar gıdıkladı. Öyle ki bir ara gözlerimin önünde minik yıldızlar belirdi ve bayılacağımı sandım. "Ama tatlı cadısın," dedi başını kaçırdığım muhabbeti devam ettirerek. Elleri ellerime kenetlendi ve sonunda beni gıdıklamaya bir son verdi. "Bakalım ne kadar tatlısın?"

Ardından dudakları dudaklarımla buluştu ve bir kez daha kendimden geçtim. Aslan, bunu sadece beni öperek yapmayı başarabilen tek kişiydi.

Kına gecesini, Öykü'nün yoğun ısrarları yüzünden çiftlikte yapmaya karar vermiştik. Evin salonu oldukça büyük olduğu için yakın akrabaları çağırdığımızda bir sorun çıkmıyordu ve bu fikir oldukça güzeldi. Birkaç gün boyunca çiftlik evini organizatörler ele geçirmiş ve ortaya oldukça güzel bir manzara çıkarmışlardı. Kırmızı tonlarıyla süslemeye özen göstermişlerdi. Her yerde tüller, çiçekler, mumlar vardı ve tavana da pek çok süs asıp ortama tam bir parti havası katmışlardı. Hatta bir köşede annemin görünce burun kıvrıldığı dj kabini bile vardı. Daha çok bekârlığa veda partisi gibi görünüyor olsa da geleneklerde değişen bir şey olmadığı için annem pek ses çıkarmamıştı.

Hüma'nın kaldığı oda, gelin odası gibi hazırlanmıştı. Tam karşımda kocaman bir ayna vardı ve iki saattir kendimi izliyordum. Acaba bu elbiseyi giyebileceğim başka bir zaman olur muydu? Çünkü tek kelimeyle âşık olmuştum. Üstümde duruşu bile ayrı harikaydı, büyülenmişim.

Sabah Öykü'nün kuaförü mekâna girdiğinden beri bu ayna buradaydı ve o erken saatlerdeki berbat haldeki Esra'nın bu aynada gördüğüm kişiyle uzaktan yakından alakası yoktu. Hüma, eliyle buklelerimi düzeltirken "Çok güzel görünüyorsun," diye gülümsedi ağlamaklı bir şekilde. "Bu günleri de gördüğümüze inanamıyorum, şu halimize bak."

"Ne varmış halimizde?" diye omuz silktim gülerek. "İkimiz de hayatımızın aşkını bulduk. Hep hayal ettiğimiz gibi..."

Hüma, omzuma vurarak "Bak gördün mü?" diye sordu muzip bir şekilde. "O sperm bankasına gitmeseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı. Benim kaderimi değiştirdiği gibi seninkini de değiştirdi." Şakayla söylese de doğrudu. Onun yaptığı tek bir hamle hepimizin hayatını baştan sona değiştirmişti. Bu gerçek anlamda bir mucizeydi.

Belki de Allah'ın lütfuydu. Tek bildiğim bunun bize sunulan en büyük şans olduğuydu. Hayat ve kader, oldukça esrarengizdi.

"Ay, neredeyse herkes geldi." Nil, kapıyı pat diye açıp içeri daldığında beni gördü ve bir ıslık tutturdu. "Gelin hanım, göz kamaştırıyorsunuz." Elini kapıya vurup şebeklik yapmayı da ihmal etmedi.

"Kalabalık mı?" diye sordum onu yok sayarak. Zaten kalabalık olsa, bunlar Aslan'ın tarafı olurdu. Çünkü bizim taraf oldukça azdı. Babamın ölümünden sonra onun tarafıyla aramıza ister istemez soğukluk girmişti. Zaten geniş bir aile sayılmazlardı. Annemin tarafı ise yine aynıydı. Annem tek çocuktı ve zaten ne bir teyzem ne de bir dayım vardı. O yüzden o taraftan gelenler de annemin kuzenleri falandı.

"Çok değil, tam kararında."

“Sen ne yapıyorsun?” Gözlerim Hüma’ya çevrildiğinde elindeki telefonla bir şeyler yaptığını gördüm. Ona seslendiğimi biraz geç anladı ve telefonu kapayarak yerine koydu.

“Anka’yı kontrol ediyordum. Ama baba kız bir güzel keyif yapıyorlarmış.” Üstündeki kırmızı, etekleri uçuş uçuş şifon elbisesini şöyle bir düzeltti ve yanıma gelip aynadan kendisine baktı. “Zamanında Feriştah teyzeyi dinlemeyip kına gecesi yapmadığım için kendimi bir kez daha tebrik ediyorum.”

“Aa ben kabul ettiğim için salak mıyım yani?” Kalçamla poposuna yavaşça vurdum ve yalandan kaşlarımı çattım. “Hayır, salak değilsin. Ama hamile de değilsin. Herhalde beni gecenin sonunda hastaneye kaldırırdınız, Kartal da hepinizi ktır ktır keserdi.”

Nil, kıkırdayarak “Kartal abinin bu ilgisine hastayım,” diye şakıdı. “Aslan’ın da Esra’yı sürekli utandırmasına...” Yüzümü buruşturup burun kıvırdım ve saçımın üstüne taktıkları tacı düzeltip “E hadi inelim artık da eğlence başlasın,” diye buyurdum. Daha fazla bekleyemeyecektim yoksa.

Aşağıya indiğimizde Nil’in sözlerinin aksine salonun oldukça kalabalık olduğunu fark etmiştim. Ama bu tatlı bir kalabalıktı. İş yerindeki arkadaşlarımdan tut, üniversite-dekilere kadar hemen hepsi gelmişti. Aslan’ın akrabalarını tanımadığım için aşına olmadığım yüzlerin hepsini onlara yordum. Onlar da hatırı sayılır şekilde fazlaydı. Bizim taraftan ise annemin kuzenleri ve onların çocukları falan gelmişti.

Salona girdiğimde hepsiyle şöyle bir görüşmüştüm.

Emel teyze, beni Aslan'ın Nil dışındaki birkaç kuzeni, dayılarının eşleri ve o heyecanla pek dikkat edemediğim için şimdi kim olduklarını unuttuğum birkaç kişiyle daha tanıştırmıştı. Ardından Öykü müzik sistemini açıp geceyi başlatmıştı.

Genç nüfus daha fazla olduğu için oldukça çılgın bir geceye imza attık. Dans müzikleri gelenekselden moderne doğru gitmeye başladığında ortalık daha da kızıştı. Hüma ve Nil'in hazırlattığı bir kına gecesi hatırası çerçevesinin içinde resimler çekildi. Objektiflere gülümsemekten adeta yüzüm acımaya başlamıştı ama bunlar mutluktandı.

Eğlence sınırlarını zorladıktan sonra sıra kına merasimine gelince önceden anneleri tembihlediğim gibi oldu her şey. Beni ortadaki bir sandalyeye oturttuklarında ağlamamı bekleyene kadar etrafımda dönüp durdular ama beni tanıyan herkes, ağlamayacağımı biliyordu. O yüzden beni zorlamadılar ve ağladığımı yalanını uydurarak bu faslı uzatmadılar.

Ardından klasik gelin elini açmıyor seremonisiyle altınları topladım. Bunlar bana o kadar komik geliyordu ki birkaç gün öncesinde oturup bunları konuşmasak hiçbirine uyacağım yoktu ama Emel teyze ve annem beni bir güzel tembihlemişti.

Ardından biraz daha oynandı ve kurtlar iyice döküldü. Gecenin ortalarına doğru hiç beklemediğimiz bir şey oldu ve erkekler evi bastı. Hep Aslan'ın halt yemeleriydi bunlar tabii. Ben malımı bilmez miydim? Kına gecesinin ortasına bomba gibi düştüklerinde bir hayli şamata oldu ama Aslan yanındaki arkadaşlarına rağmen anneleri ikna etmeyi başaramadığı için tayfasıyla birlikte tıptış tıptış geri dönmek zorunda kaldı. Gerçi döndükleri yer de çiftliğin ilerisindeki ek bina dışında bir yer değildi.

Gecenin sonuna doğru herkes yavaş yavaş dağılmaya başladığında sonunda biz bize kalabildik ve Aslan'la ancak o zaman görüşebildim. Adamcağız annemlere kalsa bu halimi bile göremeyecekti resmen. Ve beni bu kıyafetlerin içinde görmezse gururum kırılırdı doğrusu. Kendimi hayli beğendiğim nadir zamanlardandı ve bunu kullanmamak işten bile değildi.

Öykü'nün planladığı gibi hepimiz gece çiftlikte kaldık. Yaz olsa, burada harika bir kır düğünü de yapabiliirdik ama Aslan hemen diye tutturduğu için kış ortasında böyle bir şey delilik olurdu. Bu yüzden bir otelin salonunu seçmiştik ve ertesi sabah düğünün yapılacağı otele geçecektik. Yarın bundan çok daha heyecanlı ve yorucu olacağı için Öykü ve Hüma beni Aslan'dan kopararak doğruca odama gönderdi ve başımı yastığa koyar koymaz yorgunluktan uyuyakaldım.

Yarın oldukça büyük bir gün olacaktı.

"Şuraya da biraz sprej sıkın." Hüma, eliyle bir saç tutamını göstererek kuaförü yönlendirdi. Kuaför sabahtan beri saçımı yapıyordu ve ben bu sandalyede biraz daha otursam popoma veda etmek zorunda kalacaktım. Saçlarım da benim gibi inatçı olduğu için sabahın köründe başlamak zorunda kalmıştık. Saçlarım pek çok işlemden geçmişti ve bir ara ben uyukladığım için az kalsın beni makinenin içinde unutuyorlardı. Yanma tehlikesinden kıl payı kurtulduktan sonra makineye girmiş saçlarıma bir de su dalgası yaptılar ve yine de saçıma bir ton sprej sıkmak zorunda kaldık. Şu hali oldukça muntazam görünüyordu. Saçlarıma gelinliğin modelini belli etsin diye dağınık topuz yapılmıştı ve saçlarımin aralarına son gün

bulduğumuz minik çiçekler takılmıştı. Duvak ensemin hemen altında devreye giriyordu ve başladığı yerde oldukça sık taraklı bir toka vardı.

"Tamamdır, bir sorun olursa diye beklemede olacağız." Kuaför ekipmanlarını toplayıp yardımcısıyla gelin odasından ayrıldığında, Öykü, Hüma ve Nil hemen tepeme üşüştü.

"Ay çok güzel oldun!" Hüma başını yana yatırmış beni izlerken Nil sürekli fotoğraflarımı çekip duruyordu.

"Durun durun bir resim çekilelim." Kamerayı çevirip hepimizin ortak bir resmini çektiğinde kenarda duran profesyonel fotoğrafçı biraz bozulsa da belli etmedi. Sabahattan beri etrafımda bir gölge gibi gezinip doğal pozlar biriktiriyordu. Aynı şekilde Aslan'ın da başında biri vardı ve onun bundan çok memnun olduğunu söylemek güçtü. Ama düğün sonrası elimize oldukça güzel hatıralar geçeceği için sesini çıkarmamıştı.

"Hadi, ayakkabıya isim yazalım artık." Nil yere eğilip ayakkabımı aceleyle çıkarıp elime tutuşturduğunda kısa bir zaman öncesindeki kendi halimi hatırladım. Hüma'nın düğününde ayakkabısına ismimi yazmışım. Bu kadar kısa bir süre sonra evlendiğimi düşünürsek Hüma ne kadar reddetse de ismim silinmişti işte. Ona bakıp gördün mü der gibi sırttım ve o başını iki yana sallarken kalemi elime alıp ilk sıraya Nil'in ismini yazdım.

O sırada Melike ve Begüm aşağıdaki işlerini bitirip aramıza katıldığında Melike aceleyle kendi ismini de yazdırdı. Altlarına da daha önceden sipariş edenlerin ismini eklemeyi unutmadım.

Bu arada fotoğrafçı oldukça güzel kareler yakaladı. Nedimelerden bir farkı olmayan arkadaşlarımla dehşet pozlar verdik. Sonra annem nihayet eline ulaşan düğün çiçeğiyle aramıza katılabildi. Taze çiçeklerden oluştuğu

için son güne bırakmak zorunda kalmıştık ama küçük bir aksilik çıktığı için bizi hayli panikletmişlerdi.

"Esra..." Annem çiçeği elime uzatıp şöyle bir geri çekildi ve beni detaylı bir şekilde incelerken gözyaşlarını saklayamadı. "Çok güzel olmuşsun kızım. Bugünleri de gördüm ya..."

Eliyle gözlerini kuruladı ve saçımı bozmamaya çalışarak bana sıkı sıkı sarıldı. "Melekler gibi olmuşsun." Boğazıma oturan yumruyu yutkunarak yok etmeye ve ağlamamaya çalıştım. Bugünden sonra annemle yaşayacak olduğum gerçeği mutluluğuma gölge düşürse de alışmak zorundaydım. Hem bir yere gittiğim yoktu, zaten sık sık görüşecektik ama yine de insan öyle hemen boş veremiyordu.

"Aaa yapmayın ama." Hüma benim repliğimi çalarak bizi duygusal modumuzdan çıkardı ve "Aslan birazdan gelir," diyerek beni bir heyecan dalgasının içine soktu.

Begüm ve Melike aşağıya indiklerinde bizimkilerle baş başa kaldım ve annem çantasından bir bileklik çıkartıp bileğime taktı. "Bunu düğünümüzde baban takmıştı," dedi buruk bir tebessümle. "Şimdi takma sırası sende. O burada olmasa da bir yerlerden bizi izlediğine eminim. Ve çok mutlu olduğundan da... Umarım sizin geçireceğiniz daha güzel günleriniz, daha uzun zamanlarınız olur. Çok mutlu olun, sonsuza kadar sevin birbirinizi."

Gözyaşlarımı bu sefer tutamadım. Makyajım bozulmayacağı için daha da rahattım. Ona sıkı sıkı sarılıp bu zamana kadar yaptıkları ve bundan sonra yapacakları için teşekkür etmek dışında bir şey yapamadım.

"Ya, beni de ağlatacaksınız." Öykü eliyle yüzünü yelkenlerken araya girdi ve elindeki kurdeleyi anneme uzattı ve "Bu ikinci kız verişiniz Feriştah Sultan, nasıl bir his?" diye takıldı.

Annem homurdanırken “Erkek doğursaydım daha rahat ederdim,” diye söylendi. “Ama sorun değil, iki kızım da en az onlar kadar sevdiğim oğullarıma gitti.” Hüma kıkırdayarak annemin omzuna vurdu ve annem sonunda harekete geçip bordo kurdeleyi belime doladı.

Duvağımı düzeltip geri çekildi ve memnun bir şekilde gülümsedi. Tam o sırada, kapıya birkaç kez vuruldu. Bunun Aslan olduğunu anında anladım. Sabırsız bir vuruştı bu.

“Ay, durun ben açacağım!” Nil ileri atılıp heyecanla kapıya ilerlediğinde dünden beri hayalini kurduğu şeyi yaptı ve Aslan’ı içeriye para karşılığında alarak oldukça yüksek bir meblağ koparmayı başardı.

“Biz dışarıda bekliyoruz.” Aslan içeri girerken annemler odayı hızlıca boşalttı ve daha ilk andan beri hayalini kurduğum anın şu an gerçekleştiğini görerek derin bir nefes aldım.

Bu beni gördüğü ilk andı. O yüzden gözlerimi bir kez bile kırpmadan köşeyi döndüğü andan itibaren onu izledim. Nil’e söylenirken odaya girdi ve gözleri etrafta dolaştıktan bir süre sonra beni fark etti. Gülerek yanıma doğru geleceği sırada, bu sefer beni gerçek anlamda fark etti. Olduğu yerde donakaldı ve gözleri ağır ağır üstümdede dolaştı. Yüzündeki ifade bu kadar beklememe değen tek şeydi. Nefes almayı unutarak ondan gelecek tepkiyi bekledim.

Zaman durmuş gibiydi çünkü etrafta olan her şey anlamını yitirmişti. Bakışları beni bambaşka bir âleme sürüklediğinde Aslan dışında kimseyi görmüyordu gözlerim. Onun da öyle... Sanki gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi defalarca baştan aşağı beni inceledi, gözlerini kırptırdı ve sonunda gerçek olduğumu anladığında derince bir nefes aldı.

Bekleyiş, stresliydi. Çiçeği tutan ellerim terlemişti. Ve yüklü bir duygu seline kapılmıştım. Tepki veremiyordum, tepki veremiyordu...

"Sen..." Eli burun kemerine gitti ve gözlerini yavaşça kapadı. Gözlerini tekrar açtığında, onların parladığını gördüm. Ağlıyor muydu? Hayır, olamazdı. Yutkunarak kendine gelmeye çalıştı ve sonunda yanıma gelmeyi başardı. "Harika görünüyorsun." Sesi çatallıydı, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Bu dünyadan değil gibisin. Cennetten düşmüş bir melek gibi beyazlar içinde tamamen benim için..."

Elleri ellerime kapandı ve öne eğilerek alnını alnıma yasladı. "Sen de çok güzelsin," diye saçmaladığımda hafifçe güldü. Çünkü ben de onun gibi ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu şık damatlığın içinde harika görünüyor-du. Onun biraz sonra benim kocam olacağına inanmakta güçlük çekeceğim kadar harikaydı.

"Bu kadarını asla hayal edemezdim." Elleri yavaşça yüzümde dolaştı ve eğilip yavaşça küçük bir öpücük bıraktı dudaklarıma.

"Çok heyecanlıyım." Ellerim kollarının üst kısmına tutundu ve derin bir nefes aldım. "Aşağısı çok kalabalık mıdır?"

"Bir önemi var mı? Benim gözlerim bir tek seni görecek." Nefesim bir kez daha çekildi ve ona hak verdim. O yanımdayken başka bir şey göreceğimi pek sanmıyordum.

"Pekâlâ, benim hediyemde sıra." Son anda hatırlamış gibi geri çekildi ve ceketinin iç cebinden bir mücevher kutusu çıkarıp yavaşça açtı. Çok zarif ve sade bir kolye çıkardı. Abartılı değildi, ince bir zinciri vardı ve zincirin ucunda kırmızı, oldukça değerli görünen bir taş vardı. Kenarları yakından bakılmadığı sürece görünmeyen bir

dizi taşla çerçeveslenmiş bir kalbin içine yerleştirilmişti. Taşın içinde E ve A harflerinin belli belirsiz parladığını görünce "Çok güzel..." diye iç çektim şaşkınlıkla.

Aslan beğendiğimi görünce ciddi bir şekilde rahatladı ve arkama geçip kolyeyi boynuma taktı. Duvağımı düzelttikten sonra tekrar önüme geçtiğinde "Misafirlerimizi daha fazla bekletmeyelim," diye gülümsedi.

Balo salonuna girişimiz, ilk dansımız ve ardından pastayı kesişimiz birbirini hızla takip eden belli belirsiz anılardan ibaretti. Gözlerim kamaşmıştı ve adeta afallamıştım. Heyecan bile kalmamıştı. Salona girdiğimde herkesin gözü üstümde olacak diye oldukça endişelenen ben, aksine oldukça sakin kalmayı başarmıştım.

Salonun ortasına kurulan nikâh masasını görene kadar her şey oldukça bulanıktı. Aslan, beni nazikçe oraya yönlendirene kadar kendimde olduğumu sanmıyordum. Sandalyeye gelinliğimin eteklerine takılmadan oturmayı başardım ve Aslan da yanıma oturduğunda nikâh şahitlerimiz olan Kartal ve Hüma da yanımızda yerlerini aldı.

Aslan'la uzun uzadıya konuşmuştuk bunu. İlker ve Nil her ne kadar bu evliliğin mimarları olsa da bizim karşılaşmamızı sağlayan bu mucize ikilinin üzerimizdeki emeği daha ağır bastığı için onların olmasında karar kılmıştık.

Üzerindeki kırmızı cüppeyle son olarak nikâh memuru da aramıza katıldığında, en önemli kısım başladı. Önce adlarımızı sordu, sonra birkaç soru daha. Ardından klasisik, hiçbir baskı altında olmadan sözleri onu takip etti.

Bu sözleri duyunca yanımda oturan Aslan'a bakıp pis pis sırttım ve sıra bana geldiğinde, "Evet!" diye bağırdım. Şahitler de onayladı, bir ara Kartal sanki bu nikâh

kıyamaz diye pislik yapacak sansam da bir sorun çıkarmayı bizi kıvrandırmadı.

İş imzaları atmaya gelince titreyen ellerimle hayatımın en berbat imzasını attım. Çünkü aklım başka yerdeydi. Defter Aslan'a çevrildiği anda, Melike ve Nil karşıdan kaş göz işareti yaparken ayağımı Aslan'ın ayağına geçirdim. Aslan'ın gözleri iri iri açılrsa da kıkırdamadan edemedim. Sonra evlilik cüzdanını elime uzatan nikâh memuru, gelini öpebilirsiniz repliğiyle aramızdan ayrıldı ve Aslan intikamını alarak herkesin ortasında beni adam akıllı öptü.

Ardından yine dün geceki seremoni başladı, tabii şu çileli takı merasiminden sonra. Yüz saat ayakta dikildikten sonra çok şükür bitmişti de rahatlayabilmiştik. Düğünün maskotu yine Devrim oldu. Üstüne oturan takım elbisesiyle ortalığı yıktı geçti. Bir de Berat ve Aslan'la bir oynayışı vardı ki sormayın...

Hüma, Anka'yı bu gürültüye rağmen uyutmayı başardıktan sonra aramıza katılabildi. Oldukça eğlenceli ve bol oynamalı bir düğün oldu.

Gecenin sonunda misafirler gitmeye başladığında ancak yerime oturabildim. Kendi düğününde bu kadar oynayan bir gelin varsa, o ancak ben olabilirdim. Ayağımdaki topuklular iyice canımı acıtmaya başladığında çıkarmak zorunda kaldım. Tabii Nil hemen elimden alarak altına baktı ve isminin silindiğini görünce iki saat te-pindi. Bu hali bana eski zamanlarımı hatırlatmıştı.

Nihayet biz bize kaldığımızda, düğün de sona erdi. Şüphesiz hayatımın en güzel günüydü. Ve bugünü asla unutmayacaktım.

"Uçuş saatine az kaldı. Bence artık toparlanın." Öykü, araya girerek fotoğraf çekme seansını bölünce ister istemez onu dinlemek zorunda kaldık. Aralık ayında olduğumuzdan balayı için yurtdışına çıkacaktık. Çünkü kar tatili benlik değildi.

Valizlerimiz arabada olduğu için sadece üstümü de-
ğiştirdim ve nihayet rahatladığımda çantamı da aldıktan
sonra aşağıya inebildim. Önce annemle sonra artık diğ-
er annem olan Emel teyzeyle, ona hâlâ anne diyemiyordum,
vedalaştım. Sonra diğ-erleriyle de görüştük ve uçağı kaçı-
mamak için acele etmek zorunda kalarak arabaya bindik.

Her şeyi geride bırakıp yanımda Aslan'la, yani kocam-
la birlikte yeni bir ufka yelken açtığımızda geleceğ-e dair
bir endişem yoktu. Ona güveniyordum, onu her şeyden
çok seviyordum ve onsuz bir hayat düşünemiyordum. Ve
bunların karşılıklı olduğunu da biliyordum.

"Esra Karaer, balayımız için hazır mısın?"

Elimi avuçlarının arasına alıp sıkana kadar onun ko-
nuştüğ-unu fark edemedim. Gözlerimi kırpıştırarak kıkır-
dadım.

"Hiç olmadığım kadar..."

Aslan balayı için Hawaii'deki bir oteli tercih etmişti. Resimlerde oldukça harikaydı ve gördüğümüz anda burasının bir cennet olduğuna karar vermiştik. Tek sorun fazlasıyla uzak olmasıydı ama onun için de yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Aktarmalı bir şekilde Hawaii'ye uçmamız, neredeyse bir günümüzü aldı. Çünkü bir uçuşumuz rötarlıydı ve diğeri için de ilk uçağı kaçırdığımız için mecburen beklemek zorunda kalmıştık. Yolculuk kısmı oldukça yorucuymuştu ve bekleme salonlarında beklemekten bir hal olmuştuk.

Yine de Hawaii'ye indiğimiz an her şeye değdiğini söyleyebilirdim. Müthiş bir havası, harikulade bir manzarası vardı. Havalimanından otele geçene kadar pek çok yeri de görmüş olduk.

Otele vardığımızda büyülenmişim. Okyanus manzarası, kumsalı, her şeyiyle gönlümde taht kuran bu yerde,

Valizlerimiz arabada olduğu için sadece üstümü de-
ğiştirdim ve nihayet rahatladığımda çantamı da aldıktan
sonra aşağıya inebildim. Önce annemle sonra artık diğer
annem olan Emel teyzeyle, ona hâlâ anne diyemiyordum,
vedalaştım. Sonra diğerleriyle de görüştük ve uçağı kaçırmamak için acele etmek zorunda kalarak arabaya bindik.

Her şeyi geride bırakıp yanımda Aslan'la, yani kocam-
la birlikte yeni bir ufka yelken açtığımızda geleceğe dair
bir endişem yoktu. Ona güveniyordum, onu her şeyden
çok seviyordum ve onsuz bir hayat düşünemiyordum. Ve
bunların karşılıklı olduğunu da biliyordum.

"Esra Karaer, balayımız için hazır mısın?"

Elimi avuçlarının arasına alıp sıkana kadar onun ko-
nuştuğunu fark edemedim. Gözlerimi kırpıştırarak kıkır-
dadım.

"Hiç olmadığım kadar..."

Aslan balayı için Hawaii'deki bir oteli tercih etmişti. Resimlerde oldukça harikaydı ve gördüğümüz anda burasının bir cennet olduğuna karar vermiştik. Tek sorun fazlasıyla uzak olmasıydı ama onun için de yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Aktarmalı bir şekilde Hawaii'ye uçmamız, neredeyse bir günümüzü aldı. Çünkü bir uçuşumuz rötarlıydı ve diğeri için de ilk uçağı kaçırdığımız için mecburen beklemek zorunda kalmıştık. Yolculuk kısmı oldukça yorucuydu ve bekleme salonlarında beklemekten bir hal olmuştuk.

Yine de Hawaii'ye indiğimiz an her şeye değdiğini söyleyebilirdim. Müthiş bir havası, harikulade bir manzarası vardı. Havalimanından otele geçene kadar pek çok yeri de görmüş olduk.

Otele vardığımızda büyülenmişim. Okyanus manzarası, kumsalı, her şeyiyle gönlümde taht kuran bu yerde,

bir hafta boyunca kalacağıma inanamıyordum. İnsan böyle bir yerde sonsuza dek yaşayabilirdi.

"Burasının mı tadını çıkaracağım yoksa senin mi? Bilemiyorum..." Aslan gülerek elimi tuttu ve önümüzdeki bellboy valizleri asansörlerin olduğu tarafa götürürken onun peşinden ilerledik.

Birkaç kat yukarı çıkıp odamıza ulaştığımızda yapmak istediğim tek şey adam akıllı bir uyku çekmek olsa da pencereden bana göz kırpan havuz gecenin bu saatinde bile aklımı çelmeyi başardı. Ama yine de yatağın rahatlığı galip geldi. Aslan valizleri dolabın önüne bırakan adamın eline biraz bahşiş bırakırken gözlerim odamızın içinde şöyle bir gezindi.

Okyanusa ve sahile bakan taraftaydık. Diğer taraf otele içine, havuzlara bakıyordu ve bu odayı seçerek oldukça iyi bir hamle yapmıştık. Çünkü kumsalın güzelliği, dalga seslerinin dinlendirici tınısı oldukça büyüleyiciydi.

Gözlerimi manzaradan çekip odanın ortasındaki yuvarlak yatağa çevirdim. Oldukça yüksek ve büyüktü. Etrafına mumlar yerleştirilmişti. Onun hemen arkasında bir basamak vardı ve yükseltinin ortasına kocaman bir küvet yerleştirilmişti. Yine onun kenarları da mumlarla bezenmiş, yanına da bir şişe şampanya yerleştirilmişti. Küvetin böyle alenen ortada olması biraz tuhaftı. O yüzden gözlerimi oradan çevirip yatağa ilerledim ve yorgun bir şekilde ucuna oturdum.

"Sağ tarafta mı uyursun, sol mu?" diye sordum beni izleyen Aslan'a. Kaşları çatıldığında ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi bana baktığında, yatağın iki tarafını göstererek sorumu yineledim.

"Yatağın her tarafını tercih ederim..." Ona boş gözlerle bakmaya devam ettiğimde, ciddi olduğumu anlayarak yanıma geldi ve "Balayımızın ilk gecesini uyuyarak geçireceğimizi söyleme bana," diye dehşetle sordu.

Gözlerim neyi kast ettiğini anladığımda irileşerek açıldı ve "Ah!" diye mırıldandım. Yüzümde hafif bir utanç belirdi ama kekeleyerek "Ama çok yorgunuz," diye saçmalamadım. Öyleydi ama... Bir günümüz yolda geçmişti.

Aslan'ın dudaklarında bir tebessüm belirdiğinde önce ne diyeceğini bilemeyerek saçlarını karıştırdı ve ardından "Her şey seninle daha zor," diye başını salladı. İsteksiz görünmek istemiyordum çünkü bunu kabullenmiştim. Bu her evli çiftin yaşadığı ilk geceydi ve bir yanım aslına bakılırsa fazla hevesliydi ama kolumu kaldıracak takatim bile yokken ne beklenirdi ki?

Aslan da bunu gördüğü için Allah'tan beni yanlış anlamadı. Gözlerimden yorgunluk akıyordu ama beni tamamen rahat bırakacak sabır da onda yoktu. Gözleri odanın içinde gezinirken bir anda tekrar bana döndü ve "Suda biraz keyif yapmaya ne dersin?" diye sordu. "Gevşetir ve yorgunluğunu alır."

Sesindeki tını uykumu ani bir şekilde açtığında ona hayır deme gücünü kendimde bulamadım. "Olabilir," diye fısıldadım ve gözlerim hemen arkamda duran küvete çevrildi. Aslan onay verdiğimde gidip suyu açtı ve tıpasını tıkayıp dolmasını beklerken içine de bir dünya köpük boşalttı.

Birlikte mi? Bu düşünce zihnimi ele geçirdiğinde derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Bu gece madem olacaktı, onu da bu zavallı adama zindan etmeyecektim. Kendime de öyle...

Hafif utanç ve heyecanla ne yapacağımı bilemeyerek ayağa kalktım ve bir süre düşündükten sonra telefonumu çıkarıp şarja takmadan önce annemlere geldiğimize dair bir mesaj yollayıp komodinin üstüne bıraktım. Ardından büyük küvetin hala dolmadığını görerek ilerledim ve valizin içindekileri dolaba yerleştirmeye koyuldum.

Beş dakika sonra, son parçaları da dolaba koyarken arkamdaki hissiyatla duraksadım. Gözlerim yandan Aslan'a çevrildi ve onun üstündeki tişörtü çıkardığını görerek hafif bir paniğe kapıldım.

"Hadi gel." Aslan elimi tutarak beni yerden kaldırdı ve küvete doğru çekerken kalbim yukarıya doğru hareketlenerek ağzıma kadar geldi.

Üstümdekileri çıkaracak mıydım? O mu çıkaracaktı?

Ay ne önemi var, nasıl olsa üstündekiler her halükarda çıkacak...

İç sesim en önemli yerde araya girdiğinde, Aslan elimi tutarak beni kendine döndürdü ve gözlerime bir saniyelik kısa bir bakış attığında anlayışlı bir şekilde gülümsedi. Elleri yanaklarıma kaydıığında "Sadece rahatla," diye mırıldandı. "Daha kolay olacaksa gözlerini kapayabilirsin."

Olur muydu? Ona itaat ederek gözlerimi yavaşça kapadım ve hemen ardından Aslan dudaklarıma güven veren küçük bir öpücük bıraktı. Ellerinin hareketlendiğini hissettim ve tenin kumaşa dokunmasıyla çıkan hissiyatı hissettim. Aslan'ın görmesem de, karşımda cırtlıçplak kaldığını tahmin ettiğimde derin bir nefes almaya çalıştım. Ve eş zamanlı olarak nazik eller belime dokundu. Üstümdeki tişörtü eteklerinden tutup yavaşça sıyırdı ve başımdan çıkardı. Gözlerimi açmamak için kendimle direnirken, başımı iki yana sallayarak saçlarımin önüme dökülmesini sağlayarak kendimi biraz daha rahat hissettim. Aslan derin bir iç çekerek pantolonumun düğmesine uzandı ve bir eliyle içinden çıkmam için bana destek oldu. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atarken daha fazla direnemedim ve gözlerim onu görme isteğiyle yanıp tutuşurken yavaşça açıldı.

Gördüğüm ilk şey, bana karmakarışık duygularla bakan Aslan oldu. Bu görüntüyü aklına kazımak istiyor gibi dikkatli bakıyordu ve olduğum yerde kıpırdanmama neden oldu. "Çok güzel olduğunu söylemiş miydin?" Eli

nazikçe kolumdan aşağıya indi ve geçtiği yerleri adeta yaktı. Üstümde, o gün çok beğendiği siyah iç çamaşırı takımı vardı. Bunu gördüğünde yüzünde bir tebessüm oluştuğunu tahmin edebiliyordum.

O beni tepeden tırnağa acele etmeden sakince incelerken ona eşlik etmek istedim. Bu adam benimdi ve ben onu tanıma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Gözlerim gözlelerinden aşağıya indi ve göğsünde dolaştı. Her bir çıkıntısında, hatta sağ tarafındaki küçük yara izinde... Bunun ne zaman olduğunu merak etsem de bu güzel anı bozmak istemediğim için sormadım. Sadece kendimi tutamayıp oraya minik bir öpücük bıraktım. Acımış olmalıydı.

Yüzümü bu düşünceyle buruşurken Aslan'ı bu işlerden uzak tutmak artık bir numaralı hedefim haline geldi. Aslan'ın derin iç çekişi beni kendime getirdiğinde gözlerim deli cesaretiyle bel kıvrımına indi ve *yapabilirsin*, diye kendime gaz verdikten sonra onunla buluştu.

Öyle anlık bir şeydi ki bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Şey... O- Derin bir nefes almaya çalıştım ve ister istemez bir korku dalgası etrafımı sardı. Ama Aslan'ın buna verdiği tek tepki hafifçe gülmek oldu. "Korkma."

Demesi kolaydı. Yok, yok, bakamayacaktım. Gözlerimi onun gözlerine sabitledim ve onayımı beklediğini görerek başımı hafifçe salladım. Ne olacaksa olsun, yoksa ben burada orta yerimden çatlayacaktım.

"Ben senin kocam," diye fısıldarken elleri bana doğru uzandı ve tekrar onaylamamı beklerken askılarımda takılı kaldı. "Ve benden artık utanmana gerek yok."

Hu, söylediğin kadar kolaydı çünkü. Bu sefer daha fazla uzatmadı, askıları ondan beklemediğim bir naziklikle aşağıya indirdi ve sutyenimin kopçasını açtığında beni yine şaşırtarak gözlerini gözlerimden çekmedi. Ardından

üstümde kalan son parçayı da bacaklarımdan çekip çıkardı ve elimi tutarak beni küvete yönlendirdi. Yanaklarım pembeleşmiş bir şekilde içine girdim ve Aslan da hemen ardından bana katıldı. Sırtımı göğsüne yaslayarak beni kendine çektiğinde sıcak su beni anında mayıştırdı. Tuhaf bir şekilde üstümdeki gerginlik kayboldu ve ellerimi Aslan'ın belime doladığı ellerinin üstüne yerleştirdim.

"Immm." Gözlerim kapanırken "Bu harika," diye onayladım. Haklıydı, yorgunluğumu unutuvermiştim adeta.

"Bunu duyduğuma sevindim." Parmakları hafifçe karnımı okşadı ve kulağımın kenarına dudaklarını bastırdı. "Uyuyayım deme sakın."

Kıkırdadım. Çünkü ses tonu oldukça komikti. "Bu sesi sonsuza dek dinleyebilirim."

Bu adam kimdi ve Aslan'a ne yapmıştı? Ben ondan daha vahşi ve odunsu davranışlar beklerken o oldukça nazik ve hatta romantikti.

Suyun içinde ne kadar bir süre durduğumuzu bilmiyordum ama kesinlikle kendimi daha iyi hissediyordum. "Buruşacağız." Aslan'ın sesini duyunca gözlerim yavaşça açıldı ve az kalsın uyuyakalacağımı fark ederek kendime gelmeye çalıştım. Aslan doğrudan beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdığında, etrafa sular sıçratarak küvetten çıktı ve beline bir havlu doladıktan sonra, beni de kayıp düşmeden çıkarmayı başararak diğer havluyu etrafıma doladı.

"Gel bakalım..." Belimden tutarak beni yatağa doğru götürdüğünde tüm hücrelerim beklentiyle kasıldı. Şimdi ne olacaktı? Düşünmek kesinlikle iyi gelmiyordu.

Kafamda bir sürü şey kurunca her şey daha da birbirine giriyordu. Üstelik Aslan da böyle ağırdan alarak sadece beklentiyi arttırıyordu.

Pekâlâ, ben neyi bekliyordum ki? Aslan benden dolayı tereddütlüydü haklı olarak. Ama ben niye ilk adımı ondan bekleyerek daha da paniğe kapılıyordum?

Kaşlarımı çatarak kendime geldiğimde, olduğum yerde durdum ve Aslan durup bana döndüğünde bu gereksiz soğukluğa son vermem gerektiğini fark ettim. Aslan benden böyle bir şey beklemezken ileri atıldım ve kollarım boynuna dolandığında dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Hah şöyle işte... Ne diye kendimi daha fazla kasiyordum ki? Aslan şaşkınlıkla donakalsa da, elleri belime dolanıp geriye doğru düşerken beni de kendiyle çekmeyi başardı. E adam da haklıydı, benden böyle bir şey beklemiyordu. Onun bu şaşkın haline gülmek istesem de bunu yapmadım. Aslan'ın sırtı yatakla buluştuğunda onun üzerine kapandım ve dudaklarımız uyumlu bir şekilde birbiriyle dans ederken ona hazır olduğumu bildirdim. Bunu hevesle karşıladı. Aradığı cevabı bulmuş gibi beni yakaladı ve tanıdığım Aslan'a dönüştü. Ne olduğunu anlamadan yerlerimiz değişmişti ve Aslan üstümdeki yerini alırken bir yandan da beni yatağın ortasına doğru itiyordu.

"Sonunda," diye mırıldanırken gözlerimi gözlerine dikip ona baktım. Başım yastıkla buluştuğunda ikimiz de duraksadık. Ama bu oldukça kısa sürdü. Aslan bacaklarını takılan havludan kurtulduktan sonra, üzerime yerleşti ve az önce başlattığım öpüşmeyi daha da derinleştirdi. Önce beni rahatlatmak için yüzümün her köşesine küçük sulu öpücükler bıraktı. Dişleri kulağımı çekiştirdiğinde o yabancı olduğu his anı bir şekilde filizlendi. Karnımın altlarında bir kıpırdanma oldu ve Aslan bunu anında fark

etti. İsteddiği tepkiymiş gibi hafifçe gülümsedikten sonra elleri aramıza girdi ve üstümdeki havluyu tek bir hamlede tutup çektikten sonra yana doğru savurdu.

Tenlerimizin buluşması, oldukça gürültülü oldu. Bir elektrik akımı adeta bizi çarptı ve ikimiz de ani bir şekilde irkildik. Vücudum ihtiyaçla kıvrıldı ve belim yukarı doğru kavislendiğinde Aslan tekrar harekete geçti. Dudakları hoyrattı ve bu sefer nazik değildi. Dudağımı çekeştirerek ısırıldı ve boynuma doğru indi. Başımı yana çevirip kendine daha fazla alan açtığında kendimi ona bıraktım. Bu teslimiyet oldukça hoşuna gitti. Altında kıvrılırken bana işkence etmeye devam etti. Dudakları geçtiği yerlere, boynuma, göğüslerime tatlı öpücükler bırakırken, bazen de intikam almak ister gibi hafifçe ısırıldı. Yaptığı tek şey benim ona yaptığım gibi beni süründürmektir. Sadece farklı bir strateji uyguluyordu o kadar.

Ne istediğimi bilmiyor olmama rağmen ona yalvarmam oldukça kısa sürdü. "Lütfen..." diye fısıldarken çarpık gülümsemesi aramıza girdi.

"Her bir noktana izimi bırakmak istiyorum," diye fısıldarken dediğini gerçekleştirdi. "Bu kadın bana ait diye haykırmak istiyorum." Dudakları değdiği yerleri küle çevirirken ona cevap vermedim, veremedim. Çünkü kendimden geçmiştim. Sadece son bulması için ona yalvarmaya devam ettim. Bana acı çekertmek hoşuna mı gidiyordu bilmiyordum ama benimle adeta bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı. Halinden oldukça memnundu ama en sonunda o da sabrını tüketti ve hiçbir uyarı yapmadan bedenimle bütünleşti.

O korktuğum kısmın geldiğini bile fark edememişim. Gözlerim irice açılıp dudaklarımdan acı dolu bir inleme fırlar ettiğinde anlayabildim sadece. Aslan'ın da kendine geldiği an o olmuştu. Kulağıma sevgi sözcükleri fısıldaya-

rak ömrünü dilerken bir süre sonra tekrar hareketlendi ve ikimiz de ortak bir ritme eşlik ederken düşünme yeteneğimi kaybettim. Sadece o vardı. Sevişmemiz daha hiddetli bir hal aldığı anda, çok geçmeden çözüldüğümü hissettim. Dizlerim zangır zangır titredi ve onun ismini haykırırken cennetten düşerek Aslan'ın kollarına çakıldım.

Üstüme yığılırken söyledik tek şey, "Seni seviyorum," oldu.

Ertesi sabah ancak öğlene doğru uyanabildim. Uyanır uyanmaz Aslan açlıktan öldüğü için kahvaltıya indik. O kadar keyifli geçen kahvaltının ardından güneş, kum ve kocamın tadını çıkarmam için havuz kenarına indik.

Aslan doğruca havuza girerken ben biraz güneşlemeyi tercih ettim. Hem daha kendimi o kadar enerjik hissetmiyordum hem de dün gecenin etkilerini üstümde taşıyordum. O yüzden kulaklıklarımı takıp güneşlenirken bir yandan da Aslan'ı izledim.

Bir saat sonra güneş tenime iyice nüfus ederken Aslan tarafından zorla yerimden kaldırıldım. Ben nazlanırken beni havuzun içine atınca çığlık çığlığa bağırmaktan kendimi alamadım. Allah'tan düşerken nefesimi tutmayı akıl edebilmişim de suları yutmamıştım. Sonra küçük şakalaşmaların ardından suyun tadını çıkardık. Aslan'dan kıskançlık krizleri beklesem de beni şaşırtarak hiçbir şey yapmadı. Ne üstümdeki bikiniye laf söyledi ne de başka bir şeye...

Kavgasız gürültüsüz bu anın tadını çıkardık. Üç saati havuzda geçirdikten sonra, ilk fikir ayrılığımızı yaşadık. Ama Aslan'ın dediği oldu. Beni kolumdan tuttuğu gibi odaya sürüklerken yapabileceğim bir şey yoktu. Gerçi

Aslan'ın da daha önceden dediği gibi, onu engellemek istediğim de söylenemezdi.

Bu adama geri dönüşü olmayan bir şekilde âşık olmuşum. Hayatıma kapıyı tıklatmadan girmişti ve o andan itibaren artık benim için ondan başkası olmayacağı kesindi.

Her şey anlamını bulmuştu. Geri kalan ömrümü Aslan'la geçirecek olmaktan memnundum. İlklerimi onunla yaşamaktan, onun ilgisini sürekli üstümde hissetmekten, geleceğe dair planlar yapmaktan...

Oydu işte, benim gibi bir kızı dize getirebilen tek kişi oydu. Ve bunu göğsünün içine sığmayacak kadar büyük olan aşkıyla yapıyordu. Bana umut dolu günler vaat ediyordu. Ve bunun doğru olduğunu biliyordum. Önümüzde yaşanacak çok daha güzel günler vardı. Onunla bunları tatmak için sabırsızlanıyordum.

Sevmek, sevilme güzel şeylerdi... Ama aşk, bir ömre bedeldi.

Öykü & Berat

Berat

İlkbaharın güneşli günlerinden birindeydik. Hava ılıktı. Kahvaltıyı bahçede etmemizin nedeni de bu güzel havaydı. Çiftlik evinin en güzel yanlarından biri bahçeyi ve doğal güzelliklerinin tadını çıkarabilmemizdi.

Koruya bakan kısma kadar dümdüz çimenlerin yer aldığı bahçe, her zaman Öykü'nün favori mekânlarından biri olmuştu. Onu bahçede izlemeye bayılıyordum. Çiçeklerle ilgilenirken, koşu yaparken, hamağa uzanıp kitabını okurken veya Devrim'le bahçede oyun oynarken... Bu listenin bir sonu yoktu. Çünkü onu boş boş bakarken bile izlemeye bayılıyordum. Yine öyle yapıyordum. Kahvaltı en sevdiği öğündü ve ailecek dışarıda yapılan kahvaltılar onun keyfini yerine getirirdi.

Geniş ailemiz, Aslan'ın evlenip gitmesi ve Kartal'ın da şehirde yaşamaya başlamasıyla ufalmıştı. Artık çiftlik evinde sadece Öykü, Devrim ve ben yaşıyorduk. Tabii Belma sultanı saymazsak... Daha ne kadar çiftlikte duracağımızı bilmiyordum. Kartal şehre geçmemiz için ısrar

ediyordu ama burada, Öykü ve Devrim'le herkesten uzak bir kozanın içinde sakince yaşamaktansa, kalabalığa çıkmayı istediğim söylenemezdi. Çiftlikte olmak bana bir aileymişiz gibi hissettiriyordu. Her zaman özlemini duyduğum, Öykü'nün birtakım sorunları olmasa çok daha önceden sahip olabileceğim bir aile gibi.

Beklemek, sonucu olumlu olduğu sürece katlanılabilir bir durumdu. Öykü'nün evet deme ihtimali olduğu sürece, ne kadar beklediğimin bir önemi yoktu. Sonsuza dek dayanabilirmişim gibi hissediyordum. Bundan emin olur olmaz yaptığım ilk şey Öykü'yü haberdar etmek olmuştu.

İtirafım, benim için sıradan bir şey sayılmazdı. Birine açılmak, sevdiğini söylemek... Çünkü bu zamana kadar sadece tek bir kişiye daha böyle şeyler hissetmişim ve o anlar hatırlamak istediğim şeylerin arasında son sırada bile yer alamayacak kadar kötüydü.

Uzun zaman önce kötü hatıraları aşmışım. Bir şeyleri aşmak, unutmak; onları bir zaman sonra katlanılabilir hale getiriyordu. Yine de bu duyarsız olduğun anlamına gelmiyordu. Bunlar düşünmeyi tercih etmediğim şeylerdi ve bugünün mutluluğuna gölge düşürmeyi kesinlikle istemiyordum.

"Teşekkürler Belma abla..." Öykü'nün sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp normal hayata döndüğümde, Belma Sultan'ın çayları tazelediğini gördüm ve "Meltem yok mu?" diye araya girdim. "Sen neden uğraşıyorsun."

Belma Sultan emekli olmayı inatla reddettiği için onun üstündeki iş yükünü azaltmayı tercih etmişim. Ama kendisi pek aldırıyor gibi görünmüyordu.

"Mutfaktaki işlere yardım ediyor oğlum. İki çay döksem ölmem merak etme." Başımı iki yana sallayıp ona onaylamadığımı açıkça belirttim ve o mutfağa dönerken bakışlarımı Devrim'e çevirdim.

Bugün fazlasıyla durgun görünüyordu, onun için oldukça olağanüstü bir durumdu. "Pişt" diye seslendim ona doğru. "O salama daha ne kadar işkence etmeyi düşünüyorsun?" Elindeki çatalı hareket ettirmekten vazgeçip, yüzünü bana döndüğünde kaşları hafifçe kalktı. Bu çocuğun mimiklerini bu kadar etkili kullanması beni her seferinde afallatıyordu.

"Şalama işkence etmiyoyum Berat abi, sadece onu gıdıkliyordum." Çatalıyla salamı bir kez daha dürttü ve omuz silkti.

Gözlerimi devirerek bu hazırcevap çocuğa söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım ama konunun özüne inmek en doğrusu olacaktı. "Neyin var koçum? Karadeniz'de gemileri batmış gibisin..."

Gözleri tekrar bana döndüğünde kaşları çatıldı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Benim gemim yok ki..." Bunu öyle bir söylemişti ki gülmek için kendimi tutmak zorunda kaldım ve bu deyimi ona açıklamak oldukça zor olacağı için "Evet sen bana bakma," diye savuşturdum.

Öykü, halime kıkırdayarak başını iki yana salladığında gözlerim istemsizce ona çevrildi ve yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Bu gülüşe şahit olmak, her defasında içimi sımsıcak yapıyordu. Gülerken onu izlemek bir sanat harikasını incelemekten daha zevkli olduğu için gözlerimi çekinmeden ona diktim. Öykü bir süre sonra bakışlarını fark etti ve kızarak Devrim'e döndü.

Bir gün alışacaksın, diye söylendim içimden. Çünkü asla pes etmeyeceğim...

"Bebeğim neyin var?" Öykü de onun durgunluğunu fark etmişti. Devrim "Ben bebek değilim. Anka bebek, ben kojaman adam oldum." diyerek tavrını ortaya koydu.

"Evet, Öykü o artık koca bir adam. Neden bebek diyorsun?" diye Öykü'ye sahte bir kızgınlıkla çıkıştım. Devrim,

yüzünde sinsi bir gülümseme belirirken elini öne uzatıp, ona çakmam için doğrulttu. Yumruğumu onun- kine to- kuşturduğumda Öykü "Ah erkekler..." diye söylenirken bize daha fazla aldırmadı ve kahvaltısına döndü.

Devrim kahvaltısını bitirip içeri geçmişti. Benim kah- valtım da uzun bir süre önce bittiği için kalan zamanımı Öykü'yü incelemek için kullanıyordum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Sessizliği bozdum çünkü onun da artık bana bakmasını istiyordum. Devrim kalktığından beri gözlerini benden kaçırıyordu ve bu si- nirlendiğim davranışlarından biriydi. İlişkiler konusun- da inatçı bir yapım vardı ve çoğu kişi beni maço olarak nitelendirse de bu sadece bazı zamanlarda doğru olu- yordu. Aşka, duygusallığa katlanamayan tuhaf insanlar- dan değildim. Sadece sevdiğim kişinin beni sevmesi için elimden geleni ardıma koymazdım. Platonik takılmak, hele ki bu yaşta, bana göre bir şey değildi. Kafama bir şey koyduysam genelde onu yapardım. Şu sıralarda ön- celiğim Öykü'yü aramızdaki ilişkiye ve birbirimize karşı beslediğimiz duyguların sıradan bir dostluk olmadığına ikna etmekti.

"Hayır," dedi Öykü mecburen bana döndüğünde. "Bana da bir şey söylemedi."

Biçimli kaşları yavaşça çatılıp endişeli bir hal aldı. Endişesini yok etmek istedim ve "Merak etme," dedim. "Ben ne olduğunu öğrenirim. Sen takma kafana."

Onu rahatlatmak istiyordum ama söylediklerim üze- rine Öykü'nün kaşları daha da çatıldı. Bir an için, nerede yanlış yaptım, diye düşünmeden edemedim. Yapmamış- tım, endişelenmesini gerektiren bir şey de söylemediğim-

den emindim. Ne olduğunu anlamak için yüzüne baktım.

"Berat..." diye sıkıntıyla konuşana kadar ona bakmaya devam ettim. "Devrim benim oğlum, endişelenmesi gereken kişi benim. Nasıl kafama takmam?"

Kalbim kırılrsa da umursamamaya çalışarak "Benim de oğlum," dedim bastıra bastıra. "En azından ben öyle görüyorum. Ve sana daha önce bin kere söylediğim şeyi tekrar ettirme bana." Sesim sert bir tonla çıktığında Öykü gözlerini devirerek önüne döndü. Bu ilgili halimden hoşlansa da, sadece içindeki karşı koyma dürtüsü ile inat ediyor gibi geliyordu bana.

"Anladın mı?" diye sordum o cevap vermeyince. "Onu öz oğlum gibi sevdiğimi ne zaman kabulleneceksin? Önümüzdeki yüzyıl içinde bunu başarabilecek misin?"

Bunları duymak işine gelmiyordu, gözlerinden anlayabiliyordum. Susarak kaçabileceğini düşünüyordu. Hareketlerinden ve bakışlarından neler düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Anneşii." Devrim'in sesi aramızda asılı duran sessizliği böldüğünde, gözlerim bize doğru koşarak gelen çocuğa kaydı. Ayağı takılıp düşecekken son anda toparlanmasını kısık gözlerle izledim.

Soluk soluğa yanımıza ulaştığında elindeki kâğıt parçasını annesine verdi. "Okuldan verdiler..." dedi ve yavaşça sandalyesine oturdu.

Devrim'i, çok istediği için dönem başında yarım günlük bir kreşe yazdırmıştı Öykü. Onunla bizzat ilgilenecek vakti olduğu için bunu istememişti ama Devrim o kadar istekliydi ki onu da kıramamıştı.

Kâğıtta her ne yazıyorsa Öykü'nün yüzü asılmıştı. Onu üzen her ne olursa olsun onu bu dünya üzerinden silmeye hazırdım. Sebebi ben olsam dahi...

"Kartal'a söyleriz bebeğim," dedi durgun bir sesle. Devrim de en az onun kadar sıkıntılı bir şekilde yerinde kıpırdandı. Neler oluyordu?

Öne uzanıp Öykü ne olduğunu anlamadan elindeki kâğıdı aldım ve o hafifçe irkilirken kendimi geri çektim. Gözlerimiz buluştu ve yaptığımı onaylamadığını söylese de ona aldırmadım.

Kağıdın üzerindeki kreş logosu dikkatimi çeken ilk şey oldu, bunun bir davetiye olduğunu fark ettim.

*17 Mart'ta düzenlenecek olan "Babalar
Ve Çocuklar" temalı Uçurtma Festivaline
katılmanızı önemle rica ederiz.*

İçimi büyük bir sıkıntı sararken, onları alıp her şeyden uzaklaştırmak ve yaralarını tek tek sarmak istedim. Başlarına gelen berbat şeyleri hak etmeyecek kadar saf ve önemliydim. Ama hayat ne zaman adil olmuştu ki?

Derin bir nefes alırken, sorun yok, diye tekrarladım içimden. *Hiçbir şey için geç değil.* Gözlerim Öykü'yü aşp Devrim'e çevrildi ve onun meraklı bir şekilde beni izlediğini görünce gülümsedim.

"Ben harika uçurtma uçururum. Seninle gelmemi ister misin?" Öykü, kısık sesle inlerken Devrim'in yüzün aniden gevşedi ve heyecanla "Geyçekten geliymişsin Berat abi?" diye sordu. Öyle hevesliydi ki bu hali duygulanma neden oldu.

"Tabii ki koçum," diye homurdandım. "Sen istersen de ben gelmez miyim?" Devrim hiç beklemediğim bir şey yaparak sandalyesinden kalkıp boynuma atıldı.

"Evet, çok isterim." Onu kucağıma çekip güzel kafasını öptüm ve Öykü'nün yaşarmaya başlayan gözlerle bizi

izlediğini gördüm. Göz kırpıp gözlerinden düşmek üzere olan yaşları geri itmeye çalıştım. Gülmemeye çalışsa da az önceki huzursuzluğu üstünden atmıştı.

"O zamaaan!" dedim Devrim'in saçlarını karıştırarak. "Uçurtmaları hazırlamaya başlıyoruz!"

Devrim neşeyle el çırparken Öykü'ye bir şey deme fırsatı bırakmadığım için kendimi takdir ettim. Bu kadının, ciddi çekinceleri vardı, hepsini tek tek yok etmeye ant içmiştim.

Öncelik Devrim'di. Görmesini istiyordum; onu kendi evladım gibi sevdiğimi, Devrim'in de beni aynı şekilde sevebileceğini... Yine de önce Devrim'den emin olmak zorundaydım. Beni babası yerine koyabileceğinden ve aramızdaki ilişkinin onun için sorun olmadığından... Öykü'nün duvarlarını ancak böyle yıkabilirdim. O bir anneydi. Hayatındaki en önemli şey oğluydu ve onun için kendinden bile vazgeçerdi. Hissedebiliyordum. Bu ilişki için endişeleri fazlaydı ama en bariz olanı Devrim'in ne düşüneceğiydi. Oğlu istemezse, beni elinin tersiyle iteceğini biliyordum.

Buna izin veremezdim. Eğer savaşmam gerekirse onu da yapardım ama Devrim cephesinde çok şükür ki her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordum. Bu çocuğun bir babaya ihtiyacı vardı ve o kişi sadece ben olabilirdim. Başka bir ihtimali düşünmek dahi istemiyordum. Zira öyle bir durumda yapabileceklerimden ben bile korkuyordum.

Öykü

Neden her şey kontrolümden çıkmış gibi hissediyordum? Hayatımın idaresi sanki bir çift el tarafından zapt edilmişti ve beni oradan oraya savuruyor gibiydi. İşlerin böyle yürümesine alışkın değildim. Bu yaşıma kadar kendi başımın çaresine bakmaya çalışmışım. En azından olabil-diğince yönlendirmeyi başarmış, kendi kararlarımı ken-dim vermişim.

Kartal'ın bu konuda bana sonsuz bir saygısı vardı ve alenen bir hata yapmadığım sürece de karışmamayı ter-cih ediyordu. Ama Berat öyle değildi. O, dinmeyen bir fırtına gibiydi. Önüne çıkan engelleri kırıp dökerek etrafa savurmakta bir an bile tereddüt etmiyordu. Kararlıydı, müdahale etmekten çekinmiyor ve kontrolü eline almak istiyordu. Yaptığı şey, bana büyük bir savaş açmaktı. Gün geçtikçe daha da şiddetlenen ve içinden çıkılmaz hale dö-nüşen bir savaş...

Bu savaşı ancak tek bir şekilde sonlandırabilirdim;

doğrudan içine dalarak. Başka bir yolu yoktu ama hiçbir şeyden emin değildim.

Aklım karman çormandı. Sanki biri aklımın içini blender ile karıştırıyormuş gibiydi. Aslına bakılırsa kendim bile iç savaş halindeydim, kendimle çatışıyordum.

Bazı şeyleri kabullenmek istemiyor, durup düşünmeden öylece akışına bırakıp karar veremiyordum. Berat'ın beni sevdiğini söylemesi bir şeyi değiştirmiyor ama her şeyi yerinden oynatıyordu sanki. Bu nasıl olabiliyordu, anlamıyordum.

Korkuyordum da. Berat'a kapılıp sonradan pişman olmaktan ya da verdiğim kararın doğru olmamasından... Ben bir anneydim. Çocuğumu sonu belli olmayan karanlık bir geleceğe sürükleyemezdim. En ufak bir sarsıntıda farklı duygulara kapılacak bir çocuktu Devrim ve kendimden çok onun hayal kırıklığına uğramasından korkuyordum.

Yine de Berat'ı sevdiğini biliyordum. Onunla büyü-müştü. Aslan ve Kartal'la... Ama bu nasıl bir sevgiydi? Birini baba yerine koymak öyle kolay bir şey değildi ki.

Bunları düşünmek de öyle... Kafam biraz olsun dağılsın diye dolabıma ilerleyip şöyle bir baktıktan sonra birkaç parça kıyafet çıkardım. Bugün Berat, Devrim'i okula götürecek beni de dernekteki toplantıya bırakmayı teklif etmişti.

Tek başıma gideceğim diye itiraz etsem de dinle-mişti. Kendi kendime homurdanarak, siyah kumaş pantolon, beyaz şifon bir bluz ve havaya uygun siyah bir ceket aldıktan sonra saçlarımı taradım. Makyajımı yapmam da pek uzun sürmeyince on beş dakika içinde aşağıdaydım. Devrim ve Berat çoktan hazır bir şekilde beni bekliyorlardı.

"Anneşii, çok güzel olmuşsun." Devrim detaylı bir şekilde beni inceledi ve kaşlarını çatarak Berat'a döndü. "Ama önün çok açık, bence değişti. Değil mi Berat abi?"

Aaa! Bak sen eşek sıpasına. Poposuna vurarak "Annelerle karışılmaz!" diye kıkırdadım.

Berat ise "Bence de fazla açık," derken bluzun göğüs dekoltesine kötü kötü baktı.

"Ay, size ne benim ne giydiğimden be?" diye onu da azarlayarak kapıdan çıktığımda ikisi de yaptığımdan hoşnut olmayan bir yüz ifadesiyle peşime takıldı. Devrim'i arka koltuğa oturtup kemerini taktıktan sonra öne, Berat'ın yanına geçtim.

Arabadan, Devrim'in isteğiyle Berat'ın onu kapıya kadar bırakmasını izliyordum. Olanlar bana fazlasıyla tuhaf gelirken ne düşünmem gerektiğini bilmediğim için tamamen afallamış durumdaydım. Gözlerim Berat'ın, Devrim'in sırtına okul çantasını itinayla takmasına takıldı. Ardından eğilerek oğlumun boyuna indi ve aralarında duyamadığım bir konuşma geçti. Devrim, Berat konuşmasını bitirdiğinde, gülerek boynuna atladı ve birkaç saniye sonra da koşarak okul kapısından içeri girdi.

Ne konuştuklarını merak ediyordum. Devrim'i bu kadar sevindirecek ne söylemiş olabilirdi?

Arabanın kapısı açıldı ve Berat yerine oturduğunda arabayı çalıştırmasını bekledim. Başım soğuk cama dayalıydı ve motorun çalışma sesini aradan geçen on saniye sonra duyamayınca gözlerimi Berat'a çevirmek zorunda kaldım.

Beni izlediğini fark ederek gerildim. Keskin gözleri bir atmaca gibi üzerimdeydi.

"Ne oldu?" diye sordum endişeli bir tavırla. Gözleri koyulaşmıştı ve bakışlarından kesinlikle hoşlanmamıştım. Arabaya gelene kadar ne yaşamış olabilirdi ki? Devrim'den ayrılırken oldukça neşeli görünüyordu.

"Ne mi oldu?" diye sordu inanamıyormuş gibi. "Asıl senin diğer kıyafetlerine ne oldu?" Gözleri ağır ağır dekoltemde dolaştı ve devam etti. "Seni eve götüreceğim. Böyle gidemezsin."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti ve arabanın içinde yankılanan bir kahkaha attım. Ciddi miydi? Galiba öyleydi çünkü yüzündeki ifadeyi görünce kahkaham daha da şiddetlendi. "Bu komik mi?" Hırsıyla anahtarı çevirdi ve araba ani bir şekilde kükreyerek ileri atıldı.

"Pardon," diye kıkırdadım kendimi tutamayarak. "Bana kendime gelmem için biraz zaman ver." Elimle dudaklarımı kapadım ve derin nefesler alırken ona bakmaya çalıştım. Zira bakarsam, tekrar gülmeye başlamam çok kısa sürerdi.

"Seni gerçekten eve götüreceğim," diye tısladı ve ana yola saptı. Kemerimin takılı olduğuna şükrederek ona döndüm.

"Kusura bakma ama... Bundan sana ne?" dedim. Bu tavrına anlam veremiyordum. Sözlerim onu alenen sinirlendirdi. Direksiyonun üstündeki elleri ve çenesi kasılmıştı. Pekâlâ, biraz fazla sert çıkmış olabilirdim ama benim adıma kararlar almayı hangi hakla üstlendiğini anlamıyordum. O böyle davrandıkça aksini yapasım geliyordu.

"Bel altı vuruyorsun!" Konuştuğunda sesi, yüz ifadesi kadar sert değildi ama soğukluğu beni ürpertmeye yetti. "Senden hiçbir şey saklamıyorum. Neler hissettiğimi biliyorsun. O yüzden sakın, bu seni neden ilgilendiriyor ayaklarına girme yoksa kötü olur." Gözlerini yoldan ayırdı ve

kısa bir an bana baktı. "Beni tanıyorsun, biliyorum. O yüzden sonunda kimin kazanacağını bildiğini varsayıyorum."

Bir eli direksiyondan kaydı ve o sırada yolu kontrol edip tekrar bana baktı. "Karşı koymaktan vazgeç," derken eli yavaşça yanağıma dokundu. "Hiçbir şey elde edemeyeceksin. Yorma kendini."

Her şeyin onun dediği gibi olacağından öylesine emindi ki söyledikleri öfkelenmeme neden oldu. Berat beni seviyor olabilirdi. Ben ona karşı neler hissettiğimden emin değildim. Ama beni ikna etmek konusunda ne kadar emin olduğunu vurgularken ne hissettiğimi düşünmeyi denemedim bile.

Başımı çevirip dokunuşundan kurtulduğumda "Berat!" diye söylendim. "Açık açık mı konuşuyoruz? Peki, tamam! O zaman sana açıklamama izin ver. Karşıma geçip beni sevdiğini söylemen bizim bir ilişki içine girdiğimiz anlamına gelmez! Bana ne hissettiğimi sormuyorsun, sadece beni sevdiğini söylüyorsun ve bu sinir bozucu! Hayatımın kontrolünü ani bir şekilde eline almaya çalışıyorsun ve emin ol bundan hiç hoşlanmıyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturup camdan dışarıyı izledim. Berat'ın uzun bir süre duraksadığını ve bocaladığını algıladım.

"Ne kadar da dolmuşsun." derken benim aksime sesi eğleniyor gibi çıktığı için sinirlenerek dişlerimi sıktım. "Pekâlâ, sana açıklamama izin ver," diye beni taklit ettiğinde arabada bulundurduğu levveyi kafasına geçirme isteğiyle yanıp tutuştum. Bu kadar erkeğin içinde kalmak sanırım beni de değiştirmişti. Şiddet eğilimleri gösteriyordum. "Seni sevdiğimi söylemem, gördüğüm üzere seni fazlasıyla afallatmış ama bunu duymaya alışsan iyi edersin çünkü söylemekten asla vazgeçmeyeceğim. Ve emin ol; seni senden daha iyi tanıyorum. Neden böyle çekimser kaldığını da biliyorum. İnan bana, bunların yer-

siz korkular olduğunu sana kanıtlayacağım. İşte o zaman seni sevdiğimi söylemem bizim bir ilişkiye başladığımız anlamına gelecek...”

Ağzım açık kaldı, ona bir cevap vermeye çalıştım ama açıp kapamak dışında bir halt edemedim. Bir süre sonra söyleyebildiğim tek şey “Beni derneğe bırakmazsan senin kafanı koparırım,” oldu.

Ve beni derneğe bıraktı.

“Gerçekten öyle mi dedi?”

Birine anlatmazsam patlayacaktım ve dernekteki toplantımdan hemen sonra Hüma’yı aramıştım. Tabii öncesinde Hüma’yı, Kartal’a bir şey söylememesi konusunda ikna etmeyi de unutmamıştım. Yarım saatir telefonda konuşuyorduk

“Evet, aynen öyle dedi! Bu cesaret nereden geliyor Allah aşkına?”

Berat her ne kadar işim bittiğinde beni alabileceğini söylese de onu geçştirdiğim için dönüşte taksiyi tercih etmiştim. Bugün bir kez daha yalnız kalırsak birimizden biri patlayacaktı çünkü. Konuşmalarına şahit olan taksicinin tuhaf bakışları, dikiz aynasından bana dönse de aldırmadım. Kısa bir an duraksadım ve “Bana düşünme fırsatı bile vermiyor,” diye yakındım.

“Düşünme fırsatı vermiyor mu? Ne kadar oldu ki? On yıl falan mı?” Hüma’nın sesi aksi çıkmıştı. “Yeter, bana Berat’ın ne hissettiğini anlatmaya bir son ver. Benim merak ettiğim tek şey senin ne hissettiğin...”

Ani bir panik her yerimi sardı ve derin bir sessizlik oldu. Konuşabilme yetimi tekrar kazandığımda “Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil,” demekle yetindim.

Hüma onlara uğramam için beni ikna etmeye çalışsa da başarılı olamadı. En kısa sürede konuşmamız gerektiği konusunda hemfikirdim ama Hüma'yla konuşmak meselenin özüne inmekle eş değerdı. Üstüme geleceğini ve beni zorlayacağını biliyordum. Beni, düşünmeyi inatla reddettiğim şeylere itecekti ki bunu yapmam; karanlık, derin bir çukurun içine düşmek gibi olurdu. Hayatımın bilinmezliklerle dolu olmasını istemiyordum. Ben önümü görmek istiyordum. Berat demek, kafa karışıklığı ve bolca baş ağrısı demektı. Ağrı kesici ile dinmeyen baş ağrılarından... Tek bildiğim, ondan olabildiğince kaçmam gerektiğiydi. Kaçardım da...

Ama korktuğum şey kaderin beni doğruca kaçtığım kişinin kollarına götürmesiydi.

Berat

Şirketteki işlerim çabuk bitmişti. Arada böyle boş geçen günler oluyordu ama bu seferki farklıydı. Bugün, eve bir an önce gidebilmek için fazlasıyla çalışmışım. Tek kelimayle deliceydi. Ağzımın payını bir güzel veren kadına bir an önce kavuşmak için neler yapıyordum...

Aşk, insana delice şeyler yaptırabiliyordu. Artık kesinlikle emindim. Gözlerim saate kaydığında bir dakika daha burada oturursam alev alacağımı hissederek ayaklandım. Aslan, işini gayet iyi yaptığından zaten bugünlerde ciddi anlamda aylıklık ettiğim için masada boş boş durmam anlamsızdı. Kartal'ın artık eskisi gibi seyahatleri olmuyordu. Hüma'dan ayrılması için birinin onu vinçle çekmesi gerekiyor, çok önemli işler dışında asla şehirden ayrılmıyordu. Böyle zamanlarda da bir an önce dönmek için öylesine acele ediyordu ki gerginliği hepimizi çileden çıkartıyordu.

Yine de memnun olmadığım söylenemezdi. Bu şekilde Kartal'ın güvenliğini sağlamak daha kolaydı. Daha az

insan gücü, daha az plan gerekiyordu. Artık her şey rutin bir hal almıştı.

Ceketimi giyerek masanın üstünden telefonumu aldım ve çıkmadan önce Kartal'a uğramaya karar verdim. En üst kat güvenlik birimi için ayrılmıştı ve Kartal'ın odasının hemen üstünde stratejik bir konumda bulunuyordu. Asansör yerine yangın merdivenlerinden inmeyi tercih ettim ve oldukça kısa sürede kapısına dayandım.

Burcu müsait olduğunu söyleyince içeri girdim ve onu kahvesini içerken yakaladım. Beni gördüğü anda yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yüzünü gören cennetlik," diye takıldı. Yerinden kalkıp yanına gittiğimde bana kaba bir şekilde sarılıp elindeki kahveyi gösterdi. "İçer misin?"

O kadar vakit kaybetme niyetinde değildim. Bu nedenle teklifini reddettim ve koltuklardan birine oturup "Hafta sonu için bana gönderilmeyen başka bir planın yok değil mi?" diye sordum.

"Ben de iyiyim koçum, sağ ol." Başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Hayır, yok, hafta sonunu karım ve kızla aylıklık yaparak geçireceğim."

Güzel... Bu benim de tatil yapacağım anlamına geliyordu. Ve tatil yapmam da çiftlikte Öykü ve Devrim'le birlikte olacağım anlamına geliyordu. Bu düşünce bile keyfimi yerine getirdi.

Hâlim, Kartal'ın dikkatini çekse de bir şey söylemedi. Onun yerine "Çiftlikte işler nasıl gidiyor?" diye sordu. "Devrim ve Öykü nasıl?" Rutin bir konuşmaydı. Kartal her ne kadar çiftlikten ayrılrsa da Öykü ve Devrim'i sürekli kontrol ediyordu. Bir süre sonra kontrole gerek duymayacağını öğrense acaba ne düşünürdü?

"İdare eder," diye yanıtladım sorusunu. "Devrim kreşe çok çabuk alıştı." Ardından aklıma gelen şeyle birlikte

"Önümüzdeki perşembe günü burada olmamam sorun olur mu?" diye sordum.

Kartal'ın tek kaşı havaya kalktı ve "Ne iş?" diye sordu merakla. "Yoksa bir randevun mu var?"

Gözlerimi devirerek ona baktım ve "Devrim'le birlikte Uçurtma festivaline katılacağım," diye açıkladım. Sandığı gibi kadın meselesi falan değildi.

"O nereden çıktı?"

Arkama yaslanıp "Kreşin düzenlediği bir baba-çocuk aktivitesi gibi bir şeymiş," dedim sıradan bir şey anlatıyormuş gibi. "Onunla gidebileceğimi söyledim ve buna oldukça sevindi."

Kartal oturduğu yerde doğrulurken "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sakince. "O günkü toplantımı iptal edebilirim."

"Hayır," dedim hemen. Ani çıkışım onun kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Sorun değil, onunla zaman geçirmeyi sevdiğimi biliyorsun. Katılmak istiyorum."

Tekrar sandalyesine yaslandığında "Sen bilirsin o zaman," dedi omuz silkerek. "Herkes babasıyla gidiyorsa, onun bundan etkilenmediğinden emin olmayı unutma."

Başımınla onayladım ve yerimden kalkıp "İşlerim bitti," diye güldüm. "Eve geçiyorum. Yarın görüşürüz."

Eve vardığımda saat altıyı gösteriyordu ve benim için erken sayılabilecek bir vakitti. Salona geçtiğimde Öykü'yü kanepeye uzanmış, kahvesini içerken buldum. Elindeki dergide her ne okuyorsa onu eğlendirdiği belliydi.

Ses çıkarmamaya çalışarak odama gittim ve üstüme rahat bir şeyler geçirdim. Tekrar aşağıya indiğimde bu sefer

beni fark etmesini sağlayarak girdim içeri. Parkelerden yankılanan ayak seslerimi duyduğunda başını kayıtsız bir şekilde kaldırdı ama gelenin ben olduğumu görünce yüzündeki rahat ifadenin yerini hafif bir telaş aldı.

Doğrulmaya çalıştığını görünce "Rahatsız olma lütfen," diye takıldım. Yanından geçip L koltuğun diğer köşesine oturduğumda geri uzandı ve aramızdaki mesafenin kısalığı onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatı.

Zamanla, dedim içimden. Her şey zamanla olacak...

Ama her şeyi zamana bırakmak niyetinde değildim. İnsanları yıldırarak ikna etme konusunda müthiş bir yeteneğim vardı ve bunu elbette onun üzerinde de uygulayacaktım.

İlk taktik: Kafa karıştır!

Beynime bu komutu verdiğimde kollarım öne doğru uzandı. Elim onun kalçasının hemen üstünden sehpaya gitti ve kumandayı alırken kaza süsü verilmiş bir şekilde ona temas etmeyi ihmal etmedim. Vücudu bir anda kas-katı kesildi.

Verdiği tepki, benim de gerilmeme neden oldu. Bu iki anlama gelebilirdi. Birincisi, dokunuşumdan rahatsızlık duymuş olabilirdi ki öyleyse, her şey sandığımdan daha kötü bir durumda demektir. İkincisi ise delice umduğum ve katlanabildiğim tek seçenektir.

Aramızda gergin bir hava oluştu. Ben onun tepkilerini incelerken dudaklarından titrek bir nefes fırlattı. Kaslarım gevşedi ve rahatlayarak geri çekildim. Yüzümde bir gülümseme oluştu.

"Açmayacak mısın?"

Bir dakika sonra ben düşüncelere dalmış bir haldeyken Öykü'nün konuştuğunu ve bana seslendiğini işiterek kendime geldim. Gözleri tekrar sehpanın üzerine bıraktığım kumandadaydı. Neyi kast ettiğini anladığımda yü-

zümde sinsi bir gülümseme belirdi.

"Vazgeçtim, bu saatte doğru düzgün bir şey yoktur."

Anlamadığım bir şeyler homurdanarak dergisini tekrar yüzünün önüne çekip yine sessizliğe gömüldü.

"Günün nasıldı?" diye sordum hemen ardından. Çünkü onu konuşturmak istiyordum. "O bluzunla kendine zavallı bir kurban bulabildin mi?"

Dudakları büküldü ve bu, gözlerimin kararmasına neden oldu.

"Evet, buldum," derken sesi alaycıydı. "Beni gören ilk adam bana ahlaksız tekliflerde bulundu." Gözlerini devirmesi söylediklerinin saçma bir şaka olduğunu belli etse de yine de sinirlenmeden edemedim. Ne kadar da kolay bir şeymiş gibi söylüyordu? Öfkemi bastırmayı ve belli etmemeyi başardım.

"Sorun değil," diye gülümsedim ona ayak uydurarak. "Yarın ilk iş, adamın kafasına sıkıyım nasıl olsa."

Öykü'nün ağzı bir karış açıldı ve gözlerini kırptırırken şaşkın bir şekilde bana bakakaldı. Kararlı bakışlarını ona çevirdim ve acımasızca "Bundan sonra böyle güzellik," diye söylendim. "Artık her şey açık açık yaşanacak. Sana yeteri kadar zaman tanıdım. Şimdi diğer yüzümle tanışmaya hazır ol."

Bariz şekilde ürperdi ama Öykü, Öykü'yü. Toparlanmasında uzun zaman almadı. "Ne bu?" diye sorarken sesi kısıldı. "Bir çeşit psikolojik savaş mı?"

Gördün mü hayatım, istediğin zaman oldukça güzel çıkarımlar yapabiliyorsun.

"Sana karşı, bildiğim en güzel yolu kullanıyorum. Bu benim uzmanlık alanım..." Böhürlenerek ona göz kırptım ve Öykü yüzüzlüğüm karşısında bir kez daha şoka girdiğinde yine öne doğru uzanıp çenesini gülerek yukarı doğru ittim.

"O güzel ağzını kapa ki seni öpme isteğimi kontrol edebileyim."

Gözleri daha da irileşti, nefesi tıkanı ama ağzını kapalı tutmayı başardı. Kalp atışlarının hızlandığını hissettiğimde geri çekilerek ona hazmetmesi için zaman tanıdım.

Eski Berat yoktu artık. Gerçek yüzümle tanışacaktı. Onu istiyordum. Onun da aynı şekilde hissetmesini istiyordum. Ve bu çok uzun sürmeyecekti.

Saat sekizi vuruyordu. Devrim bir saat kadar önce eve gelmişti ve onun gelmesiyle ortamdaki gerginlik de hayli azalmıştı. Çocuğun böyle bir etkisi vardı işte. Girdiği ortama neşe saçıyordu. Az önce Öykü'yle birlikte okulda verilen ödevleri bitirmişlerdi. Birkaç sulu boya çalışması, yapıştırmalı tuhaf ödevler... Eğer bunlardan biraz olsun anlasam ona yardım etmeyi teklif ederdim ama ilk teklifimde ağzımın payını aldığımdan artık geri duruyordum.

Okuldaki ilk gününde, ona garip bir ödev vermişlerdi. Ben de birlikte biraz zaman geçirmek adına yardım edebileceğimi söylemiştim. Yarım saat kadar sonra Öykü bizi kolumuzdan tuttuğu gibi banyoya sokmak zorunda kalmıştı. Etrafı batırdığımız gibi kendimizi de batırmıştık ve yanlış hatırlamıyorsam gömleğimin üstünde, Devrim'in boyalı el izi hâlâ duruyordu.

"Of çok şıkıldım. Şonunda!" Devrim, Öykü onun çantasını toplayıp kenara koyarken bir koşu yanıma atladı ve kolumun altına sıkıştığında "Berat abi?" diye sordu.

Gözlerimi televizyondan ona çevirdim ve bakışlarının hınzır bir hal aldığını görerek "Efendim?" diye sordum tereddütle.

"Film izleyelim mi?"

Devrim'in yoğun ısrarları üzerine bir animasyon filmi bulduk ve Öykü mısır patlatıp yanımıza geldiğinde Devrim onu diğer yanına, dibine kadar çekti. Bu küçük adamın lehime çalıştığını rahatlıkla söyleyebilirdim. İkimizin arasında adeta kaybolmuştu ve Öykü'yle omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Akşamdan beri düşündüğüm yakınlaşma planlarına hiç gerek kalmamıştı.

"Önce filmin sonunu mu izlesek?"

Öykü kucağındaki kâseden mısır alırken "Saçmalama oğlum," diye konuştu. "O zaman ne heyecanı kalacak? Sonunun gizemli olması daha ilgi çekici..." Ama ani bir şekilde duraksayıp kaldığında o kadar da emin olmadığını anladım.

Devrim'e meyve suyunu uzatma bahanesiyle Öykü'ye biraz daha yaklaştım. Ve aldığım tepkiyle doğru yolda ilerlediğimi bir kez daha anladım. Rahatsızdı, oldukça belliydi ama bu rahatsızlığı benim için kötü bir şey değildi. Yüzümde beliren gülümsemeyi silmeye uğraşmadan filme odaklanmaya çalıştım.

Yarım saat kadar bir süre geçtikten sonra yanımdaki ikilinin filme daldığını görerek ikinci hamlem için harekete geçmeye karar verdim. Bir kolumu saçlarımı karıştırıyormuş gibi aradan çıkardım ve ardından koltuğun arkasına attım. Bu sırada pür dikkat Öykü'nün tepkisini izlediğim için onun filme odaklanmış gözlerinin kırıştığını, nefesini tuttuğunu ve aslında bir tepki vermemek için kendini zorladığını fark ettim. Güzel... İşimi kolaylaştırıyordu.

Kolum koltuğun arkasından Devrim kıpırdandıkça onun omuzlarına değmeye başlayınca işim daha kolay bir hal aldı. Devrim'i sevme nedenlerimden biri de buydu. Her konuda benim tarafımda yer alıyordu. Farkında olmasa bile...

"Anneciğim bir rahat dur!" Öykü, yerinde huzursuzca kıpırdanırken, Devrim'i uslu durması için uyardı. Devrim masum masum gülümsedikten sonra bana döndü ve gözlerini devirdi. Kahkahamı tutmak için dudağını ısırarak zorunda kaldım.

Bazen karşımdaki çocuğun melek mi yoksa şeytan mı olduğunu anlayamıyordum. İkisinin de karışımı olabilirdi.

"Rahat bıraksana çocuğu..." Öykü'ye dönüp konuştuğumda yapmaktan kaçındığı şeyi yaptı. Bana doğru döndü ve bu sayede artık yüzlerimizin arasında kısacık bir mesafe vardı.

"Sen kar-"

Sözleri yarım kaldı ve ani bir şekilde duraksadığında nefesini tuttuğunu fark ederek yarım ağız gülümsedim. Gözlerimi, ona inat, yavaş yavaş dudaklarına indirdim ve yapmak istediğim şeyi açıkça belli ettim.

Neydi ilk kural? Kartlarını sonuna kadar açık oynat!

Öykü bariz bir şekilde donakaldı. Gözleri benimkileri takip edip dudaklarıma indi ve titrek bir nefes dudaklarından dökülüp bana ulaştı. Gözlerim karardı, aramızda oturan Devrim'i az kalsın unutup Öykü'nün dudaklarına yapışacaktım ki gerçekler bir şok dalgası gibi beynime çarptı. Kendime hâkim olup geri çekildim. Yanımızda Devrim varken yapabileceğim şeyler, sadece kafa karıştırmaktan ibaret olmalıydı.

Öykü'nün kendine gelmesi, benim de kontrolümü ele almam biraz uzun sürdü. Amacım onun kafasını karıştırmak

makken tuzağa düşen az kalsın ben olacaktım. Bu kadın dengemi alt üst ediyordu. Başka bir açıklaması olamazdı.

Biraz rahat durduktan sonra eski halime dönmem zor olmadı. Bu sırada da kendimi az önceki gibi olası kriz durumlarına karşı hazırlamayı ihmal etmedim. Yoksa bir skandala neden olabilirdik.

Tamamen kendimde olduğuma kanaat getirdiğimde bu gecenin üçüncü hamlesini yapmak için harekete geçtim. Koltuğun arkasında duran kolumu hafifçe oynattım ve gereken açıyı yakaladığımda biraz acımasızca olsa da parmak uçlarımı, yukarıda topladığı saçlarının açıkta bıraktığı ensesinde gezdirdim.

Ciddi anlamda irkildi ve hafifçe yerinden sıçradı. Gülmedim, çünkü bu tepkisi hoşuma gitmişti. Gözlerimi yüzünden ayırmadan ensesini okşamaya devam ettim. Kontrolü elimde tutmak için kendimi dizginlemeyi de unutmuyordum tabii. Öykü bir süre sonra dayanamayarak gözlerini bana çevirdi ve yüzünde allak bullak bir ifade varken dudaklarını "Yapma!" diyerek kıpırdattı.

O yapma dedi diye yapmayacak mıydım? İmkânsızdı. Kararlı bakışlarımı görünce o da anladı. Gözleri kırışıarak kapanmamak için direnirken nefes alış hızlandı, göğsü gözle görülür bir şekilde inip kalkmaya başladı.

"Bu kadar yeter."

İrkildim. Sesi yüksek çıkmıştı ve Devrim de benim gibi ona döndüğünde en az benim kadar şaşkındı. "Ben uyuyacağım anneciğim, siz izleyin." Ardından gelen sözleri işittiğimde rahatlayarak nefes aldım.

"Yaaa, olmaaş, otuyacaksın!" Devrim ayağa kalkmaya çalışan Öykü'yü kolundan yakalayıp yanında kalmaya

zorladı. Arada ciddi bir arbeye yaşandı ama Devrim o kadar inatçıydı ki Öykü pes etmek ederek olduğu yere çöktü.

Devrim dediğini yaptırmış olmanın sevinciyle bana gülümseyip, filmi izlemeye devam ettiğinde onu içime sokma isteğiyle yanıp tutuştum. Bu çocuğa karşı duyduğum sevgi bazen beni bile korkutuyordu.

Olur da sevgim karşılıksız kalırsa, ne yapacağımı bilmiyordum. Sonucun istediğim gibi olacağına öylesine odaklanmışım ki aksini asla düşünmemiştim.

Böyle bir ihtimal kalbimin sıkışmasına, göğsümün daralmasına ve kendimi yüksek bir yerlerden atma isteğiyle dolup taşmama neden oluyordu. Bunca yıl sonra, aradığım kişiyi bulduktan ve aile olmanın ne demek olduğunu tattıktan sonra, yokluğuna katlanabileceğimi sanmıyordum.

İşin sonu, kazanmak ya da kaybetmek değildi. Sonunda, ya aileme kavuşacaktım ya da dünyamda önemli olan ne varsa, hepsi anlamını yitirecekti. Ki böyle bir durumda benden geriye sağlam bir şeyler kalacağını sanmıyordum.

"Oğlum bir yavaş ol!" Devrim etrafımda koştururken elimdeki sopaları yukarı kaldırıp onları kırmasını engelledim. "Uçurtma yapmaya çalışıyoruz burada. Gel de yardım et."

Elleri omuzlarıma uzandı ve nefes nefese kalmış bir halde yanıma çöktüğünde "Ben bilmiyoyum ki Berat abi," diye yanaklarını şişirerek konuştu. Uzanıp yanaklarını sıktım. İnsan böyle bir manzaraya karşı direnmiyordu.

"Ben öğretceğim işte sana. Sen benim yardımcım olacaksın tamam mı?"

Başını sallayıp iyice yerleşti ve dikkatli bir şekilde beni izlemeye başladı. Orta boyutlardaki üç çıtayı gözümle bir kez daha ölçtüm ve kullanılabilecek durumda olduklarına karar verip yana ayırdım.

"Berat abi ejdeyhalı uçuytma yapabiliy miyiz?"

Neli uçurtma? Gözlerim irileşerek ona döndüğümde "Çok da abartmaya gerek yok," diye takıldım. "Ama istersen kelebek gibi bir şey yapabiliriz."

Devrim dudaklarını bükerek bu fikri sevmediğini açıkça belirtti ve "Onu kılıy yapay," diye söylendi. "Bij noymal yapalım mademkişi."

Gülerek dün uçurtma yapmak için alışverişe çıkınca aldığım malzemeleri yana çektim ve çıtaları ortaya dizdim.

"Şok koşamaan olcak!" Devrim heyecanlı bir şekilde ne yaptığımı izlerken çıtaların tam orta noktasını bularak işaretledim. "Bir çivi ver bakalım."

Devrim malzemeleri kurcalayıp çiviye bana uzattı, "Çekiç," dedim hemen ardından. Ağır çekici biraz zorlanarak kaldırdı. Ben çıtaların ortasına çiviye çakarken merakla ve neşeyle beni inceledi.

"Bu iskeletimiz," diye açıkladım ona. Açıklamam Devrim'in kafasını karıştırmış olmalıydı çünkü kaşlarının ortası hafifçe çatıldı.

"Ama Berat abi," diye karşı çıktı. "Bu uçuytmanın iskeletiyşe, neden tahta kullanıyoyuz? Kemik bulalım, iskelet kemikten oluy."

Kahkaham havada yankılandığında "İnsan iskeleti kemikten oluşuyor," diye düzelttim onu. "Uçurtma için bunları kullanıyoruz." Onu yerine oturttum ve kemik bulmamıza gerek olmadığına ikna ettim.

"Şimdi uçurtmamızı kaplamamız gerekiyor. İki renk seç bakalım." Renk tercihini Devrim'e bırakmanın daha iyi olacağını düşünerek hepsinden almıştım.

Gözleri uçurtma kâğıtlarını taradı ve aradığını bulmuş gibi gümüş renkli kâğıdı çekip bana uzattı. "Bu olsun." Ardından bir de kırmızıyı uzattı.

Gümüş renkli kâğıdı ortaya çekip uçurtma gövdesini üstüne yerleştirdim ve Devrim'e birkaç kez ne yapacağını anlattım. Ona uçurtma yapmayı öğretmek istemiştım, birlikte yapmak hazır almak gibi olmazdı. Beraber zaman geçirmek ve ona sadece benim yapabileceğimi düşüneceğİ şeyler öğretmek istiyordum.

Kafası başta karışsa da pratik olarak gösterince anladı ve ben bir köşeyi kaplayıp bantla ucunu yapıştırdıktan sonra diğer köşeleri birlikte tamamladık. Bant kesip bana uzatırken defalarca bir yerlerine yapıştırdı. Hatta ellerini birbirine bantlamayı bile başardı. Ama en azından makasla bir yerlerini kesmedi.

"Ay duy, ben yapıyım!" Devrim ileri atılarak elimde tuttuğum ipi kesti ve çıtaları bağlarken beni izledi. Bir şeyler yapma isteğİyle yanıp tutuşsa da neyi yapamayacağını iyi bildiğİ için sabırla bekledi.

Gövdeyi tamamladığımız sırada Öykü'nün bahçeye çıktığını fark ettim. Elindeki tepsiyi bize getirdiğini görerek gülümsedim. Tepsiyi çimenlerin üstüne bırakıp bir armut koltuk çekti ve yanımıza oturarak ortaya çıkardığımız işe baktı.

Sevimli bir şaşkınlıkla "Bu konuda çuvalalayacağınızı sanmışım," diye kıkırdadı. Bugün tersinden kalkmadığı o kadar belliydi ki neşemin iyice arttığını hissettim. Daha doğal ve rahattı, görmeyi beklediğim tabloydu.

"Bizim de birtakım yeteneklerimiz var Öykü Hanım," diye ona takıldım ve tepsideki kolayı alıp bir yudum içtim. Devrim annesinin getirdiğİ sütü içmek istemese de kaybedeceğİ baştan belli olan küçük savaşta yenilerek bardağını eline aldı.

"Ee neler yaptınız bakalım?" Öykü, doğrudan Devrim'e sorunca araya girmedim. Devrim yüzünü buruşturup pipeti ağzından çıkardı ve heyecanla anlatmaya koyuldu.

"Çivi çakmayı öğyendim ben anneşi! Berat abi öğyetti bana!" Malzemeleri karıştırıp bir çivi buldu ve nasıl çakıldığını Öykü'ye de gösterdi. "Bundan sonra hey şeyi ben tamiy edeceğim."

Dudaklarım kıvrıldı ve boya kutusunu çıkarıp onun önüne attım. "Al bakalım," dedim uçurtmanın arka yüzeyini ona doğru çevirerek. "Buraya istiyorsan bir ejderha çizebilirsin." Uçurtmanın üstüne, kırmızı kalemle kendince bir ejderha çizdi. Ağzından alevler çıkarmayı da ihmal etmedi elbette. Gövdesi bir kuşa benzese de eklediği dikenlerle bu sorunu da halletti. Diğer kısmı ise bana bıraktı. Ben de çok iyi olmayan resim yeteneğimle oraya bir şahin çizip kahverengiye boyadım. Oldukça amatör olsa da en azından bizim elimizden çıkmıştı.

Sonra Devrim üstteki son boşluğu da Öykü tamamlasın diye ısrar etti. Onun tercihi ise kelebekten yana oldu ve Devrim'le ikimizi kahkahalara boğdu.

Çizimlerin içinde hedeflenen en çok benzeyen tabii ki Öykü'nünkiydi. Yetenekli olduğunu biliyordum. Eskiden çok güzel çizimler yapardı ama son zamanlarda eskisi kadar hevesli değildi. Nedenini bilmiyordum ama çizmeyi bırakması kesinlikle yazık olurdu.

Kelebeği rengârenk boyayıp eserini tamamladı ve Devrim'le bize böbürlenerek karşılık verdi.

"Altına da el ijerimiji başalım mı?" Devrim, aklına gelen fikirle birlikte heyecanla ayağa fırladığında az kalsın Öykü'yü geriye doğru deviriyordu. Armut koltuğun arka kısmını tutup tepetaklak olmadan yakaladım ve Devrim kahkahalarla gülerken onu tutup doğrulttum.

"Çocuğum senin bana kastın mı var?" Öykü gülerek ona boya kalemlerinden birini fırlatırken Devrim bir koşu içeri geçti.

"Bu yaptığın çok güzel bir şey..."

Devrim'in arkasından baktığım için sözleri bana söylediğini anlamam her zamankinden biraz daha uzun sürdü. Şaşkın bir şekilde ona baktığımda gözlerinin parladığını ve uygulandığını görerek kaşlarımı çattım. "Devrim'in ne kadar mutlu olduğunu tahmin bile edemezsin."

İleri uzanıp elini avuçlarımın arasına aldım. "Sen de benim ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsin." Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi. "Bu, uzun zamandır hayalini kurduğum bir şey. Burada oturup birlikte uçurtma yapmak, bir aile gibi davranmak... Ne kadar güzel olduğumuzu görebiliyor musun?" Uçurtmayı gösterdim ve ortaya çıkardığımız eser beni gururlandırdı. Kendimi onların bir parçasıymışım gibi hissettirmişti bana.

"Sadece..." Öykü ne diyeceğini bilemeyerek duraksadı. "Teşekkür etmeme izin ver."

Elini yavaşça sıkıp "Teşekkür etme," diye kestirip attım. "Bana daha fazlasını yapmam için izin ver. Tek istediğim bu."

Gözlerim vereceği tepkiyi görmek, kulaklarım söyleyeceği şeyi duymak için sonuna kadar açıldı. Öykü "Beben..." diye kekeledi telaşla.

"Geldim şoşuklay!" Devrim'in sesi aramızdaki elektrikli anında sonlandırdı ve Öykü derin bir nefes alarak arkasına yaslandı.

İlk defa doğru bir zamanlama tutturamayan Devrim elindeki çantayı sürüye sürüye ortamıza koydu ve içinden birkaç boya çıkarıp "Altına da elimişin başkısını yapalım," diye gözleri parlayarak konuştu.

Devrim kırmızı, ben siyah ve Öykü de mor rengini seçti ve hepimiz ellerimizi boyayıp uçurtma kâğıdının üstüne bir nevi imzamızı attık. Ortaya çıkan çalışma, bir hayli gurur vericiydi. Ayrıca da duygusal... Dışarıdan bakıldığında sıradan bir uçurtma gibi görünse de, benim için öyle değildi.

Tuhaf bir kabulleniş gibiydi bu. Çok derin anlamlar ifade ediyordu ve baba-çocuk etkinliğinde böyle bir çalışmaya imza atmak aslında bazı şeylerin çoktan değiştiğini gösteriyordu.

İçim umutla doldu ve hayallerimin gökyüzüne yükseleceği günü sabırsızlıkla bekledim. Oldukça güzel bir buluşma olacaktı.

Öykü

Cumartesi günü Esra çalışmadığı için uzun zaman sonra ilk kez dışarı çıkabildik. Hüma da Anka'yı Kartal'a bırakıp bize katılmıştı ve onlarla sahil kenarında buluştüğümde onlara ne kadar ihtiyacımın olduğunu anladım.

İkisi de aynı yerde oturduğu için birlikte gelmiş olmalıydı. Ben çiftlikten gelene kadar onlar çoktan çaylarını yarılamış gibi görünüyordu.

"Sonunda be kızım!" Esra, beni görünce yandaki sandalyeyi oturmam için çekti ve ikisine de birer öpücük kondurarak yerime geçtim.

"Huysuzlanma, benim yolum bir saat sürüyor," diye ona takıldım ve Hüma'ya döndüm. "Nasılsın kuşum?"

"Oldukça iyiyim," dedi Hüma bana yandan bir bakışla. "Ayrıca bir saat yolun olmasının sorumlusu biz değiliz. Sana kaç kere dedim, Esraların yanındaki daire satılığa çıktı."

Kahkaham havada yankılandı ve "Aman ben almayayım," diye kıkırdadım. "Esra, Aslan'la her tartıştığında

soluğu sizde alıyor. Bu sefer benden çıkmaz."

Esra ters ters bana bakıp "Kartal'la olan benzerliği-niz gözlerimi kamaştırıyor," diye homurdandı. Eh tabii, Kartal'ın ani baskınlardan ve Esra'nın çat pat onlara gel-mesinden hoşlanmadığını tahmin edebiliyordum. Onu kim suçlayabilirdi ki? Ama onu, evi onlara almadan önce düşünmeliydi.

"Ben çiftlikte gayet mutluyum kızlar," dedim konuyu kapatmak için. Fakat başka bir konunun açılmasına da ortam sağladığımı nereden bilebilirdim ki? Bilsem hiç yap-mıydım ki?

"Tabii mutlusundur," dedi Hüma fırsatı kaçırmaya-rak. "Berat'la dip dibe..."

Gözlerim iri iri açıldı ve hafifçe koluna vurdum. "O ne demek? Ayrıca öyle bir şey yok!"

Elbette vardı, Berat'ın yeni planı tamamen bunu içeri-yordu ama gerçekleri onlara söyleme gereği duymadım. Dillerinden düşmezdim sonra.İkisini de biliyordum ve üstüme oynamaktan da çekinmezlerdi.

"Allah aşkına!" dedi Esra muzipçe. "Ormanın içinde تنها bir evde Berat'la kalıyorsun. Buna inanacağımızı sanmıyorsun değil mi? Hadi, hadi, söyle neler yapıyor-sunuz?"

Başlamışlardı işte! Daha şimdiden kapana sıkıştığımı hissedebiliyordum. "Devrim de var bizim yanımızda," diye çıktım ikisine de. "Çocuğumla yaşıyorum ben!"

"Hu, Devrim olmasa bir şeyler olacak yani..." Esra bilmiş bilmiş gülümseyip kafasını çevirdiğinde sinirim daha da arttı ve "Esra!" diye çıktım.

"Hiç kızma." Hüma araya girip arkadaşını savundu ve ikisi arasında sözsüz bir bakışma gerçekleşti. "Bugün bu-roya senin ne hissettiğini öğrenmek için geldik."

Yaa, öyle mi? Benim niye bundan haberim yoktu acaba?

"Hiçbir şey hissetmiyorum ben." Direnerek onlara detay vermedim. İki bilmiş avukat adeta beni sorguya çekerken inkâr etmek dışında başka şansım var mıydı sanki?

"Yapma Allah aşkına..." dedi Esra. "Adam sürekli sana karşı bir şeyler hissettiğini söylüyor ve ciddi anlamda birlikte yaşıyorsunuz. Ona karşı bir şey hissetmemen imkânsız. Ve ben sana gerçekten inanmıyorum."

"Ben de öyle. Bize Berat'ın sana hislerini açıkladığını söylerken oldukça heyecanlıydın. Bu ağır abi ayaklarını bize yutturamazsın." Hüma, Esra lafını bitirir bitirmez onun arkasından başladığı için odağımı kaybetmiş bir halde onlara bakakaldım. "Bence sen korkuyorsun ki bu oldukça normal bir şey. Kartal beni köşeye sıkıştırdığında ben de aynı senin gibi hissediyordum. Ve anlattıkların bana oldukça tanıdık geliyor. Çocuğun için endişeleniyorsun."

Kahretsin! Bu kadar zeki olmak zorunda mıydı? Bu oldukça sinir bozucuydu. Adeta açık bir kitap gibi aklımı okuyorlardı.

"Ama bu çok gereksiz," diye araya girdi Esra. Artık beni tamamen yok saymışlardı. Hüma ile ikisi konuşuyordu. "Berat'ın Devrim'i kendi öz oğlu gibi sevdiği çok belli... Neden endişelensin ki? Bence o Berat'ın aşkından emin değil."

Hüma başını iki yana sallayarak eliyle onu durdurdu. "Berat'ın Öykü'ye olan aşkı sorgulamaya açık değil bence. Adam Kartal'a rağmen, Öykü'yü sevdiğini söylüyor. Ve bunun ne kadar zor bir şey olduğunu en iyi ben biliyim. Kartal'ı karşısına almayı göze alıyorsa, bu körkütük âşık olduğunu gösterir. Net..."

"Kızlar..."

Beni duymadılar. Esra elini bana doğru yavaşça kaldırıp susturdu ve konuşmaya devam etti. "Kartal'ı fazla büyütme tatlım. Berat onunla başa çıkabilir. Bence sorun

Öykü'nün korkaklığı. Hayatını tamamen değiştirmek konusunda çekinceleri var."

"Kızlar!" Yine duymadılar.

"İyi de bu değişiklik güzel şeyler de doğurabilir. Bir şeyler kazanmak için de fedakârlıklar gerekir."

"AY YETER!" Gözler bana döndü ve ani çıkışım karşısında susmak zorunda kaldılar. "Bu konuda bir şey daha söylerseniz kalkıp gideceğim." Ciddi olduğumu anlaşırlar diye uzun bir süre onlara kötü kötü baktım ve pes eden ilk kişi Hüma oldu.

"Tamam, tamam, seni konuşmayacağız." Esra o kadar emin olmasa da sonunda kabullenmek zorunda kaldı ve arkasına yaslanıp kendine bir pasta sipariş etti. Ben de bir latte söyleyip rahatlamaya çalıştım.

Havadan sudan konuşarak, biraz dedikodu yaparak kafe-de iki saat geçirmiştik. Onları ne kadar özlediğimi, konularının öznesi ben değilken oldukça iyi anlamıştım. Hayatıma aniden girmişlerdi ama merkezime oturmuşlardı. Bu iki cadı olmadan ne yapardım, bilmiyordum. Hayatıma neşe katan nadir kişilerdi.

Dernekteki bu ayki konu başlıklarını onlara anlatırken ikisi de dikkatli bir şekilde beni dinlemiş ve bazı fikirler vermişlerdi. Akılları ciddi anlamda çok farklı çalışıyordu, özellikle Esra'nın. Onlardan daha fazla yararlanmak için ikisini de derneğe üye yapmak için ikna etmeyi bile başarmıştım. Yiğiter Holding'in yaptığı cömert bağışlar sayesinde derneğimiz bu kadar aktif hale geldiği için şu anki yönetim kurulu başkanı bendim. Onları güzel konumlara yerleştirmem çok da zor olmazdı. Zaten Hüma'nın bir Yiğiter olarak derneğe katılımını bekleyen çok fazla kişi vardı.

"Merak etmeyin," diye güvence verdim onlara. "Zamanınızı çok fazla almayacak. Önemli etkinliklere katılmanız yeterli."

Hüma buna oldukça sevindi çünkü Anka'yı hafta içi kimseye bırakamıyordu. Feriştah teyze dışında... Bunu da çok gerekli olduğu zamanlarda yapıyordu çünkü Anka bu konuda oldukça sorun çıkarıyordu. Sadece babası varken annesini unuttuyordu. Esra ise hafta içi çalıştığı için sadece iki gün tatil yapıyordu ve onu da kocasıyla geçirmek konusunda hayli ısrarcıydı. Onlara hak veriyordum.

"Siz onu bunu bırakın da bakın size ne anlatacağım." Esra hararetli bir şekilde dernek konusunu kapayıp tereddütlü gözlerini bana çevirdi. "Seninle alakalı değil tam olarak. Kızma hemen."

Allah Allah... Yine ne söyleyecekti de delirmemem için beni önceden uyarıyordu bu kız?

"Aslan'ın yanına çıkacaktım ve birden bire Serpil de peşime takıldı," diye açıkladı bir süre sonra Esra. "Güvenlik katı en üst katta malum, orada ne yapacağını anlamadım." Durdu, merak etmemiz için gözlerini sırayla üstümüzde gezdirdi. Ona Serpil'in kim olduğunu bilmediğimi söylemek istesem de heyecanını yok etmemek için sustum. İş arkadaşlarından biri olmalıydı.

"Meğerse Berat'ı görmek için benimle geliyormuş!" Gözlerimi devirerek ona ciddi misin der gibi baktım. Bu muydu yani? Yeni planları beni kışkırtmaya çalışmak mıydı? Ben bu numaralara gelir miydim sanki...

"Ya vallahi doğru söylüyorum," diye inat etti Esra. "İstiyorsan git kendi gözlerinle gör. Berat'ı her gördüğünde adamın yanında bitiveriyor. Ben size diyeyim, bu Aslan ve Kartal'dan yüz bulamayıp umudu kesince Berat'a yamanmaya çalışıyor."

"Bizim düğünde de Aslan'a asılıyordu," dedi Hüma cık cıklayarak. "Düğünden önce de Kartal'a... Beklerim ben ondan."

Gözlerim ikisinin üstünde gezindi ve bir açıklarını yalamak için dikkat kesildi. Ama Hüma'nın yüzündeki hoşnutsuz ifade, zamanında Kartal'a karşı onu cidden de kıskandığını gösteriyordu. Esra'nın ise yüzündeki ifade öylesine doğal bir heyecanla doluydu ki yalan söylese asla böyle rahat olamayacağını bilecek kadar onu tanıyordum.

Berat ve Serpil demek... Bu düşünce zihnimde belirmediği an görünmeyen alevler onun etrafını sardı ve ikisi de oradan sağ çıkamayınca kadar kasıp kavurdu. Uzun bir süreden beri tatmadığım ve unutulmaya yüz tutmuş duygular su üstüne çıktı ve bir el sanki boğazımı sıkıyormuş gibi göğsüm daraldı. Anında modum düştü ve tuhaf bir mutsuzluk her yanıma sardı.

Hayır, hayır, hayır!

Kendime gelmeye çalıştım. Olanlar çok saçmaydı. Berat beni sevdiğini söylerken böyle bir şey yapmazdı. Büyükle ihtimalle Serpil onun peşinden ayrılmıyor olmalıydı. Berat da onu kırmamak için tersleyemiyor olabilirdi. Berat öyle bir adam değildi.

Değildi değil mi? Eğer öyleyse de kendi kaybederdi. Hissettiklerimin kıskançlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Sadece sinirliydim. Eğer bana bir aile kurmaktan bahseden ve yakamdan düşmeyen adam diğer yandan da bir kadını yedekte tutuyorsa, işte o zaman benim öfkemle tanışması oldukça kısa sürerdi.

"Hey, uydurmuyorum kızım, ciddiylim." Esra elimi gözümün önünde salladığında kendime geldim ve toparlanmaya çalıştım. "Kıskandın mı yoksa sen?"

Ellerini yanaklarına koyup şaşkınlıkla sorduğunda

gözlerimi devirdim. "Saçmalama Esra," diye söylenirken ona bu fikrin saçmalığını ses tonumla vurgulamayı da ihmal etmedim. Çünkü yapım gereği, ben sakın ve rahat bir insandım. Deli gibi sevsem de kıskanma duygusu bende bulunmazdı.

Ardından ayaklandım. "Evde çocuğum bekler, sizin gibi oyalanamayacağım."

Esra imalı imalı gülüp "Berat da bekler değil mi?" diye kıkırdadı. Çantamı sırtına yavaşça geçirip onu azarladım. Ne Berat'muş kardeşim? Geldi gündemimize birinci sıradan oturdu. Hüma'yla da vedalaşıp kafeden ayrıldığımda saat neredeyse yediye geliyordu. Trafiğe takılmamak için olağanüstü bir çaba harcadım ama yine de tam anlamıyla başarmış sayılmazdım. Sonuç olarak eve biraz rötarlı gitmek zorunda kaldım. Allah'tan şehir dışında kalıyordu çiftlik, bir yerden sonra trafik sorunsalı da ortadan kalkıyordu.

"Hayır, oğlum, düzgün bas şu düğmeye." Salondan içeri girdiğimde Berat ve Devrim'i televizyonun karşısına geçmiş oyun oynarken yakaladım. Devrim'in elinde bir oyun kolu vardı ve Berat'ın söylediklerinden bir çıkarım yapacak olursam Devrim vuruş yaparken düğmeye basamıyordu.

"Başıyoyum Berat abi! Olmuyoy işte boşuk bu!" Elindeki oyun kolunu sehpanın üstüne bıraktı ve "Kaybettim ben," diye kabullendi. Geride kalıp onları izlemeyi tercih ettim.

Berat, yüksek ihtimalle ona düğmenin bozuk olduğunu ve diğer türlü olsa onun kazanacağını söyleyecekti. Devrim'in bozulan moralini yerine getirirdi.

"Hayır, bozuk değil," dedi onun yerine. Kaşlarım havalandı ve merakla onları dinlemeye devam ettim. "Sadece bu oyun senin iyi olduğun bir şey değil henüz. Oynadıkça öğreneceksin. İş çözdüğünde ve kazanmak için yeterli olduğunda da kaybeden ben olacağım." Yavaşça Devrim'e doğru eğildi ve onun saçlarını karıştırdı. "Her zaman kazanamayız. Kaybetmeyi öğrenmemiz gerekiyor."

Devrim başıyla onu onayladı ve "Peki, şen hiç çok şey kaybettin mi Berat abi?" diye sordu meraklı bir şekilde. "Ben oyunları hep kaybediyorum."

Berat hafifçe güldü ve "İstemesem de evet," diye yanıtladı. Daha da öne eğilip onunla yüz yüze geldi. "Ama sana bir sır vereyim mi?" derken sesi Devrim'in anında dikkatini çekti. "Artık kaybetmeye tahammülüm kalmadı. Tek şansım kazanmak. Çünkü bu sefer kaybedeceğim şey diğerleri gibi olmayacak."

Devrim'in kafası karıştı ama ben onun ne demek istediğini oldukça net anladım. Tuhafbir endişe akımı vücuduma çarptı ve sanki yüksek gerilim hattı bağlanmış bir tele çarpmış gibi irkildim.

"Annene merhaba desene..." Duyduğum sesle birlikte irkilirken öylece dikilmeye bir son verdim ve Berat'ın donduğum sırada beni gördüğünü fark ederek garip bir utanç duygusuna kapıldım. Sanki yaramazlık yapan ve olmaması gereken bir yerde ortaya çıkan küçük çocuklar gibi hissetmiştim.

"Anneşiiii!" Devrim yerinden ok gibi fırlayıp üstüme doğru atıldı ve bacaklarıma yapışıp bana sarıldığında bozuk olan morali anında yerine geldi. Bu çocuk benim neşe kaynağımdı.

"Anneşi bij bugün neley yaptık biliyoy muşun?" Onu kucağıma alıp içeri geçtim ve Berat bizi izlerken ona gülümsemek istesem de beceremedim. Madem kaybetmek

istemiyorsun, ne diye Serpil'le ortalıkta dolaşıyorsun, dememek için kendimi tuttum ve koltuğa oturdum.

"Neler yaptınız bakalım?"

Devrim yaptıklarını uzun uzadıya anlatmaya başladı. Ben gittikten sonra hava güzel olduğu için bahçede maç yapmışlar, sonra sıkılıp ikisi de oynamayı bilmemesine rağmen satranç oynamışlar. Berat'ın atı onun filini yemiş... Öyle şey olur muymuş, hiç at bir fili yiyebilir miymiş? Bir de hızlı hızlı gitmek yerine neden L harfi şeklinde gidiyormuş, bir türlü anlayamamış. Üstelik şahın, onun deyişiyle kralın ordusu neden hayvanlardan oluşuyormuş... Oyunla ilgili sorunlarından hatırlayabildiğim şeyler bunlardı. Ama bana kesinlikle çok daha fazlasını saymıştı. Onunla satranç oynamamayı aklımın bir köşesine yazdım çünkü mantığına uymayan her şeye yanlış gözüyle bakıyordu. Ona doğruyu anlatmak ise bir o kadar zordu.

Sonra Devrim yanlışlıkla satranç tahtasını devirmiş ve tekrar oynayamamışlar. Bu onların karınlarını açtırmış. Buraya kesinlikle anlam verememiştim. Bugün herkes izinli olduğu için mutfakta kimse yokmuş ve yemekleri onlar yapmak zorunda kalmış.

Devrim olayı oldukça yanlış anlayarak yumurtaları yere kırmış. Sonra da burayı alenen itiraf ediyordu, şebeklik olsun diye tüm unu yere boca edip üstünde kaymış. Bir marifet gibi yaptıklarını anlatırken hiç utanmıyordu. Üstelik Berat'a söylememiş ve o oradan geçerken görmediği için bulamacın üstüne basıp kayıp düşmüş.

Gülsem mi kızsam mı bilemeden, öylece onu dinledim. Bugün afacanlığı üstündeydi anlaşılan. Olanları unutarak Berat'a özür dilerim temalı bir bakışla karşılık verdim. Bütün gün delirmiş olmalıydı. Ama onun bakışlarından pek de öyle olmadığını anladım. Daha çok eğlenmiş gi-

biydi ve erkekleri anlamanın imkânsız olduğunu bir kez daha idrak ettim. Gerçekten karmaşık varlıklardı.

Yemek yapamadıkları için dışarıdan bir şeyler söylemek zorunda kalmışlardı ve aradan uzun bir zaman geçtiğini öğrendiğimde onları salonda bırakıp mutfığa yöneldim. İki adamın da karnını doyurmak zorundaydım. Ama mutfağın halini gördüğümde yemek yapma kısmını sonraya bıraktım ve ikiliyi kollarından tuttuğum gibi savaş alanına çevirdikleri mutfığa sürükledim. Ellerine bir kova ve vileda tutuşturup temizlemelerini emrettiğimde eğer bu işin sonunun Devrim'in kovadaki suyu dökmesiyle sonuçlanacağını bilseydim kesinlikle bunu yapmazdım. Üstelik ayaklarımın altına kadar gelmişti. Domates almak için buzdolabına yönelince iki metre kayıp Berat'a çarpmıştım. Beni tutmasa olduğu gibi suyun üstüne yapışacaktım az kalsın.

Pes ederek Devrim'i içeri yolladım. Berat'la yalnız kalmayı hiç mi hiç tercih etmediğimden onu da Devrim'e göz kulak olması için ikna ettim. Her ne kadar burada bana yardım edebileceğini iddia etse de bir süre sonra net tavrım karşısında içeri gitmek zorunda kaldı. Ben de bu sayede biraz kafa dinledim ve berbat bir hale dönen mutfığı temizleyebildim. Ve günün sonunda bildiğim tek bir şey vardı.

Bu ikiliyle başım ciddi anlamda beladaydı.

Berat

Günlerdir heyecanla beklediğimiz uçurtma festivali gelip çatmıştı, sabah erkenden kalkıp Devrim'le birlikte hazırlanmaya başlamıştık.

Hava çok güzeldi, etkinlik açık alanda olduğu için Öykü erken kalkıp bize güzel bir piknik sepeti hazırlamayı teklif etmişti. Bu güzel teklife balıklama atlamıştık tabii. Ama erken uyanan Öykü bu sayede gidene kadar beni yüz kere tembihlemişti.

"Devrim çok terlemesin."

"Soğuk şeyler içmesin."

"Gözünü üstünden ayırma, anında kaybolur."

"Ona hazırladığım her şeyi yediğinden emin ol."

"Ayrıca çimleri yemesine sakın izin verme!"

Son maddeyi doğru duyduğuma emin olamamıştım. Çimleri yemesine izin verme de ne demekti? Bu çocuk normal zamanda çim mi yiyordu? Arabanın arka koltu-

ğunda oturan Devrim'e dikiz aynasından baktım ve bu gizeme dayanamayarak "Çimenleri sever misin?" diye sordum sıradan bir konu açmış gibi.

Devrim camdan dışarı bakmayı bırakıp bana döndüğünde "Anneşi şöyledi değil mi?" diye gözlerini devirince şaşkınlığım iki katına çıktı. "Şoyun yok Berat abi. Aytık onlayın yenmeyeceğini öğyendim."

"Eskiden yiyor muydun?" diye sordum ağzım açık kalmış halde.

Devrim, omuz silkip "Evet, kendimi kuju sanıyordum ve kujular ot yey."

Her ne kadar kendimi tutmaya çalışsam da başaramadım, kahkaham arabanın içinde yankılandı. "Hayatımda gördüğüm en ilginç çocuksun!" diye gülerken Devrim bunu bir iltifat olarak algıladı ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

Bakalım Devrim Bey'den bugün daha neler duyacaktım?

Festivalin yapılacağı büyük piknik alanına küçük çadırlar yerleştirilmiş, arabalar da alanın girişinde bırakılmıştı. Uçurtma etkinliği daha başlamamıştı. Zamanında yetiştirmemizi fark ederek rahatladım ve arabayı boş bulduğum bir yere park ettim. Dışarı çıkıp Devrim'in kapısını açtım ve emniyet kemerini söktükten sonra ona "Burası çok kalabalık," diye açıkladım. "O yüzden yanımdan ayrılma tamam mı?"

Başını sallayıp itaat ettiğinde bagaja yönelip piknik sepetini, oturmak için hasır bir kilimi ve uzun uğraşlar sonucu yaptığımız uçurtmayı kucakladım.

"Ben kilimi alabiliyim." Devrim ileri atılıp elimden

onu çektiğinde karşı çıkmadım. Çünkü bir hayli yüklüy-
düm zaten.

Alana doğru ilerleyip insanların arasına karıştığımız-
da Devrim arada geçerken gördüğü arkadaşlarıyla ko-
nuştugu için bir yere yerleşmemiz biraz zaman aldı. Bu
çocuğun bu kadar popüler olduğunu hiç düşünmemiş-
tim. Adım başı biri ona sesleniyordu.

Sonunda düz bir yer bulup elimdekileri yere bıraktım
ve Devrim'in kilimi yerleştirmesine yardım ettim.

"Sizin kreş bu kadar kalabalık mı?" diye sordum
Devrim'e diğer yandan da. O sırada yakınlarda bir yerler-
de ses sisteminin son denemeleri yapıldı ve insan gürül-
töleri müzikle bastırıldı.

Devrim etraftaki her şeyi detaylı bir şekilde izlerken,
çok heyecanlı olduğu belliydi. Daha önce böyle bir şeye
katılmadığı için, neler olacağını da merak ediyordu bü-
yük ihtimalle. Ayrıca kreşin bu etkinliği ne kadar önem-
sediği de her ayrıntıdan belli oluyordu.

Piknik alanı oldukça güzel bir şekilde süslenmişti. Et-
rafta palyaçolar, yüz boyamak için hazırda bekleyen peri
kızları ve daha pek çok kişi vardı. Bir kenara dört tane
çadır kurulmuştu ve orada da değişik etkinlikler yapılı-
yordu.

Ben koskoca adam olmama rağmen buraya bayıldım-
sam bir çocuğun neler hissettiğini tahmin edemiyordum.

Müzik sisteminin kurulduğu yerden yapılan bir
anonsla tüm çocukların ortadaki oyun alanına toplanma-
ları söylendi. Devrim'i, şapkasını çıkarmamasını tembih-
ledikten sonra öğretmenlerinin beklediği yere saldıım. O
sırada bir gözüm ondayken telefonumun titrediğini his-
sederek gelen mesajı açtım ve Öykü'nün durum raporu
istediğini görerek gülümsedim.

Kime: Öykü

Devrim piknik alanını yaktı. Hepimiz berbat durumdayız.

Bu kadar kısa bir sürede ne bekliyordu yani? Gülerek telefonu cebime attım ve mesajıma vereceği tepkiyi düşünerek iyice keyiflendim.

Çocuklar, bir saat boyunca öğretmenlerin ve animatörlerin eşliğinde pek çok oyun oynadı. Ben de o sırada birkaç kişiyle tanışma fırsatı yakaladım. Aksi halde o kadar zaman ne yapardım bilemiyordum. Biri, Devrim'in en yakın arkadaşının babası çıktı. Onunla oldukça iyi anlaşıyorduk çünkü adam oldukça kafa biriydi. Havadan sudan, futboldan konuştuktan sonra uçurtma seremonisinin birazdan başlayacağı ilan edildi. Çocuklar koşarak yanıımıza geldiklerinde biz de ayrılmış olduk. Devrim biraz terlemişti ama Öykü'nün abarttığı kadar bir şey değildi.

"Hadi, Berat abi, biyinci olmamız lazım!"

Onun heyecanına karşı ayaklandım ve uçurtmayı elimden alıp diğer elimi de Devrim'e uzattım. "Gel bakalım, herkes uçurtma neymiş görsün!"

Birlikte boş alana ilerledik. En orijinal uçurtma kesinlikle bizimkiydi. Genelde bütün uçurtmalar oldukça şaşırtıcı görünüyordu ama sorun hepsinin hazır alınmış olmasıydı. Sadece birkaç kişi kendisi yaparak uğraşmış gözüküyordu.

Devrim buna oldukça sevindi ve uçurtmanın kuyruğunu düzeltirken heyecanlı gözlerle beni izleyip yardım etmeye çalıştı.

"Berat abi?" diye fısıldadı hemen sonra. Dibime gir-

miş, gömleğimin ucunu çekiştiriyordu. Uçurtmalar birbirine dolanmasın diye etrafımızda pek kimse yoktu, dağılık olarak konumlanmıştık.

"Söyle koçum!" Kuyruğun dolandığı yeri çözmeye çalışırken ona baktım. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Neye takılmıştı yine?

"Ben biy şey yaptım." Tek kaşım havalandı ve "Ne yaptın?" diye sordum hafif bir merakla. Çim yemiş olamazdı değil mi?

"Cenk bana şoydu. Ben de diyemedim. Ona şenin-" Utangaç bir şekilde ayaklarına baktı ve elleriyle oynama-ya devam etti. "Ona şenin, benim babam olduğunu söyledim."

Sanki bir el göğsümden içeri girip kalbimi avuçlamış ve yumruklarının arasında sıkılmış gibi hissettim. Bütün dikkatimi verdiğim uçurtma birden elimden yere kaydı ve gözlerim Devrim'e çevrildiğinde nefesimin kesildiğini fark ettim. Doğru mu duymuştum yoksa bu kulaklarımın bana oynadığı bir oyun muydu? Küçük bir kıpırtı kalbimin içinde hareketlenmeye başladı ve nabzımın hızlandığını hissettim. Beni arkadaşına babası olarak mı tanıtmıştı?

"Kıydın mı?" Tepkimi yanlış yorumlamış olacak ki yüzü üzüntülü bir hal aldı ve korkarak "Öjüy dileyim," diye mırıldandı. O an ciddi anlamda oturup ağlamak istedim. Çünkü bu hayallerimin bile ötesinde bir şeydi.

Yere, dizlerimin üstüne çöktüm ve nefes almayı başardığımda çenesini tutup gözlerimi gözlerine diktim.

"Bunu ister miydin?" diye sordum kendime hâkim olamayarak. "Niye öyle söyledin?"

Devrim tahmin ettiği gibi kızmadığımı görünce rahatladı ve titrek bir nefes aldı. "Heykeş babaşıyla gelmiş," dedi kırgın bir sesle. "Ben de öyle olmaşını isteydim."

Yüzümde anlayışlı ve ona derin bir saygı besleyen bir ifade oluştu. Devrim'i kollarından tutarak "Baban olmanı ister miydin?" dedim, titreyen sesimin izin verdiği kadar. Bilmem gerekiyordu. Onu zorluyor olabilirdim ama daha fazla dayanacak gücü kendimde bulamıyordum. Bunu kıskançlık duygusuyla mı yoksa beni babası olarak görmek istediği için mi yapmıştı, öğrenmem gerekiyordu. "Çok istedim."

Gözlerim buğulandı ve bir damla yaş ben ne olduğunu anlayamadan aşağıya doğru hareketlendi. Bu gerçekten çok fazlaydı. Onu kollarımın arasına çektim ve minik bedenine sıkıca sarıldım. Bu çocuğun acı çekmesi yüreğimi parçalıyordu.

"Sen ne istersen o olurum," dedim ona açık çek vererek. "Baban mı olmamı istiyorsun? Olurum. Hep senin gibi bir oğlum olmasını isterdim."

"Ben de şenin oğlun oluyum o zaman." Gülererek kollarımın arasından çekildi. "Hadi ama uçuytmamız bekliyoruz."

Duygusal anı bozsa da içimdeki fırtınaları dağıtamadı. Aklımda sürekli, çok isterdim cümlesi yankılanıyordu ve bunu görmezden gelmek mümkün değildi. Hayatımda bu kadar mutlu olduğum bir an hatırlamıyordum. Başka bir şey istesem olacak, derlerdi ama benim istediğim tek şey buydu ve olmuştu. Devrim, babası olmamı diliyordu. Önümüzdeki en büyük engelmış gibi duran çocuk, beni çoktan kabullenmişti. Hem de hiç beklemediğim bir şekilde.

Devrim kıskanç bir çocuktu, ondan hep Öykü'yü kıskanmasını beklemiştim. Aklımdaki felaket senaryolarının arasında Devrim'in bana öfkeleneyeceği, beni istemeyeceği vardı. Ama bunu hayal etmeye dahi cesaret edememiştim. Bana, sen benim babam değilsin, diyebilirdi. Bizden

uzak dur da diyebilirdi. Ama o gidip daha ben hiçbir şey demeden babası olmamı istemişti.

Onu alıp içime sokma isteğimi bastırdım ve kendimi toplamaya çalışarak az önce elimden düşürdüğüm uçurtmayı çimlerin üzerinden aldım. Yüzümde geniş bir gülümseme vardı ve bunu saklama ihtiyacı duymuyordum.

Dolaşmış kuyruğu düzelttim ve Devrim'e dönüp "Rüzgâr ne taraftan esiyor?" diye sordum. Vücudunu çeşitli yönlerle çevirerek küçük bir test yaptı ve aslında çoktan biliyor olmama rağmen onun cevabını bekledim. Ağaçlıkların olduğu yeri göstererek "Şuyadan!" diye bağırdı. İpin ucunu çözüp yere bıraktım ve gövdeyi alıp "Buralardan tutacaksın, tamam mı?" diye sordum. Uçurtmayı ellerinin arasına yerleştirip dediğimi yaptı ve "Tamam," diye cevapladı.

Geri gidip ipi aldım ve "Ben bırak diyene kadar koş ve sonra birden uçurtmayı sal. Ama hızlı koş ki havalansın, anladın mı?"

Devrim uçurtmayı uçurma faslına geçtiğimiz için az önce olanları anında unutup sevinçle bağırdı ve koşmaya başladı.

Tabii ilk denemelerimizde başaramadık. Ama bir süre sonra Devrim olayı kaptı ve sonunda uçurtma havalandı. Devrim çılgık çılgıca yanıma koştu ve ben uçurtmanın yükselmesini sağlarken yere oturup izlemeye başladı. Uçurtmayı ilk uçuranlardan olduğumuz için neşesi hayli yerindeydi. Ben uçurtmayı dengeye sokana kadar sürekli konuştu ve beni kahkahalarla güldürmeyi başardı. Uçurtma sonunda iyice yükselip rüzgârın kontrolüne girdi ve havada kendiliğinden süzölmeye başlayınca Devrim'e "Gel bakalım," diye seslendim. İpi dolayıp fazlalıkları ortadan kaldırdım ve çubuğu onun eline uzattım.

"Sıkı tut ve sakın bırakma, yoksa uçurtma gider." Onu uyardım çünkü biraz güç gerektiriyordu. Açık alanda olduğumuz için rüzgâr hayli kuvvetliydi. Devrim başta toparlayamadı ve biraz yardım etmek zorunda kaldım ama bir süre sonra alışınca yere oturup onu uçurtmayı uçururken izledim.

Ayrıca fotoğraflarını ve videosunu da çekmeyi ihmal etmedim. Bu anı Öykü'ye göstermek isteyecekti, tahmin edebiliyordum. Çünkü ben de istiyordum. Ne kadar uyumlu olduğumuzu ve onunla eğlenebildiğimizi... Bir aile olabileceğimizi ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu...

Öykü'nün artık bunları görmesi gerekiyordu. Devrim'in söylediklerinden sonra artık hiçbir geri dönüş yolu kalmamıştı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım ve Öykü'nün de bunu yapmayacağından emin olacaktım.

Biz bir aile olmayı hak ediyorduk.

"Öykü, bağırmayı kes! Hemen!" Telefonumu kulağımda tutmaya çalışarak gaza biraz daha asıldım ve arkamda acıyla kıvranan Devrim'e endişeyle baktım. "Hastaneye gidiyoruz. Önemli bir şey yok ama tedbirli olacağım! Sakin ol ve eğer istiyorsan gel, gelmiyorsan da evde görüşürüz."

Ona olayı oldukça güzel izah etmeme rağmen panik yapmayı nasıl başarmıştı? Alt tarafı Devrim koşarken düşmüş ve bacağını incitmişti. Yerdeki bir taşın dizini delmesi dışında önemli bir şeyinin olduğunu sanmıyordum kırık olma ihtimalini göze almak istemiyordum ve hastaneye gitmek en iyi seçenektir.

"Sakin ol koçum, birazdan varacağız hastaneye." Onu teselli ederek gaza daha da yüklendim ve önümdeki ara-

baları sollayarak bir an önce hastaneye varmak için olanca gücümle mücadele ettim.

"Şakin ol, sadece acıyoy. Anneşi çok kıjdı mı?"

Endişeli ve titreyen sesini duyduğumda son köşeyi de döndüm ve "Sana kızmadı, endişelenme," diye gülmeye çalıştım. "Merak etme, pansuman yaptırdıktan sonra hiç acımayacak."

Sonunda hastaneye ulaştık ve otoparka ani bir giriş yapıp arabadan fırladım. Devrim'in acı çeken yüzünü gördükçe paniğe kapılıyordum. Arka kapıyı açıp dikkatli bir şekilde onu kucağıma aldım ve acile doğru hızla ilerledim.

Panik olmamaya çalıştım ve gereksiz bir kargaşa yaratmadım. Bunu yapmaya ne kadar yatkın olsam da... Zaten biz daha içeri girer girmez bir hemşire bize doğru koşturmuştu.

"Şöyle gelin lütfen," diyerek bizi perdelerle gizlenmiş bölmelerden birine aldı, ben Devrim'i sedyeye bırakırken "Ne oldu?" diye sordu hemen.

"Düştü. Ama kırık olduğundan şüpheleniyorum." Bir de dizini yardığını gösterdim. Ondan sonrası hızlı gelişti. Devrim'i röntgene götürdük ve geri döndüğümüzde Öykü'yü paniğe kapılmış bir halde oradan oraya koştururken buldum. Bizi gördüğü an, "Devrim!" diye bağırdı ve yanımıza koşarken o Devrim'e atılmadan onu kollarının arasına çekti. Bu haldeyken çocuğu da korkutacaktı. Zaten zar zor sakinleştirmiştim.

"O iyi," dedim sessiz olmaya özen göstererek. Hemşire sedyeyi yine bölmelerden birine yerleştirdi ve dizine pansuman yapmak için gerekli şeyleri almaya gitti. "Düştü ve taş dizini yardı ama iyi." Hafifçe yana çekilip görsün diye fırsat tanıdım ve Öykü'nün bedeninin gevşediğini göerek onu serbest bıraktım.

"Anneciğim, iyi misin?" Sesi ağlamaklı çıkıyordu ve oldukça korktuğu anlaşılıyordu. Devrim'in bacağına dolu gözlerle baktı ve elini avuçlarına alıp öpücükler bıraktı. "Acıyor mu çok?"

Devrim başını iki yana salladı ama "Gececekmiş, koykma. Bana biy şey olma," diye annesini rahatlatmaya çalıştı. Öykü, onun saçlarının üstüne bir öpücük daha bıraktı ve abarttığı kadar olmadığını fark ederek derin bir nefes aldı. Ardından bakışları bana döndü.

"Nasıl oldu?" Yanına gidip ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve hafifçe gülümsedim. "Koşarken takılıp düştü. Aptal bir taş olmaması gereken bir yerdeydi." Devrim kıkırdayarak kıpırdandı ama dizi acıyınca anında durakladı. "Ben de ne olur ne olmaz diye buraya getirdim. Devrim haklı, korkulacak bir şey yok."

"Kırık olsa duramazdı." Öykü kendini ikna etmeye çalışır gibi mırıldandığında söylediğine gülererek "Evet, duramazdı," diye güvence verdim.

Hemşire tekrar yanımıza geldiğinde Devrim biraz paniklediği için Öykü'yü bırakıp başının ucuna geçtim ve elini sıkarak, "Biraz acıyabilir ama o kadarıyla başa çıkabilirsin," diye onu cesaretlendirdim. "Sen güçlü bir erkeksin."

"Evet, ben güçlü biy eykekim." Ama hemşire pamuğu dizine değdirdiği an acıyla kıvrandı. "Çok acıyooy!"

Öykü, dizini kıpırdatmaması için onu yatağa bastırdı ve "Gececek anneciğim," diye mırıldansa da Devrim onu duyuyor gibi değildi.

"Ama mikropları öldürmemiz lazım," diye araya girdi hemşire. "Yoksa daha çok acır." Eh, Devrim zaten canı acıdığı için buna da aldırmadı. Kanlı pamuk kenara bırakıldı ve daha iyi temizlemek için işlem tekrarlandı.

"Ahh! Çok acıyoy baba!"

Gözlerim öyle ani bir şekilde ona çevrildi ki yerinden çıkacak sandım. Kalbim durdu, gerçekten durdu. İstemesi farklıydı, hissederek söylemesi farklı. Bu, inanarak söylemekti. Daha da önemlisi bir çocuğun dilinden dökülen yakarış gibiydi. Donakalmıştım. Öykü de öyle... Benden daha çok şaşırılmıştı. Fark edebiliyordum. Şoka girmişti. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Buradayım oğlum," diye sarıldım ona. Elimden başka bir şey gelmiyordu. "Yanımdayım, birazdan geçecek." Öykü'nün ağlamaya başladığını buğulu gözlerle fark ettim. Ben bu haldeysem Öykü'yü pek de düşünemiyordum.

"Eveet, bitti." Hemşire birkaç krem sürüp dizini sarıdığına Devrim'e bir ağrı kesici verildi ve bitkin düşüp uyuyakalması çok da uzun sürmedi.

Diğer yandan az önce olan şeyi konuşmamayı tercih ettik. Öykü de ben de durgunduk. Zaten söylenecek pek bir şey de yoktu. Ben mutluluktan ölecek durumdayken Öykü'nün yüzündeki ifadeden bir şey anlamak güçtü. O yüzden kurcalamamaya karar verdim.

"İşlemleri hallettikten sonra çıkabilirsiniz, röntgen sonuçları temiz çıktı."

Bu haber üstümüzdeki durgunluğu yok etti. İşlemleri halletmek için yanlarından ayrıldım ve geri döndüğümde Öykü'nün Devrim'i uyandıramadığını görerek araya girdim.

Onu arabaya taşırken ve yoldayken ortamda büyük bir sessizlik hüküm sürdü. Devrim'i odasına götürüp yatırdığımda, Öykü'nün yanında kalmak istediğini fark ederek onları yalnız bıraktım. Yüzündeki çelişkiyi ve iç savaşını görebiliyordum. Ona düşünmesi için zaman tanıdım.

Diğer yandan benim artık beklemeye mecalim kalmamıştı. Daha fazla oyalanmak istemiyordum. Hepimiz mutlu olmayı, bir an önce mutlu olmayı hak ediyorduk. Bu iş bir an önce bitmek zorundaydı.

Bir hafta sonra...

Oldukça çabuk geçen bir haftada neler oldu dersenez, bir şeyler söyleyebileceğimi pek sanmıyordum. Aslında hiçbir şey olmadı ama değişen pek çok şey vardı. Tek sorun, hiçbir şeyin sonuca bağlanmamasıydı. O günden sonra Öykü'nün koruma kalkanında ciddi bir hasara yol açtığımı fark etmiştim. Artık eskisi gibi değildi. İstedikim gibi de değildi ama en azından artık benden kaçmıyor, ya da kaçamıyordu. Ondan da emin değildim. Zira ona bu konuda fırsat verdiğimi sanmıyordum. Mesele üzerine hâlâ konuşmamıştık. Onun için kolay olmadığının farkındaydım ve yarasını deşmemeyi tercih ediyordum. Zaten Devrim'in sözlerinin aklını nasıl kurcaladığını ve onu bana doğru ittiğini de görebiliyordum. Oğlunun ani bir değişikliğe karşı neler diyeceğini bilmiyor ve korkuyordu ama tüm tasalarının boşuna olduğunu hissetmeye başlamış olmalıydı.

Onu sıkıştırmama eskisi kadar kızmıyordu mesela... Bu konuda iflah olmazdım, elimden geleni ardıma koymuyordum. Ara ara haline üzülüyor değildim ama bizi boşuna oyaladığını fark ettikçe hak ettiğine karar verip daha fazla üzerine gidiyordum.

Üstelik bir de Devrim cephesi vardı. Ne yapıp ediyor bizi baş başa bırakmayı başarıyordu. Artık yaptıklarının bilincindeydi ve sanırım ne olduğunu bilmeden bana yarıdım ediyordu. Mesela birlikte daha fazla zaman geçirme-

ye başlamıştık. Durup dururken yemeğe çikalım diye tutturabiliyordu. Ya da sinemaya, lunaparka gidelim diye...

Aslında kendince bizim bir aile olduğumuzu kanıtlamaya çalışıyordu. Ya da bunun gerçek olmasını istediğini... Öykü de farkındaydı. O yüzden tüm bahaneleri tükenmiş gibi duruyordu.

Odamda oturmuş çalışırken, aklıma mutfakta yalnız kaldığımızda olanlar gelince yüzümde bir gülümseme belirdi. Onu yalnızken yakalamayı başardığımda, ki bana Devrim yardım etmiş ve giderken muzipçe göz kırpmıştı, aslında niyetim kesinlikle onu öpmek değildi. Gerçekten değildi! Sadece konuşarak aklını karıştırmayı planlıyordum ama onu süt beyazı tenini ortaya seren o tatlı pembe şortun içinde gördüğümde her şey kontrolümden çıkmıştı. Kendime hâkim olamayarak o ne olduğunu anlayamadan, daha doğrusu ben de anlamadan, öpmüştüm. Ne yaptığımı ben de ancak geri çekildiğimde fark etmiştim ve bunun ardından da Öykü'den tam karnuma bir yumruk yemiştım ama olsundu.

Her saniyesine değmişti. Ayrıca onun allak bullak yüz ifadesi, pembeleşmiş yanakları ve irice açılmış gözleriyle bana bakarken görmek her şeye değdi. Hele hoşlandığını gösteren ifadesini yakalamam, işte o paha biçilemezdi. Tabii ki bunu inkâr etmişti ama ben ne gördüğümü gayet iyi biliyordum.

Öykü, bana âşık olmayabilirdi. Ama artık her şeyin farkındaydım, bana karşı kesinlikle boş değildi. Aramızdaki tek şeyin cinsel çekim olmadığını anladığım an, buna karar vermiştim. Çünkü tek etken bu da olabilirdi. Öyle olmadığı için Allah'a her gece dua ediyordum.

Kalemle oynarken, elime mürekkebini akıttığımı ve karşıdaki boş duvara alık alık baktığımı fark ettim. Bu kadın beni aptal âşıklara çevirmişti, farkında mıydı acaba üzerimdeki etkisinin? Hiç sanmıyordum.

Gülerek yerimden kalktım ve ellerimin maviye boyandığını görünce ofladım. Ne ara bu kadar dikkatsiz olmuştum?

Kapıdan çıkmamla bir şeye çarpmam bir oldu. Neye ya da kime çarptığımı bilmeden ani bir refleksle yakaladım.

"Ay!" diye bir çığlık aramızda yankılandığında belinden tutup yere devrilmesini engelledim. Aynı anda onun elleri de benim kollarıma asılmıştı.

"Çok çok özür dilerim!" Sesini duyduğum an çarptığım kişinin Serpil olduğunu anladım ve ellerimi ani bir şekilde geri çekme isteğiyle dolsam da bana sıkıca yapıştığı için hareket edemedim.

"Önemli değil," dedim aceleyle. "Sen iyi misin?" Gözlerim kapıyla onun arasında gezindi ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Sanki kapıda pusu kurmuş ve çıktığım an üstüme atılmış gibiydi. Zamanlaması çok tuhaftı.

"Biraz başım dönüyor." Elini abartılı bir tavırla alnına yerleştirdi ve daha o an bunun bir oyun olduğunu anladım.

"Berat?"

Ve saniyesinde aramızdaki diyalogu bölen bir ses işittim. Sevdiğim kadını tam karşıda bize bakarken gördüğümde gözlerimi hızla açıp kapadım. Cidden uzun bir süre sonra yanıma gelmek için tam da bu anı mı seçmişti? Şansıma güvenim artık kalmamıştı.

Serpil'i kendimden uzaklaştırmak için uğraşırken bir şey idrak ettim. Öykü sinirli gibi miydi? Kaşlarının ortasında derin bir çizgi vardı ve farkında olmasa da elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Ne yani? Kıskanıyor muydu? Bu ihtimal beni derinden sarstı. Yüzündeki ifade öylesine açıkça okunuyordu ki kıskandığını kimse inkâr edemezdi. Ve beni kıskanmasının tek bir nedeni olabilirirdi. Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı ve içimi büyük bir rahatlık kapladı.

Harekete geçmek için beni kıskanması mı gerekiyordu? Eh o zaman kendi bilirdi. Çünkü onu koşturabilirdim. Gözlerimi Serpil'e çevirdim.

"Yüzün bembeyaz olmuş." Aslında gayet iyi görünüyordu. Ama yalanına inandığımı gördüğü an gözleri açılıp kapandı ve tam da istediğim şeyi yaptı. Kendini kollarımın arasına bırakıverdi.

"Serpil iyi misin?" Rol yeteneğim için kendimi tebrik ettim.

"Berat Bey..." diye sayıklarken onu daha fazla ayakta tutamayacağımı anladım ve bir çırpıda kucakladım. Girişte duran sekretere yanıma gelmesi için işaret verirken bir yandan da gözlerim Öykü'deydi. Kesinlikle çıldırmış gibiydi. Hareket edemiyordu ama yüzünden her şey belli oluyordu. Özellikle Serpil'i kucakladığımda çenesinin kasılması, burnundan soluması...

Doğru yoldaydım. "Doktora haber ver." Serpil amacıma gayet güzel ortak olduğu için daha fazla uzatmaya gerek yoktu. Onu postalamalıydım ama bunu Öykü'nün gözünün önünde yapamazdım. Yanından geçerken ona "Kusura bakma," diye seslendim. "Sen geç, birazdan geleceğim."

Serpil'den ayrılmam sandığım kadar kolay olmadı. Onu holdingin doktoruna bırakıp kaçma niyetinde olmama rağmen koluma öyle bir yapıştı ki doktor bir şeyi olma-

dığını söyleyene kadar yanından ayrılamadım. Daha da salmayacaktı ama en sonunda onu terslemek zorunda kaldığım için sesini çıkaramadı.

Öykü'nün hâlâ gitmediğini umarak odama çıktım ve içeri girdiğimde onu odanın içinde volta atarken yakalayınca neşem yerine geldi. *Kıskanıyordu ya!* Dahası var mıydı?

"Selam," diye mırıldanıp yanından geçtim ve masanın önündeki kanepelerden birine oturdum. Öykü yüzünde sinirli bir ifadeyle karşıma geçip oturduğunda bunu saklayamadığının farkında olmayacak kadar sinirliydi.

"Niye bu kadar geç kaldın?" Vay be! Bu gerçekten oluyor muydu? Ben bunu daha önce neden düşünememiştim?

"Serpil'i bırakamadım," dedim sahte bir durgunlukla. "Birden bayılıverdi."

Dudakları öne doğru büküldü ve bir şeyler homurdandı. Ama duyamadım. "Ne önemliymiş bu kadın... Çok endişelendin bakıyorum da."

Eğer ne olduğunu anlamayacak olsa durur ve kahkaha atardım ama tadını biraz daha çıkarmak istiyordum. "Endişelendim tabii ki. Görmedin mi halini? Eve de mi bıraksaydım acaba?"

Öykü birden "Oldu olacak yatağına da yatır!" diye patlayınca susmak zorunda kaldım. Tek kaşım havalandı ve Öykü ne yaptığını fark ederek dudaklarını birbirine bastırdı. "Tabii canım, kötüyse bırakırdık," dedi ardından. Bırakırdı-k!

Düşünceli bir şekilde camdan dışarıya baktım. "Daha neler! Gece gece ne işin varmış Serpil'in evinde? Hem siz neden bu kadar yakınsınız?"

Pekâlâ, bu kadar yeter... Tadını yeteri kadar çıkardım, sadede gel.

"Bana bak, kıskanıyor musun sen?"

Öykü, anında irkilip yine geri çekildi. "Ne münasebet!" dedi hemen. "Niye kıskanayım ben seni?" Çünkü benden hoşlanıyorsun güzelim...

"Alenen kıskanıyorsun! Şu haline bak." Üstüne gittim. Neden gitmeyecektim ki? Bu fırsat elime her zaman geçmezdi.

"Ne varmış halimde? Sen kendi haline bak. Kızın içine girecektin!"

Kahkaham odada yankılandı ve "Beni gerçekten kıskanıyorsun," dedim tekrar. "Söylesene neden?"

Bocaladı ve dişlerini birbirine bastırdı. "Kıskanmıyorum! Sadece sinir oldum!" Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Beni sevdiğini söylerken böyle bir şey yapman..."

"Ona onu sevdiğimi söylemedim." Omuz silktiğimde daha da sinirlendi.

"Lafı çarpıtma! Ne demeye çalıştığını gayet iyi biliyorsun."

Oturduğum yerden kalkıp ona doğru ilerledim ağır ağır. "Evet, ne demeye çalıştığını gayet iyi biliyorum," derken ellerimi oturduğu koltuğun kollarına dayadım ve ona doğru eğildim. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp "Beni kıskandığını görebiliyorum," diye belirttim. "Senin içini biliyorum ben. Her hareketinden ne yapmak istediğini, ne demeye çalıştığını gayet iyi biliyorum. İnkâr et, durmal! Ama bir işe yaramayacak. Kıskanıyorsun... Çünkü..."

Başını itiraz etmek için iki yana salladı ama yakınlığım yüzünden afalladığı için bir şey diyemedi.

"Sana yaklaştığımda..." dedim biraz daha eğilerek. Burnum burnuna değdi ve Öykü titredti. "Titriyorsun... Omurgan karıncalanıyor... Sanki daha..."

Gözleri yavaşça kapandı ve derin bir nefes aldı. "Biliyorum çünkü ben de öyle hissediyorum. Seni kollarımın arasına almak ve bu ayrılığa bir son vermek istiyorum. Sence de yetmedi mi artık? Yanımdayken bile özlüyorum seni. Bu belirsizlik beni öldürüyor." Alnımı alnına dayadım ve gözlerimi kapadım. Dizlerimi titretebilen tek kadındı ama bunu göremiyordu bile. "Sen beni öldürüyorsun."

Öykü ne için geldiğini bile söylemeden kaçır gibi gitti. Ona hak verdim çünkü hislerini fark ettiğimi anlamıştı ve bunu kabullenmesi gerekiyordu. O yüzden peşinden gitmedim. Yalnız kalması daha iyiydi. Ayrıca yapmayı planladığım daha önemli bir şey vardı. Uzun zamandır ertelediğim ve doğru zamanı beklediğim düşünülürse şu andan daha uygun bir an düşünemiyordum.

Bunu artık halletmem gerekiyordu. Doğru olanı yapmak zorundaydım. Sandalyemden kalkıp ceketimi üstüme geçirdim ve telefonumu cebime attıktan sonra doğruca merdivenlere yöneldim. Bir alt kata indiğimde Burcu'yu görür görmez "Kartal odasında mı?" diye sorup cevabı beklemeden içeri daldım. Boştu...

"Kartal Bey bir saat önce çıktı. İşleri erken bitti."

İş çıkışı trafiğine yakalandığım için eve varmam hayli uzun sürdü. Yine de pes etmedim. Sıkıntılı bir durumun içindeydik ve tüm sorunlar ortadan kalkmışken yolumuza başka bir taş çıksın istemiyordum. Filmlerdeki gibi saklayarak her şeyi berbat edemezdik.

Lobiye geçip asansöre atladım ve kat düğmesine bas-

tıktan sonra derin bir nefes aldım. Bunu yapabiliyordum. Yapmak zorundaydım.

Bana bir ömür gibi gelen birkaç dakika sonra asansörden kendimi apar topar dışarı attım ve zile ısrarcı bir şekilde bastım. Bu acelem başıma iş açabiliyordu ama kendimi dizginleyemiyordum.

"Berat?" Hüma kapıyı açar açmaz "Bir sorun mu var?" diye sordu. Yüzümdeki ifadeden böyle bir sonuç çıkarmak zor değildi.

"Kartal içeride mi?" diye sordum sakinleşip içeri girerken. Kapıyı arkamdan kapatıp "Evet, mutfakta," diye yanıtladı. Onu arkamda bırakarak holü aştım ve doğruca mutfığa ilerledim. Tabii Hüma'ya seslenmeden de edemedim. "Anka uyuyorsa kapısını kapat." Birazdan çıkabilecek gürültüyü yeğenim duysun istemezdim.

"N'oluyor oğlum?" Kartal mutfak kapısında belirip karşıma çıktığında ani bir şekilde duraksadım ve yol boyunca provasını yaptığım sözler birbirine karıştı. Önce onu kanepeye oturt. Sonra Hüma'nın yanında olduğundan emin ol ve sakince, yavaş yavaş konuya gir. Sıralama bu şekildeydi ama ben ne olduğunu anlayamadan en son-
dan başladım.

"Öykü'yü seviyorum."

Ne dediğimi ancak konuşmayı kestiğimde fark ettim. Hüma'nın arkamda nefesini tuttuğunu ve bir koşu telefonunu aldığını da aynı zamanda algıladım. Kartal'a döndüm. Bakışlarından bir şey anlamak mümkün değildi. Çünkü o Öykü gibi değildi.

"Anlamadım?" diye sordu sakince. Sesi korkutucu derecede sakin ve rahattı. Fırtına öncesi sessizlikti. Bunu bilecek kadar uzun bir süredir onun yanındaydım. O yüzden geri adım atmadım. O fırtına er ya da geç patlayacaktı. "Öykü'yü seviyorum. Ona aşığım."

Çenesi ani bir şekilde gerildi ve beklediğim tepki geldi. "Ne diyorsun lan sen?" diye üstüme atıldığında Hüma bir çığlık atarak araya girmeye çalıştı. "Ne demek Öykü'yü seviyorum!"

Hüma, Kartal'ı göğsünden iterek benden uzaklaştırmayı başarinca "Nasıl göründüğünü biliyorum," diye açıkladım. "Ama elimde olan bir şey değil. Kız kardeşine âşık oldum!"

Kartal bu sefer Hüma'yı aradan çekmeyi başardı ve onu koltuğa iterek tekrar üzerime doğru hareketlendi. Ani ve hiç beklemediğim bir yumruk doğrudan çeneme indi. Küt diye bir ses çıktı ve acıyla geri çekildim. Hüma bir kez daha çığlık attı ve "Kartal ne yapıyorsun?" diye haykırdı. "O Berat! Senin kardeşin sayılır!"

Kartal bundan etkilenmedi. Ama bir kez daha saldırmadı da. "Kardeşim mi? Kardeş diye evimde tuttuğum adam ablama nasıl yan gözle bakabiliyor? Açıkla bana!"

"Ben bir yanlış yapmadım! Âşık olmak yanlış bir şey değil! Onu seviyorum ve ilk sana söylüyorum! Gizlim saklım yok kimseden."

"Sen ne dediğini biliyor musun?" Kartal kükreyerek tekrar üstüme atıldı ama o sırada "N'oluyor ya burada?" diyen bir ses aramıza girdi. Esra'nın sesi...

Kartal'ın yumruğu bu sefer gözüme inecekken bir kol aramıza girip bizi ayırdı. "Abi ne yapıyorsunuz siz?" Aslan şaşkına dönmüş bir halde onu geriye ittirdi ve benden uzaklaştırmaya çalıştı.

"Öykü'yü sevdiğini söylüyor!"

"Oha!" Aslan, hayretle bağırıp bana döndüğünde Kartal fırsatı değerlendirip ondan kurtulmaya çalıştı ama Hüma da koşarak ona yardıma gidince yine engellendi. "Hüma güzelim çekil şuradan, canını yakacağım."

"Çekilmiyorum!" diye bağırdı Hüma. "Saçmalamıyor musun? Tamam, kız, bağır. Ama bu ne? Siz uzun bir süre birlikteydiniz. Onu ne kadar sevdiğini unutuyor musun? Ne olmuş Öykü'yü seviyorsa? Aşk bu aşk, bu duyguyu bildiğini sanıyordum."

Kartal'ı duraklatan şey sadece bu sözler oldu. "Ben senin arkadaşının kız kardeşi olsam vazgeçer miydin? Hayır! O yüzden sakın ol ve onun açısından bakmaya çalış."

"Bak ben kendimden emin olmasam burada olmazdım," diye araya girdim doğru zamanı kollayarak. "Onu gerçekten seviyorum ve onsuz bir hayat artık düşünemiyorum. Devrim'in bir babaya ihtiyacı var. Onu seviyorum, o benim oğlum ve ben ona sırtımı dönemem. Aile olalım istiyorum. Mutlu olmayı hak etmiyor muyum? Onlar da mı hak etmiyor?"

"Duygu sömürsü yapma." Kartal, yüzünü buruşturarak Aslan'ın kolunu itti ve geri çekilip arkasını döndü. Ellerini saçlarına geçirip sakinleşmeye çalışırken Esra koluma yumruğunu geçirdi ve "Seni öpebilirim!" diye kıkırdadı. "Kartal'a baksana, hep bu anı bekliyordum."

Aslan, gözlerini devirerek kendini kanepenin kenarına attı ama bir şey olur diye tamamen de uzaklaşmayı göze almadı.

"Ne zamandır?"

Kartal bana bakmadan sorduğunda "Çok uzun zamandır," dedim sadece. "Ama sadece kendimi düşünemezdim. Devrim'in ne düşündüğünü öğrenmeden olmazdı. Bana, *babam olur musun* dedi. Bunun ne demek olduğunu en iyi sen anlarsın, biliyorum."

Kartal kaskatı kesildi ve ani bir şekilde bana döndü. Bana doğru gelirken yine bir yumruk yiyeceğim sandım ama yanıma kadar geldikten sonra durdu. "Böyle mi dedi?"

"Evet, babası olmamı çok istediğini söyledi." Derin bir nefes alarak devam ettim. "Öykü'nün en büyük endişesi buydu. Devrim'in onaylamayacağı hiçbir şey yapmaz, onun için önemli olan tek şey o. Ama Devrim bunu istiyor, bir babaya ihtiyacı var. Uçurtma festivalinde onu görecektin. Etraftaki babalara nasıl baktığını... Bak, ben bunların hepsini ona verebilirim, vereceğim de. Ama onayını istiyorum çünkü sen de benim için onlar kadar önemlisin."

Kartal afalladı, kendiyile çatıştığını görebiliyordum. Normalde gerçekten de ağzımı yüzümü kırıyor olması gerekiyordu. Gerçi yine de ne yapacağı belli olmazdı.

"Öykü?" diye sordu gözlerini yumarak. "O ne diyor?"

"Bir şey diyemeyecek kadar korkmuş durumda. Ne yapacağını bilmiyor çünkü her şeyden, herkesten çekiniyor. Devrim'den, senden, kendinden... Ama biliyorum, o da beni seviyor. Bunu görebiliyorum. Zaten bunu hissetmem, sana gelip söylemezdim. Sessizce çekip giderdim."

Geriye dönüp tezgâhın yanına gitti ve Hüma yavaşça yanına gidip "Doğru söylüyor," dedi. Ardından Esra'ya dönüp kaş göz işareti yaptı.

"Evet, Öykü'yle konuştuk." dedi Esra. Konuşmuşlar mıydı? "Sürekli inkâr ediyor ve korkuyor. Ama mutlu olmayı hak etmiyorlar mı sizce de? Tüm bunlar gerçekten çok gereksiz. Onlara bir şans verin."

Kartal iyice bocaladı. Başını ellerinin arasına alarak düşüncelere boğulduğunda ortam derin bir sessizliğe büründü. Ardından tekrar ani bir şekilde üstüme doğru harekete geçti.

Hah! Dedim içimden. Şimdi dünyan ters dönecek!

Kendimi gelecek darbeye hazırladım ama Kartal'ın yaptığı tek şey bana sarılmak oldu. Canımı yakacak kadar fazla sıkı hem de. Az daha sıkısa kemiklerim kırılabilirdi.

"Onu üzersen," dedi sakince. "Seni gebertirim." Bundan emindim. Sırtıma hafifçe vurdu ve "Sonunda aşkı bulmana sevindim," diye ekledi. "Bu kişinin kardeşim olmamasını tercih ederdim ama madem mutlusunuz. Ne halt ediyorsanız edebilirsiniz." Duraksadı ve kaşları çatıldı. "Gözümün önünde değil tabii!"

Gülerek ona sarıldım ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Benim için anlamı çok büyük. Seni ne kadar sevdiğimi, senin için canımı verebileceğimi biliyorsun. Ama bir seçim yapmam gerekseydi, yine de onları seçerdim. Aşkına sahip çıkardım abi. Biz böyle öğrendik."

Kartal bir şey diyecekti ama bir ağlama sesi onu durdurdu. Ses gittikçe artarken Kartal geri çekildi ve omzuma vurdu.

"Kızımı ağlatmanın hesabını ayrıca soracağım..." diyerek Anka'nın odasına doğru ilerledi.

Derin bir nefes alırken Esra ve Hüma gülüşerek tebriklerini iletiyorlardı. İkisi de yaptığım şey için hayli memnundular. "Ona söylemen iyi oldu. Sonra öğrenseydi, asla kabullenmezdi," dedi Hüma. Ama Esra "Aman o kim ya? Mecburen kabul edecekti," diye söylendi.

Ardından Kartal kucağında Anka'yla birlikte aramıza geri döndü. Anka'nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı ama babasının kucağına geçtiği an susmuşa benziyordu. Hatta etrafa gülücükler saçarak kıpırdanıyordu.

"Eh," diye araya girdi Hüma gergin bir şekilde. "Bu olanları Öykü'ye kim söylemek ister?"

Öykü

Hava oldukça tuhaftı. Yağmurlu mu, güneşli mi derken lodos çıkmıştı. Mevsim geçişlerini hiç sevmiyordum. Üşürüm korkusuyla evden kabanla çıkıp sonrasında pişebiliyordun. Bir ayarı olmuyordu.

Öte yandan içimdeki duygular da aynen hava durumu gibiydi. Karmakarışık, tahmin edilemeyen... İnsanı yanıltabilecek türden... Ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum, yağmur beklerken güneş açması insanı sevindirmek yerine daha da büyük bir karmaşaya sokuyordu. Hayatımın en berbat ve ağır mevsimini yaşıyor olabiliyordum.

Boşluktaydım. Berat'la olanlar üç bilinmeyenli denklemler gibiydi. Çözemiyordum. Çözüm kümesi var mıydı, yok muydu onu bile bilmiyordum. Tek bildiğim eğer bu problemi çözemezsem çarpanlarıma ayrılacağımı. Matematikle alakası olmayan bir insana bile bunları de-diretebiliyorsa, isim Berat'la gerçekten zordu.

Üstelik bir de işin Serpil'le başlayan kıskançlık boyutu vardı. Her ne kadar kendimi aksine inandırmaya çalışsam da kıskandığımı kabul etmek zorundaydım. Ömrü hayatımda tek bir kişiyi bile kıskanmayan ben, Berat'ı Serpil'den kıskanmıştım. Ve bunu Berat'a oldukça belli ederek hayatımın en büyük aptallığını yapmıştım. Adam, beni tanıyordu yahu! Söyledikleri saçmalık falan değildi. Bildiğin elime psikanaliz raporumu çıkarıp tutuşturmuştu. Bir de bunu benden daha iyi yaptığı gerçeği vardı ki birinin seni kendinden daha iyi tanınması korkutucu bir şeydi. Tamam, kabul etmek gerekirse biraz da hoştu tabii. Kısmen yani...

"Öykü Hanım, aşağıda sizi görmek isteyen biri var."

Dernekteydim, işlerim hayli yoğun olduğu için sabah-tan beri odaya kapanmış durumdaydım. Genelde dernekte bu kadar uzun vakitler geçirmiyor olsam da yaklaşan bir açık arttırma vardı ve her şeyi organize etmek de bana düşmüştü.

Asistanlardan Leyla, başını içeriye uzattığında kaşlarını çatarak "Kim?" diye sordum. Yeni bir üye miydi acaba?

"Bilmiyorum, sizle görüşmek istediğini söyledi sadece."

Gözlüklerimi çıkarıp geriye yaslandım ve "Tamam içeri al," diye söylendim. Onca işimin arasında kimdi ki bu?

"Öykü Hanım?"

Duyduğum sesle birlikte sandalyede dikildiğimde "Senin ne işin var burada?" diye yakındım. Ama bana cevap vermek yerine arkasından kapıyı kapadı ve bana doğru ilerledi.

"Telefonlarıma neden cevap vermediğinizi öğrenebilir miyim?"

Hah! Bu resmiyetin kendine avantaj sağlayacağını mı sanıyordu? Üstelik ne cevap verebilirdim ki? Benimle buluşmak ve konuşmak istediğini söylemişti. Onca şeye rağmen hem de!

Üstelik bana tek bir şey söylemeden gidip Kartal'la konuşmuşken! Nasıl hemen hazmedebileceğimi sanıyordu? Hayır, anlamıyordum! Bana sormadan kendi başına nasıl böyle kararlar alabiliyordu? Öğrendiğimde gidip kafasını kırmadığım için dua etmeliydi! Nasıl sinirlendiğimi tahmin bile edemezdi. İki gündür evde kovalamaca oynamamızın sebebi buydu. Ondan kaçmıyordum. Sadece ona bir zarar vermemek için uzak duruyordum. Eğer bunu yapmasam, şimdi olduğu gibi öfkeden deliye dönüp delice bir hareket yapabilirdim.

Yaptım da! Masanın üstünde duran not kâğıtlarının bulunduğu metal kabı kavradığım gibi ona attım. Şaşırdı mı? Elbette şaşırdı!

"Sen gidip Kartal'a her şeyi anlatırken bana sordun mu? Ben ne diye cevap verecekmişim senin aramalarına?" Üstüme doğru geldiği için oturduğum yerden kalktım ve "Eğer kötü bir şey yapmamı istemiyorsan git Berat!" diye bağırdım.

Eğer Hüma arayıp söyleme cesaretini göstermese ben-den saklayacağı gerçeğini hatırladıkça daha da sinirleniyordum çünkü. Yaptığının mantıklı bir açıklaması olmazdı. İyi bir amaca hizmet etmiş olsa da... Bana fikrimi sormamıştı.

"Bana bağırmayı keser misin?" dedi karşıma geçerken. Yüzünü buruşturup akli sıra yaptığının saçmalığını vurguladı. "Şurada iki medeni insan gibi konuşmaya çalışıyoruz."

Ellerimi iki yana açarak "Medeni insan gibi olamıyorum sayende!" diye bağırdım. O söyledi diye sesimi al-

çaltacak halim yoktu.

"Bırak bunları. İki gündür seninle konuşmaya çalışıyorum. Bana açıklama yapma şansı bile vermedin." Üstüme doğru hamle yapınca ellerimi öne uzatarak onu durdurdum.

"Eğer bir adım daha atarsan ortalığı ayağa kaldırırım." *Ciddi misin*, der gibi baktı. Çünkü bu benden asla beklenmeyecek bir hareketti. "Bak Berat," diye devam ettim biraz sakinleşmeye çalışarak. "Yaptığın şey tek kelimeyle düşüncesiz bir hareketti. Bana sormadan işler yapıp sonra da dinlememi bekleme benden."

"Hadi, ama!" dedi kollarını göğsünde birleştirerek. Bu ifadesi sinirimi bozacak şekilde sevimliydi. "Bir sürü sorun vardı ve ben hepsini ortadan kaldırdım. Bunun nesi düşüncesizce? Sadece seni düşünüyordum!"

"Eğer beni düşünüyor olsaydın Kartal'la benim konuşmama izin verirdin." Elimle ikimizi gösterip sesimi yükselttim. "Biz net bir karara vardığımızda! Ortada daha hiçbir şey yokken gidip suyu bulandırmadan..."

Kaşlarını çattı ve alınmış gibi "Yapma," diye homurdandı. Sakindi ama git gide çileden çıktığını hissedebiliyordum. Çıkabilirdi! "Eğer öyle bir şey olsaydı Kartal beni asla affetmezdi. Ve onay da vermezdi."

Arkamı dönerek "Git Berat!" dedim sadece. "Seni dinlemek istemiyorum."

Ciddi anlamda hırladığını fark ettim. "Konuşmayacak mısın yani?" diye sordu karanlık bir sesle. "Adam akıllı konuşup artık bu meseleyi bir sonuca bağlamamıza izin vermeyecek misin? Böyle işleri zorlaştırıp burnunun diki- ne gitmeye devam edip ikimize de işkence mi edeceksin?"

"Evet, aynen öyle yapacağım," dedim hiç düşünmeden. İş neydi? Sürünsün işte.

"AY!" Çığlığım havada yankılandı ve düşmemek için bir şeye tutunmaya çalıştım ama tutunabileceğim tek yer Berat'ın poposuydu! Beni eski çağ adamları gibi omzuna atmıştı! İnanamıyordum!

"Bırak beni!" dedim şaşkınlıkla. Çünkü bu yaptığına cidden inanamıyordum. Berat böyle bir şey yapmazdı. "Berat sana diyorum, indir beni yere."

Ama beni dinlemedi. Sandalyenin üstünde duran kabanımı aldı ve kapıdan çıkarken Leyla'ya "Çantasını getirebilir misin canım?" diye sordu tatlı tatlı. Leyla şoka girmiş bir şekilde içeriye koştuğunda Berat'ın sırtına vurdum.

Ben! Birine vurdum! Ve o kişi Berat'tı!

"Berat rezil oluyorum herkese! Hemen beni yere bırak!" Aldığım cevap bacaklarımın daha sıkı kavranması oldu. Biraz daha aşağıya kaydım.

"Berat düşeceğim!" Kahkahası merdivenlerde yankılandı ve birkaç kişi bize bakarken kimseye aldırmandan "Belki aklın başına gelir," diye söylendi. Dışarı çıktık ve arabasının hemen karşıda durduğunu gördüğümde bacaklarımı sallayarak dengesini bozmaya çalıştım.

Bir an sonra yine yerdeydim ve arabanın içine doğru itiliyordum. Leyla koşturarak çantamı getirdi ve telaşla baktı. Berat'ı tanıdığı için bir şey de diyemiyordu. Gerçi dese de Berat'ın onu dinleyeceği yoktu.

Kapımı kilitleyip diğer tarafa geçti ve ben kaçamadan uzanıp emniyet kemerimi taktı. Ben de bütün olanları şaşkınlıkla izlemek dışında bir şey yapamadım.

"Berat sen ne yaptığının farkında mısın?" Sesim oldukça kısık çıkmıştı. Gaza bastığı an oldukça memnun bir ifadeyle "Gayet farkındayım," dedi. "Buraya gelirken başıma bunların geleceğini biliyordum." Yola döndü ve

bir süre sonra tekrar konuştuğunda sesi daha neşeliydi.
"Ve güzel haber! Seni kaçırıyorum."

Ona inanmadım. Tabii ki şaka yapıyordu. Ama yanılmıştım. Adam beni bildiğin kaçırıyordu be! Çiftlik evine gideceğimizi düşünürken kendimi birden bambaşka bir yerde buluvermiştim!

Yarım saat kadar gittikten sonra anayoldan çıkıp bir toprak yola saptık ve kısa bir süre sonra da bir evin önünde durduk. Şehir dışında, bir dağ evinde! Kartal'ın çok sevdiği o dağ evinde!

Bu işte onun da mı parmağı vardı? Bu düşünce iyice sinirlenmeme neden oldu. Bütün yol boyunca konuşmamıştı. Benden intikam alıyordu. Berat'ı çok fazla tanımıyor olabilirdim. Mesela sorsalar böyle bir şeyi yapacağına asla ihtimal vermezdim. Ama bir şey onu bu denli çileden çıkarabiliyorsa geri adım atmayacağını biliyordum. Bu eve girdikten sonra neler olacağı hakkında hiç fikrim yoktu.

"İn!" Sanki başka bir seçeneğim vardı. Oflayarak arabadan indim ve kaçmaya çalışmadım. O kadar salak değildim. Bu dağlık alanda kaybolur, kurda kuşa yem olurum. O yüzden tıpış tıpış peşinden gittim ve içeri girdiğimizde doğruca salona geçtim.

"Allah'tan hazırlığımı yapmıştım." Berat içeri girip şöminede duran odunları yakmak için kollarını sıvadığında kapıları bir güzel kilitlediği gözümünden kaçmadı.

"Devrim ne yapacak?" diye sordum ters bir şekilde. "Berat bu yaptığın çok saçma! Tamam, konuş ve gidelim."

Gözleri bana kaydı ve "Devrim'i merak etme," diye şakıdı. "Esralarda ve halinden oldukça memnun..."

Odunları tutuşturup ellerini birbirine sürttü. "Ayrıca bir karara varana kadar buradan ayrılmıyoruz. Yetti artık."

Hava kararana kadar konuşmayı reddettim. Emrivakilerden nefret ediyordum. Üstelik konuşup da ne sonuca varacaktık? Yaptığı sadece sinirlerimi bozuyordu.

"Yemek hazır."

Berat iki saattir çıkmadığı mutfaktan seslendiğinde alımdırmadım. Birkaç kez daha seslendi ve yerimden kımıldamadığım için yine zor yola başvurdu. Beni kolumdan tuttuğu gibi sandalyeye oturtup, yemezsem elleriyle besleyeceğini söyleyerek alt etti.

O kadar açtım ki biraz direnç gösterdikten sonra pes ederek yemeye başladım. Zaten öyle güzel kokuyordu ki tattığım an kendimi kaybetmişim.

"Afiyet olsun güzellik." Ters ters bakıp sevgi sözcüklerinin beni yıldırmadığını göstermek istedim ama lanet olsun ki gerçekler böyle değildi. Çünkü söylediği her şey zırhımda derin yarıklara neden oluyordu.

"Berat, yemeğimizi de yedik. Hadi, gidelim artık." Oturduğum sandalyeden kalktım ama sıcak bir el bileğimi kavrayıp sıkıca tutarak gitmeme engel oldu. Ardından küçük bir kuvvet uygulayarak beni geri çekti ve pat diye kucağına düştüm! Dizinden kalkmaya çalışsam da belimden sıkıca kavrayarak olduğum yere sabitledi.

"Ben, burada, seninle kalmak istiyorum," dedi sakince. Hâlbuki kızmasını beklemiştim. Bu ani geçişlerini tahmin edemiyordum. O beni bu kadar iyi tanıyorken benim onu tanımamam adil değildi.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak öne eğildi ve dudaklarına çarpan nefesiyle nefesimi tuttum. "Hayır, geri çekil!"

diye bağırdı her bir hücrem. "Geri çekil ki mantıklı düşüne-
bileyim."

Ama çekilmedi. Aksine giderek yaklaştı ve o yaklaştık-
ça ben kararlılığımdan büyük kayıplar verdim. Bana bu
kadar yakinken doğru hareket edemiyordum. "Seninle
baş başa kalmak ve bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

Beni öpecek sandım ve buna rağmen hiçbir şey yap-
madım. Karşı çıkacak gücü kendimde bulamıyordum.
Ama gözlerimin kapanmasını da bekliyor sayılmazdım.

Burnu burnuma sürttü ve dudaklarımızın arasında bir
milim kadar bir mesafe kaldığını görmesem de hissettim.
Titrek bir nefes aldım ve dudaklarım beklentiyle aralık
kaldı.

Bir saniye, iki saniye... On saniye! Ve birden Berat geri
çekildi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında tuhaf bir hayal
kırıklığı her yanıma sardı ve istemsizce yüzüm asıldı. Bu
tepkim neydi Allah aşkına? Neler oluyordu bana?

"Görüyorsun işte," dedi fısıltıyla. "Niye direniyor-
sun?"

Berat'la başka bir konu hakkında konuşamadık. Çünkü
buna hiç niyetlenmedi. Bir iki dakika önce söylediği tek
şey "Bu gecenin sakın geçmesini istiyorum. Tüm gün çok
yoruldum ve izin ver de biraz dinleneyim." oldu.

Eğer gözlerindeki yorgunluğu görmesem burada daha
fazla kalmak için yaptığını söylerdim ama haklı gibi du-
ruyordu. Ateşkes yaptık ve o gece için şömineye biraz
daha odun atarken sessizce onu izledim.

"Film izleyelim mi?" diye sordu odunları tutuşturur-
ken. "Birlikte nasıl bir çift olabileceğimizi görmüş olu-
ruz." Bu tamamen saçma bir fikirdi. Çünkü ben zaten

onunla harika bir çift olacağımızı biliyordum. Bunu ona söylemem bir şeye evet demem anlamına geleceği için tabii ki sesimi çıkarmadan kabul ettim.

"Sen bir şeyler seç." Yukarı çıkıp gözden kaybolunca elime gelen ilk filmi seçtim. *Aşk ve Yaşam...* İroniler bizden yanaydı. Yine de kurcalamadım ve DVD'ye takıp beklemeye aldım.

Berat aşağıya indiğinde elinde bir battaniye ve iki yastık vardı. Odadaki tek üçlü koltuğa gidip yerleştirdi ve yerine kuruldu. Ayakta dikilmeye son verip yanına gittim ve başlat düğmesine bastığım sırada yine aynı şey oldu. Elleri belimi kavradı ve beni doğruca göğsüne çekti.

"Şşşt," diye sakinleştirdi anında beni. Panikle debelen-dim ve kalkmaya çalıştım. "Sadece izle."

Kolları belime dolandı ve beni daha da kendine çekti. Çenesi omzumun üstüne dayandığında nefesini kulağımın hemen yanında hissettim ve bu işkence dolu bir saatin başladığının habercisiydi.

"Çok saçma!" Berat filminden kesinlikle hoşlanmamıştı. Benim de çok izlediğim söylenemezdi. Berat'ın elleri belimde hareket ederken nefesi kulağıma çarpıp dururken ve beni sürekli diken üstünde bekletirken nasıl dikkatimi verebilirdim ki? O yüzden film hakkında bir yorum yapmadım. Ona bir saatin ne kadar acılı geçtiğini söyleyemezdim.

"Uyuyabilir miyiz artık?" diye yorgun bir sesle sordüğümde Berat bunu reddetmedi. Elimi tutup beni yukarı çıkardı ve bir odaya soktuğunda "Bir yere kaçma ihtimaline karşı birlikte uyuyacağız," diye açıkladı.

"Yok, artık! Saçmalıyorsun." Elimi belime koyarak baygın gözlerle ona baktım. "Kaçacak yerim mi var sen-ce?" Ama yatağın örtüsünü açarken bana ne kadar ciddi olduğunu kanıtladı.

"Ayrıca kapıyı da kilitleyeceğim." Gözleri camlara kaydı. "Eğer kaçmak gibi bir hamle yaparsan seni kendime kelepçelerim."

"Berat sen kafayı yemişsin! Seninle yatmayacağım!"

Kahkahası odada yankılandı. "Onun da sırası gelecek hayatım. Ama daha zamanı var. Şimdi sadece uyuyacağız."

Sinirlerim iyice tepeme çıktığında küçük bir çocuk gibi ayağımı yere vurdum. "Sen dayanılmaz bir insansın! Beni delirtiyorsun!" Sesim oldukça tiz ve kulak tırmalayıcıydı.

"Üzerinde bıraktığım etkinin bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Tabii bu güzelliğe dayanman imkânsız... Deli olmana da hak veriyorum."

Ciddi anlamda altımdaki zemin aşınana kadar tepinmek istedim ama bu onun daha da neşelenmesine neden olacağı için dişlerimi sıkarak yatağın diğer tarafına geçtim. "Sana bunun hesabını soracağım!" diye tehdit edip yatağa yattığımda ona arkamı dönüp örtüyü üstüme çektim. Benim etrafımdaki bütün adamlar neden böyle sinir bozucuydu? Lanetim miydi bu benim?

"İyi geceler sevgilim."

Bu adam iflah olmazdı...

Saçlarımda gezinen dokunuşların etkisi giderek arttığında uykunun derinliklerinden sıyrıldığımı ve bilincimin giderek açıldığını fark ettim. Etraf sakindi. Kulağıma gelen sesler dışarıda cıvıldaayan kuşların, böceklerin sesi ve daha yakın bir fondan gelen derin nefes alışlardı.

Diğer her şeyi arka plana atıp bu sese odaklandığımda birinin göğsünde uzandığımı fark ettim. Ve saçlarımda gezinen eli...

Gözlerimi ani bir şekilde açınca ilk olarak karnımın üstünde duran kolu gördüm. Sıyrılan tişörtümün açıkta bıraktığı yerlerden tenime değdiği gerçeği de vardı tabii... Ardından hemen arkamda olduğunu tahmin ettiğim yüze döndüm.

Ama bu tahmin ettiğimden daha zor oldu. Çünkü yerini tam olarak kavrayamamıştım. O yüzden kolların arasında ters dönmeye çalıştığımda dizlerim ona çarptı ve "Ah!" diye söylendi aksi bir ses. "Rahat dur Öykü."

Kollarım dik durmak için göğsünün üstünde asılı kalınca yüzümü Berat'a dönmüş oldum ama ani bir şekilde sarsıldım çünkü o kadar ani hareket etmişim ki Berat ne oldu diye dikilmeye çalışırken dudaklarım dudaklarına çarpmıştı.

"İmmm, beni şımartma. Bunu her gün isteyebilirim." Berat'ın muzip sesini duyduğumda kollarının arasında tekrar hareketlendim ve panikle geri çekildim. Bu sefer doğrulmayı ve ondan uzaklaşıp dizlerimin üstünde durmayı başardım. Tabii bunu yaparken ona biraz hasar vermiş olabilirdim.

"Uykudan uyandığında oldukça tehlikeli olduğunu öğrenmiş olduk." Berat karnını ovalarken gözlerini bana dikti ve "Ama diğer yandan öperek uyandırılmak harikaydı," diye tamamladı sözlerini.

Yüzüm kızardı ve "Yanlışlıkla oldu," diye itiraz ettim. "Seni öpmedim."

Gözlerini devirdi ve "Tabii öyledir," diye dalga geçti. "Burada böyle savunmasız dururken beni öpmemen imkânsızdı zaten."

Dişlerimi birbirine bastırdım ve boşta olan yastığı alıp suratına geçirdim. "Beni sinirlendirince eline ne geçiyor?"

"Senden gerçek tepkiler alabiliyorum." Yatakta hiç çaba sarf etmeden doğruldu ve kalktığı anda yüzü yü-

zümnden sadece bir santim geride kaldı. Yakınlığıyla tekrar afalladığımda gözlerimizin arasında çakan şimşekleri ilk kez bu kadar yoğun hissettim. Aramızdaki çekimin bu kadar yoğun olduğunu hatırlamıyordum. Ne değişmişti? Önceden kesinlikle böyle değildi.

“Gerçek bir öpücüğe ne dersin?”

Hayır demek için dudaklarımı aralamaya çalıştım. Ama engellenmem uzun sürmedi. İçimde bir yerlerde bir kuvvet, hayır dememe izin vermiyordu. Bu da neydi?

“Evet, mi?” Berat yüzünü beklentiyle daha da yaklaştınca aynı zillerin tekrar çaldığını fark ettim. Bu bir alarm gibiydi. Berat alarmı! İçimde ne varsa takla attı ve karnım kasıldı. Beklenti miydi bu? “Güzel... Ama bunu yapmayacağım.”

İkinci kez geri çekildiğinde ciddi bir hayal kırıklığı sardı etrafımı. Kollarımı etrafıma dolayıp afallamış bir şekilde yataktan çıktım. Başım dönse de ilerleyip kapıya ulaşmayı başarmıştım. Tabii ki kilitli olduğunu unutmuştum.

Gözlerimi Berat’a çevirmeden “Şunu aç artık,” diye söylendim. Az önceki utanç verici anı unutmadığım sürece ona bakamazdım.

“Yardım etmene gerek yok, burada tutsak olan sensin.” Berat bir yandan domatesleri doğrarken diğer yandan da bana sataşıyordu. Ve bunu kahvaltıyı hazırlamaya başladığımız andan beri yapıyordu. Sinir bozucuydu. Ve neden yaptığını da artık biliyordum.

“Kapa çeneni Berat.” Yumurtaları çırpmayı bitirdim ve ocağa doğru ilerledim. Maalesef o da oradaydı ama krepleri yapmam için bunu göze almam gerekiyordu. Kurt gibi açtım. Her şeyi göze alabilirdim!

"Sadece oturup keyfine bakabileceğini söylüyorum." Kalçasını tezgâha yaslayıp bana döndüğünde tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"En son mutfağa girdiğinde neler olduğunu oldukça net hatırlıyorum," dedim cevabı anında yapıştirarak. "Sana da hatırlatmamı ister misin?"

Yüzünü buruşturup az önce doğradığı biberleri tabağa aktardı ve diğer eline başka bir tava alıp yanıma geçti. Pardon... Arkama.

Eli belimin yanından uzanıp düğmeyi çevirdi ve kolu geri çekilirken kasti bir yavaşlıkla belime sürtündü. Dışlerimi sıkarak bu dokunuşların etkisinden sıyrılmaya çalıştım. Ama ben daha uğraşırken arkamdaki bedenim adeta bana yapıştığını hissettim. Sırtım sert göğsüne sürtündü ve eğer dudaklarımı ısırmasam tuhaf bir ses çıkarabilirdim ağzımdan. Ne yapmaya çalışıyordu? Bununla eline ne geçecekti?

"Biraz yana kay!" diye tersledim onu. Emrime uyacağını düşünmüyordum ama beni bir kez daha şaşırttı ve yana kayd. Tabii ki bana sürtünerek!

Titrek bir nefes kaçı dudaklarımdan ve hafifçe iç çekmeme engel olamadım. Değdiği yerler alev almış gibi yanıyorken bu oldukça normaldi. Tenimin karıncalandığını hissettim ve yana kaydım. Uzak durmam gerekiyordu.

Gözlerim ağır ağır kahvaltısını yapan Berat'ın üstündeydi. Ben on dakika kadar önce bitirmiş, kasten yavaş yediği yemeğini bitirmesini bekliyordum. Bu evcilik oyunundan sıkılmıştım. Ne konuşacaksak bir an önce konuşmalıydık. Böyle zapt etmeler, kaçırmalar falan gereksizdi.

"Berat yeter artık."

Bakışları bana çevrildi ve "Ne?" diye sordu sakince. Gayet iyi anladığını biliyordum ama uğraştırmadım onu.

"Bu oyuna bir son ver. Ne söylemek istiyorsan söyle. Burada daha fazla kalmayacağım!"

Elindeki çayı gözlerini devirerek masaya bıraktı ve kahvaltı keyfini bölmemden hiç hoşnut olmayan bir şekilde arkasına yaslandı. "Bir şeyler söylemesi gereken kişi ben değilim, sensin," dedi tok bir sesle. "Artık bir şeyler söyle Öykü."

"Bir şey söylemem gerekmiyor benim," diye çıktım ona. Masadan kalkıp salona ilerledim ve arkamdan gelen ayak seslerini duydum.

"En başından beri konuşan benim. Sana her şeyi açık açık söylememe rağmen anlamazdan gelen de sensin!"

Ses tonu birden öfkeli bir şekilde çıktığında arkama dönüp ona baktım. Bu ani değişikliğine anlam veremiyordum.

"Bağırma bana," diye söylendim kaşlarım çatılırken. "Kolay mı sanıyorsun? Her şey benden bağımsız bir şekilde geliyor. Elin adamı gelip hayatımın kontrolünü pat diye eline alıyor!"

Gözleri irileşti ve "Elin adamı, öyle mi?" diye sordu ateşler saçarak. "Senin için anlamım bu mu? Bu kadar mı yani?"

"Hadi, ama yapma," dedim irkilirken. "Konuyu çarpıtma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Elleri burun kemerine gitti ve arkasına dönerek ayağını ondan beklenmeyen bir şiddetle koltuğa geçirdi. "Hiçbir şey bilmiyorum Öykü ben!" Bu sefer ciddi anlamda bağırды. Ses tonuyla irkilip birkaç adım geri çekildim. Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. "Ne demek istediğini, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Tamam mı? Bıktım artık! Bu belirsizlikten bıktım! Artık bir şeyler yapması gereken kişi sensin."

Bıkmıştı öyle mi? Öfke dalga dalga bedenime çarptı ve “Bıktıysan git öyleyse!” diye ciyakladım. “Benimle boşa zaman kaybetme! Serpil var nasıl olsa! Ona git!”

“Bu mu Öykü? Bu kadar kolay mı? Belki de gerçekten gitmeliyim!”

Ellerim yanımda yumruk oldu ve gözlerim ani bir şekilde dolarken birazdan ağlamaya başlayacağımı anladığım için sinirle yerimde tepindim. Ardından o bana bakmıyorken bir koşu merdivenlere ilerledim.

“Öykü, dur!” Arkamdan gelen sesi işittiğimde ona alımdırmadım. Üst kata çıktım ve dün gece yattığımız odayı doğrudan es geçtim. Oraya giremezdim. Gördüğüm ilk kapıdan içeriye dalarken Berat’ın panik dolu sesi tekrar yankılandı. “Girme oraya! Oradan uzak dur! Lütfen açma!”

Kapıyı açıp pat diye arkamdan kapadım. Kilitlemek için harekete geçeceğim sırada anahtarın olmadığını fark ederek inledim. Kahretsin! Panikle sırtımı kapıya dayayıp açamasın diye sıkıca yapıştım.

“Öykü!” Kapının arkasından gelen ses bir anda anlamını yitirdi. Gördüğüm şeyle birlikte soluğum çekilirken hiçbir şey düşünemedim. Gözlerim şaşkınlıkla odanın içinde gezindi. Soluğum çekilmiş gibi ellerim boğazıma kaydı. Nefes alamıyordum. “Öykü kapıdan çekil.”

Bunu söylemesine gerek yoktu. Kola asılıp hafif bir kuvvetle açmaya çalıştı ve beklediği direnci bulamadı. Öne doğru savrularak yalpaladım ve kapı arkamdan sonuna kadar açıldı.

Bacaklarım titriyordu. Rüya görüyor olmalıydım!

“Öykü...” Arkamdaki endişeli sesin sahibi yavaşça omzuma dokundu ve ben gözyaşlarım boşalırken ona baktım. “Şşşş, lütfen ağlama.” Uzanıp gözyaşlarımı temizledi ve dağılmış halime dayanamayarak beni kolları-

nın arasına çekti. "Bunu görmemen gerekiyordu," dedi inleyerek. "Şimdi değil..."

Hıçkırıkları boğazıma takıldı ve şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Ne kadar süre boyunca öyle kaldığımı bilmiyordum. Berat beni sakinleştirmeye çalıştı ama bir süre sonra pes ederek beni rahat bıraktı. En sonunda bitkin düşüp kendiliğimden sustuğumda odada sadece düzensiz nefeslerim duyuluyordu.

"Bunun böyle olmasını istemezdim," dedi acı çeker gibi. Kollarının arasından çıkmadan yorgun bir şekilde arkama döndüm.

Odanın içinde henüz yakılmamış mumlar vardı. Rengârenktiler... Yanlarına bir sürü kurumuş çiçek serpiştirilmişti. Her yer bu çiçeklerle doluydu. Ayaklarımın altına kadar... Kalpli uçan balonlar vardı. Tam karşımda ise "Benimle Evlenir Misin?" yazılı bir pankart duruyordu.

Soluğumun tekrar çekildiğini hissettim ve her şey çok fazla geldi. Ben neler neler düşünüyorken, adam kalkıp bunu organize etmişti. Pes ettiğini sanırken işin sonunu bile ayarlamıştı önceden. Üstelik bu, hayatımda aldığım ilk evlilik teklifiydi. Göğsüm sıkıştı ve bir hıçkırık tekrar dudaklarımdan kaçtı.

"Ne olur ağlama..." diye fısıldadı kısık bir sesle arkamdan. Elleri beni ayakta tutmak için sıkıca belime sarılmıştı.

"Bu..." Konuşmaya çalıştığımda sesimin berbat çıktığını görerek sustum. Zaten ne diyeceğimi de bilmiyordum. Beni tam anlamıyla afallatmıştı.

"Pekâlâ, konuşma sırası yine bende." Berat gülümsemeye çalışırken, beni bırakıp karşıma geçti ve ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Gerisini bari düzgün yapayım."

Önümde diz çöktü ve ağzım bir kez daha şaşkınlıkla açıldı. "Seni seviyorum," dedi önce. Ama bu öyle sıradan bir seni seviyorum değildi. Öyle bir söylemişti ki bir dua

gibiydi. "Seni öyle çok seviyorum ki sensiz bir hayat düşünemiyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Mutlu olmak, bir aile olmak istiyorum. Her sabah uyandığımda güne bugünkü gibi anlamlı başlamak istiyorum. Tek istediğim sensin görmüyor musun?" Bir elimi yavaşça bıraktı arkasına dönüp bir şeyler kurcaladıktan sonra elinde kırmızı bir kutuyla tekrar bana döndü.

"Ömrümüzün geri kalan kısmında seni mutlu etmeme izin verir misin? Benimle evlenir misin?"

Öyle bir bakıyordu ki bana, eğer hayır dersem şuracıkta çekip kendini vuracak gibiydi. Hayatındaki tek önemli şey olduğumu haykırıp, dudaklarımdan dökülecek tek bir olumsuz cevap onu cehenneme gönderecekmiş gibi...

Ona tam şu anda âşık oldum. Gözlerinde bunları gördüğüm saniyede... Hiçbir şüphe olmadan ona âşık oldum. Biliyordum, önceden âşık değildim ona. Sadece hoşlanıyordum, varlığını seviyordum. Etkiliyordu beni... Ama o zamanlar bana olan sevgisinin bu denli büyük olduğunu bilmiyordum ki? Gözlerinde gördüğüm o çaresizlikli beni ona âşık eden...

"Lütfen..." diye inledi gözlerini kapayarak. "Bir şey söyle."

Nasıl dayanabilirdim ki? Onun böyle acı çekmesini izlemek kolay mıydı? Kalbim sıkıştı ve ellerine sıkıca tutundum.

"Evet," diye fısıldadım sadece. "Seninle evlenirim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. Benden itiraz ve bahaneler duymayı bekliyordu. Ben de bunu bekliyordum ama hiçbir şey sandığım gibi ilerlememişti ki.

"Ne?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Ben de seni seviyorum," dedim gönül rahatlığıyla. İçimdeki savaş bitmişti. Duygularımdan artık emindim. Ve sanırım, ben de mutluluğu hak ediyordum.

"Öykü..." Yüzünden bin bir duygu geçti. Ne diyeceğini bilemedi ve bunun gerçekliğinden emin değilmiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Dudakları dudaklarımla buluşmadan önce söylediği son şey "Sizi çok mutlu edeceğim." oldu. Bundan artık emindim. Kalbim tekrar atmaya başlarken günlerdir hayalini kurduğum dudaklara kavuşarak anın büyüüne kapıldım.

"Kızlar bu gerçekten fazla değil mi?"

Aynadaki yansıma baya büyük bir kaygıyla bakarken üstümde bir gelinlik olduğuna hâlâ inanamıyordum. Hem de inatla reddetmemeye rağmen...

Tamam, hayatımda hiçbir zaman gelinlik giymemiş ve bunun özlemini duymuş olabilirdim ama beş yaşında bir çocuk annesi olarak yeni gelinmiş gibi davranmak da beni endişelendiriyordu. Üstümde bildiğin kabarık telli duvaklı bir gelinlik vardı.

"Saçmalama!" dedi Esra saçlarımı düzeltirken. "Berat seni böyle gördüğünde deliye dönecek. Ayrıca sana bunu giydiremezsek diye bizi kocalarımızla tehdit etti."

Hüma gülerek "Kusura bakmayın ama benim kocam önemli," diye kıkırdadı. "O yüzden o gelinliği çıkarmayı aklından bile geçirme."

"Aaa yeter ama. Öykü, zaten biz bizyiz." Feriştah teyze, araya girip yanıma geldiğinde son noktayı koyar gibi "Giyeceksin! Bu, utanılacak bir şey değil," diye tersledi.

Ellerim beyaz kumaşta gezindi ve "Çok heyecanlıyım," diye mırıldandım. "Sizde de böyle miydi?"

Hüma ve Esra kıkırdayarak başlarını salladığında kapının çaldığını duyarak bir kez daha gerildim. Kapı açıldığında içeri girenin Kartal olduğunu gördüm. Endişe tekrar bedenimde filizlendi ve tereddütlü bir şekilde ona baktım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi düşüncelerimi bastırarak. "Hep bunun hayalini kurmuştum." Ardından hafifçe güldü. "Berat şanslı herifin teki..."

"Biri benden mi bahsetti?" Arkadan gelen sesle birlikte kalbim ağzıma doğru hareketlendi.

Ardından yanında bir adet penguenele Berat belirdi. Gözüm uzun bir süre Berat'ta kalamadı çünkü Devrim üstündeki smokinle oldukça dikkat çekiciydi. Ayrıca tam anlamıyla bir penguene benziyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak kıkırtımı engelledim ve "Çok yakışıklı olmuşsun anneciğim," diye mırıldandım. Berat tek kaşını kaldırıp, ben, der gibi sorduğunda gülerek "İkiniz de," diye düzelttim.

Devrim, Berat'ın elini bırakarak öne atıldı ve "Anneşii, çok güzel olmuşsun," diye bağırdı. "Değil mi baba?"

Bu kelimeyi her duyduğumda kalbim atmaya kesiyordu. Ne zaman alıştım hiçbir fikrim yoktu ama bunun hayalini dahi kuramadığım zamanları düşündükçe saatlerce ağlamak ve şükretmek istiyordum. Devrim'in Berat'ı babası olarak görmesi hayallerimin bile ötesiydi. Ve benden önce kabullenmiş olması da öyle. Aralarındaki ilişki o kadar güzeldi ki Berat'ın hangimizi daha çok sevdiğini sorgulatacak kadar düşündürüyordu beni. Yine de bir sonuca varamıyordum. Çünkü Berat ikimizi de eşit sevmeyi başarıyordu. Kendinden olmayan bir çocuğu bu kadar benimseyebilmesi benim için hâlâ alışılmadık bir durumdu.

“Dünyada gördüğüm en güzel gelin.”

Esra ve Hüma'ya özür diler gibi bakınca kahkahamı daha fazla tutamadım. “Üstelik de birazdan karım olacak. Daha ne isteyebilirim ki?”

Gözlerim dolarken Devrim'e döndü ve “Hazır mısın oğlum?” diye sordu gülerek. Ne olduğunu anlamadığım için çatılı kaşlarla onlara baktım. Devrim ciddi bir şekilde başıyla onayladı ve Berat kolunu öne uzatırken Devrim de elini uzattı.

“Aslan nikâh memurunu daha fazla oyalayamayacak. Hadi.”

Bir yanımda kendimden çok sevdiğim oğlum, diğer yanımda hayatıma anlam katan adamla birlikte, bundan sonra bizi bekleyen mutlu günler için imza atmaya doğru yola koyuldum. Hayatımın bu kadar mükemmel olabilmesi mümkün müydü? Emin değildim ama ilk defa kendimi bir yere, birine ait gibi hissediyordum.

“Öykü?”

Berat'ın sesini duysam da yataktan kalkmadım. Dün gecenin mahmurluğu hâlâ üstümdeydi ve istediğim tek şey biraz daha yatmaktı. Berat sabah birden ortadan kaybolmuş olmalıydı. Uyandığımda onu yanımda bulamamıştım. Bu biraz tuhaf hissettirse de bir işi çıktığını anlamak güç değildi. Saat bire geliyordu ve şimdi döndüğüne bakılacak olursa haklıydım.

“Odadayım!” diye seslendim ona yatakta gerinirken. Gözlerim yeni ve alışkın olmadığım yatak odasında gezindi. Gerçi bu evin her yerine karşı yabancıydım. Ne zaman alışırdım, bilmiyordum. Kartal evlilik olayından önce Esraların yanındaki boşalan daireyi kaçırmamış ve

hemen almıştı. Her ne kadar çiftlik hayatına oldukça aşina olsam da beni el birliğiyle evlendikten sonra burada yaşamak için ikna etmişlerdi. Hâlâ çiftliğin sakinliğini, bahçemi özlüyor olsam da sevdiklerimin yanımda olması beni teselli ediyordu.

Kapının açıldığını duydum ve gözlerimi oraya çevirerek Berat'a baktım. Hâlâ yatakta olduğumu görünce Yüzünde bir tebessüm belirdi ve "Yatak keyfini bensiz mi yapıyorsun?" diye sordu sahte bir kızgınlıkla.

Gözlerimi devirerek esnedim. "Sabahın köründe gitmeseydin keyfini birlikte çıkarabilirdik."

Bana doğru ilerleyip dizini yatağa dayadı ve dudaklarına yakıcı bir öpücük bıraktı. "Hâlâ geç değil." Ceketini eline aldığını görerek kıkırdadım ve başımı yastığa bastırıp onu izlerken iç cebinden bir şey çıkardığını fark ettim. "Ama biraz ertelemek zorundayız."

"O ne?" Yattığım yerde doğrularak örtüyü de kendimle birlikte yukarı çektim. Gözlerindeki heyecan beni daha da meraklandırırdığında ağır hareketlerle yanıma oturdu ve "Biliyorum," diye iç çekti. "Sana sormam gerekirdi. Fikrini de almam gerekirdi. Yine kendi başıma işlere kalkıştım."

Ne diyordu yahu? Kaşlarım havalanırken "Berat o ne?" diye sordum tekrar.

Elindekini bana doğru uzattı. Gözlerim şaşkınlıkla irice açıldı ve elindeki kimliği aldığım da Devrim'e ait olduğunu gördüm.

Gözlerimi anlayamayarak ona çevirdim ama beni incelemem için teşvik etmek dışında bir şey demedi. Tekrar kimliğe baktığımda şok, şaşkınlık, hayret bir yumruk gibi suratıma çarptı.

Devrim Soykan mı? Doğru mu görüyordum ben? Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp bunun bir rüya olup olmadığını

kontrol ettim. Hatta kolumu bile çimdikledim. Ama gerçektir!

Gözlerim dolarken ne görecekğimden emin bir şekilde alta baktım ve orada baba adı kısmında Berat ismini görmemle bir hıçkırık dudaklarımdan kaçırverdi.

Berat panikle ileri uzanıp "Özür dilerim, sormam gerekirdi!" diye fısıldadı.

Bu gerçek olamazdı. Çünkü gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bir şey söyleyemediğim için yapabildiğim tek şey boynuna atlamak oldu. Geri devrilmeden hemen önce dengemizi bularak bizi yatakta tuttu ve "Niye ağlıyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Çünkü bunu yapacağını hiç düşünmemiştim." Geri çekilerek yüzümü ellerinin arasına aldı ve kaşları çatıldı.

"Onun babası benim Öykü," dedi net bir sesle. "O benim oğlum. Hep öyleydi, artık kimlikte de öyle."

Gözyaşları daha da hızlanırken ona tekrar sarıldım. Bu adam hayallerimi gerçekleştirmek için vardı. Bana her şeyini sunan bu adam beni sevmek için vardı. Bana ikinci baharımı yaşatan Berat ve Devrim var olduğu sürece, mutluluk hep benimle olacaktı.

Bana deliler gibi âşık Berat, uğruna canımı verebileceğim Devrim ve bu ikisine aşkla bağlı olan ben. Mutluluğun özeti buydu.

Kartal

Hayat, anlaşılması zor bir kavramdı. Uzun bir süre boyunca anlamını çözmeye çalıştığım ama başaramadığım karmaşık bir metafor... Bunu kısa bir süre önce anlamıştım. Hayatıma giren güneşle birlikte her şey aydınlığa kavuşmuş ve gizemini yitirmişti.

Benim Güneş'im Hüma'ydı. Ansızın hayatıma girip tam merkeze oturan ve beni aydınlığa kavuşturan bir güneşti o. Etrafında dönmeye mahkûm olan bir gezegendim ben de. Onu kendi dünyama sokmaya çalışan yapayalnız bir gezegenken birden güneşi gören kuraklıklarım yerşermiş ve onunla canlanmıştı. Bir de Ay'ım vardı benim. Anka'm. Biricik kızım... Sıradan hayatımda gece gündüz ışıldayan Güneş ve Ay'ım. Onlar olmadan ne halde olacağımı pek çok şeyi örnek vererek açıklayabilirdim. Ama hiçbirisi tam olarak anlatmaya yetmezdi.

Mutluluk beni geç bulmuştu ama bu kadar beklediğime değmişti. Aradan geçen üç yılın değiştiremediği tek

şey buydu. Hayatımdaki yerleri, onlara duyduğum derin sevgi ve mutluluğumuz...

Benim için oldukça özel olan günlerden biri sonunda gelip çatmıştı. Anka'nın doğum günü... Dört yaşına giriyordu. Zamanın nasıl bu kadar çabuk geçip gittiğini bilmiyordum. Sanki onu kucağıma aldığım ilk an dün gibiydi. Her şeyi öylesine net hatırlıyordum ki... Hastanede onu ilk görüşüm, Hüma'nın onu gördüğü andaki tepkisi, dış çıkarmaya başladığı, emeklediği ve yürüdüğü zamanlar... İlk kez baba deyişi... Hepsisi sanki birkaç gün önce yaşanmış gibiydi.

Oysa aradan geçen zaman bunun aksini söylüyordu. Yine de Anka benim gözümde hâlâ bebektir. Benim minik bebeğim... Büyüdüğünü kolay kolay kabulleneceğimi sanmıyordum.

"Baba saçımı toplaymışın?" Kulağıma melodi gibi gelen sesi duyduğumda pantolonumu çekiştiren Anka'ya çevrildi gözlerim. Üstünde Hüma'nın az önce giydirdiği onu oldukça şirin gösteren pembe bir elbise vardı. Gözlerim Hüma'ya kaydı. Az önce büyük bir savaştan çıkmış gibi görünüyordu çünkü Anka zar zor bir elbise beğenebilmişti.

"Toplarım babacığım, nasıl yapayım?" Sandalyeye oturup onu bacaklarımın arasına çektim ve elindeki tokaları aldım.

"Şen nasıl beğeniysen babaşığım." Yanaklarına öpücükler bırakıp bir süre onu gıdıkladım ve sonunda saçlarını iki yandan topladım. Bu ona çok yakışıyordu. O kadar sevimli ve tatlı oluyordu ki onu içime sokasım geliyordu.

"Saadetiniz bitti mi?" Hüma, gülerek yanıma geldiğinde onu da sandalyenin koluna çektim ve diğer elimle de ona sarıldım. "Daha başlamadı bile." Dudaklarına minik bir öpücük bıraktığımda Anka kucağıma tırmanarak

aramıza girdi ve annesinin yanaklarına beni taklit ederek öpücükler bıraktı.

"En çok ben seviyoyum!" Hüma'nın kucağına atlayıp onu devirecekken Hüma son anda ayakta kalabildi. Bana muzip bakışlar atarken bu konuda ne zaman inatlaşsak, sonunda surat astığını hatırladım ve sesimi çıkarmadım. Prenses tacını saçlarının üstüne bırakıp onu duymazdan geldiğimde tatlı tatlı sırıttı. Ama sevgili karım araya girerek bakışmamızı sonlandırdı.

"Herkes aşağıda doğum günü kızını bekliyor."

Aile arasında yapılan bir doğum günüydü bu. O yüzden daha bir anlamlıydı. Aşağıya indiğimiz andan itibaren etrafımız sevdiklerimizle kuşatılmıştı. Feriştah Sultan başköşede oturup torunlarının, kızlarının ve oğullarının aile saadetlerini izlemekten oldukça memnun görünüyordu. Esra'ya ara ara takılıp hâlâ direktifler vermeyi de ihmal etmiyordu. "Sıkıştırmasana çocuğu, bak terledi işte dikkat et. Mamasını yedi mi o?" gibi cümleleri ardı ardına sıralıyordu. Sıkıştırdığı kişi benim kızım olmasa onunla dalga geçebilirdim belki.

Öte yandan Esra karnı burnunda olmasına rağmen ilk günkü enerjisini koruyordu. Hüma'nın hamilelik dönemini hatırladıkça aradaki farkın neden kaynaklandığını çözmeye çalışıyordum ama bir aşama kaydetmiş sayılmazdım. Esra kıpır kıpırdı. Ve bu Aslan'ı deli ediyordu. Onu yerine oturtmak için kırk tane takla atıyordu. Esra yine de pek dinliyor gibi değildi.

Öykü ve Berat'a gelecek olursak... Onları Hüma ve kendime benzetiyordum. Mutluluğu geç yakalayanlardandılar. Ama onların bu halini gördüğümde bütün

endişelerimin boşa çıktığını anlayabiliyordum. Bir ye-
ğenim olmuştu. Yaklaşık bir buçuk yıl kadar önce...
Devrim'e küçük bir kız kardeş geleceğini söyledikleri anı
unutamıyordum. İkisi de son derece endişeliydi çünkü
Devrim'in kıskançlık yapabileceğini düşünüyorlardı do-
ğal olarak. Ama hiç bekledikleri gibi olmamıştı. Devrim
o kadar çok sevinmişti ki bütün endişeleri boşa çıkmıştı.

"Sen kızına bakar mısın? Oğlumla beni rahat bırak."
Berat'ın Öykü'yü terslemesiyle kahkahamı serbest bı-
raktım. Devrim ve Berat üzeri yemeklerle dolu masanın
önünde her an bir sakarlık yapacakmış gibi hazır bekli-
yorlardı. Öykü'nün onları onuncu uyarışıydı ve Berat so-
nunda patlamıştı.

"Aman yemedik oğlunu." Öykü burun kıvrıp kızının
yanına giderken Anka da onun peşinden koştura koştura
kuzeninin yanına ilerledi. Ona ablalık yapmaya bayılıyor-
du. Sanki kendisi çok büyükmüş gibi... Devrim, hepsine
abilik yapmaktan feci halde zevk alıyordu. Aralarındaki
ilişkiye hayrandım. Anka'nın gelişimine olan katkısını
düşünüyordum da... Küçük kızıma saymayı ve renkleri
öğreten Devrim'di.

Bir gün Anka yanıma gelip, birden ona kadar saymaya
başladığında nasıl bir şoka girdiğimi oldukça net hatırla-
yabiliyordum.

"Hadi ama şu pastayı kesin artık. Aşeriyorum bura-
da." Esra'nın araya girmesiyle herkes gülerek masaya
geçti ve Hüma da Anka'yı kucaklayıp yanımıza geldi.

"Eveet mum üfleme zamanı!"

Bu Anka'yı yerinde zıplatmaya yetti. Tam bir mum ca-
navarıydı. Evde durup dururken mum üfleyesi gelebili-
yordu mesela.

Ellerini cırparak "Yaşasın!" diye sevinçle gülümsedi
ve bize bakarak "Üfliliim mi?" diye sordu hemen. Doğum

günü şarkısı eşliğinde pastanın üstündeki dört mumu bizim yardımımıza gerek duymadan üfledi ve her zamanki hınzırlığını yapıp pastanın üstündeki kremayı parmakladı.

Tabii Esra durur mu? Elbette hayır! Hazır fırsatını yakalamışken kesilene kadar dayanamayıp o da pastanın tadına baktı. Karnını ovuştururken " Oh be, sonunda!" demeyi de ihmal etmedi.

Pastalar yendi, hediyeler açıldı, şarkılar söylendi, oyunlar oynandı. O gün yapabileceğimiz ne varsa yapıldı. Bu onlarla geçirdiğim mutlu günlerden sadece biriydi. Yine de bu anı unutmamak üzere aklıma kazıdım.

Unutsam da yerine yenileri eklenirdi ama onlarla geçirdiğim her anı hatırlamak gibi bir istekle yanıp tutuşuyordum.

Ben Kartal Yiğiter, hayattaki amacını bulmuş bir insandım artık. Sevdiğim herkes yanımdaydı ve kocaman bir aileye sahiptim. Onların hepsi bizim gibi kendi dünyalarını yaşayan birer gezegendi eskiden. Kendi etrafında dönen... Ama Hüma apayrı hayatların birleşmesini sağlamıştı. Onları kendi etrafında toplayıp kendi galaksimizi kurmuştu.

Yıldızlar var olduğu sürece, biz de hep var olacaktık.

SON

**“Ben Kartal Yığiter, hayattaki amacını bulmuş
bir insanım artık. Sevdığım herkes yanımda ve
kocaman bir aileye sahibim. Onların hepsi bizim
gibi kendi dünyalarını yaşayan birer gezegendi
eskiden. Kendi etrafında dönen...”**

Her şey bir tesadüfle başladı,

Kartal ve Hüma uymayı birilikte öğrendiler.

Bununla bitmedi; bir aşk, başka hikâyelerin

doğmasına sebep oldu.

“Benim babam olur musun?” diyen bir çocuk babaya,

“Korkuyorum!” diyen bir kadın güvenebileceği bir sevgiye,

“Delî'nin teki” huzura kavuştu.

*Sevdiğinle ya da sevmeyenle
gök yüzünü boyayan bütün sevgilere...*

